CASA DIN MAREA AZURIE

TJ KLUNE

STORIA BOOKS

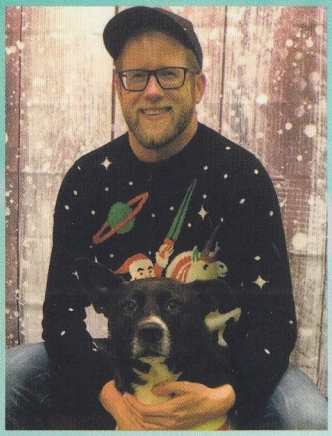

Natasha Michaels

TJ KLUNE

este scriitor bestseller în topurile New York Times și USA Today, câștigător al premiului Lambda Literary Award și autor al romanelor *Casa din marea azurie, The Extraordinaires* și altele. El însuși queer, Klune crede că e important – acum mai mult ca niciodată – să existe o reprezentare queer cât se poate de autentică în povești și romane.
Îl puteți urmări pe Instagram **@tjklunebooks** și pe blogul personal **tjklunebooks.com**

Imagine copertă: Red Nose Studio

CASA DIN MAREA AZURIE

TJ KLUNE

CASA DIN MAREA AZURIE

Traducere din engleză de
Irina Stoica

STORIA BOOKS

Titlul original: *The House in the Cerulean Sea*
Autor: TJ Klune

THE HOUSE IN THE CERULEAN SEA © 2020 by TJ Klune

© Storia Books, 2021, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KLUNE, T.J.
Casa din marea azurie / T.J. Klune ; trad. din engleză de Irina Stoica. - București : Storia Books, 2021

ISBN 978-606-9072-61-5

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: RUXANDRA TUDOR

CORECTORI: Rodica Crețu, Paula Rotaru

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru cei care au fost cu mine de la bun început:
Uitaţi cât de departe am ajuns. Vă mulţumesc

Capitolul 1

— O, Doamne! a spus Linus Baker, ștergându-și transpirația de pe frunte. Asta e cât se poate de neobișnuit.

Puțin spus. Se uita șocat la o fetiță de 11 ani pe nume Daisy, care făcea niște cuburi de lemn să-i leviteze deasupra capului. Obiectele se învârteau lent, în cercuri concentrice. Daisy era încruntată de concentrare și avea vârful limbii ieșit puțin printre dinți. A durat mai bine de un minut până ce cuburile au început să coboare încet pe podea. Nivelul ei de control era fantastic.

— Înțeleg, a zis Linus, în timp ce mâzgălea frenetic în carnetul lui.

Erau în biroul directoarei, o încăpere ordonată, cu un covor maro dat de guvern și cu mobilă veche. Pe pereți era plin de tablouri îngrozitoare, cu lemuri în tot felul de poziții. Directoarea se lăudase cu ele, spunându-i lui Linus că pictura era pasiunea ei și că, dacă nu ar fi condus acest orfelinat, ar fi plecat cu circul ca dresoare de lemuri sau poate chiar și-ar fi deschis o galerie în care să arate lumii creațiile sale. Linus a considerat că lumii i-ar fi fost mai bine dacă tablourile ar fi rămas în camera aceea, dar nu a zis nimic. Nu era acolo ca să emită opinii de critic de artă amator.

— Și cât de des, ăăă, știi tu... faci lucruri să plutească?

Directoarea orfelinatului, o femeie îndesată, cu părul creț, i-a luat-o fetei înainte.

— A, foarte rar, a zis repede, frecându-și palmele și uitându-se agitată în jur. Poate o dată sau de două ori pe... an?

Linus a tușit.

— Pe lună, a rectificat femeia. Ce tontuță sunt. Nu știu de ce am zis pe an. Mi-a scăpat. Da, o dată sau de două ori *pe lună.* Știți cum e. Pe măsură ce cresc, copiii încep să... facă diverse chestii.

— Așa e? a întrebat-o Linus pe Daisy.

— O, da. O dată sau de două ori pe lună, nu mai des de atât, i-a spus fata, zâmbindu-i lingușitor, moment în care Linus s-a întrebat dacă nu cumva i se spusese dinainte ce răspunsuri să dea.

Nu ar fi fost prima dată și sigur nu avea să fie nici ultima.

— Bineînțeles, a spus el.

Au așteptat toți în timp ce stiloul lui a continuat să zgârie hârtia. Simțea privirile tuturor ațintite la el, dar a continuat să se concentreze pe cuvintele scrise. Precizia necesita atenție. Era mereu extrem de minuțios, iar vizita la acest orfelinat fusese cel puțin edificatoare. Trebuia să ia notițe cât mai detaliate ca să poată scrie raportul final, odată întors la birou.

Directoarea a început să se agite pe lângă Daisy, să-i dea pe spate părul negru și ciufulit și să i-l prindă cu agrafe de plastic cu fluturași. Daisy se uita amărâtă la cuburile de pe podea, de parcă și-ar fi dorit să le facă iar să plutească, în timp ce sprâncenele stufoase îi zvâcneau de nerăbdare.

— Poți să te controlezi? a întrebat-o Linus.

Înainte ca Daisy să apuce să deschidă gura, directoarea a intervenit repede:

— Bineînțeles că poate. Nu i-am permite niciodată să...

Linus a ridicat mâna:

— Doamnă, aș aprecia dacă mi-ar răspunde Daisy. Deși nu mă îndoiesc că îi vreți binele, găsesc că unii copii ca Daisy tind să fie mai... direcți.

Directoarea a dat să mai zică ceva, dar Linus a ridicat o sprânceană. Femeia a oftat și a încuviințat din cap, apoi a făcut un pas în spate.

După o ultimă notiță, Linus a pus capacul stiloului și l-a băgat în servietă, alături de carnetul de lucru. S-a ridicat de pe scaun și s-a aplecat în fața lui Daisy, moment în care genunchii i-au trosnit.

Daisy își tot mușca buza de jos și se uita la el cu ochii mari.

— Daisy? Poți să te controlezi?

Fetița a dat ușor din cap.

— Cred că da?! Nu am rănit pe nimeni de când am fost adusă aici.

Apoi buza de jos a început să-i tremure.

— Nu de când cu incidentul cu Marcus. Nu-mi place să rănesc oamenii.

Linus aproape putea crede asta:

— Nimeni nu a spus asta. Dar uneori nu putem controla... darurile cu care am fost înzestrați. Și nu e neapărat vina celor care sunt înzestrați.

Asta nu a părut că o face să se simtă mai bine.

— Atunci a cui e vina?

Linus a clipit.

— Ei bine, bănuiesc că sunt tot felul de factori. Cercetările moderne sugerează că stările emoționale extreme pot declanșa situații precum a ta. Tristețea. Furia. Chiar și fericirea. Se poate să fi fost așa de bucuroasă, încât ai aruncat un scaun în prietenul tău Marcus?

Ăsta era motivul pentru care băiatul fusese trimis aici de la bun început. Fusese spitalizat ca să i se poată îngriji coada. I se îndoise într-un unghi ciudat, iar spitalul făcuse imediat o sesizare la Departamentul Responsabil de Tineretul Magic, așa cum și trebuia să facă. Asta a demarat o investigație și așa a ajuns Linus să fie trimis la orfelinatul ăsta.

— Da, a spus Daisy. Exact așa a fost. Marcus m-a făcut așa de fericită când mi-a furat creioanele de colorat, încât am aruncat din greșeală cu un scaun în el.

— Înțeleg, a spus Linus. Ți-ai cerut scuze?

Fata s-a uitat din nou în jos, la cuburile ei, și a început să dea din picioare:

— Da. Și mi-a zis că nu s-a supărat. Chiar mi-a ascuțit creioanele înainte să mi le dea înapoi. Se pricepe la asta mai bine decât mine.

— Ce drăguț din partea lui, a spus Linus.

S-a gândit să se întindă și să o mângâie pe umăr, dar nu se cuvenea.

— Și știu că nici tu nu ai vrut să-i faci rău. În viitor poate ne vom opri și ne vom gândi puțin înainte să lăsăm emoțiile să preia controlul. Cum ți se pare?

Fata a dat repede din cap.

— A, da. Promit să mă opresc și să mă gândesc înainte să mai arunc cu scaune în oameni prin puterea minții.

Linus a oftat.

— Nu cred că asta am vrut să...

De undeva, din clădirea aceea veche, s-a auzit un clopoțel.

— Biscuiți! a exclamat Daisy, după care a fugit pe ușă.

— Doar *unul,* a strigat directoarea după ea. Altfel o să-ți strici pofta de mâncare!

— Nu o să mi-o stric! a spus Daisy grăbită, înainte să trântească ușa în urma ei.

Linus i-a auzit tropăitul pașilor mici pe hol, în timp ce alerga spre bucătărie.

— Ba o să și-o strice, a bombănit directoarea, trântindu-se în scaunul din spatele biroului. Mereu face asta.

— Cred că merită câțiva biscuiți, a spus Linus.

Directoarea și-a frecat fața cu palmele, apoi s-a uitat la el obosită.

— Acestea fiind spuse, cred că ne oprim aici. Ați chestionat toți copiii. Ați inspectat clădirea. Ați văzut că Marcus e bine. Și în ciuda... incidentului cu scaunul, e clar că Daisy nu vrea să facă rău nimănui.

Linus considera că avea dreptate. Marcus părea mai interesat să-l facă pe Linus să-i semneze ghipsul de pe coadă, decât să o bage pe Daisy în bucluc. Bărbatul s-a fofilat, spunându-i că nu se cădea. Marcus a fost dezamăgit, dar și-a revenit imediat. Linus s-a mirat – așa cum mai făcea uneori – cât de ușor trec copiii peste orice.

— Așa e.

— Bănuiesc că nu o să-mi spuneți ce veți scrie în raport...

Linus s-a zbârlit tot.

— În niciun caz. Veți primi un exemplar odată ce îl depun, așa cum bine știți. Atunci veți afla ce scrie în el, nicio secundă mai devreme.

— Bineînțeles, a spus directoarea în grabă. Nu voiam să sugerez că dumneavoastră ați putea să...

— Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă, a spus Linus. Și sunt sigur că și DERETIMA va aprecia.

Apoi a început să-și facă de lucru cu servieta, rearanjând ce era înăuntru până când a fost mulțumit de rezultat. După aceea a închis-o și a strâns cataramele.

— Dacă asta a fost tot, eu o să mă retrag și vă doresc...

— Copiii vă plac.

— Și eu îi plac pe ei. Nu aș face asta dacă nu ar fi așa.

— Nu același lucru se poate spune despre alții ca dumneavoastră, a spus directoarea, dregându-și vocea. Sau, mai bine zis, despre alți asistenți sociali.

Linus s-a uitat cu jind la ușă. Fusese atât de aproape să evadeze. Cu servieta la piept, ca un scut, s-a întors spre directoare.

Femeia s-a ridicat de pe scaun și a venit în fața biroului.

Linus a făcut un pas înapoi, mai degrabă din obișnuință. Directoarea nu s-a mai apropiat, ci s-a sprijinit de birou.

— Au fost și... alții, a spus ea.

— Da? Adică era de așteptat, firește, dar...

— Ei nu îi văd pe copii, a spus directoarea. Nu îi văd cu adevărat, ci se uită doar la ce pot să facă.

— Toți copiii ar trebui să primească o șansă. Cum ar putea să spere că o să fie adoptați dacă sunt tratați ca niște creaturi care inspiră teamă?

— Adoptați! a pufnit directoarea.

Linus a mijit ochii:

— Am zis ceva amuzant?

Femeia a scuturat din cap:

— Nu, iertați-mă. Sunteți ca o gură de aer proaspăt, în felul dumneavoastră. Optimismul dumneavoastră e molipsitor.

— Sunt cu siguranță o rază de soare, a zis Linus sec. Așadar, dacă asta a fost tot, vă rog să mă scuzați...

— Cum puteți să faceți asta? l-a întrebat ea și a tresărit, de parcă nici ei nu-i venea să creadă ce l-a întrebat.

— Nu știu la ce vă referiți.

— Să lucrați pentru DERETIMA.

Linus a simțit cum încep să i se prelingă broboane de sudoare pe sub gulerul cămășii. Era groaznic de cald în birou. Pentru prima dată în multă vreme, ar fi vrut să iasă afară, în ploaie.

— Și care, mă rog, e problema cu DERETIMA?

Directoarea a ezitat:

— Nu am vrut să vă supăr.

— Așa și sper.

— Doar că..., a continuat ea, ridicându-se și ținând brațele încrucișate. Nu vă puneți întrebări?

— Niciodată, a răspuns Linus prompt. Despre ce?

— Despre ce se întâmplă cu un loc ca ăsta după ce depuneți raportul final. Despre ce se alege de copiii ăștia.

— Dacă nu sunt chemat să revin, bănuiesc că își continuă existența de copii veseli și fericiți, până când ajung niște adulți veseli și fericiți.

— Și monitorizați în continuare de guvern, din cauza naturii lor.

Linus s-a simțit încolțit. Nu era pregătit pentru asta:

— Nu lucrez pentru Departamentul Responsabil cu Adulții Magici. Dacă aveți vreo problemă în sensul ăsta, vă sugerez să vă adresați DEREAM. Eu mă concentrez exclusiv pe bunăstarea copiilor, atât și nimic mai mult.

Directoarea a zâmbit cu tristețe:

— Nu rămân copii, domnule Baker. În cele din urmă, toți cresc.

— Și fac asta folosind uneltele pe care oamenii ca dumneavoastră li le oferă în cazul în care cresc în orfelinat, nefiind adoptați, a spus Linus făcând un pas spre ușă. Vă rog să mă scuzați, însă trebuie să prind autobuzul. Am mult de mers până acasă și nu vreau să-l ratez. Vă mulțumesc pentru ospitalitate. Și, din nou, odată ce predau raportul, veți primi un exemplar pe care să-l puneți la dosar. Vă rugăm să ne spuneți dacă o să aveți întrebări.

— De fapt, aș mai avea o...

— Vă rog să o adresați în scris, a zis el repede, deja ieșit pe ușă. O aștept cu interes.

A închis ușa în urma lui și a auzit sunetul zăvorului. Apoi a inspirat adânc și a expirat încet.

Acum chiar c-ai făcut-o de oaie, bătrâne. O să-ți trimită sute de întrebări.

— Vă aud, s-a auzit directoarea prin ușă.

Linus a tresărit, apoi a mărit pasul de-a lungul holului.

Se pregătea să iasă pe ușa din față, când un hohot de râs din bucătărie l-a făcut să se oprească. Deși nu ar fi trebuit, a mers tiptil pe urma sunetului. A trecut pe lângă niște afișe agățate de perete, care conțineau aceleași mesaje ca în fiecare orfelinat în care mai fusese trimis de DERETIMA. Acestea înfățișau copii zâmbind, iar sub poză era scris SUNTEM CEI MAI FERICIȚI CÂND ÎI ASCULTĂM PE CEI DE LA CONDUCERE sau UN COPIL TĂCUT E UN COPIL SĂNĂTOS ori CE NEVOIE AI DE MAGIE CÂND AI IMAGINAȚIE?

Și-a băgat capul pe ușa de la bucătărie.

Un grup de copii stătea la masa mare de lemn.

Printre ei era un băiat căruia îi creșteau pene albastre pe brațe.

Și o fată care chicotea ca o vrăjitoare; avea sens, din moment ce în dosar scria că asta și e.

Mai era și o fetiță mai mare, care putea să cânte atât de seducător, încât ar fi atras vapoarele marinarilor la mal. Linus ignorase aspectul ăsta când îi citise dosarul.

Mai era și un selkie*, un băiat tânăr cu o haină de blană pe umeri.

Și, bineînțeles, nu lipseau Daisy și Marcus. Stăteau unul lângă celălalt, Daisy făcând comentarii despre coada lui pusă în ghips și cu gura plină de biscuiți, Marcus zâmbind cu fața lui ca un câmp de pistrui arămii și cu coada așezată relaxat pe masă. Linus l-a auzit când a întrebat-o dacă nu vrea să-i mai deseneze ceva pe ghips, cu unul dintre creioanele ei colorate. Daisy a fost imediat de acord.

— O floare, i-a zis fata. Sau un gândac cu dinți ascuțiți și cu ac.

— Ooo, a exclamat Marcus. Gândacul. Trebuie să desenezi gândacul.

---

* Creatură din mitologia irlandeză, pe jumătate om, pe jumătate pește (n.t.).

Linus i-a lăsat în pace, mulțumit de ce a văzut.

Apoi s-a îndreptat din nou spre ușă. A oftat când și-a dat seama că își uitase iar umbrela.

Din toate...

A deschis ușa și a pășit în ploaie, pe drumul lung spre casă.

Capitolul 2

— Domnule *Baker!*

Linus a oftat adânc. Ziua de azi mergea așa de bine. Oarecum. Își mânjise puțin cămașa albă cu sosul portocaliu de la salata zoioasă de la cantină, o pată rezistentă, care n-ar fi făcut decât să-i păteze cămașa și mai tare dacă ar fi încercat s-o șteargă. Și ploaia răpăia pe acoperiș fără să dea vreun semn că s-ar domoli curând. Își uitase din nou umbrela acasă.

Dar, în afară de asta, ziua lui mergea binișor.

În mare parte.

Sunetul tastelor de calculator care se auzea în jurul lui s-a oprit când s-a apropiat domnișoara Jenkins. Era o femeie aspră, cu părul strâns atât de tare la spate, încât îi ridica până la mijlocul frunții sprâncenele unite. Linus se întreba uneori dacă zâmbește vreodată. Probabil că nu. Domnișoara Jenkins era o femeie încrâncenată, cu temperamentul unui șarpe țâfnos.

În plus, mai era și supraveghetoarea lui, astfel că Linus Baker nu îndrăznea s-o calce pe coadă.

Linus a înghițit în sec și și-a lărgit puțin gulerul cămășii când a văzut că domnișoara Jenkins se apropie de el, croindu-și drum printre birouri, tropăind cu tocurile pe podeaua rece, de piatră. Asistentul ei, un broscoi deplorabil pe nume Gunther, venea în urma ei, ținând în mână un carnet și un cre-

ion obscen de lung, cu care ținea evidența celor care păreau că nu pun osul la treabă. Lista era centralizată la final de zi și fiecare avertisment se aduna la situația săptămânală. La finalul fiecărei săptămâni, celor cu cinci sau mai multe avertismente li se adăugau la dosarul personal. Nimeni nu voia asta.

Cei pe lângă care treceau domnișoara Jenkins și Gunther țineau capul plecat, prefăcându-se că muncesc, dar Linus știa cum stăteau lucrurile – trăgeau cu urechea să vadă ce făcuse greșit și cum avea să fie pedepsit. Poate că urma să fie trimis acasă mai devreme și să i se taie din salariu. Sau poate să fie pus să stea peste program și să i se taie din salariu. În cel mai rău caz, avea să fie concediat, iar viața lui profesională să se sfârșească, nemaiavând niciun salariu care să i se taie.

Nu-i venea să creadă că e de-abia miercuri.

Și totul a devenit și mai rău când și-a dat seama că e de fapt marți.

Nu putea înțelege ce făcuse greșit, poate întârziase puțin în pauza de prânz de 15 minute sau poate că ultimul raport fusese nesatisfăcător. Mintea i-a luat-o razna. Oare pierduse prea mult timp încercând să scape de pată? Sau mâncase vreo literă în raport? Sigur nu. Era impecabil, ceea ce nu se putea spune și despre cămașă.

Dar domnișoara Jenkins avea o privire ciudată, una care nu îi transmitea nimic bun lui Linus. Mereu i se păruse frig în birou, dar acum se făcuse brusc incomod de cald. Chiar dacă era curent – vremea mizerabilă nu făcea decât să agraveze lucrurile –, transpirația tot îi picura pe ceafă. Lumina verde de la monitor îi părea prea strălucitoare și nu reușea deloc să respire cum trebuie. La ultimul control, doctorul îi spusese că are tensiunea prea mare și că trebuie să elimine factorii de stres.

Domnișoara Jenkins era un factor de stres.

A ținut gândul ăla pentru el.

Biroul lui mic de lemn era plasat aproape în mijlocul încăperii: rândul L, biroul 7, într-o cameră cu 26 de rânduri, a câte 14 birouri fiecare. Nu era aproape deloc spațiu între birouri. O persoană slabă n-ar fi avut nicio problemă să se strecoare, dar cum rămâne cu una care are câteva kilograme în plus (mă rog, vorba vine *câteva*)? Dacă ar fi avut voie să aibă obiecte personale pe birou, sigur ar fi fost un dezastru pentru cineva ca Linus. Dar, din moment ce asta nu era permis, de cele mai multe ori doar se lovea de câte un birou cu șoldurile lui late și își cerea scuze rapid când vreun coleg îi arunca o privire tăioasă. Era unul dintre motivele pentru care, de cele mai multe ori, aștepta să se golească toată camera înainte să plece și el. Asta și faptul că împlinise recent 40 de ani și se putea lăuda doar cu o casă micuță, o pisică ursuză, care probabil avea să-i îngroape pe toți, și o talie din ce în ce mai lată, de care doctorul îl ciupise și în care îl înghiontise cu o voioșie cel puțin ciudată, în timp ce perora despre beneficiile curelor de slăbire.

De unde și salata zoioasă de la cantină.

Deasupra capetelor aveau agățate afișe oribil de vesele, cu mesaje care îți spuneau că FACI O TREABĂ BUNĂ și AI GRIJĂ LA FIECARE MINUT DIN ZI, PENTRU CĂ UN MINUT PIERDUT ESTE UN MINUT RISIPIT. Linus le ura.

Și-a pus mâinile pe birou, doar ca să nu-și înfigă unghiile adânc în palme. Domnul Tremblay, care stătea pe rândul L, biroul 6, i-a zâmbit cu amărăciune. Era un bărbat mult mai tânăr, căruia părea să-i placă meseria lui.

— Acum chiar că ați dat de necaz, a spus pe sub barbă.

Când a ajuns la biroul lui, domnișoara Jenkins avea buzele subțiri ca o linie. Ca de obicei, părea să se fi machiat la întâmplare, pe întuneric, fără să se ajute de vreo oglindă. Pe obraji era dată cu mult blush magenta, iar pe buze, cu un ruj sânge-

riu. Purta un costum negru, ai cărui nasturi erau închiși până sub bărbie. Era slabă ca un vis, o adunătură de oase ascuțite, acoperite de o piele întinsă prea mult.

Gunther, pe de altă parte, era la fel de rumen în obraji ca domnul Tremblay. Se zvonea că era băiatul Cuiva Important, cel mai probabil al unei persoane din Conducerea Extrem de Superioară. Deși Linus nu prea vorbea cu colegii lui, tot mai auzea bârfe care se șopteau. A aflat de mic că, dacă nu vorbea, oamenii uitau adesea că era acolo sau că măcar exista. Când era mic, mama lui i-a spus odată că se confunda cu vopseaua de pe pereți, care devine memorabilă doar când cineva își aduce aminte că e acolo.

— Domnule Baker, a zis domnișoara Jenkins iar, scuipându-i practic numele.

Gunther stătea lângă ea, zâmbindu-i de sus. Nu era un zâmbet prea drăguț. Dinții lui erau perfect albi și pătrați și avea gropițe în barbă. Era chipeș, dar într-un mod înspăimântător. Zâmbetul ar fi trebuit să fie frumos, dar nu îi ajungea și în priviri. Singurele dăți când lui Linus chiar i se părea că zâmbește sincer erau când făcea inspecții pe nepusă masă, cu creionul lung scrijelind de zor pe carnet, notând avertisment după avertisment.

Poate chiar asta era. Poate Linus era pe cale să primească primul lui avertisment, ceva ce reușise să evite în mod miraculos de când venise Gunther cu ideea măreață a sistemului de puncte. Știa că sunt monitorizați în permanență. De tavan atârnau niște camere mari, care înregistrau tot. Dacă cineva era prins făcând ceva rău, boxele mari de pe pereți prindeau viață și urlau despre avertismentele pentru rândul K, biroul 2 sau pentru rândul Z, biroul 13.

Linus nu fusese niciodată prins gestionându-și prost timpul. Era prea deștept pentru asta. Și prea temător.

Totuși poate că nu era suficient de deștept sau de temător.

Urma să primească un avertisment.

Sau *cinci* avertismente și asta înseamnă că avea să i se consemneze în dosar, o pată care i-ar fi mânjit cei șaptesprezece ani de muncă în serviciul Departamentului. Poate văzuseră pata de sos. Erau reguli stricte cu privire la ținuta de birou. Erau descrise în detaliu la paginile 242-246 din *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*, manualul angajatului în Departamentul Responsabil de Tineretul Magic. Poate cineva văzuse pata și îl raportase. Asta nu l-ar fi surprins deloc pe Linus. Oare nu fuseseră dați afară oameni și pentru mai puțin de atât?

Linus știa că se întâmplase asta.

— Domnișoară Jenkins, a zis cu vocea slabă ca o șoaptă. Mă bucur să vă văd astăzi.

Era o minciună. Nu se bucura niciodată să o vadă pe domnișoara Jenkins.

— Cu ce vă pot ajuta?

Zâmbetul lui Gunther s-a lărgit și mai mult. Deci probabil *zece* avertismente. La urma urmei, sosul era portocaliu. Nici nu o să aibă nevoie de o cutie maro. Singurele lui lucruri erau hainele de pe el și covorașul de mouse, o poză ștearsă cu o plajă cu nisip alb și cel mai albastru ocean din lume. Deasupra scria NU AI VREA SĂ FII ȘI TU AICI?

Ba da. În fiecare zi.

Domnișoara Jenkins n-a catadicsit să-i răspundă la salut.

— Ce-ai făcut? l-a întrebat, cu sprâncenele aproape de linia părului, ceea ce ar fi trebuit să fie practic imposibil.

Linus a înghițit în sec.

— Îmi cer scuze, nu cred că știu la ce vă referiți.

— Mi-e greu să cred.

— O. Îmi... pare rău?

Gunther a scrijelit ceva pe clipboard. Probabil îi dădea lui Linus un alt avertisment pentru petele evidente de transpirație de la subraț. Nu avea ce să facă în legătură cu asta acum.

Domnișoara Jenkins nu părea să-i accepte scuzele.

— Sigur ai făcut *ceva.*

Era foarte insistentă.

Poate ar trebui să mărturisească toată povestea cu pata de sos. Ar fi ca atunci când smulgi un bandaj. Mai bine să o faci brusc, decât să te lungești.

— Da. Păi, vedeți dumneavoastră, încerc să mănânc mai sănătos. Un fel de regim.

Domnișoara Jenkins s-a încruntat.

— Un regim?

Linus a dat repede din cap.

— La recomandarea doctorului.

— Avem câteva kilograme în plus, nu? a întrebat Gunther, cam prea bucuros.

Linus a roșit.

— Probabil.

Gunther a scos un sunet compătimitor:

— Am observat. Bietul de tine. Mai bine mai târziu decât niciodată, bănuiesc, a spus și s-a bătut ușor pe abdomenul lui plat cu marginea carnetului.

Gunther era odios. Linus nu a spus asta cu voce tare.

— Absolut minunat.

— Răspunde-mi la întrebare, s-a răstit domnișoara Jenkins. Ce ai fi putut să faci?

Hai să se termine odată cu tot bâlciul ăsta.

— O greșeală. Am fost neîndemânatic. Încercam să mănânc salata, dar se pare că varza kale are voință proprie și mi-a alunecat din...

— Nu știu ce tot zici acolo, a spus domnișoara Jenkins, aplecându-se spre el și punându-și mâinile pe birou.

Avea unghiile date cu ojă neagră. Nici una, nici două, a început să bată cu degetele în birou. Scoteau un sunet ca un zăngănit de oase:

— Taci din gură!

— Da, domnișoară.

Apoi l-a fixat cu privirea.

Lui Linus i s-a strâns stomacul.

— S-a solicitat, a continuat ea încet, să participi la întâlnirea de mâine dimineață a Conducerii Extrem de Superioare.

Nu se așteptase la asta. Deloc. De fapt, dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să le spună Bedelia Jenkins în momentul acela, asta era cea mai puțin probabilă variantă.

Linus a clipit.

— Poftim?

Domnișoara Jenkins s-a ridicat și și-a încrucișat brațele pe piept, strângându-se tare de coate.

— Ți-am citit rapoartele. Sunt, în cel mai bun caz, aproape adecvate. Așa că îți imaginezi ce surprinsă am fost când am primit un mesaj prin care mi se zicea că Linus Baker este chemat.

Lui Linus i s-a făcut brusc frig. Nu fusese niciodată chemat la o întâlnire a Conducerii Extrem de Superioare. Singura dată când chiar îi *văzuse* pe cei din Conducerea Extrem de Superioară fusese de sărbători, când avea loc prânzul anual și cei din Conducerea Extrem de Superioară stăteau într-un rând la intrarea în birouri și puneau șuncă presată și niște cartofi cam uscați, copți în tăvi mari de aluminiu, zâmbindu-le angajaților și spunându-le cum merită masa asta bogată, după toată munca grea. Firește, au trebuit să mănânce la birou, pentru că pauza de masă de 15 minute s-a dus stând la coadă, dar în fine.

Era *septembrie.* Mai erau *câteva luni* până la sărbători.

Acum, potrivit domnișoarei Jenkins, îl voiau pe el personal. Nu mai auzise niciodată de ceva de genul ăsta. Nu avea cum să fie ceva de bine.

Domnișoara Jenkins se uita la el de parcă aștepta un răspuns. Linus nu știa ce să-i spună, așa că a început:

— Poate e doar o greșeală.

— O greșeală, a repetat și domnișoara Jenkins. O *greșeală.*

— Ăăă, da?!

— Conducerea Extrem de Superioară nu face greșeli, i-a tăiat-o Gunther.

Da, asta așa era.

— Atunci nu știu.

Domnișoara Jenkins nu era mulțumită de răspuns. Linus și-a dat seama că nici ea nu știe mai mult decât îi spune și, din cine știe ce motiv pe care nu voia să-l exploreze, oricât de meschin ar suna, simpla idee îl făcea să se bucure puțin. Firește, era combinată cu o teroare de neimaginat, dar oricum. Nu își putea da seama ce spunea asta despre el.

O, Linus, îi spusese mama lui cândva. *Nu e politicos să te bucuri de necazul altora. Ce lucru îngrozitor.*

Niciodată nu își permitea să se bucure.

— Nu știi, a spus domnișoara Jenkins, de parcă era gata de atac. Cumva ai înaintat vreo plângere? *Poate* că nu apreciezi tehnicile mele de supervizare și ai crezut că te poți duce pe la spatele meu? Așa ai făcut, domnule Baker?

— Nu, domnișoară.

— Îți plac tehnicile mele de supervizare?

În niciun caz.

— Da.

Gunther a mâzgălit ceva cu creionul de-a lungul carnetului.

— Ce *anume* îți place la tehnicile mele de supervizare? a continuat domnișoara Jenkins.

Problemă. Lui Linus nu-i plăcea să mintă despre nimic. Chiar și micile minciuni nevinovate îi provocau dureri de cap. În plus, odată ce începi să minți, devine din ce în ce mai ușor, până când ajungi să fii nevoit să ții evidența a *sute* de minciuni. E mai ușor să fii sincer.

Dar să nu uităm de momentele de maximă necesitate, pre-

cum cel de acum. Nu era musai să mintă. Un adevăr putea fi manipulat, astfel încât să semene cu un adevăr.

— Sunt foarte autoritare.

Sprâncenele domnișoarei Jenkins s-au ridicat și mai mult.

— Măi să fie, chiar așa sunt?

— Foarte.

Femeia a ridicat o mână și a pocnit din degete. Gunther a început să umble prin niște hârtii, după care i-a dat o foaie crem. Domnișoara Jenkins a apucat-o cu două degete, de parcă simplul gând că i-ar fi putut atinge altă parte a corpului îi provoca o infecție cu bășici.

— La 9 fix, mâine dimineață, domnule Baker. Să te ferească sfântul să întârzii. Firește, vei recupera după program timpul pierdut. Chiar și în weekend, dacă e nevoie. Nu mai ai nicio deplasare până săptămâna viitoare.

— Bineînțeles, a aprobat Linus repede.

Femeia s-a aplecat iar spre el și i-a vorbit atât de încet, încât aproape i-a șoptit:

— Și dacă aflu că te-ai plâns de mine, o să-ți fac viața un adevărat calvar. Mă înțelegi, domnule Baker?

O înțelegea.

— Da, domnișoară.

După asta, ea a lăsat hârtia să cadă pe biroul lui Linus. A plutit până într-un colț al mesei și aproape a ajuns pe jos. Nu îndrăznea să se aplece după ea, nu atâta vreme cât domnișoara Jenkins trona deasupra lui.

Apoi femeia s-a întors pe tocurile ei ascuțite, țipând că *ar face bine* să muncească toți, dacă știu ce e bine pentru ei.

Imediat a reînceput sunetul de taste.

Gunther era încă lângă biroul lui și se uita ciudat la el.

Linus a început să se foiască pe scaun.

— Nu îmi dau seama de ce te-ar chema pe tine, a spus Gunther în cele din urmă, cu același zâmbet odios. Sigur sunt și alții mai... potriviți. A și..., domnule Baker?

— Da?

— Ai o pată pe cămașă. E inacceptabil. Primești un avertisment. Și ai grijă să nu se mai repete.

Apoi s-a întors și a luat-o după domnișoara Jenkins, printre birouri.

Linus și-a ținut respirația până i-a văzut pe rândul B, după care a expirat exploziv. Va trebui să-și spele cămașa imediat cum ajunge acasă, dacă vrea ca pata aia să mai iasă. Și-a trecut o mână peste față, nesigur de emoțiile care îl încercau. Clar era surprins. Și aproape sigur speriat.

La biroul de lângă el, domnul Tremblay nu încerca deloc să ascundă faptul că își întindea gâtul ca să vadă ce scrie pe foaia lăsată de domnișoara Jenkins. Linus a luat-o repede, atent să nu îndoaie colțurile.

— Trebuia să se întâmple și asta, nu? a întrebat domnul Tremblay, un pic prea entuziasmat. Mă întreb cine o să fie următorul meu coleg de birou.

Linus nu l-a băgat în seamă.

Lumina verde a monitorului strălucea prin foaia de hârtie, făcând literele să pară și mai amenințătoare.

Iată ce scria:

DEPARTAMENTUL RESPONSABIL DE TINERETUL MAGIC
MEMO DE LA CONDUCEREA EXTREM DE SUPERIOARĂ

CC: BEDELIA JENKINS

DOMNUL LINUS BAKER TREBUIE SĂ SE PREZINTE LA BIROURILE CONDUCERII EXTREM DE SUPERIOARE MIERCURI, 6 SEPTEMBRIE, DE LA ORA 9:00.

SINGUR.

Asta era tot.

O, Doamne! a șoptit Linus.

În după-amiaza aia, când ceasul a arătat ora 17:00, oamenii din jurul lui Linus au început să-și stingă calculatoarele și să-și pună paltoanele. Vorbeau de zor în drumul spre ieșire. Nici măcar o persoană nu l-a salutat pe Linus. Mai mult, toți pur și simplu s-au uitat fix la el înainte să plece. Cei care fuseseră prea departe ca să audă ce îi spusese domnișoara Jenkins aflaseră ce se întâmplase prin tot felul de șoapte speculative, la fântâna de apă. Zvonurile erau probabil nebunești și neadevărate, dar, din moment ce nici măcar Linus nu știa pentru ce fusese chemat, nu putea să combată ce se zicea.

A așteptat până la 17:30, după care a început și el să-și strângă lucrurile. Camera era în mare parte goală deja, dar încă putea să vadă lumina aprinsă în biroul domnișoarei Jenkins, aflat într-un capăt al încăperii. Era recunoscător că nu trebuia să treacă pe acolo pe drumul spre ieșire. Nu credea că ar mai fi putut face față unei alte confruntări astăzi.

Odată ce i s-a stins monitorul, s-a ridicat și și-a luat haina de pe spătarul scaunului. Și-a pus-o pe el, oftând când și-a adus aminte că își uitase umbrela acasă. Afară încă se mai auzea ploaia. Dacă s-ar grăbi, ar mai putea să prindă autobuzul.

În drumul spre ușă s-a lovit doar de șase birouri de pe patru rânduri diferite. Dar a avut grijă să le aranjeze la loc.

Și diseară tot salată va trebui să mănânce. Fără sos.

A ratat autobuzul.

I-a văzut prin ploaie farurile din spate, în timp ce se îndepărta cu viteză de el. Pe reclama din spatele autobuzului era o femeie zâmbitoare; putea să distingă foarte clar mesajul: DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA! ÎNREGISTRĂRILE AJUTĂ ÎNTREAGA COMUNITATE!

Normal, a bombănit supărat.

O să mai vină altul în cincisprezece minute.

Și-a pus servieta pe cap și a așteptat.

S-a dat jos din autobuz (care, firește, a venit cu zece minute mai târziu) la stația aflată la câteva străzi depărtare de casă.

— Cam plouă, i-a zis șoferul.

— Bună observație, i-a răspuns Linus în timp ce cobora pe trotuar. Serios, mulțumesc pentru...

Ușile s-au trântit în urma lui și autobuzul a demarat în trombă. Roata din spate a nimerit într-o baltă destul de mare și l-a stropit pe Linus până la genunchi.

Bărbatul a oftat și a luat-o spre casă târșâind picioarele.

Cartierul era liniștit, iar felinarele aprinse creau o atmosferă plăcută, în ciuda ploii reci. Casele erau mici, dar cu străzile pline de copaci înfrunziți, care începeau să-și schimbe coloritul – verdele spălăcit se transforma în nuanțe de roșu și arămiu, la fel de spălăcite. În fața casei de pe strada Lakewood nr. 167, niște trandafiri înfloriseră în tăcere. În curtea de pe strada Lakewood nr. 193, un câine lătra entuziasmat de fiecare dată când îl vedea. Iar cei de pe strada Lakewood nr. 207 aveau un leagăn făcut dintr-un cauciuc vechi, care atârna de un copac, dar copiii care locuiau aici probabil se credeau prea mari ca să-l mai folosească. Linus nu avusese niciodată un leagăn. Mereu își dorise unul, dar mama lui îi spusese că e prea periculos.

A făcut dreapta pe o stradă mai mică și acolo, pe partea stângă, se afla nr. 86 de pe Drumul Hermes.

Casa lui.

Nu era cine știe ce. Era micuță și gardul din spate trebuia schimbat. Dar avea o verandă drăguță unde puteai să stai toată ziua dacă așa erai tentat să faci. Răsadnițele din fața casei erau pline de floarea-soarelui, niște tije înalte care adiau în bătaia vântului rece, dar acum, pentru că se apropia seara și ploua, pălăriile erau închise. Ploua fără încetare de patru săptămâni – perioadele de burniță enervantă alternau cu reprize de răpăieli nervoase.

Nu era cine știe ce. Dar era doar a lui Linus.

S-a oprit lângă cutia de scrisori din fața casei și și-a luat corespondența. Păreau să fie doar reclame, adresate complet impersonal LOCATARILOR. Linus nu-și aducea aminte ultima dată când primise o scrisoare.

S-a dus pe verandă și încerca să-și scuture haina de picăturile de ploaie, însă fără prea mult succes, când și-a auzit numele strigat din casa de alături. A oftat, întrebându-se dacă nu mai bine s-ar preface că nu aude.

— Nici să nu te gândești, domnule Baker, i-a spus femeia.

— Nu pricep ce doriți să spuneți, doamnă Klapper.

Edith Klapper, o femeie de o vârstă indescifrabilă (deși Linus considera că depășise de mult faza de *bătrână* și era acum de-a dreptul *hodoroagă)*, stătea pe propria verandă în halatul ei de baie, cu pipa aprinsă în mână, așa cum era mereu, și cu fumul ridicându-se în rotocoale în jurul bonetei de pe cap. A tușit într-un șervețel pe care probabil ar fi trebuit să-l arunce acum cel puțin o oră.

— Pisica dumitale e iar la mine în curte, fugărește veverițele. Știi ce părere am legat de asta.

— Calliope face doar ce vrea ea, i-a reamintit Linus. Nu pot s-o țin în frâu.

— Poate ar trebui să *încerci,* s-a rățoit doamna Klapper.

— Bine. O să trec imediat la treabă.

— Ești obraznic cu mine, domnule Baker?

— Nici prin gând nu-mi trece.

Ba mereu îi trecea asta prin gând.

— Așa mă gândeam și eu. Stai acasă în seara asta?

— Da, doamnă Klapper.

— Deci iar nu ieși la nicio întâlnire, ha?

Linus a strâns mânerul servietei în pumn.

— Nu, nicio întâlnire.

— Nu ai nicio prietenă norocoasă?

Femeia a tras un fum din pipă și a suflat pe nas fumul gros.

— A. Iertare. Cred că am uitat. Nu îți plac doamnele, ha?

Ba nu uitase nimic.

— Nu, doamnă Klapper.

— Nepotul meu e contabil. O duce foarte bine. În mare parte. Are o mică tendință să bea în exces, dar cine sunt eu să-i judec viciile? E greu să fii contabil. Cu toate cifrele alea. O să-i zic să te sune.

— Aș prefera să nu faceți asta.

Doamna Klapper a pufnit:

— Ești prea bun pentru el, ha?

Linus a început să se bâlbâie:

— Nu am... nu sunt... nu am *timp* pentru astfel de lucruri.

— Poate ar trebui să-ți faci timp, domnule Baker, i-a zis doamna Klapper zeflemitor. Nu e sănătos să fii singur la vârsta asta. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă ți-ai zbura creierii. Ar strica prețul de vânzare în tot cartierul.

— Nu sunt deprimat!

Femeia l-a analizat din cap până în picioare:

— Nu ești? Cum naiba să nu fii?

— Mai aveți și altceva de adăugat, doamnă Klapper? a întrebat-o Linus, scrâșnind din dinți.

Vecina a dat nepăsătoare din mână.

— Fie, du-te. Pune-ți pijamaua, dă drumul la pick-upul ăla vechi și dansează singur în sufragerie, așa cum faci mereu.

— *V-am rugat* să nu mă mai spionați pe fereastră!

— Sigur, așa m-ai rugat, i-a răspuns ea.

S-a așezat în balansoar, și-a pus pipa între buze și a repetat:

— Sigur, așa m-ai rugat.

— Noapte bună, doamnă Klapper, i-a spus bărbatul în timp ce băga cheia în ușă.

Nu a mai așteptat niciun răspuns. A închis ușa în spatele lui și a încuiat-o repede.

Calliope, această creatură diabolică, stătea pe marginea patului, cu coada neagră șfichiuind aerul în timp ce îl fixa cu ochii ei verzi. La un moment dat a început să toarcă. La majoritatea pisicilor e un sunet plăcut. În cazul lui Calliope era semn că urzește un plan mârșav.

— Nu ar trebui să te mai duci în curtea vecinei, a mustrat-o el în timp ce-și dădea haina jos.

Calliope a continuat să toarcă.

O găsise pe stradă, în urmă cu aproape zece ani, pe când era doar o pisicuță și stătea ascunsă sub verandă, mieunând de parcă îi luase coada foc. Din fericire, nu a fost cazul de așa ceva, dar imediat ce s-a târât sub verandă după ea, felina a început să-l scuipe, cu blana măciucă și cu tot spatele arcuit. În loc să se lase zgâriat pe toată fața de o pisică, Linus s-a tras repede de acolo și s-a dus înapoi în casă, gândindu-se că, dacă o ignoră destulă vreme, o să plece.

N-a plecat.

În schimb, și-a petrecut aproape toată noaptea urlând. Linus a încercat să doarmă, dar zgomotele erau prea puternice. Și-a pus perna în cap. N-a ajutat cu nimic. În cele din urmă, a luat o lanternă și o mătură, gata s-o împungă ca s-o alunge. Pisica îl aștepta pe verandă, în fața ușii. A fost atât de surprins, încât i-a scăpat mătura din mână.

Felina a intrat în casă, de parcă acolo îi era locul.

Și nu a mai plecat niciodată, indiferent de câte ori a amenințat-o Linus.

Șase luni mai târziu, bărbatul s-a lăsat păgubaș. Casa era deja plină cu jucările și o litieră și mici boluri de apă și mâncare, pe care scria CALLIOPE. Nu știa exact cum se întâmplase totul, dar asta e.

— Doamna Klapper o să-ți vină de hac într-o zi, i-a spus în timp ce își scotea hainele ude. Și n-o să fiu acolo să te salvez. Tu o să halești o veveriță și ea, brusc... OK, nu știu ce o să facă. Dar sigur o să facă *ceva*. Și n-o să-mi pară rău deloc.

Calliope a clipit plictisită.

— Bine, a oftat Linus. Poate doar un pic.

S-a schimbat în pijama, având grijă să-și închidă toți nasturii. Pe buzunarul de la piept erau inițialele *LB* – o primise cadou de la Departament, drept mulțumire pentru cincisprezece ani de muncă. El o alesese dintr-un catalog pe care îl primise în ziua aia. Avea două pagini. Pe una erau pijamale. Pe cealaltă, un sfeșnic.

A ales pijamaua. Mereu își dorise să aibă ceva cu inițialele lui.

A luat hainele ude de pe jos și a ieșit din cameră. Bufnitura din spatele lui i-a dat de înțeles că pisica se luase după el.

Și-a pus hainele de birou în mașina de spălat și a lăsat-o să meargă cât a pregătit el de mâncare.

— Nu am nevoie de niciun contabil, i-a spus lui Calliope, în timp ce pisica se gudura pe la picioarele lui. Am altele la care să mă gândesc. Ca de exemplu, ziua de mâine. De ce trebuie mereu să-mi fac griji pentru ziua de mâine?

S-a dus ca din reflex spre vechiul pick-up Victrola. A început să caute printre discurile din sertar și, în cele din urmă, a găsit unul care să-i placă. L-a scos din copertă și l-a pus cu atenție pe platan, după care a coborât acul.

După câteva clipe, Everly Brothers au început să cânte că tot ce trebuiau să facă era să viseze*.

Apoi a luat-o în pași de dans pe drumul spre bucătărie.

Mâncare uscată pentru Calliope.

Salată din pungă pentru Linus.

A trișat, dar doar puțin.

O picătură de sos nu o să-l omoare.

— „De fiecare dată când te doresc", a început să fredoneze încetișor, „tot ce trebuie să fac e să visez."

---

* Versuri din cântecul „All I have to do is dream" (n.t.).

Dacă l-ai întreba pe Linus Baker dacă se simte singur, s-ar schimonosi de surprins ce-ar fi. Ar fi un gând străin, aproape șocant. Și chiar dacă cele mai mici minciuni îl fac să-l doară capul și să-i fie rău, sunt șanse mari ca răspunsul să fie „Nu", deși se simte singur, aproape disperat de singur.

Și poate că o parte din el chiar ar crede asta. Acceptase de mult că unii oameni, oricât de buni la suflet ar fi și oricâtă dragoste ar avea de oferit, rămân singuri pentru totdeauna. Așa era viața pentru ei, iar Linus și-a dat seama, pe la 27 de ani, că așa avea să fie și pentru el.

A, nu se întâmplase nimic în mod special care să-l facă să se gândească la asta. Atâta doar că se simțea mai... invizibil decât ceilalți. De parcă era decolorat într-o lume curată ca lacrima. Nu avea cum să fie văzut.

Acceptase asta atunci, iar acum avea 40 de ani, tensiune mare și un colăcel cam proeminent pe burtă. Firește, erau momente când se uita la el însuși în oglindă și se întreba dacă nu cumva el vedea ceva ce alții nu puteau să vadă. Era palid. Părul lui negru era scurt și bine aranjat, deși părea că începe să se rărească în creștetul capului. Avea niște riduri în jurul gurii și al ochilor. Avea obrajii rotunzi. Colăcelul arăta de parcă ar fi fost al unui bebeluș, dar, dacă nu era atent, s-ar fi putut transforma în unul pentru un adult. Arăta... decent.

Arăta ca aproape oricine altcineva la 40 de ani.

În timp ce-și mânca salata cu o picătură sau două de sos în bucătăria lui minusculă, din casa lui minusculă, în timp ce frații Everly începeau s-o roage pe micuța Susie să se trezească – „Trezește-te, micuță Susie"* –, și își făcea griji pentru întâlnirea de a doua zi cu cei din Conducerea Extrem de Superioară, nici măcar nu i-a trecut prin cap lui Linus Baker că ar putea fi singur.

---

* Versuri din cântecul „Wake up, little Susie" (n.t.).

La urma urmei, erau oameni pe lumea asta care o duceau și mai prost. El măcar avea un acoperiș deasupra capului și mâncare de iepuri în stomac și o pijama cu inițialele lui.

În plus, nici nu prea conta.

Nu avea timp să stea în tăcere și să se gândească la astfel de chestii frivole. Uneori, tăcerea e cel mai asurzitor lucru. Și nu avea nevoie de asta.

În loc să-și lase gândurile să hoinărească, a luat exemplarul din *REGULI ȘI REGLMENTĂRI* pe care îl ținea acasă (toate cele 847 de pagini, pe care dăduse aproape 200 de dolari; avea un exemplar la birou, dar i se părea util să aibă unul și acasă) și a început să citească literele mici. Orice urma să aducă ziua de mâine, ar fi fost bine să fie pregătit.

Capitolul 3

A doua zi de dimineață, Linus a ajuns la birou cu aproape două ore mai devreme. Nu mai ajunsese nimeni, colegii fiind cel mai probabil încă în pat, fără vreo grijă pe lume.

S-a dus la biroul lui, s-a așezat și și-a aprins calculatorul. Lumina verde, atât de familiară, nu a reușit să-l liniștească.

A încercat să rezolve cât mai multe lucruri, conștient mereu de ticăitul ceasului de deasupra lui, care număra fiecare secundă.

Încăperea a început să se umple pe la 7:45. Domnișoara Jenkins a ajuns la 8:00, cu tocurile bocănind pe podea. Linus s-a afundat în scaun, dar a simțit cum îl fixează cu privirea.

A încercat să lucreze. Chiar a încercat. Cuvintele verzi erau ca o ceață pe monitorul din fața lui. Nici măcar cărțoiul *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI* nu a reușit să-l calmeze.

La 8:45 fix s-a ridicat de pe scaun.

Oamenii de la birourile din jurul lui au întors capul către el și l-au privit atenți.

I-a ignorat, înghițind în sec în timp ce și-a luat servieta și și-a croit drum printre rândurile înguste.

— Scuze, spunea de fiecare dată când se mai lovea de câte un birou. Îmi pare rău. Scuze. Mi se pare mie sau birourile se apropie unele de celelalte? Scuze. Chiar îmi pare rău.

Domnișoara Jenkins îl privea din pragul biroului ei, cu Gunther alături, care mâzgălea ceva cu creionul lui lung.

Birourile Conducerii Extrem de Superioare erau la etajul 5 al Departamentului Responsabil de Tineretul Magic. Auzise zvonuri despre etajul 5, majoritatea de-a dreptul alarmante. Nu fusese niciodată acolo, dar se gândea că măcar *o parte* dintre zvonuri ar fi trebuit să fie adevărate.

Era singur în lift când a apăsat butonul pe care nu se gândise vreodată că o să-l apese.

Un 5 strălucitor.

Liftul a început să urce. Golul din stomacul lui Linus părea că vrea să rămână la subsol. A fost cea mai lungă călătorie cu liftul din viața lui Linus, de cel puțin două minute. Nu a ajutat nici faptul că s-a oprit la primul etaj, s-au deschis ușile și liftul a început să se umple. Toți mergeau la etajele 2, 3 sau 4, dar nimeni nu a mai apăsat pe 5.

O parte s-au dat jos la etajul 2. Și mai mulți, la 3. Și toți ceilalți au coborât la 4. S-au uitat la el curioși. A încercat să le zâmbească, dar sigur a părut mai degrabă o grimasă.

A rămas singur și liftul a început să urce din nou.

Când ușile s-au deschis la etajul 5, deja transpira.

Sigur nu a ajutat nici faptul că liftul s-a deschis în dreptul unui culoar lung și rece, care lăsa să se vadă o podea de piatră, luminată slab de câteva aplice de pe perete. La un capăt al culoarului se aflau lifturile. La celălalt capăt era un panou de sticlă cu grilaj, alături de niște uși mari de lemn. Deasupra lor era o plăcuță de metal pe care scria:

CONDUCEREA EXTREM DE SUPERIOARĂ
ACCESUL PERMIS DOAR PE BAZĂ DE PROGRAMARE

Bine, bătrâne, a șoptit. *Poți s-o faci.*

Picioarele lui nu au recepționat mesajul. Au rămas înțepenite pe podea.

Ușile liftului au început să se închidă. Le-a lăsat. Liftul nu s-a clintit.

În momentul ăla, Linus s-a gândit serios la cum ar fi să meargă înapoi la etajul 1, să iasă din clădirea DERETIMA și să meargă cât l-or duce picioarele, doar ca să vadă unde ajunge.

Nu suna rău deloc.

În schimb, a apăsat din nou pe 5.

Ușile s-au deschis.

A tușit. Zgomotul a răsunat pe întregul culoar.

N-ai timp de lașitate, s-a mustrat încet. *Capul sus. Cine știe, o fi vreo promovare. O promovare* importantă. *Una cu un salariu mai bun și poate așa o să poți să te duci în sfârșit în vacanța la care ai visat întotdeauna. Nisipul de pe plajă. Oceanul albastru. Nu ai vrea să fii și tu acolo?*

Ba da. Chiar foarte mult.

Linus a început să pășească încet pe hol. Ploaia răpăia în geamurile din stânga. Luminile din aplicele din dreapta pâlpâiau ușor. Pantofii lui scârțâiau pe podea. Și-a lărgit puțin nodul de la cravată.

Până să ajungă în capătul holului, trecuseră deja patru minute. Potrivit ceasului de la mână, era 8:55.

A dat să deschidă ușile.

Erau închise.

Geamul de lângă uși avea un grilaj de metal, coborât până jos. Lângă el era o plăcuță de metal, cu un buton mic în mijloc.

A stat puțin pe gânduri înainte să apese pe buton. S-a auzit un bâzâit prelung de partea cealaltă a grilajului. A așteptat.

Putea să-și vadă reflexia în geam. Persoana care se uita înapoi la el avea ochii larg deschiși și părea șocată. Și-a aranjat repede părul, care i se ridicase puțin într-o parte, așa cum făcea mereu. Nu l-a ajutat prea mult. Și-a îndreptat cravata și spatele și și-a supt burta.

Grilajul de metal s-a ridicat.

Pe partea cealaltă se afla o femeie tânără, plictisită, care făcea baloane de gumă suflând aerul printre buzele ei roșii.

A umflat un balon roz și l-a spart înainte să-l bage înapoi în gură. Și-a dat capul într-o parte, lăsându-și buclele blonde să-i cadă pe umeri.

— V-ajut? l-a întrebat.

Linus a încercat să vorbească, dar n-a ieșit niciun sunet. Și-a dres vocea și a încercat din nou.

— Da, am o întâlnire la 9:00.

— Cu...?!

Era o întrebare interesantă, una la care nu avea niciun răspuns.

— O întrebare... la care chiar nu pot să răspund.

Domnișoara Gumă de Mestecat l-a fixat cu privirea.

— Aveți o întâlnire, dar nu știți cu cine?

Cam așa ceva.

— Da...?!

— Numele?

— Linus Baker.

— Simpatic, a zis fata, bătând cu unghiile ei perfecte în tastatură. Linus Baker. Linus Baker. Linus...

Brusc a făcut ochii mari:

— A, da. Așteptați un moment, vă rog.

A închis repede grilajul de metal. Linus a clipit, neștiind ce ar trebui să facă. A așteptat.

A trecut un minut.

Și încă unul.

Și încă unul.

Și apoi...

Grilajul de metal s-a ridicat iar. Domnișoara Gumă de Mestecat părea mult mai interesată de el acum. S-a aplecat spre el, până când aproape și-a lipit fața de sticla care îi despărțea. Respirația ei a aburit puțin geamul.

— Vă așteaptă.

Linus a făcut un pas înapoi.

— Cine?

— Toți, a spus și l-a analizat din cap până în picioare. Toți cei din Conducerea Extrem de Superioară.

— A, a spus Linus încet. Cât de minunat. Și sigur pe mine mă vor?

— Dumneavoastră *sunteți* Linus Baker, nu?

Spera să fie, pentru că nu știa cum să fie altcineva.

— Eu sunt.

S-a auzit un alt bâzâit și o ușă s-a descuiat lângă el. Apoi s-a deschis fără niciun alt sunet.

— Atunci, da, domnule Baker, i-a spus, cu obrajii puțin umflați de la guma de mestecat. Pe dumneavoastră vă vor. Și eu m-aș grăbi, în locul dumneavoastră. Conducerii Extrem de Superioare nu îi place să aștepte.

— Corect, a spus. Cum arăt?

Și-a supt burta și mai mult.

— De parcă habar n-aveți pe ce lume sunteți, i-a spus înainte să închidă iar grilajul.

Linus s-a uitat cu jind spre lifturile din capătul holului.

N-ai vrea să fii și tu aici? îl întrebau.

Ba da. Foarte mult.

S-a îndepărtat de geam și a pășit spre ușile deschise.

Înăuntru a dat de o cameră circulară, cu o cupolă de sticlă pe tavan. În mijlocul camerei era o fântână cu statuia unui bărbat cu pelerină, căruia îi curgea apă într-una din mâinile întinse. Se uita spre tavan cu ochii gri și reci. În jurul lui, trăgându-l de picioare, erau niște copii, cărora apa li se scurgea pe cap.

S-a deschis o ușă în dreapta lui Linus. Domnișoara Gumă de Mestecat a ieșit din cabina ei. Și-a netezit rochia și a spart cu putere un balon.

— Sunteți mai scund decât păreați prin geam, i-a spus.

Linus nu a știut cum să răspundă, așa că nu a zis nimic.

— Veniți după mine, a spus femeia și a oftat.

Parcă era o pasăre – se mișca cu pași mici și rapizi. Aproape că ajunsese la jumătatea camerei, când s-a întors spre el și i-a zis:

— Nu era o sugestie.

— Corect, a zis Linus și aproape s-a împiedicat, în graba lui de a o prinde din urmă. Îmi cer. Scuze. Eu... nu am mai fost niciodată aici.

— Evident.

I se părea că e insultat, dar nu își putea da seama exact în ce fel.

— Chiar sunt... *toți?*

— Ciudat, nu?

Fata a mai spart un balon, dar de data asta mai potolit.

— Și tocmai pentru dumneavoastră. Nici măcar nu știam că existați până acum o secundă.

— Mi se spune des asta.

— Nu pot să-mi imaginez de ce.

Da, sigur îl insulta.

— Cum sunt? I-am mai văzut doar când mi-au dat o porție de cartofi uscați.

Domnișoara Gumă de Mestecat s-a oprit brusc și i-a aruncat o privire peste umăr. Linus s-a gândit că probabil și-ar putea întoarce capul 180 de grade dacă ar vrea.

— Cartofi uscați.

— La prânzul de sărbători?

— Eu am făcut cartofii ăia. *Singură-singurică.*

Linus s-a făcut alb ca varul.

— Păi, e oricum o chestiune de gust... Sunt sigur că...

Domnișoara Gumă de Mestecat a pufnit și a continuat să meargă.

Linus nu începuse deloc bine.

Au dat de o altă ușă, în partea opusă a camerei circulare.

Deasupra ușii negre era o plăcuță aurie de metal, dar nu scria nimic pe ea. Domnișoara Gumă de Mestecat a ridicat mâna și a bătut de trei ori în ușă.

S-a auzit o bătaie și încă una și apoi...

Ușa s-a deschis încet.

Înăuntru era întuneric.

Beznă chiar.

Domnișoara Gumă de Mestecat s-a dat la o parte și s-a uitat la el.

— După dumneavoastră.

A încercat să vadă ceva în întuneric.

— Hmmm, păi, poate ar trebui să reprogramăm. Sunt foarte ocupat, așa cum probabil știți. Am multe rapoarte de scris...

— Intrați, domnule Baker, a tunat o voce prin ușa deschisă.

Domnișoara Gumă de Mestecat a zâmbit.

Linus și-a ridicat mâna și și-a șters transpirația de pe frunte. Aproape că și-a scăpat servieta din mână.

— Bănuiesc că o să intru atunci.

— Așa se pare, a răspuns domnișoara Gumă de Mestecat.

Și exact asta a făcut.

Ar fi trebuit să se aștepte că ușa avea să se închidă în urma lui, dar tot s-a speriat și a tresărit când s-a întâmplat asta. Și-a strâns servieta la piept, de parcă ar fi putut să-l apere. Nu-și găsea echilibrul în întuneric și era convins că totul e o capcană și că își va petrece restul zilelor orbecăind singur. Ar fi aproape la fel de rău ca o concediere.

Dar apoi au început să apară niște lumini la picioarele lui, iluminând culoarul din față. Lumina era blândă, aurie și parcă marca un drum. A făcut un pas. Când a văzut că nu se împiedică de nimic, a mai făcut unul.

Luminile l-au condus mai departe decât se aștepta, înainte să formeze un cerc la picioarele lui. S-a oprit, neștiind

unde să meargă mai departe. Spera că nu va trebui să fugă de ceva îngrozitor.

O altă lumină, de data asta mult mai strălucitoare, a pâlpâit deasupra capului lui Linus. S-a uitat în sus și a mijit ochii. Semăna cu un reflector care strălucea deasupra lui.

— Poți să lași jos servieta, a spus o voce groasă de deasupra lui.

— E în regulă, a răspuns Linus și a strâns-o și mai tare la piept.

Apoi, ca și cum s-ar fi apăsat un întrerupător, mai multe lumini au început să strălucească, dezvăluind fețele a patru oameni pe care Linus i-a recunoscut ca fiind Conducerea Extrem de Superioară. Stăteau mult deasupra lui, la capătul unui zid de piatră, și se uitau în jos spre el, mai mult sau mai puțin interesați.

Erau trei bărbați și o femeie și, deși Linus le mai auzise numele la începutul carierei lui la DERETIMA, nu putea deloc să și le amintească. Mintea lui hotărâse că întâmpină probleme tehnice și că nu mai emite nimic altceva în afară de zăpadă afânată.

S-a uitat la fiecare dintre ei, de la stânga la dreapta, dând din cap și încercând să păstreze o expresie neutră.

Femeia avea părul tuns într-un bob scurt și purta o broșă mare sub formă de gândac, cu carapacea irizată.

Unul dintre bărbați avea un început de chelie și o gușă care îi atârna sub bărbie. Și-a suflat nasul într-o batistă și și-a dres vocea, lăsând să se înțeleagă că avea destul de multă flegmă în gât.

Al doilea bărbat era slab ca un băț. Linus s-a gândit că, dacă s-ar întoarce într-o parte, nu s-ar mai vedea deloc. Purta niște ochelari mult prea mari pentru fața lui, cu lentilele în formă de semilună.

Ultimul bărbat era mai tânăr decât ceilalți, posibil cam de vârsta lui Linus, deși era greu de zis exact. Avea părul ondu-

lat și era intimidant de chipeș. Linus l-a recunoscut aproape imediat – era cel care mereu servea șunca uscată cu zâmbetul pe buze.

El a fost cel care a vorbit primul.

— Vă mulțumim că ați acceptat să veniți la această întâlnire, domnule Baker.

Linus își simțea gura uscată. Și-a lins buzele.

— Cu... cu plăcere?

Femeia s-a aplecat în față.

— Conform dosarului dumneavoastră personal, lucrați pentru Departament de șaptesprezece ani.

— Da, doamnă.

— Și în tot acest timp ați ocupat aceeași poziție.

— Da, doamnă.

— De ce?

Pentru că nu avea nicio altă perspectivă și niciun interes să devină Supraveghetor.

— Îmi place munca pe care o fac.

— Chiar așa? a întrebat, dând din cap.

— Da.

— De ce?

— Sunt asistent social, a spus, cu degetele alunecându-i ușor pe servietă. Nu cred că există un post mai important, a continuat Linus și imediat a făcut ochii mari. În afară de ce faceți dumneavoastră, bineînțeles. Nu am vrut să insinuez că...

Bărbatul cu ochelari a început să răsfoiască niște hârtii.

— Am aici ultimele șase rapoarte scrise de dumneavoastră, domnule Baker. Vreți să știți ce văd eu?

Nu, nu voia.

— Vă rog.

— Văd o persoană foarte meticuloasă. Fără baliverne. Impresionant de clinic.

Linus nu era sigur dacă era un compliment sau nu. Sigur nu suna ca unul.

— Un asistent social trebuie să-și păstreze un oarecare grad de distanțare, a recitat Linus supus.

Gușiță a fornăit.

— Chiar așa? Asta de unde e? Îmi sună cunoscut.

— E din *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*, a spus Chipeșul. Și chiar sper să-ți sune cunoscut. Tu ai scris cea mai mare parte a cărții.

Gușiță și-a suflat nasul în batistă.

— Da, știam asta, a spus el.

— De ce e important să vă păstrați un grad de distanțare? a întrebat femeia, uitându-se de sus la el.

— Pentru că n-ar fi bine să mă atașez de copiii cu care lucrez, a răspuns Linus. Treaba mea e să mă asigur că orfelinatele sunt păstrate în cele mai bune condiții, nimic mai mult. Bunăstarea lor e importantă, dar ca un tot unitar. Interacțiunea individuală nu este încurajată. Ar putea să-mi deformeze percepția.

— Dar le luați interviuri copiilor, a spus Chipeșul.

— Da, a aprobat Linus. Așa e. Dar poți să fii și profesionist când ai de-a face cu tinerii cu puteri magice.

— Ați recomandat vreodată închiderea unui orfelinat în cei șaptesprezece ani, domnule Baker? a întrebat bărbatul cu ochelari.

Sigur știau deja răspunsul la întrebarea asta.

— Da. De cinci ori.

— De ce?

— Mediul nu era unul sigur.

— Deci vă pasă.

Linus a început să se fâstâcească.

— Nu am spus niciodată că nu-mi pasă. Fac doar ce mi se cere. E o diferență între a forma atașamente și a fi empatic.

Copiii aceștia... nu au pe nimeni altcineva. De aceea sunt la orfelinat. N-ar trebui să pună capul pe pernă seara cu stomacul gol sau să-și facă griji că sunt exploatați. Doar pentru că acești orfani trebuie ținuți separat de copiii normali nu înseamnă că trebuie să fie tratați diferit. Toți copiii, indiferent de... natura lor sau de ce pot să facă, trebuie să fie protejați, cu orice preț.

Gușiță a tușit.

— Chiar credeți asta?

— Da.

— Și ce s-a ales de copiii din orfelinatele pe care le-ați închis?

Linus a clipit.

— Asta este treaba Supraveghetorilor. Eu doar fac o recomandare și Supraveghetorii se ocupă mai departe. Cel mai probabil sunt trimiși în școlile conduse de DERETIMA.

Chipeșul s-a lăsat pe spate. Apoi s-a uitat la cei din jurul lui.

— E perfect.

— De acord, a zis Gușiță. Nu mai e nimeni la fel de... sensibil.

Bărbatul cu ochelari s-a uitat la Linus.

— Înțelegeți conceptul de discreție, domnule Baker?

Linus s-a simțit insultat.

— Lucrez cu copii cu dosare clasificate în fiecare zi, a răspuns, poate mai înțepat decât și-ar fi dorit. Sunt ca un seif. Nimic nu iese la suprafață.

— Și se pare că nici nu intră nimic, a spus femeia. E bun.

— Îmi cer scuze, dar aș putea să vă întreb despre ce vorbiți *mai exact? Pentru ce* sunt bun?

Chipeșul și-a trecut mâna pe față.

— Ce urmează să spun acum nu poate părăsi încăperea asta, domnule Baker. Înțelegeți? Este vorba despre informație clasificată de nivel 4.

Linus s-a cutremurat și a respirat adânc. Nivelul 4 era cel mai înalt nivel. Știa că există, în teorie, dar nu credea că este și folosit. Avusese doar un caz de informații clasificate de nivel 3 și fusese foarte tulburător. Era vorba despre o fetiță dintr-un orfelinat care s-a dovedit a fi o banshee*, un crainic al morții. DERETIMA fusese apelat odată ce începuse să le zică celorlalți copii că aveau să moară. Ulterior, problema s-a dovedit a fi că, bineînțeles, avea dreptate. Directorul orfelinatului hotărâse să-i folosească pe copii într-un ritual păgân de sacrificare. Linus reușise să scape la mustață și să-i salveze pe copii. Primise o vacanță de două zile după incidentul respectiv, cele mai multe zile libere pe care le avusese în ultimii ani.

— De ce eu? a întrebat, de-abia șoptit.

— Pentru că nu putem avea încredere în nimeni altcineva, a spus femeia sec.

Asta ar fi trebuit să-l măgulească pe Linus. În schimb, i s-a pus un gol în stomac de spaimă.

— Priviți-o mai degrabă ca pe un control, a spus bărbatul cu ochelari. Nu ne-a fost semnalată nicio problemă, dar orfelinatul la care veți merge este... este special, domnule Baker. Nu este un orfelinat tradițional și cei șase copii care locuiesc acolo sunt diferiți de tot ce ați mai văzut până acum, unii mai mult decât alții. Sunt... cu probleme.

— Cu probleme? Ce înseamnă...

— Treaba dumneavoastră este să vă asigurați că totul e la înălțime, a spus Chipeșul, zâmbind ușor. Vedeți dumneavoastră, este important. Directorul acestui orfelinat, un anume Arthur Parnassus, este cu siguranță bine pregătit, dar avem... motive de îngrijorare. Cei șase copii sunt extrem de diferiți și trebuie să ne asigurăm că domnul Parnassus conti-

* Creatură mitologică din cultura irlandeză, care prevestește moartea celor care o aud (n.t.).

nuă să fie în stare să aibă grijă de ei. Și unul ar fi o provocare, darămite șase.

Rotițele din mintea lui Linus au început să se învârtă cu viteză. Era convins că îi știa *pe toți* directorii din zonă, dar...

— N-am auzit niciodată de domnul Parnassus.

— Da, e de așteptat, a spus femeia. Tocmai de-asta este informație clasificată de nivel 4. Dacă ați fi auzit de el, ar însemna că a avut loc o scurgere de informație. Nu putem avea nicio scurgere de informație, domnule Baker. Ați înțeles? Scurgerile trebuie acoperite. Fără ezitare.

— Da, da, a spus Linus repede. Bineînțeles, n-aș îndrăzni să...

— Sigur că nu ați îndrăzni, a spus Gușiță. E unul dintre motivele pentru care ați fost ales. O lună, domnule Baker. O să petreceți o lună pe insula pe care este situat orfelinatul. O să ne așteptăm să trimiteți rapoarte săptămânale. Orice vă ridică un semn de întrebare trebuie raportat imediat.

Linus a simțit cum îi ies ochii din cap.

— *O lună?* Nu pot să plec *o lună.* Am niște îndatoriri!

— Sarcinile dumneavoastră vor fi redistribuite, a spus bărbatul cu ochelari. De fapt, deja ne ocupăm de asta, a spus și a trecut la o altă pagină. Și scrie aici că sunteți cât se poate de singur. Nu sunteți căsătorit. Nu aveți copii. Nimeni nu v-ar duce lipsa dacă ați pleca o perioadă mai lungă.

Asta a durut mai mult decât ar fi trebuit. Era conștient de asta, firește, dar s-o audă atât de nonșalant i-a făcut inima să se strângă. Totuși...

— Am o pisică!

Chipeșul a pufnit:

— Pisicile sunt animale solitare, domnule Baker. Sunt sigur că nici n-o să observe că ați plecat.

— Rapoartele dumneavoastră vor fi trimise direct la Conducerea Extrem de Superioară, a spus femeia. Vor fi ana-

lizate de domnul Werner, deși vom fi implicați toți, a mai spus ea și a făcut un semn către Chipeș. Și ne așteptăm să fie la fel de detaliate precum cele de până acum. De fapt, chiar insistăm să fie așa. Chiar și mai detaliate, dacă vi se pare că este necesar.

— Domnișoara Jenkins...

— Va fi informată de sarcina dumneavoastră specială, l-a asigurat Chipeșul, domnul Werner. Deși va afla doar strictul necesar. Luați-o ca pe o promovare, domnule Baker. Una pe care cred că o meritați de mult.

— Nu am niciun cuvânt de spus?

— Luați-o ca pe o promovare *obligatorie,* s-a corectat domnul Werner. Așteptăm lucruri măreațe de la dumneavoastră. Și cine știe în ce direcție ar putea-o lua lucrurile dacă totul decurge cum trebuie? Vă rugăm să nu ne dezamăgiți. În rest, puteți să vă luați ziua liberă, să vă aranjați treburile. Trenul dumneavoastră pleacă mâine dimineață. Întrebări?

Zeci. Avea *zeci* de întrebări.

— Da! Cum rămâne cu...

— Excelent, a spus domnul Werner, bătând din palme. Știam că ne putem baza pe dumneavoastră, domnule Baker. Așteptăm cu interes vești cu privire la mersul lucrurilor de pe insulă. O să fie cel puțin interesant. Acum, dacă îmi permiteți, toată vorbăria asta mi-a uscat gâtul. Cred că ar merge un ceai. Secretara noastră o să vă conducă. A fost o plăcere să vă cunoaștem.

Cei din Conducerea Extrem de Superioară s-au ridicat brusc, s-au aplecat și apoi toate luminile s-au stins.

Linus a lăsat să-i scape un icnet. Înainte să înceapă iar să bâjbâie prin întuneric, o lumină s-a aprins la capătul holului. Linus s-a uitat în sus. Domnul Werner se uita la el, cu o expresie stranie pe chip. Ceilalți plecaseră deja.

— Mai e ceva? a întrebat Linus agitat.

— Aveți grijă, domnule Baker, a spus domnul Werner.

Asta nu era deloc a bună.

— Să am grijă?

Domnul Werner a dat din cap.

— Trebuie să vă pregătiți. Nu pot să vă spun cât de importantă este misiunea asta. Nu trebuie să omiteți niciun detaliu, oricât de mic sau nesemnificativ vi s-ar părea.

Linus s-a zbârlit. Una era să pună sub semnul întrebării cât de dispus era să plece, alta era să pună la îndoială meticulozitatea rapoartelor lui.

— Mereu...

— Să zicem doar că sunt extrem de interesat de ce veți găsi acolo, a spus domnul Werner, ignorând indignarea evidentă a lui Linus. E mai mult decât o simplă curiozitate.

A zâmbit, deși zâmbetul nu i se citea și în privire.

— Nu-mi place să fiu dezamăgit, domnule Baker. Vă rog să nu mă dezamăgiți.

— De ce tocmai acolo? a întrebat Linus, neajutorat. De ce anume v-a stârnit interesul acest orfelinat și de ce necesită atenția unui asistent social? A făcut directorul ceva care...

— Problema e mai degrabă ce *n-a făcut,* a răspuns domnul Werner. Rapoartele lui lunare sunt... subțirele, mai ales luând în calcul persoanele de care are grijă. Trebuie să știm mai multe, domnule Baker. Putem păstra ordinea doar dacă există transparență desăvârșită. Dacă nu putem avea asta, atunci riscăm să izbucnească haosul. Mai e ceva?

— Ce? *Da.* Eu...

— Bun, a spus domnul Werner. Vă doresc succes. Cred că o să aveți nevoie.

Și, deodată, luminile s-au stins iar.

— O, Doamne! a zis Linus.

Luminile aurii din podea s-au aprins din nou.

— Ați terminat? a întrebat o voce.

Nu a țipat deloc, indiferent de ce ar susține altcineva.

Domnișoara Gumă de Mestecat stătea în spatele lui, plescăind... gumă.

— Pe aici, domnule Baker.

S-a întors pe călcâie, moment în care rochia i s-a umflat, și a pornit spre ieșire.

Linus s-a ținut repede după ea, uitându-se în urmă, în întuneric, o singură dată.

Îl aștepta la ieșirea din încăpere, bătând din picior nerăbdătoare. Linus de-abia mai putea să respire când a ieșit pe ușă. Nu îi era foarte clar dacă ce se întâmplase nu era cumva doar un vis cauzat de febră. Oricum *se simțea* febril. Era posibil ca domnișoara Gumă de Mestecat să fie doar o halucinație provocată de o boală neidentificată.

O halucinație foarte *insistentă*, sigur, din moment ce i-a îndesat un dosar în mâini, ceea ce l-a luat prin surprindere atât de tare, încât aproape și-a scăpat servieta.

— Aveți biletul de tren înăuntru, i-a spus. În plus, veți găsi un plic sigilat cu dosarele de care aveți nevoie. Nu știu despre ce e vorba și nici nu-mi pasă. Sunt plătită să *nu* îmi bag nasul unde nu mă privește, dacă vă vine să credeți. Nu aveți voie să deschideți plicul până când nu coborâți din tren, la destinație.

— Cred că trebuie să mă așez, a spus Linus slăbit.

Femeia s-a uitat atent la el.

— Sigur că puteți lua loc. Doar asigurați-vă că o faceți în altă parte. Trenul dumneavoastră pleacă mâine dimineață, la 7:00. Să nu întârziați. Conducerea Extrem de Superioară va fi foarte nemulțumită dacă întârziați.

— Trebuie să mă întorc la birou și să...

— În niciun caz, domnule Baker. Am primit ordin să vă spun că trebuie să părăsiți incinta cât de repede. Nu vorbiți cu nimeni. Oricum, nu cred că va fi asta o problemă pentru dumneavoastră, dar e bine să vă spun.

— Habar n-am ce se întâmplă, a zis Linus. Nici măcar nu sunt sigur că sunt *aici.*

— Da, a spus domnișoara Gumă de Mestecat empatică. Pare să fie o criză existențială destul de urâtă. Poate vreți să vă ocupați de ea în altă parte.

Stăteau în fața lifturilor. Nici măcar nu și-a dat seama cum au ajuns acolo. Ușile s-au deschis în fața lui. Domnișoara Gumă de Mestecat l-a împins înăuntru și a apăsat butonul pentru etajul 1. Apoi a ieșit repede din lift.

— Mulțumim că ați vizitat birourile Conducerii Extrem de Superioare, a spus veselă. Să aveți o zi fantastică.

Ușile s-au închis înainte să apuce să mai scoată un cuvânt.

Încă mai ploua. De-abia observase asta.

Acum stătea în fața Departamentului Responsabil de Tineretul Magic și o secundă mai târziu se afla pe aleea de piatră care dădea spre casa lui.

Nici nu știa cum ajunsese acolo, dar asta părea cea mai mică grijă a lui.

A fost scos din transă de doamna Klapper, care l-a strigat.

— Ai venit acasă mai devreme, domnule Baker. Te-au concediat? Sau poate ai primit niște vești medicale îngrozitoare și acum ai nevoie de timp să te împaci cu viitorul sumbru?

Fumul ieșea în rotocoale din pipa ei.

— Îmi pare rău să aud asta. O să ne lipsești teribil.

— Nu sunt pe moarte, a reușit Linus să spună.

— A! Și mai rău, bănuiesc. Înseamnă că ai fost concediat. Bietul de dumneata. Bănuiesc că va trebui să vinzi casa și să-ți găsești un apartament amărât în oraș, a continuat ea, clătinând din cap. Probabil o să fii ucis. Rata criminalității e în creștere, să știi.

— Nu am fost concediat!

Femeia a pufnit.

— Nu te cred.

Linus a început să bombăne.

Doamna Klapper s-a aplecat spre el, cu balansoar cu tot.

— Știi, nepotul meu își caută un asistent personal pentru firma de contabilitate. Asta ar putea fi șansa dumitale, domnule Baker. Am tot citit povești care au început *fix* așa. Gândește-te. Viața dumitale oricum e pe butuci acum, ai nevoie de un început nou, care duce la marea dragoste. Practic se scrie singură!

— Zi bună, doamnă Klapper, a strigat Linus și a început să-și târască picioarele spre ușă.

— Gândește-te, a țipat ea după el. Dacă totul merge bine, putem fi *rude*...

Linus a trântit ușa în urma lui.

Calliope stătea în locul ei obișnuit, dând din coadă, deloc surprinsă de faptul că Linus s-a întors așa de repede.

Linus s-a sprijinit de ușă. Picioarele i-au cedat, așa că a alunecat pe covor.

— Vezi tu, i-a zis, nu îmi dau seama dacă am avut o zi bună. Nu, nu cred că am avut o zi bună deloc.

Calliope a început să toarcă, așa cum făcea de obicei.

Au stat așa o vreme.

Capitolul 4

Vagonul se golea pe măsură ce înainta. Călătorii care se suiau și coborau din tren se uitau cu vădită curiozitate la bărbatul ciufulit care stătea pe locul 6A, cu o cușcă mare de plastic pe locul gol de lângă. Înăuntru, o pisică mare scuipa cu ură pe oricine se apleca să se uite la ea. Un copil aproape a rămas fără un deget când a încercat să și-l bage printre fantele cuștii.

Bărbatul, un anume Linus Baker, de pe Drumul Hermes nr. 86, de-abia dacă îi băga în seamă.

Nu dormise bine în noaptea de dinainte, se tot foise în pat, pentru ca în cele din urmă să renunțe cu totul și să decidă că ar fi mai util să se foiască în sufragerie. Bagajul lui, o valiză veche și jerpelită, cu o roată stricată, îl aștepta lângă ușă, luându-l parcă peste picior. Își împachetase lucrurile înainte să încerce să adoarmă, sigur că nu va avea timp de dimineață.

În cele din urmă s-a dovedit că avea tot timpul din lume, luând în calcul faptul că somnul nu îi era prieten.

Când s-a suit în tren, la 6:30, era amețit, avea cearcăne pronunțate și colțurile buzelor trase în jos. Se uita direct în față, cu o mână pe cușca în care Calliope fumega. Felinei nu-i plăcuse niciodată să călătorească, dar Linus nu prea a avut de ales. S-a gândit s-o roage pe doamna Klapper să aibă grijă de ea cât era el plecat, dar toată povestea cu veverițele ucise anulase probabil singura șansă ca pisica să iasă nevătămată din luna asta.

Spera ca niciunul dintre copii să nu fie alergic.

Ploaia răpăia, iar trenul gonea prin câmpuri întinse și prin păduri cu copaci bătrâni și enormi. Mergea deja de aproape opt ore, când și-a dat seama că era liniște.

Prea liniște.

Și-a ridicat privirea din exemplarul de *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI* pe care îl adusese de acasă.

Nu mai era nimeni în vagon.

Nu observase când a coborât ultima persoană.

Hmm, și-a zis. *Cum ar fi să-mi fi ratat stația? Mă întreb cât de departe merge trenul. Poate merge la nesfârșit și nu ajunge niciodată la destinație.*

Calliope nu avea nicio părere despre asta.

Începea să-și facă griji că își ratase *într-adevăr* stația (Linus își făcea oricum întotdeauna griji din orice), când un angajat într-o uniformă colorată a deschis ușa de la capătul vagonului. Fredona ceva încet, dar s-a oprit când l-a observat pe Linus.

— Bună ziua, i-a spus amabil. Nu mă așteptam să mai fie cineva aici! Mergeți departe în ziua asta frumoasă de sâmbătă.

— Am bilet, i-a zis Linus. Dacă vreți să vi-l arăt.

— Vă rog. Unde mergeți?

Pentru un moment, Linus nu a putut să gândească. A dat să-și scoată biletul din buzunarul de la palton, iar cartea groasă a fost cât pe ce să cadă pe podeaua vagonului. Biletul era ușor mototolit, iar Linus a încercat să-l netezească puțin înainte să i-l întindă controlorului. Acesta i-a zâmbit și apoi s-a uitat la bilet. A fluierat încet.

— Marsyas. Mergeți la capăt, a spus și i-a perforat biletul. Vești bune, atunci. Mai sunt doar două stații și ați ajuns. De fapt, dacă... A, da, priviți, a zis și a făcut un semn spre geam.

Linus a întors capul și imediat i s-a tăiat respirația.

Părea că norii de ploaie nu pot merge mai departe de atât.

Întunericul gri se risipise și lăsa să se vadă un cer minunat, de un albastru cum Linus nu mai văzuse vreodată. Ploaia s-a oprit când au ieșit din furtună și au dat de soare. Și-a închis ochii o clipă, bucurându-se de căldura care îi mângâia fața prin geam. Nu își putea aduce aminte când simțise soarele ultima dată. A deschis ochii iar și atunci l-a văzut, în depărtare.

Era verde. Nuanțe minunate de verde aprins care colorau câmpurile brăzdate de cele ce păreau a fi flori roz, mov și aurii. Puțin mai încolo, dispăreau în nisipul alb. Și, dincolo de alb, era azuriul.

Nici n-a observat când *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI* a căzut pe podeaua vagonului cu o bufnitură puternică.

Nu ai vrea să fii și tu aici?

— Acolo e oceanul? a întrebat Linus în șoaptă.

— Da, i-a spus controlorul. Spectaculos, nu? Deși păreți că nu ați mai văzut niciodată... Stați, ați mai *văzut* oceanul până acum?

Linus a clătinat din cap.

— Doar în poze. E mult mai mare decât mă așteptam.

Controlorul a râs.

— Și asta e doar o parte mică. Bănuiesc că o să vedeți și mai mult când o să vă dați jos din tren. Lângă sat e o insulă. Trebuie să luați un feribot să ajungeți acolo, dacă vreți. Majoritatea oamenilor nu vor.

— Eu vreau, a spus, cu ochii încă pe sclipirile din mare.

— Și pe cine avem noi aici? a întrebat controlorul, aplecându-se peste Linus, spre cușcă.

Calliope l-a scuipat.

Controlorul s-a ridicat repede:

— Cred că mai bine o las în pace.

— Probabil că e mai bine așa.

— Mai aveți două stații, domnule, i-a spus controlorul

și s-a îndreptat spre ușa de la capătul celălalt al vagonului. Distracție plăcută!

Linus nici nu l-a auzit când a plecat.

— Chiar e aici, a spus încet. Nu pot să cred – chiar e aici. Nu am crezut niciodată...

A oftat.

— Poate nu o să fie chiar așa de rău.

Nu avea să fie chiar așa de rău.

Avea să fie groaznic.

Dar Linus încă nu știa asta. Când a coborât din tren, cu bagajul într-o mână și cușca în cealaltă, a simțit sarea din aer și a auzit țipetele pescărușilor. Briza i-a suflat prin păr și și-a întors fața spre soare. Și-a permis să respire câteva clipe, bucurându-se de căldură. S-a uitat în jur doar când trenul a șuierat și a început să gonească.

Stătea pe un peron înalt. În fața lui, sub o copertină, erau niște bănci de metal. Copertina era pictată cu dungi albe și albastre. De-a lungul peronului, cât vedeai cu ochii, se întindeau smocuri de iarbă, care creșteau pe dunele de nisip. Putea să audă ceva ce bănuia că ar fi valurile care se spărgeau la mal. Nu mai văzuse niciodată ceva așa de strălucitor. Parcă aici nu era niciodată vreun nor de ploaie.

Trenul a cotit și s-a făcut nevăzut, iar Linus Baker și-a dat seama că era complet singur. Un drum îngust și pietruit șerpuia printre dune, dar Linus nu își dădea seama unde duce. Spera să nu fie nevoie să meargă pe acolo, nu cu o valiză grea și o pisică nervoasă.

Oare ce ar trebui să facem? s-a întrebat cu voce tare.

Nu a răspuns nimeni, ceea ce probabil era mai bine. Dacă ar fi răspuns cineva, probabil nu ar fi...

Un sunet puternic l-a făcut să se dezmeticească. A întors capul.

Ceva mai departe, la capătul peronului, era o cabină telefonică portocalie.

— Să răspund? a întrebat-o pe Calliope, uitându-se la ea prin ușița cuștii.

Calliope nu l-a băgat în seamă și s-a întors cu fundul la el.

Mai mult de atât nu avea să scoată de la ea.

Și-a lăsat valiza acolo și a pornit spre telefon. A pus cușca jos, la umbră. Preț de câteva clipe, s-a uitat pur și simplu la telefonul care suna, înainte să-și adune curajul și să răspundă.

— Alo?

— A, în sfârșit, a zis o voce. Ai întârziat.

— Da?

— Da. Am sunat de patru ori în ultima oră. Din moment ce nu știam sigur dacă o să vii, nu voiam să plec de pe insulă dacă nu eram sigură că o să ajungi.

— Îl căutați pe Linus Baker, da?

Femeia a pufnit:

— Pe cine altcineva să caut?

Linus s-a simțit ușurat.

— Eu sunt Linus Baker.

— Păcat de dumneata.

Linus s-a încruntat.

— Poftim?

— O să ajung acolo într-o oră, domnule Baker.

Linus a auzit o șoaptă pe fundal.

— Mi se spune că ai primit un plic, pe care trebuie să-l deschizi acum, că ai ajuns. Ar fi bine să faci asta. O să înțelegi mai multe.

— De unde știți de...

— Pa și pusi, domnule Baker. Ne vedem curând.

Apelul s-a întrerupt și s-a mai auzit doar tonul.

Linus s-a uitat lung la receptor înainte să-l pună în furcă,

acolo unde îi era locul. S-a mai uitat la el o secundă înainte să scuture din cap.

— Hai, i-a zis lui Calliope când s-a așezat cu greu pe bancă.

Și-a tras valiza către el.

— Hai să vedem ce-i cu toate secretele astea, nu?

Calliope l-a ignorat.

Și-a desfăcut valiza suficient de mult cât să poată să ia plicul pe care îl pusese deasupra hainelor. Era gros – aproape că se rupea de plin ce era. Sigiliul de pe spate era făcut din ceară stacojie și avea cuvântul DERETIMA incrustat pe el. A rupt sigiliul, iar ceara i-a căzut mai întâi pe picioare, apoi pe jos.

A scos teancul de hârtii, ținute laolaltă de un șnur de piele.

Deasupra era o scrisoare adresată lui, redactată ordonat și curat.

DEPARTAMENTUL RESPONSABIL DE TINERETUL MAGIC
BIROURILE CONDUCERII EXTREM DE SUPERIOARE

Domnule Baker,

Ați fost ales pentru cea mai importantă misiune. Vă reamintim că vă confruntați cu informații CLASIFICATE, DE NIVEL 4. Orice parte care va disemina informații celor care nu îndeplinesc criteriile acestui nivel va suferi consecințele, care pornesc de la desfacerea contractului de muncă și pot ajunge la zece ani de închisoare.

În acest plic veți găsi șapte dosare.

Șase dintre ele sunt despre copiii de la orfelinatul din insula Marsyas.

Al șaptelea este dosarul directorului, Arthur Parnassus.

Informațiile din aceste dosare nu trebuie în niciun caz împărtășite cu rezidenții orfelinatului din insula Marsyas. Vă privesc doar pe dumneavoastră.

Orfelinatul acesta este diferit de celelalte la care ați mai fost, domnule Baker. Este important să faceți tot ce vă stă în

putere să vă protejați. Veți sta în casa de oaspeți de pe insulă și vă sugerăm să vă încuiați ușile și ferestrele noaptea, ca să evitați orice... deranjamente.

— O, Doamne! a spus Linus de-abia șoptit.

Munca dumneavoastră la Marsyas este importantă. Rapoartele dumneavoastră ne vor oferi informațiile necesare pentru a vedea dacă orfelinatul poate rămâne deschis sau dacă trebuie închis definitiv. Lui Arhur Parnassus i-a fost încredințată o responsabilitate imensă, dar rămâne de văzut dacă merită încrederea. Țineți ochii deschiși și urechile ciulite, domnule Baker. În permanență. Ne așteptăm să ne oferiți aceeași sinceritate mistuitoare cu care ne-ați obișnuit. Dacă vi se pare că ceva este în neregulă, trebuie să ne spuneți. Nu există nimic mai important decât să ne asigurăm că lucrurile stau bine.

Și, bineînțeles, aveți grijă să fie protejați și copiii. Unii de ceilalți, dar și de ei înșiși. Unul dintre ei, în mod special. Dosarul lui este primul pe care îl veți citi.

Așteptăm cu interes rapoartele dumneavoastră extraordinar de detaliate.

Cu sinceritate,

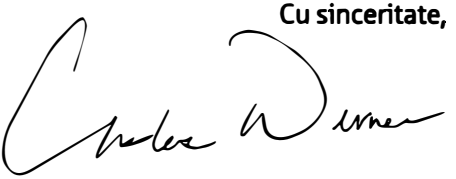

CHARLES WERNER
CONDUCEREA EXTREM DE SUPERIOARĂ

— În ce Dumnezeului m-am băgat? a bâiguit Linus, în timp ce briza îi flutura scrisoarea din mână.

A mai parcurs-o o dată, încercând să citească printre rânduri, dar avea mai multe întrebări decât răspunsuri.

A împăturit-o și a pus-o în buzunarul de la piept, înainte să se uite prin dosare.

— Acum ori niciodată, cred, i-a spus lui Calliope. Hai să vedem ce e cu atâta secretomanie. Sunt sigur că exagerează. Cu cât ai așteptări mai mari, cu atât vei fi mai dezamăgit.

A deschis primul dosar.

Pe prima pagină era fotografia unui băiețel de 6-7 ani. Avea un zâmbet de drac împielițat. Îi lipseau cei doi dinți din față, avea părul ciufulit în toate direcțiile și ochii îi erau...

În fine. Arătau de parcă avea conjunctivită, probabil blițul fusese prea puternic și pupila nu avusese timp să reacționeze. În jurul zonei roșii era un inel albastru. Îți dădea sigur fiori, dar Linus mai văzuse asta de multe ori. Era doar o iluzie optică. Nimic mai mult.

Sub fotografie, cu litere mari, era scris un nume.

LUCY.

— Un băiat pe nume Lucy, a zis Linus. Asta chiar nu am mai auzit. Mă întreb de ce au ales... numele... Lucy.

Ultimul cuvânt de-abia i-a ieșit pe gură.

Puțin mai jos, scris cât se poate de clar, era întocmai motivul.

În dosar scria așa:

NUME: LUCIFER (PORECLĂ LUCY)
VÂRSTĂ: ȘASE ANI, ȘASE LUNI, ȘASE ZILE (LA MOMENTUL ÎNTOCMIRII RAPORTULUI)
PĂR: NEGRU
CULOAREA OCHILOR: ALBAȘTRI/ROȘII
MAMĂ: NECUNOSCUTĂ (SE CREDE CĂ A DECEDAT)
TATĂ: DIAVOLUL
SPECIE DE CREATURĂ MAGICĂ: ANTIHRIST

Linus Baker a leșinat pe loc.

— Hai, vezi-ți de treabă, a bombănit când a simțit că cineva îl atinge pe obraz. Mai e până la micul dejun, Calliope.

— Asta e bine de știut, a spus o voce care clar nu era a lui Calliope. Din moment ce e după-amiază. Sau poate la oraș luați mai târziu micul dejun. N-am de unde să știu. Tind să evit astfel de locuri. Prea multă hărmălaie pentru gustul meu.

Linus a deschis ochii și a clipit încet.

O femeie se uita în jos la el, cu silueta încadrată de soare.

Linus s-a ridicat repede.

— Unde sunt?

Femeia a făcut un pas înapoi, cu o privire ușor amuzată pe chip.

— În Gara Marsyas, evident. E un loc ciudat pentru un pui de somn, dar bănuiesc că oriunde merge.

Linus s-a ridicat de pe jos. Se simțea murdar și deloc în largul lui. Îl durea capul și părea să fi acumulat o adevărată colecție de grăunțe de nisip pe spate. S-a scuturat, uitându-se agitat în jurul lui. Calliope stătea în cușca ei, dând din coadă și uitându-se la el atentă. Valiza era lângă ea.

Și puțin mai încolo, pe banca pe care stătuse, era un teanc de dosare.

— Doar atât ai? l-a întrebat femeia, moment în care Linus s-a concentrat pe ea.

A început imediat să-și facă griji, când și-a dat seama că nu știe ce vârstă avea femeia. Părul îi stătea ca un nor pufos. Era brăzdat de flori colorate. Avea pielea bronzată și netedă, dar ochii ei erau cei care-l încurcau pe Linus. Erau ochii cuiva mult mai în vârstă decât ar fi sugerat restul înfățișării ei. Probabil era o iluzie cauzată de lumina puternică, dar păreau aproape violet. Nu își dădea seama de ce i se păreau cunoscuți.

Purta o cămașă subțire, care îi era cam largă. Avea niște pantaloni maro, trei sferturi. Era desculță.

— Cine sunteți? a întrebat Linus.

— Doamna Chapelwhite, firește, a răspuns ea, de parcă ar fi trebuit să știe. Îngrijitoarea insulei Marsyas.

— Îngrijitoare, a repetat Linus.

— Ăsta e tot bagajul? a întrebat femeia din nou.

— Da, dar...

— Nu trebuie să-mi explici, a spus.

Lui Linus nu i-a venit să creadă când femeia a trecut pe lângă el și a ridicat valiza de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg. El transpirase numai cât s-a chinuit s-o urce în tren, iar ea părea să nu aibă nicio problemă.

— Ia-ți hârțogăria și pisica gigantă, domnule Baker. Nu-mi place să-mi pierd vremea și oricum ai ajuns mai târziu decât mă așteptam. Să știi că am și eu treburile mele.

— Stați așa, a început Linus, dar doamna Chapelwhite l-a ignorat și a luat-o spre capătul peronului.

Cobora treptele grațios, de parcă plutea pe aer. De-abia atunci a observat Linus o mașină mică, ce aștepta la marginea drumului. Acoperișul părea să fi fost scos, lăsând scaunele la vedere. O decapotabilă, deși nu mai văzuse niciodată una pe viu.

S-a gândit serios s-o ia pe Calliope și să fugă pe șine.

În schimb, și-a luat dosarele, a ridicat cușca și a urmat-o pe femeia ciudată.

Până să ajungă la mașină, ea deja îi pusese valiza în portbagaj. S-a uitat lung mai întâi la el, apoi la cușcă.

— Bănuiesc că nu vrei să pui chestia aia în spate, nu?

— În niciun caz, a răspuns Linus, oarecum jignit. Ar fi de-a dreptul crud.

— Prea bine, a bombănit ea. Fie ca tine. Atunci o să trebuiască să o ții pe picioare. Sau putem să o legăm de capotă, dacă ți se pare că așa ar fi mai bine.

Linus era scandalizat:

— Și-ar ieși *din minți.*

Doamna Chapelwhite a ridicat din umeri:

— Sunt sigură că i-ar trece.

— Nu o s-o leg de capota mașinii!

— Fie ca tine. Haide, domnule Baker. Trebuie să ne grăbim. I-am spus lui Merle că ne întoarcem repede.

Linus era deja ametit.

— Merle?

— Barcagiul, a zis ea, deschizând ușa și urcându-se în mașină. El o să ne ducă pe insulă.

— Nu m-am hotărât dacă *vreau* să mă duc pe insulă.

Îngrijitoarea s-a uitat urât la el.

— Atunci de ce ești aici?

Linus a pufnit:

— A fost... mi s-a spus... nu e ce...

Femeia s-a întins după o pereche de ochelari de soare, albi și puțin cam mari, care stăteau pe bord.

— Poți să te sui sau nu, domnule Baker. Sincer, eu aș prefera să n-o faci. Departamentul Responsabil de Tineretul Magic e oricum o farsă și dumneata nu pari altceva decât un lacheu ignorant. Nu m-ar deranja deloc să te las aici. Sunt sigură că trenul se va întoarce la un moment dat. Mereu vine înapoi.

Asta l-a deranjat mai mult decât se aștepta.

— Ce fac eu nu e *nici pe departe* o farsă.

Mașina s-a întors cu un zgomot poticnit, înainte ca motorul să se liniștească. Din țeava de eșapament a ieșit un fum gros.

— Asta, a spus doamna Chapelwhite, rămâne de văzut. Te sui sau nu, domnule Baker?

Linus s-a suit.

Doamnei Chapelwhite a părut să-i placă un pic cam prea mult felul în care a țipat Linus când au luat o curbă în viteză.

Conducea bine, dar Linus tot era convins că a intrat în mașina unei nebune.

Vântul le sufla prin păr și Linus credea că o să-i zboare femeii florile, dar, deși fluturau și se legănau, au rămas la locul lor. În schimb, Linus ținea dosarele strâns lipite de cușca pisicii, ca nu cumva să îi zboare în spatele mașinii.

Mergeau pe un drum îngust, printre dune care unduiau neîncetat. Când dunele de nisip erau mai scunde, putea vedea oceanul, acum mult mai aproape decât îl văzuse din tren. Linus încerca să nu se lase distras de priveliște, dar nu-i ieșea deloc. Deși era sigur că o să moară, tot era o minune a naturii.

De-abia când a fost izbit de portieră, după o altă curbă luată la milimetru, și-a regăsit vocea:

— Vreți să *mergeți mai încet?*

Și, minunea minunilor, femeia chiar a făcut ce a rugat-o.

— Doar mă distram și eu puțin.

— Pe barba mea!

S-a uitat la el, cu părul fâlfâindu-i în jurul capului:

— Ești un pic cam stresat.

Linus s-a enervat.

— Doar pentru că vreau să trăiesc nu înseamnă că sunt *stresat.*

— Îți stă cravata strâmb.

— Da? Mersi. Urăsc când arăt neîngrijit – nu e amuzant.

Femeia a zâmbit larg, lăsând să i se vadă toți dinții.

— Poate există totuși speranță. Nu mare, dar cât de cât.

S-a uitat din nou la el, suficient de mult încât să-l facă pe Linus să se simtă incomod:

— Mă așteptam să arăți diferit.

Nu știa cum să reacționeze. Nimeni nu se mai *uitase* la el până atunci.

— Adică?

— Arăți diferit.

— Se întâmplă des să vorbiți, dar să nu spuneți nimic?

— Destul de des. Dar nu și acum, domnule Baker.

Au mai cotit o dată, dar de data asta cu o viteză mai mică.

— Mă așteptam să fii mai tânăr. Cei ca dumneata așa sunt de obicei.

— Cei ca mine?

— Asistenții sociali. Lucrezi de mult în domeniu?

Linus s-a încruntat.

— De destulă vreme.

— Și-ți place meseria, domnule Baker?

— Sunt bun la asta.

— Nu asta te-am întrebat.

— E același lucru.

Doamna Chapelwhite a clătinat din cap.

— De ce dormeai pe peron? Nu ai putut să faci asta în tren?

— Nu dormeam, eram...

Și brusc și-a adus aminte ce uitase de când fusese trezit violent.

— O, Sfinte!

— Ce?

— O, *Sfinte!*

A început să respire sacadat.

Doamna Chapelwhite părea îngrijorată:

— O să faci infarct?

Nu știa. Nu mai făcuse niciun infarct până atunci și nu știa exact care erau simptomele. Dar, din moment ce avea 40 de ani, câteva kilograme în plus și probleme cu tensiunea, părea posibil.

— La naiba! a auzit-o Linus bombănind, când a tras brusc de frână și a oprit mașina pe marginea drumului.

Linus și-a pus fruntea pe cușcă, încercând să-și recapete suflul. Nu mai vedea bine și urechile îi țiuiau puternic. Era sigur că avea să leșine iar (sau poate să moară din cauza unui

infarct), când a simțit o mână rece pe ceafă. A reușit să inspire adânc și inima a început să i se liniștească.

— Gata, a auzit-o pe doamna Chapelwhite spunând. Așa mai merge. Inspiră din nou, domnule Baker. Așa.

— Dosarul, a reușit să zică. Am citit dosarul.

Doamna Chapelwhite l-a mai strâns o dată de ceafă:

— Al lui Lucy?

— Da. Nu mă așteptam la asta.

— Da, nu mă miră.

— E...

— Adevărat?!

În loc de răspuns, Linus a dat din cap, cu fața lipită în continuare de cușcă.

Femeia nu a răspuns.

Linus a ridicat capul, uitându-se la ea.

O fixa cu privirea, cu mâinile pe genunchi.

— Da, a zis ea în cele din urmă. E adevărat.

— Cum se poate?

Doamna Chapelwhite a clătinat din cap.

— Nu e ce... *cine* crezi. Niciunul dintre ei nu e.

Asta l-a panicat.

— Nici măcar nu m-am uitat la celelalte dosare.

Un gând teribil l-a cuprins brusc.

— Ceilalți sunt și mai răi?

Femeia și-a scos ochelarii și s-a uitat urât la el.

— Nu au cum să fie mai răi, pentru că nu e nimic în neregulă cu ei. Sunt doar niște copii.

— Da, dar...

— Niciun *dar,* i-a zis tăios. Știu că trebuie să-ți faci meseria, domnule Baker. Și știu că probabil ți-o faci bine. *Prea* bine, dacă mă întrebi pe mine. Sigur e așa, din moment ce DERETIMA te-a trimis aici. Nu suntem chiar ortodocși.

— Ziceți? Aveți *Antihristul* pe insulă.

— Lucy nu e..., a dat ea să spună, clătinând din cap, evident frustrată. De ce ești aici?

— Să mă asigur că toți copiii sunt în siguranță, a zis Linus firesc. Să mă asigur că toate nevoile le sunt îndeplinite. Că sunt îngrijiți. Și că nu sunt un pericol nici pentru ceilalți, nici pentru ei înșiși.

— Și asta e valabil pentru *toți* copiii, corect?

— Da, dar...

— Niciun *dar*. Nu contează de unde vine. Sau ce e. E un copil și treaba dumitale, la fel ca treaba mea și la fel ca treaba lui Arthur, e să îl protejăm. Pe el și pe ceilalți.

Linus a privit-o lung, cu gura deschisă.

Doamna Chapelwhite și-a pus iar ochelarii de soare.

— Închide gura, domnule Baker. Doar nu vrei să înghiți un gândac.

A ambalat motorul și au pornit iar la drum.

— Șapte dosare, a zis Linus după câteva minute, când s-a mai dezmeticit.

— Ce?

— Șapte dosare. Mi s-au dat șapte dosare. Șase copii. Directorul orfelinatului. Adică șapte.

— Aritmetica de bază e o prioritate la DERETIMA, nu?

Linus a ignorat înțepătura.

— Nu e niciunul despre dumneavoastră.

Linus a văzut un panou în depărtare, pe partea dreaptă, aproape de dealul următor.

— Logic că nu. Nu sunt angajată de DERETIMA, v-am zis. Sunt îngrijitoarea.

— Casei?

— Da. Și a insulei. Se transmite din generație în generație.

Linus Baker lucra de mult la DERETIMA. Și, da, chiar era bun la ce făcea. Avea o gândire analitică bună și putea să

observe detalii care altora le scăpau. Tocmai de-asta, bănuia el, fusese ales pentru misiunea asta.

Acestea fiind spuse, ar fi trebuit să-și dea seama din secunda în care a deschis ochii pe peron. Faptul că a leșinat după șocul vieții lui nu ar fi trebuit să fie o scuză.

Ar fi trebuit să-și dea seama după culoarea ochilor ei. Nu era o iluzie optică.

— Sunteți o zână.

A luat-o prin surprindere. Doamna Chapelwhite încercase să se ascundă și, dacă Linus nu ar fi știut la ce să se uite, i-ar fi scăpat sigur.

— De ce crezi asta? a întrebat ea, pe un ton neutru.

— Sunteți îngrijitoare.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Ochii dumneavoastră.

— Sunt neobișnuiți, da, dar cu siguranță nu sunt unici.

— Mi-ați cărat bagajul...

— A, îmi pare rău. Dacă m-aș fi gândit că îți știrbesc masculinitatea toxică, nu aș fi...

— Sunteți desculță.

Asta a lăsat-o fără răspuns preț de câteva clipe.

— Trăiesc lângă ocean, a spus încet. Poate umblu mereu desculță.

Linus a clătinat din cap.

— Soarele strălucește puternic. Pământul e foarte fierbinte. Cu toate astea, pășiți fără probleme. Zânelor nu le plac pantofii. Le îngrădesc prea mult. Și nimic nu le poate răni picioarele. Nici măcar asfaltul încins.

Femeia a oftat.

— Ești mai deștept decât pari. Asta nu-i a bună.

— Sunteți înregistrată? a întrebat-o. Cei de la DERETIMA știu că sunteți...

Doamna Chapelwhite a scrâșnit din dinți.

— Nu am fost niciodată în sistem, domnule Baker. Mă trag dintr-un neam mai străvechi decât regulile oamenilor. Doar pentru că voi ați decis că toate creaturile magice trebuie identificate și monitorizate, asta nu vă dă dreptul să îmi puneți la îndoială natura sau statutul legal.

Linus s-a făcut alb ca varul:

— Asta... aveți dreptate. Nu ar fi trebuit să spun asta.

— S-o iau ca pe o scuză?

— Cred că da.

— Bun. Să nu mai pui întrebări despre statutul meu.

— Atât doar că... N-am mai întâlnit o zână de insulă până acum. Am cunoscut una a apelor. Și chiar și una a peșterii odată. Așa am putut să-mi dau seama. Nici nu știam că existați.

Femeia a pufnit.

— Sunt sigură că sunt multe lucruri despre existență pe care nu le știi, domnule Baker. Uite. Acolo. Aproape am ajuns la feribot.

Linus s-a uitat spre locul pe care îl arăta ea. În față se vedea din ce în ce mai mare panoul pe care-l zărise mai devreme. Deasupra imaginii cu un palmier și valurile oceanului scria SATUL MARSYAS.

— Nu am mai auzit de locul ăsta până acum, a recunoscut el când au trecut pe lângă panou. De sat. E frumos?

— Depinde ce înțelegi prin frumos. Pentru dumneata, probabil. Pentru mine, nu.

Au ajuns în vârful dealului. În spatele lor, pe malul oceanului, era o mână de clădiri colorate, ascunse printre copacii înalți, care fuseseră aplecați de vânt de-a lungul vremii. Putea să vadă că în pădure mai erau și alte case, de data asta pastelate, cu acoperișuri de stuf. Arăta exact așa cum își închipuise că ar trebui să arate un loc de vis, lângă ocean. I s-a strâns inima pentru o clipă.

— N-o să ne oprim, așa că nici n-are rost să-mi ceri, l-a avertizat ea. Nu le place când facem asta.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu toată lumea e la fel de progresistă ca dumneata, domnule Baker.

Linus *știa* că îl ia peste picior.

— Locuitorilor din Marsyas nu le plac cei ca noi.

Asta l-a mirat:

— Nu le plac zânele?

Femeia a râs din nou, dar i se citea amărăciunea în glas:

— Nu le plac creaturile magice, domnule Baker.

Nu a durat mult să vadă despre ce vorbea. Cum au ajuns pe drumul din sat, oamenii de pe stradă și din magazine au început să se întoarcă spre mașină. Linus fusese victima multor priviri malițioase la viața lui, dar niciodată nu văzuse atât de multă ostilitate. Oameni în pantaloni scurți și costume de baie și șlapi se întorceau să se zgâiască la ei, fără ocolișuri. A încercat să le facă cu mâna câtorva, dar n-a mers deloc bine. A văzut până și cum un bărbat din ceea ce părea a fi o pescărie s-a ridicat și a închis ușa cu cheia când au trecut pe lângă el.

— Nu am mai văzut niciodată așa ceva, a spus Linus.

— Te obișnuiești după un timp, a spus doamna Chapelwhite. Surprinzător, dar chiar te obișnuiești.

— De ce sunt așa?

— N-o să mă prefac că înțeleg cum gândesc oamenii, a spus ea, cu mâinile încleștându-i-se pe volan, când au trecut pe lângă o femeie care și-a ferit copilul grăsan și gălăgios. Se tem de ce nu pot înțelege. Și, din cine știe ce motiv, pe care probabil nici ei nu-l înțeleg, frica asta se transformă în ură. Și, din moment ce nu-i înțeleg pe copii, îi urăsc. Sigur ați mai auzit de asta. Se întâmplă peste tot.

— Eu nu urăsc nimic, a spus Linus.

— Minți.

Linus a scuturat din cap.

— Nu. Ura e o pierdere de timp. Sunt mult prea ocupat ca să urăsc ceva. Mi se pare mai bine așa.

Doamna Chapelwhite s-a uitat la el de după ochelarii de soare. A deschis gura – Linus nu știa ce urma să zică –, dar s-a răzgândit.

— Am ajuns, a zis în cele din urmă. Așteaptă în mașină.

A parcat la marginea unui chei. A coborât înainte ca Linus să mai apuce să zică ceva. Lângă un feribot mic stătea un bărbat care bătea din picior nerăbdător. În spatele acestuia, lui Linus i se părea că vede conturul slab al insulei.

— Se face târziu, i-a zis doamnei Chapelwhite pe un ton atât de arțăgos, încât a auzit și Linus. Știi bine că nu poate să mă prindă noaptea pe insulă.

— E în regulă, Merle. N-o să las să ți se întâmple nimic rău.

— Asta nu mă liniștește așa de mult cum ai crede, a spus Merle și a scuipat peste marginea cheiului, înainte să se uite la Linus.

— Deci el e?

Doamna Chapelwhite s-a uitat la Linus și i-a zis lui Merle:

— El e.

— Mă așteptam să fie mai tânăr.

— Asta am zis și eu.

— Bine. Hai să mergem odată. Și spune-i lui Parnassus că s-a dublat tariful, a mai adăugat Merle.

Doamna Chapelwhite a oftat:

— O să-i spun.

Merle a dat din cap și, după ce s-a mai uitat o dată urât la Linus, s-a întors și a sărit repede în feribot. Doamna Chapelwhite s-a întors la mașină.

— Cred că ne-am băgat în ceva mai serios decât ni s-a spus, i-a șoptit Linus lui Calliope.

Pisica a început să toarcă, pe post de răspuns.

— Totul bine? a întrebat Linus când zâna a intrat iar în mașină.

Nu era sigur că era totul bine; Merle părea genul care provoca probleme.

— Totul bine, a bombănit ea.

A pornit motorul și au pornit spre feribot, unde Merle tocmai cobora rampa. Pentru o clipă, lui Linus i s-a pus un gol în stomac când rampa a scârțâit sub greutatea mașinii, dar totul s-a terminat înainte să apuce să zică ceva.

Doamna Chapelwhite a parcat mașina și a apăsat un buton. Linus s-a speriat când a auzit sunetul roților huruind. S-a uitat în spate exact la timp și a văzut un acoperiș rabatabil trăgându-se deasupra lor. Păreau încuiați într-o cutie a pierzaniei. A oprit motorul și s-a întors către Linus:

— Uite ce e, domnule Baker. Cred că am pornit pe picior greșit.

— Vreți să spuneți că nu sunteți mereu o bucurie pentru cei din jur? Puteam să jur că așa e.

S-a uitat lung la el.

— Sunt zână. Sunt foarte posesivă cu lucrurile care-mi aparțin.

— Insula, a spus Linus.

Femeia a dat din cap:

— Și toți locuitorii de pe ea.

Linus a ezitat, apoi a spus:

— Și dumneavoastră și acest domn Parnassus sunteți...

Doamna Chapelwhite a ridicat din sprâncene mirată.

Linus a roșit, a tușit și s-a uitat în altă parte.

— Nu contează.

Femeia a râs, dar nu cu răutate.

— Nu. Crede-mă când îți spun că asta ar fi imposibil.

— A! Bine. E bine de știut.

— Știu că ești aici cu treabă, a continuat ea. Și tocmai îți

dai seama că nu se compară cu nicio altă misiune, dar tot ce te rog e să le dai o șansă. Sunt mai mult decât ce scrie în dosare.

— Îmi spuneți cum să-mi fac treaba? a întrebat el arțăgos.

— Îți cer doar un dram de compasiune.

— Știu ce e compasiunea, doamnă Chapelwhite. De-asta fac ce fac.

— Chiar crezi asta, nu?

Linus s-a uitat tăios la ea.

— Ce vrea să însemne asta?

Zâna a scuturat din cap.

— Nu ai dosarul meu pentru că eu nu ar trebui să exist. Arthur... domnul Parnassus m-a trimis cu bună-credință. Ca să îți arate cât de serios este. Știe ce fel de persoană poți fi. Speră să fii persoana aia și aici.

Linus a simțit un fior de groază pe șira spinării.

— Cum de știe ceva despre mine? N-are cum să știe cine a fost trimis. Nici măcar *eu* nu știam până ieri.

A dat din umeri.

— Are el metodele lui. Ar trebui să folosești timpul care ți-a mai rămas până ajungem pe insulă să citești restul dosarelor. E mai bine să știi la ce să te aștepți. E mai sigur așa, cred.

— Pentru cine?

Niciun răspuns.

Când s-a întors a văzut că pe scaunul șoferului nu mai era nimeni, de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

— Fir-ar, a bombănit Linus.

S-a gândit să facă ce i-a cerut. Paza bună trece primejdia rea, dar nu reușea să se adune suficient de mult cât să treacă și prin celelalte dosare, mai ales după ce aflase despre Lucy. Se gândea că va fi din ce în ce mai rău după. Conducerea Extrem de Superioară clar nu făcuse lucrurile mai ușoare când l-a avertizat că locuitorii de pe insulă sunt diferiți de orice mai

văzuse până atunci. Doamna Chapelwhite doar îi confirmase asta. S-a întrebat o secundă dacă îi zisese prea mult sau dacă nu cumva ea apucase să se uite prin dosare, când el zăcea leșinat pe peron. Ambele variante păreau posibile, așa că și-a repetat că trebuie să fie mai atent de acum încolo.

Pentru că nu mai avea încredere în el însuși și se gândea că și-ar mai putea pierde cunoștința, a stat cu dosarele în brațe, cu degetele tremurându-i, nevoia de a ști în ce se bagă pălind în fața dorinței de a-și menține sănătatea psihică. S-a gândit la tot felul de lucruri, de la monștri groaznici cu dinți diabolic de ascuțiți la creaturi de foc și de pucioasă. Sunt doar niște copii, și-a spus în gând, dar și copiii mușcă dacă sunt provocați. Și dacă se întâmpla să fie mai răi decât își imagina, prefera să nu știe dinainte, ca să nu dea bir cu fugiții.

Și totuși...

A început să răsfoiască dosarele, căutând un lucru anume. A tras adânc aer în piept când l-a văzut pe al lui Lucy și a trecut peste el cât a putut de repede, până a ajuns la cel care-l interesa.

Directorul orfelinatului.

Arthur Parnassus.

Dosarul era subțire, conținea doar o fotografie neclară a unui bărbat slăbănog, cu un fundal albastru în spate, și o singură foaie de hârtie. Cu siguranță părea... normal, dar aparențele înșală.

Dosarul (dacă putea fi numit așa, la cât de sărac în detalii era) nu spunea mult mai multe – unele părți erau redactate și celelalte erau doar fragmente fără sens. În afară de vârstă (45 de ani) și de faptul că nu avusese niciun incident major cât timp fusese director la Marsyas, Linus nu a aflat mare lucru. Nu știa dacă să se simtă dezamăgit sau ușurat.

Soarele deja începuse să apună când s-a auzit un clopoțel care anunța că au ajuns pe insulă. Linus era dus pe gânduri

când feribotul s-a cutremurat cu totul și, când s-a uitat în spate, a văzut rampa coborându-se pe un chei mic.

Când s-a întors din nou, a văzut o umbră ce trona de-a lungul parbrizului.

— Aici te dai tu jos, a țipat o voce ostilă.

S-a uitat în sus, prin parbriz.

Merle stătea deasupra lui, cu mâinile în șold.

— Jos, a repetat.

— Dar...

— Dă-te naibii jos de pe barca mea!

— Ce cretin, a bombănit Linus.

Cheia era încă în contact. Măcar atât. A deschis ușa din dreapta și aproape a căzut. A reușit să se salveze și să o salveze și pe Calliope în ultima clipă, deși ea a părut să nu-i aprecieze prea mult acrobațiile. A așezat-o pe scaun și a trântit portiera, ignorându-i protestele agresive. L-a salutat pe Merle milităreșteși s-a dus de partea cealaltă a mașinii.

Merle nu i-a răspuns.

— Hai că am început bine, a bombănit Linus.

Portiera șoferului a scârțâit când a închis-o în urma lui. Nu mai condusese de mult. De fapt, nu avusese niciodată mașina lui. Era prea mare bătaie de cap în oraș. În urmă cu câțiva ani închiriase una, dar a fost chemat la birou în ultima clipă și a ajuns să returneze mașina la nici o oră după ce a ridicat-o.

A împins scaunul mai în spate și a întors cheia în contact.

Motorul a prins viață.

— OK, i-a zis Linus lui Calliope, cu palmele transpirate pe volan. Hai să vedem ce o să vedem, nu?

Capitolul 5

Nu era niciun semn în nicio direcție, dar, din moment ce era un singur drum, Linus s-a gândit că probabil merge în direcția bună. După nici câteva minute de condus, a ajuns într-o pădure bătrână, cu copaci uriași, ai căror bolți acopereau aproape complet cerul pictat în nuanțe de roz și oranj. De trunchiurile copacilor se agățau liane înfrunzite, iar dintre ramuri, din ascunzișuri nevăzute, se auzeau ciripituri gălăgioase.

— N-are cum să fie o capcană, nu? a întrebat-o Linus pe Calliope, când pădurea a început să se întunece din ce în ce mai mult. Poate aici vin toți oamenii după ce au fost concediați. Cred că primesc o misiune secretă și, de fapt, sunt sacrificați în mijlocul pustietății.

Nu era un gând prea plăcut, așa că l-a alungat din minte.

Nu a putut să găsească butoanele de faruri, așa că s-a aplecat cât putea de mult înspre parbriz, ca să vadă pe unde merge. Soarele apunea. Stomacul îi chiorăia, dar niciodată nu îi fusese mai puțin foame. Știa că pisica va avea nevoie de o litieră în curând, dar nu voia să se oprească până când nu își dădea seama unde sunt. La cât de norocos era, sigur Calliope ar fi fugit în pădure și Linus ar fi trebuit să alerge după ea.

— Și probabil nici n-aș veni după tine, i-a zis pisicii. Te-aș lăsa acolo, să te aperi singură.

Nu ar fi făcut asta, dar ea nu trebuia să știe.

Indicatorul de benzină îi arăta că mai avea cât pentru trei kilometri și Linus era cât pe ce să intre în panică – dar, la urma urmei, insula n-avea cum să fie *chiar așa* de mare, nu? – când a ajuns la marginea pădurii și a văzut-o.

În depărtare, cu soarele sângeriu în spate, se zărea un conac.

Linus nu mai văzuse niciodată unul așa de mare.

Era ridicat pe un deal care dădea spre ocean. Arăta de parcă avea cel puțin un secol. Era făcut din cărămidă și, oricât de bizar ar suna, avea un turn mare, fix în mijlocul acoperișului. Partea din lateral, pe care Linus o putea vedea bine, era acoperită de iederă verde, care creștea în jurul mai multor ferestre cu ramă albă. I s-a părut că vede și conturul unui foișor lângă conac, ceea ce l-a făcut să se întrebe dacă aveau și grădină. I-ar fi plăcut mult asta. Ar fi putut să se plimbe prin ea, să respire aerul sărat și...

A scuturat din cap. Nu, nu pentru asta venise aici. N-avea timp de frivolități. Îi fusese dată o singură misiune și avea de gând s-o facă bine.

A virat mașina spre ce părea a fi un drum lung, care ducea spre conac. Cu cât se apropia mai mult, cu atât devenea mai mare și Linus nu-și putea da seama cum de nu auzise de locul ăsta. Nu, nu de orfelinat, mai ales dacă cei din Conducerea Extrem de Superioară nu voiau să se știe. Dar măcar de insulă, de *conac* ar fi trebuit să audă. S-a tot gândit, dar nu i-a venit nimic în minte.

Drumul se lărgea în vârful dealului. Mai era o mașină parcată lângă o fântână secată, plină de aceleași liane care se agățau și de orfelinat. Era o dubiță roșie, suficient de mare pentru șase copii și pentru director. Se întreba dacă merg des în excursii. Nu în sat, bineînțeles, mai ales la cât de ostili erau oamenii.

Dar, pe măsură ce se apropia, a văzut că dubița părea să nu mai fi fost clintită de acolo de multă vreme. Îi crescuseră buruieni printre roți.

Așadar se părea că nu mergeau prea des în excursii sau poate chiar deloc.

Pentru o clipă, Linus a simțit cum i se strânge inima, un sentiment asemănător cu amărăciunea. Și-a frecat pieptul cu mâna, încercând să alunge senzația.

Dar avusese dreptate. Chiar aveau o grădină. Ultimele raze ale soarelui păreau să lumineze florile de pe marginea conacului și Linus a clipit când i s-a părut că vede ceva mișcându-se, o sclipire scurtă care a dispărut imediat.

A coborât puțin geamul, doar cât să poată fi auzit.

— Bună seara?! a strigat.

Niciun răspuns.

Simțindu-se ceva mai curajos, a coborât geamul până la jumătate. Mirosul puternic de ocean i-a umplut nările. Frunzele foșneau printre ramurile copacilor.

— Bună seara?!

Nimic.

— Bine, a continuat el. În regulă. Poate putem sta aici până mâine dimineață.

Și apoi a auzit niște râsete inconfundabile de copil.

— Sau poate că ar trebui să plecăm, a zis cu jumătate de gură.

Calliope a început să zgârie ușița cuștii.

— Știu, știu. Dar se pare că e ceva acolo și nu cred că vreunul dintre noi vrea să fie mâncat.

Calliope a zgâriat iar ușița.

Linus a oftat. Fusese cuminte până acum. Erau de mult pe drum și nu era cinstit s-o țină închisă atâta vreme.

— Bine. Dar fă liniște cât stau aici și încerc să ignor râsul

de așa-zis copil care vine din casa ciudată, atât de diferită de tot ce știu.

Pisica nu s-a opus când Linus a deschis cușca și a scos-o de acolo, punând-o la el în brațe. Calliope s-a așezat ca o regină, uitându-se pe fereastră, cu ochii larg deschiși. Nu a scos niciun sunet când a mângâiat-o pe spate.

— În regulă, a zis Linus. Hai să recapitulăm, da? Fie pot să fac treaba pentru care am fost trimis, fie pot să stau aici și să sper că o să-mi vină o idee mai bună, preferabil una prin care pot să rămân întreg.

Calliope și-a înfipt ghearele în coapsele lui.

Linus s-a strâmbat de durere.

— Bine, bine, ai dreptate. Chiar *sunt* un laș, dar măcar așa am rămâne în viață.

Pisica și-a lins pernuța încet, după care și-a trecut-o peste față.

— Nu trebuie să fii nepoliticoasă, a bombănit Linus. Fie. Dacă insiști.

Apoi s-a întins spre mânerul portierei.

— Pot să fac asta. *O să* fac asta. Tu stai aici și eu...

Nici n-a avut timp să reacționeze. A deschis ușa și Calliope i-a țâșnit din brațe. A aterizat pe jos și a fugit repede spre grădină.

— Dintre toate... pisică proastă! O să te las aici!

Evident că n-avea de gând să facă asta, dar amenințările false erau mai bune decât nimic.

Calliope a dispărut în spatele unui rând de arbuști perfect îngrijiți. I s-a părut că-i vede coada, dar s-a făcut nevăzută imediat după aceea.

Linus Baker nu era prost. Chiar se mândrea cu asta. Era perfect conștient de limitările lui. Când era întuneric, prefera să fie undeva în casă, în siguranță, în pijamaua lui cu inițiale, ascultând un disc la Victrola, cu o băutură caldă în mâini.

Acestea fiind spuse, Calliope era practic singura lui prietenă din întreaga lume.

Prin urmare, când s-a dat jos din mașină și a călcat pe pietrișul de pe drum, a făcut-o doar pentru că a înțeles că, uneori, trebuie să mai faci și lucruri mai puțin plăcute pentru cei la care ții.

A pornit în direcția în care fugise pisica, sperând că nu a ajuns prea departe. Soarele aproape apusese și, deși conacul în sine părea de rău augur chiar și-n condițiile în care erau luminile aprinse înăuntru, cerul de deasupra era colorat în nuanțe pe care nu le mai văzuse până atunci, cel puțin nu în combinația asta. Auzea valurile spărgându-se în spatele lui și pescărușii care țipau deasupra.

A ajuns la arbuștii în spatele cărora dispăruse Calliope. O potecă pietruită dădea spre ce credea el că ar fi fost grădina; a ezitat o clipă înainte să intre.

Grădina era mult mai mare decât i se păruse la început. Foișorul pe care-l văzuse de pe drum era mai departe, plin de lampioane din hârtie roșie și portocalie, care se legănau în adierea brizei. Luminile pâlpâiau delicat și din depărtare se auzea un sunet slab de clopoței.

Grădina însăși era plină de plante. Nu văzuse nicio floare a soarelui, dar era plin de cale și de crini asiatici. Dalii. Creasta-cocoșului. Crizanteme, gerbere portocalii și clopoței chinezești. Erau până și arbuști de callicarpa, ceva ce nu mai văzuse de când era copil. Aerul era dens și înmiresmat și aproape ametitor.

— Calliope! a strigat el încet. Haide! Nu face lucrurile și mai dificile.

Nici urmă de ea.

— Bine, atunci, a zis Linus iritat. Pot oricând să-mi fac un prieten nou. La urma urmei, sunt multe pisici care așteaptă să fie adoptate. Un pisoiaș nou ar rezolva problema foarte ușor. O să te las aici. E mai bine așa.

Evident că n-avea de gând să facă asta. A mers mai departe.

Lângă conac creștea un măr și Linus a clipit când a văzut mere roșii și verzi și rozalii, toate de soiuri diferite, crescând în același copac. A coborât privirea în josul trunchiului și a văzut...

O statuie mică.

Un pitic de grădină.

— Ce simpatic, a murmurat și s-a apropiat de copac.

Statuia era puțin mai mare decât cele pe care le văzuse până atunci, ciucurele de la scufie ajungându-i lui Linus la mijloc. Avea barba albă și mâinile împreunate în față. Era pictat în culori impresionant de detaliate și, în lumina serii, piticul părea aproape viu. Avea ochii de un albastru intens și obrajii rumeni.

— Ciudată statuie, nu? a zis Linus, aplecându-se spre ea.

Dacă ar fi fost mai atent, i-ar fi văzut ochii. Cu toate acestea, acum era obosit, deloc în apele lui și îngrijorat din cauza pisicii.

Așadar n-a fost deloc de mirare când a scos un țipăt speriat în momentul în care piticul a clipit și i-a zis arțăgos:

— Nu poți să zici o chestie ca asta despre o persoană. E nepoliticos. Chiar nu-ți dai seama?

Strigătul s-a auzit înfundat când a căzut pe spate; apoi, de spaimă, și-a înfipt mâinile în iarba de sub el.

Piticul a început să se vaite.

— Ești groaznic de gălăgios. Nu-mi place când oamenii fac gălăgie în grădina mea. Dacă nu faci liniște, nu poți să auzi florile vorbind.

Și, în clipa următoare, ea (da, era o *ea,* în ciuda bărbii) și-a ridicat mâinile și și-a aranjat scufia.

— Grădinile sunt locuri liniștite.

Linus s-a chinuit să-și recapete glasul.

— Tu ești... tu...

Fata s-a încruntat.

— Bineînțeles că eu sunt eu. Cine altcineva aș putea să fiu?

Linus a scuturat din cap, reușind să-ți despăienjenească gândurile înainte să-și găsească cuvintele.

— Ești un gnom.

Fata a clipit de câteva ori, cu ochii ei mari.

— Da, sunt. Numele meu este Talia.

Apoi s-a aplecat și a ridicat o lopată mică, care zăcea pe iarbă, lângă ea.

— Tu ești domnul Baker? Dacă da, să știi că te așteptam. Dacă nu și doar ne încalci proprietatea, să știi că ar trebui să pleci înainte să te îngrop în grădină. Nimeni nu ar ști vreodată, pentru că rădăcinile ți-ar mânca măruntaiele și oasele.

Apoi s-a încruntat iar:

— Cred că s-ar întâmpla asta. N-am mai îngropat pe nimeni până acum. Ar fi o experiență din care amândoi am învăța multe.

— Sunt domnul Baker.

Talia a oftat, incredibil de dezamăgită.

— Firește. Nu trebuie să țipi. Cer prea mult dacă-mi doresc să dau și eu nas în nas cu un intrus? Mereu am vrut să văd dacă oamenii sunt fertilizatori buni. Așa ar trebui.

Apoi l-a analizat pe Linus din cap până în picioare, cu poftă:

— Cu toată carnea aia.

— O, Doamne! a apucat el să spună.

Talia a oftat iar.

— Nu prea avem intruși pe aici. Sau mă rog... am văzut o pisică. Ai adus-o pe post de ofrandă pentru conac? Lucy o să fie entuziasmat. Și, după ce termină el, o să mă lase pe mine să folosesc ce mai rămâne. Nu e la fel ca-n cazul unui om, dar sigur o să meargă.

— Nu e o ofrandă, a zis Linus șocat. E un *animal de companie.*

— A! Fir-ar!

— O cheamă Calliope!

— Atunci am face bine s-o găsim înaintea celorlalți. Nu știu ce părere vor avea despre ea.

Zicând acestea, Talia a rânjit larg, cu toți dinții ei mari și pătrați:

— Adică în afară de faptul că arată delicios.

Linus a scâncit.

Talia a început să se apropie de el, mișcându-și rapid picioarele îndesate.

— O să stai acolo toată noaptea? Hai sus. Sus!

S-a ridicat. Cum necum, s-a ridicat.

Transpira din abundență, dar a urmat-o prin grădină, încercând să înțeleagă ce tot bombănea. Părea că vorbește în gnomă, adică scotea niște mârâieli joase și gâtuite, dar Linus nu mai auzise niciodată limba asta vorbită, așa că nu putea fi sigur.

Au ajuns la foișor, a cărui podea a început să scârțâie la fiecare pas. Lampioanele de hârtie, și mai strălucitoare acum, se legănau pe sârmele pe care erau prinse. În foișor mai erau și câteva scaune cu perne groase și confortabile. Pe jos era întins un covor cu flori, ale cărui margini erau încrețite.

Talia s-a dus la un cufăr mic, dintr-o parte. A deschis capacul și a pus lopata înăuntru, lângă alte unelte de grădinărit. Odată ce a părut mulțumită de cum erau aranjate toate, a dat din cap și a închis capacul.

S-a întors spre el.

— Bun, dacă aș fi pisică, unde aș fi?

— Nu... nu știu.

Talia a dat ochii peste cap.

— Normal că nu știi. Pisicile sunt viclene și misterioase. Nu pare ceva ce ai înțelege tu.

— Ce vrei să spui cu...

Talia și-a netezit barba.

— Avem nevoie de ajutor. Din fericire, știu exact pe cine să întreb.

Apoi s-a uitat în sus, spre tavanul foișorului.

— Theodore!

Linus și-a adus aminte disperat de toate dosarele pe care nu le citise. Ce prostie din partea lui.

— Theodore. Cine e...

De deasupra lor s-a auzit un țipăt care l-a făcut pe Linus să se cutremure.

Ochii Taliei străluceau.

— Vine imediat. El o să știe ce trebuie să facem. Poate să găsească orice.

Linus s-a dat un pas înapoi, gata s-o apuce pe Talia și să fugă, dacă era cazul.

O umbră întunecată a aterizat deloc grațios în foișor. A cârâit supărată când s-a împiedicat de aripile prea mari, rostogolindu-se de câteva ori până să se lovească de picioarele lui Linus. Bărbatul a făcut tot ce i-a stat în putință să nu țipe, dar, din păcate, nu a fost suficient.

O coadă cu solzi șfichiuia aerul, în timp ce posesorul ei se uita în sus la Linus, cu ochii lui de un portocaliu intens.

Linus nu mai văzuse niciodată un balaur pitic în carne și oase. Erau destul de rari și se credea că se trag din niște reptile străvechi care străbătuseră cândva pământul, deși nu erau mai mari decât o pisică. Mulți îi considerau o pacoste și, vreme îndelungată, au fost vânați, capetele le-au fost folosite drept trofee, iar pielea, transformată în pantofi la modă. Barbariile astea au încetat de-abia când au apărut legile care protejează toate creaturile magice, dar era deja aproape prea târziu, mai ales luând în calcul faptul dovedit că balaurii au capacități de gândire și emoții aproape mai complexe decât ale oamenilor. Numărul lor se diminuase dramatic.

Așadar Linus era fascinat (deși, la drept vorbind, și puțin îngrozit) de balaurul de la picioarele lui, a cărui coadă începuse să i se încolăcească în jurul gleznelor.

Creatura – copilul, a trebuit Linus să-și reamintească – era mai mică decât Calliope, dar nu cu mult. Avea solzi cu irizații, iar lumina de la lampioane îi făcea să strălucească într-un caleidoscop de culori. Labele din spate erau pline de mușchi și ghearele din vârfurile degetelor negre, al naibii de ascuțite. Nu avea labe în față; în schimb, avea niște aripi lungi și lucioase, ca de liliac. Capul îi era curbat în jos, iar pe nas avea două fante. Limba îi șerpuia și se tot lovea de pantofii lui Linus.

Ochii lui portocalii clipeau încet. Și-a apropiat capul de Linus și a... ciripit.

Inima lui Linus bătea cu putere. Nu era diferit de o pasăre. O pasăre mare și plină de solzi.

— Deci? l-a întrebat Talia.

— Deci ce? a bâiguit Linus, întrebându-se dacă ar fi nepoliticos să-i dea un picior balaurului, cât să-l alunge.

Coada acestuia era încolăcită în jurul piciorului și avea colții groaznic de mari.

— Îți cere o monedă, i-a spus Talia, de parcă era evident.

— O... monedă?

— Pentru comoara lui, i-a zis Talia, de parcă era cam încet la minte. O să te ajute, dar trebuie să-l plătești.

— Nu e... nu am...

— Aaa, i-a zis Talia. N-ai nicio monedă? Asta nu-i bine deloc.

Linus s-a uitat disperat la ea.

— Ce? De ce?

— Hai că până la urmă chiar o să am niște îngrășământ uman, a zis ea amenințătoare.

Linus a început să caute imediat prin buzunare. Sigur avea... Trebuia să fie *ceva*...

Aha!

A scos mâna din buzunar triumfător:

— Uite, a zis repede. Am un... nasture?

Da, un nasture. Era mic, de cupru și Linus nu putea deloc să-și aducă aminte de unde-l avea. Nu prea era stilul lui. Lui îi plăceau mai degrabă culorile neutre, iar ăsta era vibrant și strălucitor și...

Theodore a scos un sunet gâtuit. Aproape ai fi zis că torcea.

Linus a plecat din nou ochii și l-a văzut pe Theodore ridicându-se de pe jos. Părea să-i fie destul de greu; aripile erau mult prea mari pentru cineva de talia lui. Labele i se tot încurcau în ele, ceea ce-l făcea să se împiedice. Theodore a cârâit iar nervos, apoi și-a înfășurat coada în jurul gambelor lui Linus, pentru sprijin. A reușit să se îndrepte înainte să-i dea drumul, cu ochii fixați pe nasture. După ce s-a ridicat în capul oaselor, a început să sară în jurul bărbatului, deschizându-și și închizându-și fălcile.

— Haide, vrea să i-l dai, a spus Talia. Nu poți să-i arăți unui balaur un cadou și să nu i-l dai. Ultima dată când a făcut cineva asta, Theodore i-a dat foc.

Linus s-a uitat tăios la ea:

— Balaurii pitici nu scuipă foc.

Fata a zâmbit iar.

— Nu ești atât de naiv precum pari. Și, crede-mă, pari *foarte* naiv. O să trebuiască să țin minte asta.

Theodore sărea din ce în ce mai sus, încercând să-i atragă atenția, dând puternic din aripi. Cârâia tare și ochii îi scăpărau.

— Bine, bine, i-a zis Linus. Ți-l dau, nu trebuie să faci o criză. Răbdarea e o virtute.

Theodore a aterizat iar pe pământ și s-a învârtit în cerc înainte să-și arcuiască gâtul spre Linus. Și-a deschis ciocul și a așteptat.

Avea colții foarte mari. Și foarte ascuțiți.

— Trebuie să i-l pui în gură, a șoptit Talia. E posibil să trebuiască să bagi toată mâna.

Linus a ignorat-o. A înghițit în sec, s-a apropiat și a așezat marginea nasturelui în gura lui Theodore. Balaurul a mușcat delicat, luându-l. Linus și-a retras repede mâna, iar Theodore a căzut pe spate, cu aripile larg deschise. Avea burta deschisă la culoare și părea moale. Și-a ridicat labele din spate până la cioc și a prins nasturele cu ele. Ținându-l în gheare, l-a ridicat spre cap și a început să-l studieze cu atenție și să-l întoarcă pe toate părțile. A ciripit tare când s-a rostogolit iar. S-a uitat la Linus, și-a deschis aripile și, oarecum stângaci, s-a ridicat de la pământ. Aproape că s-a împiedicat, dar, în ultimul moment, a reușit să zboare spre casă.

— Unde se duce? a întrebat Linus gâtuit.

— Să-l ducă la restul comorii, a zis Talia. Ceva ce nu vei găsi niciodată, așa că nici să nu te gândești la asta. Balaurii sunt foarte posesivi când vine vorba despre comorile lor și rănesc pe oricine care încearcă să se atingă de ele.

Apoi a făcut pauză, părând să se gândească la ceva.

— E sub canapeaua din sufragerie. Ar trebui să te duci s-o vezi, a continuat, uitându-se cu inocență la el.

— Trebuia să ne ajute s-o găsim pe Calliope, i-a adus Linus aminte.

— Da? N-am zis niciodată asta. Voiam doar să văd ce-i dai. De ce ai nasturi în buzunar? Nu acolo le e locul, a zis Talia și s-a uitat atentă la el. Nu știai?

— Știu unde...

Linus a clătinat din cap.

— Nu. Nu o să mă duc. O să-mi găsesc pisica, fie că mă ajuți tu sau nu. Și, dacă asta înseamnă să tropăi prin toată grădina ta, o s-o fac.

— N-ai *îndrăzni.*

— A, nu?

Talia s-a uitat urât la el.

— Phee...

— Sănătate? a întrebat Linus confuz.

— Ce sănătate?! Phee! a repetat Talia.

— Da, da, a zis altă voce. Te-am auzit de prima dată.

Linus s-a întors repede.

A văzut o fetiță murdară, de vreo 10 ani, care stătea în spatele lui. Avea pete de țărână pe față, care aproape îi acopereau pistruii proeminenți de pe pielea albă. A suflat puternic aerul și o șuviță de păr roșu ca focul i-a fluturat pe frunte. Purta pantaloni scurți și un maiou. Era desculță și avea pământ și sub unghiile de la picioare.

Cel mai mult i-au atras atenția lui Linus aripile care îi ieșeau din spate. Erau translucide, brăzdate de niște vinișoare subțiri, și i se arcuiau pe după umeri – erau mult mai mari decât s-ar fi așteptat Linus, pentru cineva de talia ei.

O zână ca doamna Chapelwhite, dar erau și câteva diferențe evidente între ele. Mirosul de pământ care emana din ea îi aducea aminte lui Linus de drumul spre conac, parcurs printre copacii deși și groși. S-a gândit că poate erau creația ei.

O zână a pădurii.

De-a lungul timpului, Linus cunoscuse doar câteva zâne. Tindeau să fie creaturi solitare și, cu cât erau mai tinere, cu atât erau mai periculoase. Nu puteau să-și controleze magia foarte bine. Odată, când o zână a lacurilor se simțise amenințată de un grup de oameni aflat într-o barcă, Linus văzuse ce putea să facă o asemenea făptură. Nivelul apei crescuse la aproape doi metri și ce mai rămăsese din barcă plutea la suprafață, oale și ulcele.

Nu știa ce se întâmplase cu zâna după predarea raportului. Informația asta nu era în fișa postului său.

Totuși zâna asta – Phee – îi aducea aminte de zâna lacurilor. Se uita la el cu neîncredere, dând încet din aripi.

— Ăsta e? a întrebat ea. Pare vai de capul lui.

— Nu e naiv, i-a zis Talia. Măcar atât. A adus o pisică cu el, care a evadat.

— Am face bine să nu-l lăsăm pe Lucy s-o găsească. Știi ce o să-i facă.

Linus trebuia să recapete controlul situației. La urma urmei, erau doar niște copii.

— Numele meu e Linus Baker. Și numele *ei* e Calliope. Sunt...

Phee l-a ignorat când a trecut pe lângă el, deși l-a lovit în față cu colțul aripii stângi.

— Nu e în pădure, i-a zis Taliei.

Talia a oftat.

— Nu mă gândeam că ar fi ajuns până acolo, dar am zis să întreb.

— Trebuie să mă spăl, i-a zis Phee. Dacă n-o găsești până termin eu, o să vin să te ajut.

S-a uitat lung la Linus înainte să iasă din foișor și să se îndrepte spre casă.

— Nu te place, i-a zis Talia. Dar nu trebuie să te simți prost. Nu place aproape pe nimeni. Nu cred că e ceva personal. Atât doar că ar prefera să nu fii aici. Sau în viață.

— N-am niciun dubiu, i-a zis Linus sec. Bine, atunci dacă poți să-mi spui cum să ajung la...

Talia a bătut fericită din palme.

— Asta e! Știu unde trebuie să ne uităm. Trebuiau s-o pregătească pentru tine și pun pariu că e la Sal. Se pricepe la animale rătăcite.

Talia s-a legănat până la ieșirea din foișor și s-a uitat peste umăr, la Linus.

— Haide. Nu vrei să-ți recapeți pisica?

Linus voia asta.

Așa că s-a dus după ea.

Talia l-a condus prin grădină, pe lângă laterala conacului pe care nu o văzuse din drum. Lumina era din ce în ce mai slabă și putea să vadă stelele răsărind pe cer. Aerul era mai rece, ceea ce-l făcea pe Linus să tremure.

În schimb, Talia pur și simplu arăta spre fiecare floare pe lângă care treceau, spunându-i numele și când o plantase. L-a avertizat să nu le atingă dacă nu vrea să-l lovească în cap cu lopata.

Linus nu a îndrăznit s-o provoace. Era clar că avea o înclinație spre violență și trebuia să rețină acest lucru, să-l treacă în rapoarte. Investigația asta nu începuse deloc bine. Avea multe motive de îngrijorare. Cel mai rău lucru era că toți copiii păreau împrăștiați peste tot.

— Unde e directorul conacului? a întrebat-o Linus când au ieșit din grădină. De ce nu stă cu ochii pe voi?

— Arthur? a întrebat Talia. De ce ar face asta?

— *Domnul Parnassus*, a subliniat Linus. E politicos să i te adresezi pe numele de familie. Și *ar trebui* să te supravegheze, ești doar un copil.

— Am 263 de ani!

— Gnomii ajung la maturitate de-abia la 500, a răspuns Linus. M-oi lua tu de fraier, dar să știi că faci o mare greșeală.

Talia a bombănit ceva într-o limbă de care Linus era sigur că e gnomă.

— De la 5 după-amiaza la 7 avem timp pentru interesele personale. Arthur – a, scuze, *domnul Parnassus* – consideră că trebuie să ne explorăm pasiunile.

— Foarte bizar, a murmurat Linus.

Talia s-a uitat lung la el.

— Așa crezi? După ce îți termini treaba, tu nu faci lucruri care-ți plac?

Păi... ba da. Da. Dar el era adult și era altă mâncare de pește.

— Dacă vreunul dintre voi pățește ceva în timp ce vă explorați pasiunile? Nu poate lenevi în timp ce voi...

— Nu lenevește deloc! a strigat Talia. Lucrează cu Lucy, ca să se asigure că nu declanșează sfârșitul lumii noastre!

Linus a simțit iar cum i se încețoșează privirea doar gândindu-se la... *copilul* ăsta. La așa-numitul *Lucy.* Nu putea să creadă că o astfel de creatură exista fără ca el să știe măcar. Fără ca *lumea* să știe. Da, înțelegea de ce e ținut secret și de ce e nevoie să fie așa. Dar faptul că exista o armă de distrugere în masă în corpul unui băiețel de 6 ani și că lumea nu era pregătită pentru asta e de-a dreptul șocant.

— Ești extrem de palid, i-a zis Talia când a mijit ochii spre el. Și te bălăngăni. Ești bolnav? Dacă da, cred că ar trebui să ne întoarcem în grădină, ca să mori acolo. Nu vreau să te târăsc înapoi. Pari foarte greu, a zis și i-a împuns burta cu un deget. Și pufos.

Oricât de ciudat ar părea, gestul ăsta a fost suficient să-i limpezească privirea.

— Nu sunt bolnav, s-a rățoit el la ea. Doar că... procesez.

— A! Păcat. Dacă începe să te doară brațul stâng, mă anunți și pe mine, da?

— De ce te-aș... ăsta e semn de infarct, nu?

Talia a dat din cap.

— Îți ordon să mă duci la domnul Parnassus în secunda asta!

Talia s-a uitat lung la el.

— Și cum rămâne cu pisica ta? Nu vrei s-o găsești înainte să fie mâncată și să mai rămână doar coada din ea, pentru că este prea pufoasă și nu se duce pe gât?

— Asta e foarte deranjant și n-are niciun sens. Dacă așa e condus orfelinatul ăsta, va trebui să informez...

Talia a făcut brusc ochii mari și l-a apucat tare de mână.

— Suntem bine! Vezi? Totul e bine. Nu sunt moartă, nici tu nu ești mort și nimeni nu e rănit! La urma urmei, suntem pe o insulă de pe care nu putem pleca decât cu un feribot. Și conacul are curent și toalete funcționale, lucru de care suntem foarte mândri. Ce am putea să pățim? Și Zoe are grijă de noi când domnul Parnassus are altă treabă.

— Zoe? a întrebat Linus. Cine e...

— A! Am vrut să zic *doamna Chapelwhite*, a zis repede Talia. E grozavă. Are așa de multă grijă de noi. Toată lumea zice asta. Și e rudă îndepărtată a unui rege al zânelor, pe nume Dimitri, dacă-ți vine să crezi! Deși el nu e de-al locului.

Mintea lui Linus se învârtea nebunește.

— Cum adică *rege al zânelor?* N-am auzit niciodată...

— Deci vezi? Nu ai niciun motiv de îngrijorare. Suntem mereu supravegheați, așa că nu trebuie să informezi pe nimeni de nimic. Și ce să vezi și să nu crezi! *Știam eu* că pisica ta e la Sal. Animalele îl adoră. E cel mai tare. Vezi? Calliope pare fericită, nu?

Și chiar așa era. Se gudura de picioarele unui băiat masiv, negru, care stătea pe prispa unei case mici, la ceva distanță de conac. Calliope își arcuia spatele când băiatul îi trasa linii cu degetele de-a lungul coloanei și legăna leneșă coada dintr-o parte în alta. Băiatul zâmbea spre ea și, minunea minunilor, Calliope a deschis botul și *a mieunat,* un sunet pe care Linus nici măcar nu și-l mai amintea. Era jos și gutural și l-a făcut pe Linus să înlemnească. Torcea, evident – de obicei așa își arăta nemulțumirea –, dar niciodată nu *vorbea.*

— Da, a zis băiatul încet. Ești o fată bună, nu? Da, ești. Cea mai frumușică fată.

— OK, a șoptit Talia. Fără mișcări bruște, bine? Nu vrei să-l...

— Aia e pisica mea! a strigat Linus. Hei, tu, cum ai făcut-o să miaune așa?

— ...sperii, a oftat Talia. Acum chiar c-ai comis-o.

Băiatul s-a uitat speriat în sus când a auzit vocea lui Linus. Umerii i s-au arcuit și a părut să se scufunde *în interior.* Acum era un băiat chipeș, cu ochii negri și, peste o clipă, hainele pe care le purta căzuseră pe terasă, de parcă dispăruse de pe fața pământului.

Linus s-a oprit, cu gura căscată.

Dar, când s-a uitat mai atent, a văzut grămada de haine cum începe să se miște. A văzut un ciuf de păr alb și apoi hainele au căzut iar.

Sal, băiatul vânjos de aproape 70 de kilograme, se făcuse nevăzut.

Dar nu de tot.

Pentru că se transformase într-un Pomeranian de 3 kilograme.

Un Pomeranian *pufos* de 3 kilograme. Blana din jurul capului era albă, iar pe spate și pe picioare avea mici pete portocalii. Avea coada făcută covrig și, înainte ca Linus să-și dea seama că avea de-a face cu un metamorf, Sal a lătrat ascuțit și a fugit în casa de oaspeți.

— Pe toți sfinții, a bâiguit Linus. Asta a fost...

Nici nu știa cum să termine propoziția.

— Ți-am zis să nu-l sperii, a spus Talia supărată. E foarte anxios, să știi. Nu-i plac străinii și zgomotele puternice și tu vii cu ambele!

Calliope părea să fie de acord din moment ce doar s-a uitat lung la Linus, apoi a urcat pe scări și a dispărut și ea în casă.

Casa era mică, chiar mai mică decât a lui Linus. Veranda nu era suficient de mare cât să încapă un balansoar, dar arăta minunat – plină de flori care creșteau pe sub ferestrele din care răzbătea o lumină caldă și îmbietoare. Și aceasta era făcută tot din cărămidă, așa cum era și conacul, dar nu emana aceeași groază pe care o simțise Linus când ajunsese aici.

Linus auzea un lătrat înfundat din casă. A venit un răspuns ascuțit și pleoscăit, de parcă cineva arunca întruna un burete ud pe podea.

— E și Chauncey acolo, i-a spus Talia încântată. Probabil ți-a luat valiza în timp ce erai în grădină. E foarte atent, să știi. Vrea să fie valet când o să se facă mare. Cu uniformă și pălărie și tot tacâmul.

Talia s-a uitat la el cu niște ochi mari și inocenți, pe care Linus nu i-a crezut nicio clipă.

— Crezi că ar fi bun la asta, domnule Baker?

Și pentru că Linus credea în puterea gândirii pozitive, a zis:

— Nu văd de ce nu.

Cu toate astea, se întreba ce ar putea fi Chauncey.

Talia a zâmbit mieros, de parcă nu credea niciun cuvânt.

Interiorul casei era la fel de fermecător ca exteriorul. Cum a intrat, Linus a văzut o sufragerie cu un fotoliu care părea confortabil, așezat în fața unui șemineu de cărămidă și, într-un colț, lângă o fereastră, un birou mic. Lătrăturile se auzeau de pe hol și, preț de o clipă, Linus s-a simțit puțin dezorientat, pentru că nu părea să fie nicio...

— Unde-i bucătăria? a întrebat el.

Talia a dat din umeri:

— Nu există. Bănuiesc că fostul proprietar credea că toată lumea trebuie să mănânce împreună, în conac. O să mănânci cu noi. Probabil e mai bine așa, ca să vezi că mâncăm sănătos și că suntem manierați și mai știu eu ce.

— Dar e...

— Domnule! s-a auzit o voce „udă" și melodioasă din spatele lui. Pot să vă iau haina?

Linus s-a întors și a văzut...

— Chauncey, a strigat Talia, încântată.

... stând (zăcând?) acolo, cu un cățeluș care se tot uita primprejur, o masă amorfă verde, cu buze roșii. Avea dinții negri și niște ochi la capătul a două tije care i se înălțau din cap și care păreau să se miște independent. Nu avea brațe, ci mai degrabă niște tentacule cu mici ventuze. Nu era chiar transparent, deși Linus putea să vadă cât de cât conturul lui Sal în spatele lui.

— Nu am haină, s-a auzit Linus zicând, deși era clar că vorbea gura fără el.

Chauncey s-a încruntat.

— A. Ce... dezamăgitor.

Ochii au început să i se bălăngănească și să strălucească mai puternic. La propriu, pentru că acum erau o nuanță de verde-deschis.

— Nu contează. Deja m-am ocupat de bagajul dumneavoastră, domnule. A fost dus în camera dumneavoastră, împreună cu cușca barbară pe care bănuiesc că o foloseați pentru pisica dumneavoastră, care acum doarme pe pernă.

Chauncey și-a întins tentaculele.

— Hmm, a tușit el, întorcând vârful unui tentacul de două ori.

— Trebuie să-l plătești, a șuierat Talia din spatele lui.

Din nou, fără să vrea, Linus a simțit cum scoate portofelul din buzunarul de la spate. L-a deschis și a găsit o bancnotă, pe care i-a dat-o. Aceasta s-a scufundat imediat în tentaculul lui Chauncey.

— Uau, a șoptit și a tras bancnota spre el, cu ochii ieșindu-i aproape din orbite, ca să vadă mai bine. Am reușit. Sunt valet!

Înainte ca Linus să apuce să răspundă, s-a auzit o voce înspăimântătoare, care parcă răsuna *de peste tot.* Din aer, din podele, din *pereții* care îi înconjurau.

— Sunt întruchiparea răului, a spus vocea înfiorătoare. Eu sunt pierirea care învăluie această lume. Și am s-o îngenun-

chez. Pregătiți-vă pentru Ziua Sfârșitului! Timpul vostru s-a scurs și râurile vor purta sângele celor nevinovați!

Talia a oftat:

— Îi place să joace teatru ceva de speriat.

Capitolul 6

La drept vorbind, lui Linus Baker îi păsa de copiii pe care trebuia să-i țină sub observație. Nu credea că cineva putea să aibă meseria asta și să nu fie empatic, deși nu putea înțelege cum cineva ca domnișoara Jenkins ar fi putut să lucreze ca asistent social înainte să ajungă Supraveghetor.

Așadar, când a fost pus în fața unei aparente amenințări, chiar dacă totul părea un talmeș-balmeș, Linus a făcut singurul lucru de care era capabil: s-a grăbit să protejeze copiii.

Talia a mârâit supărată când Linus a împins-o în spatele lui, spre Sal și Chauncey.

— Ce *faci*?!

Linus a ignorat-o, mai ales pentru că țiuitul din urechi, care nu-i dădea pace de când ajunsese pe insulă, se transformase acum într-un răget puternic. A făcut un pas spre ușa deschisă și putea să jure pe ce avea mai sfânt că întunericul de afară devenise *și mai întunecat.* Credea că, dacă iese pe verandă, va vedea stelele șterse și tot ce va mai găsi va fi o noapte eternă.

— Care-i faza? a șoptit Chauncey în spatele lui.

— N-am idee, a răspuns Talia iritată.

Sal a lătrat agitat sau mai bine zis a început să schelălăie.

— Probabil, a zis Talia.

Linus a făcut un pas spre ușă. Trebuia să-și fi dat seama că misiunea asta va fi ultimul lucru pe care-l va face. Se întreba

dacă nu cumva Lucy îl omorâse deja pe domnul Parnassus și pe oricine (sau *orice)* mai era în conac cu ei. Nu putea ști cu siguranță dacă nu mai erau și alte lucruri pe care Conducerea Extrem de Superioară nu i le spusese. Dacă avea cale liberă, poate reușea să-i ducă pe copii la mașină. Trebuia s-o pună pe Calliope în cușcă, dar prefera să aibă de-a face cu o pisică supărată, decât cu un diavol. Nu știa cum avea să-i scoată de pe insulă, dar...

A păși pe verandă.

Chiar era mai întuneric, probabil mai întuneric decât fusese vreodată. De-abia putea să mai vadă florile de pe terasă. Totul se pierdea în beznă. Ca și cum noaptea era o făptură vie și consumase lumea. Linus și-a simțit pielea străpunsă de curent electric.

— Bună seara, a spus o voce mieroasă din spatele lui.

Linus a icnit și și-a întors privirea.

La marginea verandei stătea un copil.

Lucy arăta exact ca în poză. Părul negru îi flutura în vânt, iar ochii roșii erau încadrați de un inel albastru. Părea foarte *mic,* dar zâmbetul de pe chipul lui era contorsionat într-un rânjet, iar degetele îi zvâcneau în laterale, de parcă se abținea din răsputeri să nu-l sfârtece pe Linus bucățică cu bucățică.

— Mă bucur să te cunosc, a zis Lucy melodios, înainte să râdă încet. Știam că urma să vii, domnule Baker. Cu toate astea, după ce voi fi terminat cu tine, vei dori să nu fi călcat niciodată pe insulă.

Zâmbetul i s-a lărgit până când fața părea că o i se rupă în două. În spatele lui au început să se înalțe flăcări, dar nu păreau să ardă casa, iar Linus nu putea să simtă căldura pe care ar fi trebuit să o emane.

— O să mă bucur de asta mai mult decât ai putea să...

— Ajunge, Lucy.

Și, deodată, totul s-a oprit.

Lucy a început să mormăie, iar focul din priviri i s-a domolit. Întunericul s-a risipit și ultimele raze ale apusului au reapărut la orizont. Stelele străluceau puternic și Linus a putut să vadă din nou conturul conacului.

— Mă distram și eu puțin, a bombănit Lucy, bătând cu piciorul în verandă. Sunt focul iadului. Sunt cea mai întunecată parte a...

— Chiar și așa, tot trebuie să faci baie înainte de masă, a zis vocea și Linus a simțit cum inima îi bate mai puternic. Ce-ai zice să lăsăm focul iadului și părțile cele mai întunecate pentru mâine.

Lucy a ridicat din umeri:

— Fie.

Zicând acestea, a trecut pe lângă Linus în fugă, strigându-i pe Talia și pe Chauncey.

— Ați văzut ce-am făcut? Era *super-speriat*!

Linus s-a uitat în depărtare.

La câțiva metri de casă, un bărbat stătea pe iarbă.

Linus nu mai văzuse pe nimeni așa până atunci. Era slăbănog. Părul blond era practic o claie din care ieșeau fire în toate direcțiile. Începuse să albească pe la tâmple. Ochii căprui îi străluceau și îi scăpărau în întuneric. Avea un nas acvilin și puțin denivelat, de parcă ar fi fost rupt cu multă vreme în urmă și nu se mai aranjase niciodată perfect. Zâmbea și își ținea mâinile împreunate. Avea degetele lungi și elegante și își frământa degetele mari. Purta o jachetă verde și gulerul ridicat, cât să se ferească de briza mării. Pantalonii păreau prea scurți pentru picioarele lui lungi, iar tivul se oprea deasupra gleznelor, lăsând la vedere niște șosete roșii. Purta pantofi eleganți de piele, alb cu negru.

— Bună seara, domnule Baker, a spus Arthur Parnassus, puțin amuzat. Bine ați venit pe insula Marsyas.

Vocea lui era mai calmă decât se aștepta Linus, de parcă fiecare cuvânt ascundea niște note muzicale.

— Sper că ați avut o călătorie plăcută. Uneori oceanul poate fi agitat. Merle e... Merle. La urma urmei, e din sat.

Linus era șocat. Își aducea aminte fotografia ștearsă din dosar. Acolo, domnul Parnassus era surprins pe un fundal albastru și nu zâmbea. Dar până și acolo avea sprâncenele curbate într-un mod care emana relaxare, iar Linus se uitase la poză probabil mai mult decât ar fi trebuit.

Părea mai tânăr în persoană, mult mai tânăr decât cei 45 de ani pe care îi avea. Tenul lui era proaspăt, ca al tinerilor care veneau în DERETIMA de pe băncile facultății, plini de idei despre cum *ar fi trebui* să fie făcute lucrurile, spre deosebire de cum erau în realitate. Nu le lua mult până să-și piardă elanul și să asculte ordinele. Idealismul n-avea ce căuta în munca de la guvern.

Linus a scuturat din cap, încercând să-și facă ordine în gânduri. Nu se cădea ca cineva în poziția lui să-l soarbă din priviri pe directorul unui orfelinat. Linus era un angajat dedicat și avea o misiune de îndeplinit.

— Mereu vă întâmpinați oaspeții cu amenințări cu moartea și distrugere, domnule Parnassus? a întrebat sec, încercând să recapete controlul situației.

Domnul Parnassus a râs.

— De obicei nu, dar ar trebui să știți că nu avem mulți oaspeți. Te rog, spune-mi Arthur.

Linus era tensionat și distras de vocile care șușoteau în spatele lui. Nu se simțea deloc bine cu cineva ca Lucy în spate, unde nu putea să-l vadă.

— Cred că mai bine rămânem la domnul Parnassus. Și eu voi fi domnul Baker pe parcursul vizitei. Am pretenția asta atât de la dumneavoastră, cât și de la copii.

Domnul Parnassus a dat din cap, vizibil amuzat. Linus nu-și dădea seama ce anume din situația asta ar putea să

stârnească o astfel de reacție. Se întreba dacă nu cumva e luat peste picior, senzație ce-l înfuria de-a dreptul. A reușit să se stăpânească, înainte să i se citească asta pe chip.

— Domnul Baker să fie. Îmi cer scuze că nu v-am întâmpinat personal când ați ajuns.

S-a uitat spre casă, peste umărul lui Linus, apoi și-a întors privirea asupra lui.

— Am fost ocupat cu Lucy; bănuiesc că a încercat să ascundă faptul că ați sosit.

Linus era șocat.

— Poate... să facă asta?

Domnul Parnassus a dat din umeri.

— Poate să facă multe lucruri, domnule Baker. Dar bănuiesc că o să aflați asta singur. La urma urmei, de-asta sunteți aici, nu? Phee ne-a spus că ați sosit și Lucy a decis să vă întâmpine în felul lui unic.

— Unic, a zis Linus cu vocea sfârșită. Dacă așa vreți să-i spuneți...

Domnul Parnassus a făcut un pas spre terasă.

— Este un loc neobișnuit, plin de lucruri pe care nu cred că le-ați mai văzut până acum. Ar fi mai bine să lăsați în urmă orice idei preconcepute, domnule Baker. Vizita dumneavoastră va fi mult mai plăcută astfel.

— Nu sunt aici pentru distracție, domnule Parnassus, s-a aricit Linus. Nu sunt *în vacanță.* Sunt aici la ordinele Departamentului Responsabil de Tineretul Magic, pentru a decide dacă Orfelinatul Marsyas trebuie să rămână așa cum e sau dacă trebuie luate măsuri. Ați face bine să țineți minte asta. Faptul că toți copiii alergau ca bezmeticii și erau singuri nu e deloc un început bun.

Domnul Parnassus nu a părut mai deloc afectat.

— Ziceți că alergau ca bezmeticii? Fascinant. Și sunt conștient de motivele pentru care sunteți aici. Doar că nu sunt sigur dacă și dumneavoastră sunteți.

— Ce vrea să însemne asta?

Domnul Parnassus nu reacționa deloc așa cum se aștepta Linus.

— I-ați dat un nasture lui Theodore.

Linus a clipit:

— Poftim?

Domnul Parnassus era deja în capul scărilor. Linus nici nu observase când ajunsese acolo.

— Un nasture, a repetat încet. De cupru. I l-ați dat lui Theodore.

— Da, a fost primul lucru pe care l-am găsit în buzunar.

— De unde l-ați avut?

— Adică?

— Nasturele, domnul Baker, a zis directorul. De unde ați luat nasturele?

Linus a făcut un pas în spate:

—Nu... nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Domnul Parnassus a dat din cap:

— Totul stă în lucrurile mici. Mici comori pe care le găsim, fără să știm de unde au apărut. Și vin exact când ne așteptăm mai puțin. Dacă stați să vă gândiți, e frumos. Îi place mult. A fost foarte drăguț din partea dumneavoastră.

— Mi s-a ordonat să i-l dau și m-am conformat.

— Da? Ce să vezi...

Era deja pe verandă, lângă Linus. Era înalt, mult mai înalt decât i se păruse în iarbă, în fața casei. Linus a trebuit să-și dea capul pe spate ca să-l poată privi în ochi. Sub ochiul stâng avea un pistrui cu o formă care aducea bine cu o inimă, iar pe frunte îi atârna o șuviță.

Linus a tresărit puțin când domnul Parnasus i-a întins o mână. S-a uitat la ea câteva clipe, apoi și-a venit în simțiri. A strâns mâna întinsă și a simțit pielea rece și uscată; degetele domnului Parnassus s-au înfășurat în jurul alor lui – Linus a simțit cum îl cuprinde un mic val de căldură.

— Încântat de cunoștință, a spus domnul Parnassus. Indiferent de motivele pentru care sunteți aici.

Linus și-a retras mâna. Simțea mici furnicături în palmă.

— Tot ce vă cer e să-mi permiteți să-mi fac datoria fără întreruperi.

— Pentru copii.

— Da, a zis Linus. Pentru copii. La urma urmei, ei sunt cei mai importanți.

Domnul Parnassus l-a analizat din cap până în picioare, dar Linus nu știa ce anume caută.

— Bun, a zis în cele din urmă. Mă bucur că am început așa de minunat. Un semn bun pentru ce sigur va fi o lună revelatoare.

— Nu aș spune chiar *minunat*...

— Copii! a strigat domnul Parnassus, apoi s-a aplecat cu lejeritate, strângând hainele lui Sal de pe podea.

— Haideți, toată lumea să fie gata!

În spatele lui Linus au început să se audă o mulțime de tropăieli, unele ca niște bufnituri, altele mai degrabă ca un lipăit. Linus a fost înghiontit din toate părțile când au trecut în fugă pe lângă el.

Primul care a plecat a fost Sal, tot sub formă de Pomeranian. A schelălăit agitat și l-a ocolit speriat pe Linus, apoi a sărit pe domnul Parnassus, dând din coadă.

— Bună, Sal, a zis domnul Parnassus, uitându-se în jos.

Apoi, surprinzător, a lătrat ascuțit. Sal i-a răspuns cu o serie de lătraturi înainte să pornească spre casă.

— Ați adus o pisică?

Linus se uita la el cu gura căscată:

— Puteți să vorbiți...

— Cu Sal? a întrebat domnul Parnassus. Firește că pot. E de-al meu. E important să... Talia, îți mulțumesc că i-ai arătat oaspetelui nostru împrejurimile. A fost foarte frumos din

partea ta. Și ție Chauncey. Nu cred să fi existat vreun valet mai bun decât tine pe lumea asta.

— Serios? a îngăimat Chauncey, cu ochii ieșindu-i din orbite. În *toată* lumea asta? a zis și și-a umflat pieptul de mândrie.

Mai bine zis, *a părut* să-și umfle pieptul de mândrie. Linus pur și simplu nu era sigur că avea piept.

— Ai auzit, Talia? Din *toată* lumea asta.

— Am auzit, a râs Talia. O să ai propriul hotel cât ai zice pește.

Apoi s-a uitat la Linus, în timp ce își mângâia barba:

— Cu plăcere că nu v-am scos creierii cu lopata când am avut ocazia.

S-a strâmbat când domnul Parnassus a vorbit cu o voce joasă, aproape guturală, de parcă mai avea puțin și se înneca.

Lui Linus i-a luat câteva momente să-și dea seama că vorbea în gnomă.

Talia a oftat dramatic:

— Îmi pare rău, domnule Baker. Promit că n-o să vă scot creierii cu lopata. Azi.

Și, cât ai clipi, ea și Chauncey au luat-o la goană pe scări, spre conac.

Linus a simțit un fior rece când a auzit podeaua scârțâind în spatele lui. Lucy a apărut lângă ei, zâmbind maniacal spre Linus. Părea să nu clipească niciodată.

— Da? a întrebat Linus gâtuit. Ăăă, pot să te ajut?

— Nu, a zis Lucy, zâmbind și mai larg. Nu puteți. Nimeni nu poate. Eu sunt tatăl șerpilor. Abisul din...

— Ajunge, a zis domnul Parnassus calm. Lucy, e rândul tău s-o ajuți pe doamna Chapelwhite la bucătărie. Deja ai întârziat. Fuguța.

Lucy a oftat dezamăgit:

— A, serios?

— Serios, a zis domnul Parnassus și l-a bătut cu blândețe pe umăr. Haide. Știi că nu îi place când te eschivezi de la treabă.

Lucy a început să bombăne, dar a luat-o spre scări. Când a ajuns jos, s-a uitat înapoi spre Linus. Acesta a simțit cum i se înmoaie genunchii.

— Face pe interesantul, a zis domnul Parnassus. De fapt îi place la nebunie să lucreze în bucătărie. Cred că doar se dă mare. Este un mic circar, nu credeți?

— Cred că trebuie să mă așez, a zis Linus, amorțit.

— Sigur că trebuie, a răspuns domnul Parnassus cu delicatețe. Ați avut o zi lungă.

Directorul s-a uitat la încheietura mâinii, și-a tras mâneca și a lăsat să se vadă un ceas mare:

— Cina e la 19:30, așa că aveți puțin timp să vă instalați. Doamna Chapelwhite a pregătit un adevărat festin în cinstea venirii dumneavoastră la Marsyas. Mi s-a zis că avem plăcintă la desert. Îmi place mult plăcinta.

Apoi l-a apucat iar pe Linus de mână, strângându-l cu blândețe, iar Linus s-a uitat în sus, la el.

— Știu de ce sunteți aici, i-a zis ușor. Și știu și ce putere aveți. Tot ce vă rog e să vă păstrați mintea deschisă, domnule Baker. Puteți să faceți asta pentru mine?

Linus și-a retras mâna, puțin debusolat:

— O să fac ce trebuie să fac.

Domnul Parnassus a dat din cap. Părea că vrea să mai zică ceva, dar doar a clătinat din cap. Apoi s-a întors și a plecat de pe terasă, urmând copiii în întuneric.

Nu s-a uitat înapoi.

Linus își amintea cu greu cum mersese pe hol, spre dormitor. Se simțea captiv într-un vis ciudat, unul din care nu știa cum să scape. Senzația a persistat și când a ajuns în baia mică și a

văzut că toate obiectele sale de toaletă fuseseră frumos aranjate pe un raft de sub oglindă.

Serios?! s-a întrebat Linus.

Dormitorul de la capătul holului era mic, dar bine aranjat. Avea un birou lângă fereastra care dădea spre stânca cu vedere la mare. De el era lipit un scaun. Lângă ceea ce părea a fi ușa de la dulap se afla o comodă. La peretele opus era așezat un pat cu o cuvertură mult prea mare. Calliope stătea pe pernă, făcută covrig. A deschis un singur ochi când a intrat Linus, atentă la ce făcea el.

Linus a deschis gura, gata să îi zică ceva, dar cuvintele i s-au blocat în gât.

Valiza lui era pe pat, deschisă și golită.

S-a repezit spre ea:

— Unde-mi sunt lucrurile?

Calliope a căscat și și-a ascuns fața între pernuțe, respirând adânc.

Dosarele copiilor și ale domnului Parnassus erau încă la locul lor, în buzunarul exterior, care avea fermoarul închis. Nu părea să fi umblat cineva la ele. Dar hainele îi dispăruseră și...

S-a uitat disperat în jurul lui.

Pe podea, lângă birou, erau bolurile lui Calliope. Unul dintre ele fusese umplut cu apă, celălalt, cu bobițe, iar sacul cu mâncare era pus bine, tot lângă birou. Pe acesta era exemplarul lui din *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*.

S-a dus la dulap și a deschis repede ușile.

Cămășile, cravatele și pantalonii erau atent aranjate pe umerașe. Lângă ele era singura haină pe care o avea la el și pe care o luase fără să fie sigur c-o să aibă nevoie de ea.

Pantofii de schimb erau pe jos.

A lăsat ușa deschisă și s-a dus spre comodă. Înăuntru erau șosetele și lenjeria intimă, împachetate frumos.

În următorul sertar erau puse pijamaua și singurele haine de timp liber pe care le adusese – niște pantaloni și un tricou polo.

S-a îndepărtat încet de comodă, până când picioarele au atins marginea patului. S-a așezat pe pat, uitându-se la sertare și la dulapul deschis.

— Cred că m-am băgat în ceva foarte complicat, i-a zis lui Calliope.

Pisica nu și-a exprimat nicio opinie.

Linus a dat din cap, s-a întins după valiză și a scos dosarele pe genunchi:

— Ce prost am fost, a bombănit. Poate data viitoare o să fiu mai atent în ce mă bag.

A tras adânc aer în piept, apoi a deschis primul dosar.

— Aha, a bâiguit el când a început să citească despre un balaur pe nume Theodore. Poftim? a continuat și a fost cât pe ce să se înece când a deschis dosarul băiatului de 14 ani, pe nume Sal.

Nu a mai reușit să zică nimic când a ajuns la dosarul Taliei, iar pe frunte au început să i se prelingă broboane de sudoare.

Avea dreptate în ceea ce o privea pe Phee. O zână a pădurii, una chiar puternică.

S-a cutremurat când a citit despre un băiat pe nume Chauncey. Avea 10 ani și lângă cuvântul *Mama* scria *NECUNOSCUTĂ*. La fel și la tată. Și la specia lui. Se părea că nimeni nu știa exact ce anume e Chauncey. Și acum, că-l văzuse și el în persoană, nici Linus nu-și putea da seama exact.

Conducerea Extrem de Superioară avusese dreptate.

Copiii erau diferiți de orice mai văzuse până atunci.

S-a gândit serios să ignore invitația la cină și, în schimb, să-și tragă pătura grea peste cap și să blocheze toată lumea ciudată

în care se trezise. Poate că, dacă ar dormi, lucrurile ar avea mai mult sens de dimineață.

Dar stomacul a început să se revolte și Linus și-a dat seama că îi era foame.

Era de-a dreptul lihnit.

S-a apăsat ușor pe burta deloc mică.

Chiar trebuie?

Burta i-a chiorăit din nou.

Linus a oftat.

Așa s-a trezit la intrarea în conac, încercând să-și liniștească emoțiile.

Nu e cu nimic diferit de altă misiune, a bombănit el. *Ai mai fost în astfel de situații. Hai, bătrâne. Poți s-o faci.*

A întins mâna și a bătut de trei ori cu inelul de metal.

Apoi a așteptat.

Un minut mai târziu, a bătut din nou.

Tot niciun răspuns.

Și-a șters sudoarea de pe frunte, a făcut un pas înapoi și s-a uitat în conac. Luminile erau aprinse, dar părea că nimeni n-o să vină să-i deschidă.

A scuturat din cap și a revenit în fața ușii. După un moment de ezitare, a apucat mânerul. Acesta s-a rotit ușor în mâna lui și Linus a împins.

Ușa s-a deschis.

Înăuntru era un foaier care dădea spre niște scări late, care duceau spre etaj. Balustrada de lemn era netedă. Deasupra foaierului atârna un candelabru cu cristale care străluceau în lumină. A băgat capul și a ascultat.

Auzea... muzică? Era în surdină, dar oricum. Nu-și putea da seama ce cântec era, dar i se părea cunoscut oricum.

— Bună seara?! a strigat el.

Niciun răspuns.

A intrat în casă și a închis ușa în urma lui.

În dreapta era camera de zi, cu o canapea mare, amplasată în fața unui șemineu întunecat. Deasupra șemineului atârna un tablou, un portret excentric. I s-a părut că vede franjurile de la canapea mișcându-se, dar, la fel de bine, putea fi doar o iluzie optică.

În față erau scările.

În stânga a văzut o sufragerie, care nu părea să fie folosită. Candelabrul mai mic de deasupra mesei era stins și masa era acoperită de cărți vechi.

— Bună seara?! a încercat din nou.

Niciun răspuns.

A făcut singurul lucru pe care-l putea face.

A urmat sunetul muzicii.

Cu cât se apropia mai tare, cu atât notele umpleau casa, trompetele se auzeau în tonalități joase, dar limpezi, iar o voce masculină joasă cânta că, undeva, dincolo de mare, ea îl privește*.

Linus avea discul ăsta. Îi plăcea la nebunie.

În timp ce Bobby Darin cânta despre vapoare pe care le admira pe plaje aurii, Linus părea că plutește într-un vis și degetele îi alunecau pe fiecare carte de pe masă. Aproape că nici nu se uita la titluri, vrăjit de sunetul acului pe disc.

La un moment dat a ajuns la două uși batante, cu două hublouri în centru.

S-a ridicat pe vârfuri și s-a uitat prin ele.

Bucătăria era luminoasă și spațioasă. Era mai mare decât orice altă bucătărie pe care o văzuse până atunci. Era sigur că întreaga casă de oaspeți ar fi încăput aici și că ar mai fi rămas loc. Din tavan atârnau niște becuri cu abajururi de sticlă, ca niște acvarii. Putea să vadă un frigider imens lângă un cuptor de dimensiuni industriale. Blaturile de granit străluceau de curățenie și...

---

* Versuri din cântecul „Beyond the Sea" (n.t.).

Linus a rămas cu gura deschisă.

Doamna Chapelwhite se fâțâia prin bucătărie, dar picioarele ei de-abia atingeau podeaua. Aripile îi sclipeau în spate, mult mai puternic decât cele ale lui Phee. Fluturau cu fiecare pas pe care îl făcea.

Dar alta a fost persoana din bucătărie care i-a atras lui Linus atenția.

Lucy stătea pe o scăriță, în fața unuia dintre blaturi. Avea în mână un cuțit de plastic, cu care tăia o roșie, punând feliile într-un vas mare și roz din stânga lui.

Și dansa pe versurile lui Bobby Darin. Când orchestra a răsunat la mijlocul cântecului, cu tobele puternice și cu trompeta asurzitoare, Lucy și-a mișcat întregul corp pe ritmul muzicii. Vocea lui Bobby s-a auzit din nou, spunând că știe sigur că inima lui îl va duce acolo.

Iar Lucy și-a dat capul pe spate, urlând versurile în timp ce dansa.

Doamna Chapelwhite cânta odată cu el și făcea piruete în bucătărie.

Linus a fost cuprins de un sentiment ireal, un val de confuzie care părea să-l tragă la fund. Nu putea să-și normalizeze respirația.

— Ce faceți? a șoptit o voce.

Linus a lăsat să-i scape un țipăt scurt și, când s-a întors, le-a văzut pe Phee și pe Talia în spatele lui. Phee se spălase, astfel că părul ei roșu era mai strălucitor, iar pistruii, mai proeminenți. Avea aripile închise pe spate.

Talia se schimbase, dar hainele de acum erau incredibil de asemănătoare cu cele pe care le purtase înainte, mai puțin scufia. Părul alb și lung îi atârna pe umeri, în aceeași culoare vie ca barba.

Amândouă se uitau la el suspicioase.

Linus nu știa ce să zică:

— Eu...

— Spionați? a sugerat Phee.

Linus și-a revenit repede:

— În niciun caz...

— Nu ne plac spionii, a zis Talia amenințătoare. Ultimul spion care a încercat să se infiltreze în casa noastră a dispărut fără urmă, a continuat ea și s-a aplecat spre el, mijind ochii. Asta pentru că l-am gătit și l-am mâncat la cină.

— Ba n-ați făcut așa ceva, a zis domnul Parnassus, apărând de nicăieri.

Linus începea să înțeleagă că era ceva ce făcea des. La un moment dat, și-a scos haina. Acum purta un pulover gros, cu mânecile lungi, care îi acopereau dosul palmei.

— Pentru că nu am avut niciodată noroc de un spion. Un spion ar sugera că cineva e capabil să se infiltreze fără să-și dezvăluie intențiile. Toți cei care au venit aici și-au exprimat intențiile foarte clar. Nu-i așa, domnule Baker?

— Da, a răspuns Linus. Așa e.

Domnul Parnassus a zâmbit.

— În plus, noi nu ne rănim oaspeții. Și, mai ales, nu îi omorâm. Ar fi nepoliticos.

Asta nu l-a făcut pe Linus să se simtă mai bine.

După „Beyond the Sea", Bobby a început să cânte că vrea o fată doar a lui, ca să nu mai viseze singur*.

— Mergem? a întrebat domnul Parnassus.

Linus a dat din cap.

Toți se holbau la el.

I-a luat un moment până să-și dea seama că stătea în ușă. S-a dat la o parte. Phee și Talia au intrat în bucătărie.

— Theodore! La masă! a strigat peste umăr domnul Parnassus.

---

* Versuri din cântecul „Dream Lover" (n.t.).

Linus a auzit un cârâit puternic venind din sufragerie. S-a uitat în spatele domnului Parnassus exact la timp cât să-l vadă pe Theodore dând buzna de sub canapea, împiedicându-se de aripi. A mârâit când a căzut și a dat cu coada de podea. A stat pe spate câteva momente, respirând cu dificultate.

— Ușor, Theodore, a zis domnul Parnassus cu blândețe. N-o să începem niciodată fără tine.

Theodore a oftat (sau cel puțin așa a crezut Linus, nu avea cum să-și dea seama sigur) și s-a ridicat. A ciripit vesel când și-a recăpătat echilibrul și și-a închis aripile cu grijă, mai întâi pe cea din dreapta, apoi pe cea din stânga. Apoi a făcut un pas șovăielnic, înfigându-și ghearele în podea, ca să nu cadă iar.

— În cea mai mare parte din timp preferă să zboare, i-a șoptit domnul Parnassus lui Linus. Dar când vine la masă, îl rog să meargă.

— De ce?

— Pentru că trebuie să se obișnuiască să calce pe pământ. Nu poate să-și petreacă tot timpul în aer. O să obosească, mai ales că e așa de mic. În caz că o să fie vreodată în pericol, trebuie să învețe să-și folosească și aripile, și picioarele.

Linus a rămas surprins:

— Pericol, de ce ar...

— Câți balauri pitici mai sunt în viață, domnule Baker?

Asta i-a închis repede gura lui Linus. Deși nu cunoștea numărul exact, știa că nu mai sunt mulți.

Domnul Parnassus a dat din cap:

— Exact.

Theodore a făcut niște pași exagerați spre ei, cu capul într-o parte. Când a ajuns la picioarele lor, s-a uitat spre domnul Parnassus, a ciripit și și-a deschis aripile.

— Da, da, a zis domnul Parnassus și l-a mângâiat pe cioc. Foarte impresionant. Sunt mândru de tine, Theodore.

Balaurul și-a închis iar aripile, s-a uitat la Linus, s-a aplecat în față și l-a ciupit cu blândețe de pantof.

Domnul Parnassus s-a uitat la Linus de parcă aștepta ceva.

Linus nu era sigur ce.

— Vă mulțumește pentru nasture.

Linus ar fi preferat să nu fie crănțănit în semn de mulțumire, dar era prea târziu:

— A. Bine. Cu... cu plăcere?!

Theodore a ciripit iar și a intrat pe ușa pe care domnul Parnassus i-o ținea deschisă.

— Mergem? l-a întrebat pe Linus.

Linus a dat din cap și a intrat în bucătărie.

În celălalt capăt al bucătăriei mai era pusă o masă. Asta arăta mai folosită decât cea din sufragerie. Avea o față de masă un pic ponosită, prinsă cu două suporturi. Pe o parte erau trei farfurii și trei seturi de tacâmuri, iar pe partea cealaltă, patru, dintre care una nu avea lingură sau furculiță. Tacâmuri erau puse și în ambele capete. Lumânările aprinse pâlpâiau.

În centrul mesei trona mâncarea. Linus a văzut cartofi gratinați și pâine și un fel de carne pe care nu-l recunoștea. Mai erau și niște salate și roșiile pe care le tăiase Lucy, care arătau ca niște gândaci roșii la lumina lumânării.

Un festin, i se zisese, în cinstea lui.

Linus se întreba dacă avea să fie otrăvit.

Majoritatea copiilor erau deja la masă. Chauncey stătea în mijloc, cu Phee și Talia în stânga și în dreapta. În fața lor se aflau Theodore (care stătea cățărat pe scaun, în dreptul farfuriei fără furculiță și lingură) și doamna Chapelwhite. Lângă ea se afla un scaun gol, apoi urma Sal. S-a uitat la Linus, a văzut că e privit și s-a întors repede, după care a lăsat capul în pământ și a început să tragă de fața de masă.

Domnul Parnassus stătea în capul mesei.

Singurul loc liber rămânea, așadar, celălalt capăt al mesei, pentru că Linus nu avea de gând să stea lângă Sal. Bietul băiat n-ar fi mâncat probabil nimic dacă ar fi făcut asta.

Nimeni nu a scos niciun sunet când l-au văzut apropiindu-se. Linus s-a îndreptat spre masă și a tras scaunul, iar unul dintre picioare a zgâriat podeaua. Linus a tresărit, și-a dres vocea și s-a așezat. Și-ar fi dorit ca Bobby să cânte în continuare, ca să distragă atenția de la cât de stânjeniți erau cu toții, dar nu vedea niciun pick-up.

Și-a desfăcut șervetul de lângă farfurie și l-a pus pe genunchi.

Toți se holbau la el.

Linus a început să se foiască în scaun.

Lucy a apărut brusc lângă el, ceea ce l-a făcut să tresară din nou.

— O, Doamne! a zis Linus.

— Domnule Baker, a început Lucy cu o voce mieroasă. Pot să vă aduc ceva de băut? Poate niște suc? Un ceai?

S-a aplecat spre el, a coborât vocea și a adăugat:

— Sângele unui copil născut în cimitir, când e lună plină?

— Lucy, l-a avertizat domnul Parnassus.

Lucy s-a uitat la Linus.

— Vă pot da orice vă doriți, i-a șoptit.

Linus a tușit înfundat:

— Apă. Niște apă ar fi numai bună.

— O apă, imediat.

S-a ridicat pe vârfuri și a luat paharul din dreptul lui Linus. L-a dus la chiuvetă și s-a ridicat pe un scăunel ca să ajungă. A scos limba de concentrare (prin gaura unde fuseseră cei doi dinți din față) și a deschis robinetul. Odată ce s-a umplut paharul, l-a apucat cu ambele mâini și a coborât de pe scăunel. Când i l-a întins lui Linus, a vărsat puțin.

— Poftiți, i-a zis. Cu plăcere! Și nu, nici măcar nu mă gândesc să vă condamn sufletul la chinuri eterne sau mai știu eu ce.

— Mulțumesc, a reușit Linus să zică. E foarte drăguț din partea ta.

Apoi Lucy a râs, scoțând un sunet de care Linus era sigur că o să-l bântuie tot restul vieții, și s-a dus la locul rămas liber. Sal i-a tras scaunul. Pe el era o pernă mai înaltă. Lucy s-a suit pe ea și Sal i-a împins scaunul înapoi spre masă, cu privirea încă în podea.

Domnul Parnassus le-a zâmbit copiilor:

— Minunat. Așa cum știți cu toții, deși *cineva* a decis să-i ascundă sosirea, avem un oaspete.

Lucy s-a lăsat puțin pe spate.

— Domnul Baker este aici să se asigure că sunteți sănătoși și fericiți, a continuat domnul Parnassus. Vă cer să vă purtați cu dumnealui la fel cum vă purtați cu mine și cu doamna Chapelwhite. Cu respect adică. Dacă aflu că ați făcut ceva... necugetat, vă veți pierde din privilegii. Ne-am înțeles?

Copiii au dat din cap, inclusiv Theodore.

— Bun, a zis domnul Parnassus și a zâmbit. Înainte să începem să mâncăm, haideți să vedem un lucru pe care l-ați învățat azi. Phee?

— Am învățat cum să fac frunzișul mai des, a zis Phee. A trebuit să mă concentrez destul de mult, dar am reușit.

— Minunat. Știam eu că poți s-o faci. Chauncey?

Ochii i s-au lovit unul de celălalt.

— Că pot să despachetez valize singur? În plus, am primit *și* bacșiș!

— Impresionant. Nu cred că a mai fost vreo valiză despachetată la fel de bine ca asta. Talia, te rog.

Talia și-a mângâiat barba:

— Dacă stau nemișcată, oamenii ciudați cred că sunt statuie.

Linus s-a înecat.

— Revelator, a zis domnul Parnassus, cu o sclipire în priviri. Theodore?

Băiatul a ciripit și a mârâit, cu capul așezat pe masă.

Ceilalți au râs în cor.

În afară de Linus, evident, care nu era foarte sigur ce se întâmplase.

— A învățat că nasturii sunt cel mai tare lucru din lume, i-a zis doamna Chapelwhite lui Linus, uitându-se cu drag la Theodore. Și eu am aflat că încă mai judec oamenii după aparențe, deși ar trebui să nu mai fac asta.

Linus a înțeles imediat despre cine vorbea. S-a gândit că o scuză mai bună de atât n-o să vadă de la ea.

— Uneori, a spus domnul Parnassus, ideile preconcepute ne distorsionează gândurile când ne așteptăm mai puțin. Dacă ne putem da seama de asta și ne învățăm lecția, putem deveni oameni mai buni. Lucy?

Linus a simțit cum i se usucă gâtul. A luat paharul de apă de pe masă.

Lucy s-a uitat spre tavan și a spus cu o voce monotonă:

— Eu am aflat că sunt aducătorul de moarte și distrugătorul lumilor.

Linus a scuipat apă peste tot în jurul lui.

Toți s-au întors să se uite din nou la el.

— Îmi cer scuze, a zis repede, după care a luat șervetul de pe genunchi și a început să-și șteargă farfuria. A intrat pe partea cealaltă.

— Normal că a intrat, a zis domnul Parnassus. De parcă așa ar fi fost plănuit. Lucy? Nu vrei să mai încercăm o dată?

Lucy a oftat:

— Am învățat iar că nu sunt doar suma părților mele.

— Bineînțeles că nu. Ești mai mult de atât. Sal?

Acesta a aruncat o privire spre Linus, apoi s-a uitat iar în jos. Buzele au început să i se miște, dar Linus nu înțelegea ce zice.

Se pare că nici domnul Parnassus:

— Mai tare, te rog. Să te auzim.

Lui Sal i-au căzut umerii și mai mult.

— Am învățat că încă mă sperii de oamenii pe care nu-i știu.

Domnul Parnassus s-a întins spre el și l-a strâns de braț.

— Și asta e în regulă. Pentru că și celor mai curajoși dintre noi le e frică uneori. Important este să nu lăsăm frica să ne acapareze.

Sal a dat din cap, dar nu s-a mai uitat în sus.

Domnul Parnassus s-a lăsat pe spate și s-a uitat spre Linus.

— Cât despre mine, eu am învățat că darurile vin în cele mai neobișnuite forme și mărimi, când ne așteptăm mai puțin. Domnule Baker, dumneavoastră ce ați învățat azi?

Linus a început să se foiască:

— A, nu cred că ar trebui să... Eu sunt aici să fac observ... Nu s-ar cuveni să...

— Vă rugăm, domnul Baker, a zis Chauncey cu vocea lui umedă, împrăștiindu-și tentaculele pe masă și lipindu-și ventuzele. *Trebuie* să ne spuneți.

— Da, domnule Baker, a zis și Lucy cu aceeași voce moartă. Trebuie neapărat. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă nu ați face-o. Aș putea să stârnesc o plagă de lăcuste. Nu ați vrea asta, nu?

Linus a simțit cum i se duce tot sângele din obraji.

— Copii, a zis domnul Parnassus, în timp ce doamna Chapelwhite se chinuia să-și ascundă zâmbetul. Lăsați-l

să vorbească. Și, Lucy, am mai discutat despre plăgile de lăcuste. Nu ai voie să faci asta decât sub strictă supraveghere. Domnule Baker?

Toți se uitau la el și așteptau.

Se părea că nu avea cum să scape. A zis primul lucru care i-a venit în minte:

— Am... învățat că pe lume sunt lucruri care sfidează orice imaginație.

— Lucruri? a întrebat Talia, mijind ochii. Și la ce fel de *lucruri* vă referiți?

— La ocean, a zis Linus repede. Da, la *ocean.* Nu l-am mai văzut până acum. Și mereu mi-am dorit să fac asta. E... mai vast decât mă așteptam.

— A, a zis Talia. Cât de... plictisitor. Putem să mâncăm acum? Mor de foame.

— Da, a zis domnul Parnassus, fără să-și ia privirea de la Linus. Sigur. O meritați.

Oricât de ciudată era situația în care se afla Linus, cina a mers relativ bine în primele zece minute. În schimb, în timp ce-și umplea farfuria cu salată (a rezistat eroic la chemarea cartofilor), totul a luat o întorsătură mai puțin plăcută.

A început, bineînțeles, cu Talia.

— Domnule Baker? a întreb ea pe un ton nevinovat. Nu ați vrea și altceva în afară de salată?

— Nu, a răspuns Linus. Mulțumesc. Sunt în regulă cu atât.

— Sunteți sigur? a continuat ea. Un om de gabaritul dumneavoastră n-ar trebui să mănânce doar mâncare de iepuri.

— Talia, a întrerupt-o domnul Parnassus. Lasă-l pe domnul Baker...

— Tocmai *din cauza* gabaritului meu, a intervenit Linus, hotărât să nu lase pe nimeni să vorbească pentru el.

La urma urmei, el *deținea controlul* aici. Și cu cât își dădeau și ei seama de asta mai repede, cu atât era mai bine.

— Ce e în neregulă cu gabaritul dumneavoastră? a întrebat Talia.

Linus a roșit:

— E prea mare.

Talia s-a încruntat.

— Nu e nimic în neregulă cu a fi rotund.

Linus a înfipt cu putere furculița într-o bucată de roșie.

— Nu sunt...

— *Eu* sunt rotundă.

— Da, bine. Dar tu ești un gnom. E normal să fii rotundă.

Talia s-a uitat atentă la el.

— Păi, și de ce nu puteți să fiți și dumneavoastră?

— Nu e... Vorbim despre o chestiune de sănătate... Nu pot să...

— Și eu vreau să fiu rotund, a anunțat Lucy.

Și apoi s-a transformat. În mai puțin de o secundă, băiețelul slăbănog care avea nevoie de o pernă ca să fie mai înalt și să ajungă la masă a început să se umfle ca un balon – pieptul i s-a mărit, iar oasele au început să-i trosnească. Ochii i-au ieșit din orbite și Linus era sigur că mai aveau puțin și o să zboare pe masă.

— Uitați, a zis cu buzele țuguiate. Sunt un gnom. Sau sunt chiar domnul Baker!

— Cum de nu ați mai văzut oceanul până acum? l-a întrebat Phee pe Linus, care se uita îngrozit la Lucy. E mereu acolo. Nu pleacă nicăieri. E prea mare ca să se miște.

Lucy s-a dezumflat, oasele i-au revenit la loc și arăta din nou ca un băiețel de 6 ani.

— Așa e, a spus el cu naturalețe, de parcă nu s-ar fi făcut, chiar înainte, de trei ori mai mare. Am încercat.

— Ce zi ciudată, a zis și Chauncey, luând un cartof în tentacul și băgându-l în gură.

Linus s-a uitat cum alunecă prin corpul lui transparent, în nuanțe de verde, apoi începe să se rupă în bucățele mici.

— Au murit atât de mulți pești. Și apoi i-ai readus la viață. Pe majoritatea.

— Nu... nu am avut timp, a zis Linus amețit. Am... prea multe responsabilități. Am o slujbă importantă și...

Theodore s-a înfipt în bucata de carne pe care i-o pusese doamna Chapelwhite în farfurie, mârâind fericit.

— Arthur spune că trebuie să ne facem mereu timp pentru lucrurile care ne plac, a zis Talia. Dacă nu, o să uităm să fim fericiți. Dumneavoastră nu sunteți fericit, domnule Baker?

— Sunt complet fericit.

— Nu sunteți fericit cu faptul că sunteți rotund, a zis Phee. Deci nu sunteți *complet* fericit.

— Nu sunt *rotund*...

— Ce lucrați, domnule Baker? a întrebat Chauncey, cu ochii bălăngănindu-se. Lucrați în oraș?

Lui Linus i-a pierit pofta de mâncare.

— Eu... da. În oraș.

Chauncey a oftat visător.

— Îmi place la nebunie în oraș. Toate hotelurile alea care au nevoie de valeți. Sună minunat.

— N-ai fost niciodată în oraș, i-a reamintit Lucy.

— Și? Nu poate să-mi placă un lucru pe care l-am văzut doar în poze? Domnului Baker îi place oceanul, deși azi l-a văzut pentru prima dată!

— Dacă îi place așa de mult, de ce nu se căsătorește cu el? a întrebat Phee.

Theodore a ciripit, cu ciocul plin de carne. Copiii au râs. Chiar și Sal a zâmbit timid.

Înainte să apuce Linus să întrebe ceva, doamna Chapelwhite a zis:

— Theodore speră ca dumneavoastră și oceanul să fiți foarte fericiți împreună.

— N-o să mă căsătoresc cu *oceanul...*

— Aaaa, a zis Talia cu ochii mari și cu mustața vibrându-i. Pentru că sunteți deja căsătorit, nu?

— Sunteți *căsătorit?* a întrebat repede Phee. Cine e soția dumneavoastră? E încă în valiză? De ce ați ține-o acolo? E contorsionistă?

— Soția dumneavoastră e pisica? a întrebat Lucy. Îmi plac pisicile, dar ele nu mă plac pe mine, a continuat el și ochii au început să-i strălucească. Le e teamă că o să le mănânc. Sincer să fiu, n-am mâncat niciodată o pisică, așa că nu știu dacă sunt gustoase sau nu. Soția dumneavoastră e gustoasă, domnule Baker?

— Nu mâncăm animalele de companie, Lucy, i-a zis domnul Parnassus, ștergându-se la gură cu eleganță.

Ochii lui Lucy au revenit imediat la culoarea obișnuită:

— Corect. Pentru că animalele de companie ne sunt prieteni. Și din moment ce pisica domnului Baker e soția dumnealui, înseamnă că e și prietena dumnealui *cea mai bună.*

— Exact asta înseamnă, a zis domnul Parnassus amuzat.

— Nu, a răspuns Linus. *Nu chiar.* Niciodată nu...

— Mie îmi place să fiu rotundă, a anunțat Talia. Înseamnă că e mai mult de iubit.

— Eu te iubesc, Talia, i-a zis Chauncey, așezându-și unul dintre ochi pe umărul ei.

Același ochi s-a întors să se uite la Linus.

— Ne puteți spune mai multe despre oraș? Strălucește noaptea? Datorită luminilor?

Linus de-abia putea să țină pasul:

— Ăăă, da... așa cred, deși nu prea-mi place să ies noaptea.

— Din cauza tuturor lucrurilor din întuneric care vă pot sfâșia carnea de pe oase? a întrebat Lucy, cu gura plină de pâine.

— Nu, a zis Linus speriat. Pentru că prefer să stau acasă.

Asta era adevărat, acum mai mult ca niciodată.

— Acasă e unde vă simțiți bine, a zis doamna Chapelwhite, iar Linus a fost de acord. Același lucru e valabil și pentru voi, nu-i așa, copii? Acasă putem fi noi înșine.

— Aici am grădina mea, a zis Talia.

— Cea mai frumoasă grădină, a zis domnul Parnassus.

— Și copacii mei, a adăugat Phee.

— Cei mai frumoși copaci, a spus domnul Parnassus.

Theodore a ciripit și doamna Chapelwhite l-a mângâiat pe o aripă.

— Nasturele, da. E și el aici.

— Ce dar minunat, a spus domnul Parnassus și i-a zâmbit balaurului.

— Și unde altundeva aș putea să-mi exersez talentul de valet, dacă nu acasă? a adăugat Chauncey. Ca să fii bun la ceva, trebuie să exersezi.

— Repetiția e mama învățăturii, a zis domnul Parnassus.

— Și aici e singurul loc din lume unde nu trebuie să-mi fac griji de preoți care vor să-mi vâre o cruce în față și să-mi alunge sufletul înapoi în străfundurile iadului, a zis Lucy și a râs, în timp ce a mai luat o gură de pâine.

— Ce preoți pisălogi, a zis domnul Parnassus.

— O să ne luați casa?

Brusc s-a lăsat liniștea.

Linus a clipit. S-a uitat în jur, încercând să-și dea seama de unde a venit vocea și mare i-a fost mirarea când l-a auzit pe Sal, care se uita în jos, cu pumnii încleștați. Avea buzele strânse și umerii îi tremurau.

Domnul Parnassus s-a întins spre el și și-a pus o mână pe pumnii lui. Apoi a început să-l maseze pe încheietură cu degetul lui lung.

— Nu asta este intenția domnului Baker. Nu cred că vrea să vi se întâmple vreodată așa ceva. Nici vouă, nici altcuiva.

Linus a vrut să-l contrazică, dar s-a gândit că n-ar ajuta pe nimeni cu nimic. Mai ales când avea de-a face cu un copil vizibil traumatizat. Și, deși domnul Parnassus nu greșea *efectiv,* lui Linus tot nu-i plăcea când cineva vorbea în numele lui.

— Treaba dumnealui e să se asigure că *eu* îmi fac treaba cum trebuie, a continuat el. Și care e treaba mea?

— Să ne ții în siguranță, au zis copiii în cor.

Chiar și Sal.

— Exact. Și îmi place să cred că sunt bun la asta.

— Pentru că ai exersat? a întrebat Chauncey.

Domnul Parnassus i-a zâmbit.

— Da. Pentru că am exersat. Și, dacă ține de mine, n-o să vă despartă nimeni niciodată.

Era o provocare, dar Linus n-avea de gând să cedeze:

— Nu cred că e bine să...

— Cine vrea desert? a întrebat doamna Chapelwhite.

Copiii au început să chiuie de bucurie.

Capitolul 7

Domnul Parnassus l-a condus pe Linus pe un hol întunecat din capătul scărilor.

— Camerele copiilor, a zis și a făcut un semn spre ușile de pe hol.

Pe fiecare ușă era un semn cu numele copiilor: Chauncey și Sal la dreapta. Phee și Talia la stânga. A făcut un semn spre o trapă din tavan, pe care fusese desenat conturul unui balaur.

— Cuibul lui Theodore e în turn. Are și o comoară mică acolo, dar locul lui preferat e sub canapea.

— O să vreau să le văd, a zis Linus și a încercat să rețină aranjamentul exact.

— Mă gândeam eu că ați vrea. Putem să facem asta mâine, dat fiind că acum se apropie ora lor de culcare. Fie vă poate arăta camerele doamna Chapelwhite cât sunt copiii la lecții, fie ne putem ocupa de asta înainte și astfel veți putea veni cu noi în clasă.

— Care e povestea doamnei Chapelwhite? a întrebat Linus, uitându-se la copacii incrustați pe ușa lui Phee.

— A fost aici cu mult timp înaintea noastră, a răspuns domnul Parnassus. Insula e a ei. Noi doar o împrumutăm. Ea locuiește în pădure, în partea cealaltă a insulei.

Linus avea atât de multe întrebări. Insula. Conacul. Omul ăsta. Dar una era mai presus de toate judecând după ușile pe care le numărase. Până în capătul holului mai erau patru.

Una era baia fetelor. Cealaltă, a băieților. Pe cea de-a treia ușă scria BIROUL LUI ARTHUR.

— Și Lucy? El unde doarme?

Domnul Parnassus s-a oprit în fața biroului și a făcut semn spre singura ușă rămasă:

— În camera mea.

Linus a mijit ochii.

— Împărțiți camera cu un băiețel...

— Nu e nimic necuviincios, vă asigur.

Nu a părut jignit de aluzie.

— Exista o debara mare, pe care am transformat-o într-o cameră pentru Lucy când a venit să stea cu noi. E... mai bine pentru el să-i fiu aproape. Obișnuia să aibă niște coșmaruri groaznice. Încă le mai are uneori, deși nu sunt la fel de înfricoșătoare. Îmi place să cred că timpul petrecut aici l-a ajutat. Nu-i place să fie departe de mine în măsura în care e posibil, deși încerc să-l învăț să fie mai independent. Lucrăm la asta.

Domnul Parnassus a deschis ușa spre birou. Era mai mic decât se aștepta Linus și ticsit de obiecte, părea chiar înghesuit. În mijloc era un birou înconjurat de teancuri de cărți, multe dintre ele într-un echilibru precar. Singura fereastră dădea spre ocean. Părea nemărginit în noapte. În depărtare, Linus a văzut lumina slabă a unui far singuratic.

Domnul Parnassus a închis ușa în urma lor și i-a făcut un semn lui Linus să ia loc. Linus s-a așezat și a scos carnețelul pe care-l purta mereu în buzunar, plin de notițele pe care le lua la fiecare caz. Până acum își cam neglijase îndatoririle, prea șocat de locul ăsta, dar lucrurile trebuiau să se schimbe. Mereu se mândrea cu notițele lui detaliate și, dacă trebuia să trimită rapoarte săptămânale, așa cum ceruse Conducerea Extrem de Superioară, trebuia să se asigure că sunt cele mai bune.

— Vă deranjează? a întrebat și a făcut semn spre un creion micuț de pe birou.

— Deloc. Ce-i al meu e și al dumneavoastră.

Lui Linus i s-a pus un nod în gât. A deschis carnețelul și a pus vârful creionului pe limbă, un obicei de care nu reușea să scape.

— Bun, acum, dacă sunteți amabil. Haideți să discutăm despre...

— Sal e cel mai nou venit, a început domnul Parnassus, de parcă Linus n-ar fi scos niciun cuvânt.

S-a așezat pe scaunul din spatele biroului, cu fața spre Linus și cu mâinile sub bărbie.

— Acum trei luni.

— Da? Cred că am citit asta în dosarul lui. Pare agitat, deși cred că adolescenții sunt mereu așa în fața unei figuri cu autoritate.

Domnul Parnassus a pufnit:

— Agitat. Da, puteți să spuneți și așa. Ați citit în dosarul lui și că nu a stat niciodată mai mult de trei ani într-un loc? Cel puțin de când a împlinit 7 ani.

— Eu... nu. Nu cred că am ajuns așa de departe. Am fost distras de... în fine. De magnitudinea sarcinii.

Domnul Parnassus a zâmbit înțelegător.

— Nu v-au spus în ce vă băgați, așa-i? Conducerea Extrem de Superioară. Cel puțin nu până când ați ajuns aici.

Linus a început să se foiască.

— Nu. Mi s-a zis doar că sunt informații clasificate.

Și că e vorba de niște copii cu probleme, dar Linus nu știa dacă e bine să spună asta cu voce tare.

— Vă puteți da seama de ce, a spus domnul Parnassus.

— Desigur. Nu te întâlnești des cu Antihristul.

Domnul Parnassus s-a uitat la el tăios:

— Nu folosim cuvântul ăsta aici. Înțeleg că doar vă faceți meseria, domnule Baker, dar eu sunt directorul acestei case și trebuie să-mi respectați regulile. Ne-am înțeles?

Linus a dat încet din cap. Nu se aștepta la o replică așa de aspră, mai ales de la cineva care emana atât calm. Îl subestimase pe domnul Parnassus. Nu trebuia să mai facă greșeala asta:

— Nu am vrut să vă supăr.

Domnul Parnassus s-a relaxat din nou:

— Nici nu mă gândeam că ați vrut. În plus, de unde era să știți? Nu-l cunoașteți. Nu ne cunoașteți. Aveți dosarele, dar ele vă spun doar lucrurile de bază, sunt sigur. Domnule Baker, ce e scris în dosarele astea sunt doar niște „schelete", dar noi suntem mai mult decât niște simple schelete, nu? Mai puțin Chauncey, pentru că el efectiv nu *are* schelet. Dar înțelegeți ce vreau să zic.

— Dar ce este? a întrebat Linus. Sfinte, cât de nepoliticos a sunat asta. Nu am vrut să-l jignesc. Doar că nu am... nu am mai *văzut* ceva, pe cineva ca el până acum.

— Bineînțeles că nu ați văzut, a răspuns domnul Parnassus.

Și-a întors capul spre un teanc de cărți din dreapta lui, aruncându-și privirea spre titluri. A părut s-o găsească pe la jumătate pe cea pe care o căuta. A apucat-o de cotor și a tras-o spre el. Teancul s-a înclinat și mai tare. Apoi a prins coperta cărții cu două degete și a tras-o repede. Cartea a ieșit. Partea de sus a teancului a aterizat la locul ei. Directorul n-a părut să observe cât de atent s-a uitat Linus la el în timp ce a așezat cartea pe masă și a început să o răsfoiască.

— Nu suntem foarte siguri ce anume e Chauncey sau de unde a venit. Este un mister, deși cred că... Aha! Uitați!

A întors cartea spre Linus și i-a arătat unde să se uite.

Linus s-a aplecat în față.

— *Medusozoa?* Asta e o... meduză.

— Corect, a spus domnul Parnassus vesel. Cred că asta este, măcar în parte. Nu înțeapă și nici nu e otrăvitor. Probabil e și un castravete de mare pe aici, deși asta nu prea ar explica...

— Asta nu explică *nimic*, a zis Linus neajutorat. De unde a venit?

Domnul Parnassus a tras cartea spre el și a închis-o.

— Nimeni nu știe, domnule Baker. Există mistere care nu vor fi rezolvate niciodată, oricât de mult am încerca. Și dacă ne petrecem prea mult timp încercând să le deslușim, am putea să ratăm exact ce este în fața noastră.

— Nu așa funcționează lucrurile în viața reală, domnule Parnassus, a zis Linus. Totul are o explicație. Totul are un sens. Asta este prima propoziție din *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*, în capitolul dedicat Departamentului Responsabil de Tineretul Magic.

Domnul Parnassus a ridicat din sprâncene.

— Lumea este un loc ciudat și fascinant. De ce trebuie s-o explicăm în totalitate? Pentru satisfacția noastră personală?

— Pentru că în cunoaștere stă puterea.

Domnul Parnassus a pufnit:

— Ah, puterea! Ați vorbit ca un adevărat reprezentant al DERETIMA. De ce nu mă miră că ați memorat cartea? Ar trebui să știți că există o șansă să dați la un moment dat de Chauncey ascuns sub patul dumneavoastră.

Asta l-a făcut pe Linus să tresară:

— Poftim? De ce?

— Pentru că, vreme îndelungată, înainte să vină aici, i s-a zis că e un monstru, chiar și de către acei oameni care ar fi trebuit să știe mai bine. I s-au spus povești despre cum se ascund monștrii sub pat, despre chemarea lor, care ar fi să-i sperie pe cei din jur. A crezut că asta trebuie să fie și el. Că *misiunea* lui e să sperie oamenii, pentru că asta i s-a insuflat... că doar de asta e în stare. Doar când a venit aici și-a dat seama că poate fi mai mult de atât.

— Așa că a ales să fie valet, a zis Linus încet.

— Da. A văzut asta într-un film, acum câteva luni. Și, din cine știe ce motiv, l-a fascinat ideea.

— Dar n-o să poată niciodată să...

Linus s-a oprit înainte să termine propoziția.

Dar domnul Parnassus știa exact ce avea de gând să zică:

— N-o să poată niciodată să fie valet, pentru că niciun hotel nu l-ar angaja?

— Nu e...

Ce nu era, mai exact? Drept? Cinstit? Corect? Niciunul dintre lucrurile astea? Linus nu știa sigur. Exista un *motiv* în spatele unor astfel de legi și, deși Linus nu le înțelesese niciodată pe de-a întregul, nu putea să facă nimic în legătură cu asta. Linus știa că oamenilor le era adesea frică de ce nu înțelegeau (deși simțea că în spatele cuvântului frică se ascundea cu totul altceva). Departamentul Responsabil de Înregistrări apăruse din nevoia de a-i proteja pe cei extraordinari. La început, copiii au fost luați din familiile lor și trimiși la școală, deși asta era impropriu spus. Erau mai degrabă închisori și, deși nu aveau gratii la ferestre, DERETIMA a fost creat ca să înăbușe strigătele celor care se revoltau în fața unui astfel de comportament. Și, când a devenit clar că mulți erau orfani, asistenții sociali au fost împărțiți în două: cei care se ocupau cu înregistrarea familiilor, conform Departamentului Responsabil de Înregistrări, și cei care lucrau cu orfanii din orfelinate.

Nu, nu era deloc drept.

— Nu e, a zis domnul Parnassus, parcă de acord cu aceste cuvinte nerostite. Dar îi îngădui să viseze la astfel de lucruri pentru că e doar un copil. Și cine știe ce-i va aduce viitorul? Schimbarea se naște din cele mai slabe șoapte. Oamenii care gândesc la fel ajung să-și transforme șoapta în urlet. Ceea ce mă aduce înapoi la Sal. Pot să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule Baker?

Pe Linus l-au trecut fiorii:

— Nici n-aș vrea altceva.

— Bun. Îi e frică de dumneavoastră, a zis domnul Parnassus.

Linus a clipit:

— De mine? Nu cred să fi speriat vreodată pe cineva.

— Mă îndoiesc. La urma urmei, lucrați pentru DERETIMA.

— Ce-are asta de-a face cu...

— Nu e vorba neapărat despre *dumneavoastră*. Ci de ce reprezentați. Sunteți un asistent social, domnule Baker. În timp ce majoritatea copiilor înțeleg vag ce înseamnă asta, Sal are experiență cu oameni ca dumneavoastră. Este la al doisprezecelea orfelinat.

Lui Linus i s-a pus un gol în stomac:

— *Al doisprezecelea?* Nu se poate! Ar fi fost...

— Ar fi fost ce? a întrebat domnul Parnassus. Aruncat într-una dintre școlile departamentului, care par să le placă așa de mult celor din DERETIMA? Acolo se duc copiii după ce terminați dumneavoastră cu ei, nu?

Linus a început să transpire:

— Nu... pot spune cu siguranță. Eu... fac doar ce mi se cere, nimic mai mult.

— Nimic mai mult? a repetat domnul Parnassus. Mare păcat. Ați fost vreodată la una dintre acele școli, domnule Baker? V-a interesat vreodată să vedeți ce mai fac copiii cu care ați lucrat?

— Asta... fac cei de nivel superior. Supraveghetorii. Eu sunt un biet asistent social.

— Mă îndoiesc tare că sunteți un biet ceva. De ce sunteți asistent social? De ce nu ați vrut niciodată mai mult?

— Pentru că asta știu să fac, a zis Linus, în timp ce transpirația începea să i se prelingă pe spate.

Nu știa când se întorsese roata așa de subtil, că nici nu observase. Trebuia să recapete controlul.

— Nu sunteți curios?

Linus a clătinat din cap.

— Nu pot să fiu curios.

Domnul Parnassus a părut surprins.

— De ce?

— Nu mă ajută cu nimic. Fapte, domnule Parnassus. Eu mă ocup de fapte. Curiozitățile îți fac imaginația s-o ia razna și eu nu-mi permit să fiu distras.

— Nu-mi pot imagina cum e să trăiești așa, a zis domnul Parnassus încet. Pare o viață care nu e trăită deloc.

— Ce bine că nu am nevoie de opinia dumneavoastră, i-a răspuns Linus tăios.

— Nu am vrut să vă supăr...

— Sunt aici ca să mă asigur că locul ăsta funcționează așa cum trebuie. Să evaluez procedurile și să văd dacă Orfelinatul Marsyas respectă regulile impuse de DERETIMA, să mă asigur că fondurile alocate sunt folosite corespunzător...

Domnul Parnassus a pufnit:

— Fondurile? Văd că aveți și simțul umorului. Nu mă așteptam. Cât de încântător.

Linus a încercat să mențină frâiele conversației:

— Doar pentru că adăpostiți copii mai... diferiți, asta nu înseamnă că voi uita de ce sunt aici. E vorba despre copii, domnule Parnassus. Nimic mai mult.

A dat din cap.

— Prea bine, respect asta. Deși suntem neconvenționali, mă aștept să vedeți că fac tot ce-mi stă în putință să-i protejez. Așa cum am zis și mai devreme, lumea e un loc ciudat și fascinant, dar asta nu înseamnă că n-are colți. Și că nu mușcă atunci când ne așteptăm mai puțin.

Linus nu știa cum să reacționeze:

— Nu părăsiți niciodată insula. Sau cel puțin copiii.

— Cum v-ați dat seama?

— Din cauza dubiței din față. Cauciucurile sunt pline de buruieni și de flori.

Domnul Parnassus s-a lăsat pe spate și a zâmbit ciudat.

— Sunteți atent la detalii. Sigur, ar fi putut să fie mâna lui Phee sau a Taliei. Le place să crească plante. Dar bănuiesc că nu credeți asta.

— Nu, nu cred. De ce arată de parcă n-a mai fost mutată de mult?

— Cred că ați trecut prin sat.

— Ăăă, da. Cu doamna Chapelwhite.

Linus a ezitat. Ce îi zisese femeia în drum spre Marsyas?

Oamenii din Marsyas nu-i plac pe cei ca noi.

Pe zâne?

Nu le plac creaturile magice, domnule Baker.

Domnul Parnassus a dat din cap, de parcă ar fi putut să-i citească gândurile lui Linus.

— Nu pot spune că nu suntem bine-veniți, dar se cam știe că e mai bine pentru toată lumea dacă rămânem la locul nostru. Zvonurile încep s-o ia razna și să încercăm să scăpăm de ele e ca și cum am încerca să deplasăm o bilă de foc pe un câmp cu iarbă uscată. Bănuiesc că ajută că guvernul îi plătește pe săteni să nu sufle un cuvânt despre locul ăsta. Ajută și că, odată cu aceste recompense, vin și amenințări voalate. E mai ușor pentru toată lumea să stăm la locul nostru. Din fericire, insula e mai mare decât pare și acoperă toate nevoile copiilor. Doamna Chapelwhite merge în sat pentru provizii în fiecare săptămână. Pe ea o știu, cel puțin cât se poate.

Lui Linus îi vâjâia mintea. Nu știa că sătenii sunt plătiți ca să-și țină gura, cu toate că, în mod ciudat, avea sens.

— Dumneavoastră nu plecați?

Domnul Parnassus a ridicat din umeri.

— Sunt fericit unde sunt pentru că ei sunt fericiți unde sunt. Bănuiesc că am putea să găsim o cale de a merge din-

colo de Marsyas și de sat, dar nu s-a ivit ocazia. Cel puțin nu până acum. Bănuiesc ca va trebui s-o luăm ușor.

Linus a clătinat din cap și și-a ridicat carnețelul și creionul.

— Sal. Se transformă în câine.

— Într-un Pomeranian, ca să fim exacți.

— Și spuneți că n-a mai stat niciodată atât de mult într-un singur loc?

— Așa e.

— Sunt copii ale căror dosare nu sunt clasificate, deși seamănă cu el. Am cunoscut un copil care se transforma într-o căprioară. De ce e aici?

Domnul Parnassus l-a privit precaut:

— Pentru că poate să-i molipsească și pe alții printr-o singură mușcătură.

Linus a simțit cum rămâne fără aer.

— Chiar așa?

Directorul a dat din cap.

— Da. A fost un... incident. La unul dintre fostele orfelinate. A fost lovit de o femeie care lucra la bucătărie pentru că a încercat să ia un măr. Sal a ripostat în singurul mod pe care-l știa. Iar ea s-a transformat o săptămână mai târziu.

Lui Linus i se părea că toată camera se învârte cu el.

— Nu... nu am crezut că se poate așa ceva. Credeam că e ceva genetic.

— Cred că o să vă dați seama că imposibilul e mai accesibil aici decât vi s-a spus.

— Și Talia?

— A fost unul dintre primii copii veniți în acest loc. Familia ei a fost ucisă într-un accident cu adevărat tragic, când le-a luat foc grădina. Unii cred că a fost incendiată intenționat, dar nimănui nu i-a păsat prea mult de asta.

Linus a tresărit. Și-a adus aminte de afișele din autobuze care le spuneau oamenilor DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA.

— Vorbiți gnomă.

— Vorbesc multe limbi, domnule Baker. Îmi place să învăț lucruri noi. Și mă ajută să îmi fac treaba mai bine.

— De ce e clasificat și dosarul ei?

— Ați mai cunoscut vreun gnom femeie, domnule Baker?

Nu. Ceea ce era ciudat, din moment ce nici măcar nu se gândise la asta până acum. Linus a scris repede ceva pe carnețel.

— Și mai e și Phee.

Domnul Parnassus a râs încet:

— E extrem de independentă. Motivul pentru care e aici? E singura zână atât de tânără care să aibă atât de multă putere. Când au încercat s-o salveze de la... o situație cumplită, a reușit să transforme trei bărbați în copaci. Cel care a reușit să-i transforme înapoi a fost o zână mult mai bătrână. Într-un târziu. Din fericire, doamna Chapelwhite o ajută în feluri care pe mine mă depășesc. A luat-o sub aripa ei, la propriu și la figurat. A înflorit foarte frumos sub îndrumarea doamnei Chapelwhite. Suntem foarte norocoși că s-a oferit să ne ajute.

— Și de ce a făcut asta? a întrebat Linus. E insula ei. Zânele sunt extrem de teritoriale. De ce v-a lăsat să veniți aici?

Domnul Parnassus a dat din nou din umeri:

— Pentru o cauză nobilă, bănuiesc.

Vorbea exact ca o zână, în cercuri vagi. Lui Linus nu-i plăcea asta.

— Puteți fi mai exact?

— Ca să ajute niște copii pe care nimeni nu vrea să-i vadă dezvoltându-se. Știți la fel de bine ca mine că *orfelinat* e impropriu spus, domnule Baker. Nimeni nu vine aici să-i adopte.

Da, așa era, din moment ce orfelinatul Marsyas era ascuns de toată lumea. Dar conta asta? Auzise vreodată de vreun copil din orfelinat care să fie adoptat? Nu-i venea în minte niciun exemplu. Cum de nu remarcase asta până atunci?

— Theodore?

— Nu sunt toate informațiile astea în dosarele dumneavoastră, domnule Baker?

Nu. Nu erau. De fapt, Linus și-a dat seama că domnul Parnassus a avut dreptate când a zis că sunt doar niște schelete.

— E mai bine să aud direct de la sursă. Nuanțele pot să scape când sunt doar niște cuvinte pe o foaie de hârtie.

— Nu e doar un animal, a zis domnul Parnassus.

— Nici n-am zis asta.

Domnul Parnassus a oftat:

— Sigur că nu ați zis. Îmi cer scuze. Am mai avut de-a face cu oameni ca dumneavoastră. Uit că nu sunteți toți la fel, deși pe dumneavoastră nu pot să vă citesc deocamdată.

Linus s-a simțit ciudat de expus.

— Ce-i în gușă e și-n căpușă. Ăsta sunt.

— O, mă îndoiesc foarte tare. Theodore e... special. Cred că știți cât de rar e cineva ca el.

— Da.

— E încă tânăr, deși nu știm exact câți ani are. El... gândește diferit de noi toți și, deși ne înțelegem unul pe celălalt, ne potrivim mai degrabă la lucrurile abstracte, nu la detalii. Are sens?

— Deloc, a recunoscut Linus.

— Veți vedea, a zis domnul Parnassus. La urma urmei, aveți o lună de stat aici. Și cred că mai rămâne un singur copil, deși bănuiesc că special l-ați lăsat la urmă. Doamna Chapelwhite a zis că v-a găsit leșinat după ce i-ați citit dosarul.

Linus a roșit și și-a dres vocea.

— A fost... neașteptat.

— E un cuvânt bun ca să-l descrieți pe Lucy, sunt sigur.

— E...

Linus a ezitat.

— E adevărat? a continuat în cele din urmă. Chiar e Anti... adică fiul diavolului?

— Cred că da, a zis domnul Parnassus, moment în care lui Linus i s-a tăiat respirația. Deși toate ideile cu privire la ce ar trebui să facă cineva ca el sunt mai degrabă fictive.

— Dacă e adevărat, ar trebui să provoace Sfârșitul Lumii! a exclamat Linus.

— Are 6 ani.

— Când m-a amenințat, s-a autointitulat stăpânul focului și al întunericului!

Domnul Parnasus a râs.

— Era modul lui de a vă întâmpina. Are un simț al umorului morbid, mai ales pentru cineva așa de mic. E chiar drăguț odată ce vă obișnuiți cu asta.

Linus a făcut ochii mari.

Domnul Parnassus a oftat și s-a aplecat spre el.

— Uitați ce e, domnule Baker. Știu că e... mult de digerat, dar Lucy e aici de un an. Erau planuri să... mă rog. Haideți să spunem doar că locul ăsta a fost ultima șansă. Indiferent de cine-i sunt părinții, e un *copil.* Și refuz să cred că drumul unei persoane este bătut în cuie. O persoană e mai mult decât originea ei.

— Mai mult decât suma părților.

Domnul Parnassus a dat din cap.

— Da. Exact. Poate că Lucy bagă spaima în majoritatea oamenilor, dar nu și în mine. Am văzut de ce e în stare. În spatele ochilor și al demonului din inima lui, e fermecător și isteț și incredibil de deștept. O să lupt pentru el ca pentru oricare dintre copiii mei.

Lui Linus nu prea i-a plăcut cum suna asta.

— Dar nu sunt ai dumneavoastră. Sunteți directorul orfelinatului, nu tatăl lor. Doar aveți grijă de ei.

Domnul Parnassus a zâmbit slab.

— Bineînțeles. Mi-a scăpat. A fost o zi lungă și mă aștept ca și mâine să fie la fel. Dar merită.

— Oare?

— Bineînțeles. Nu m-aș vedea făcând altceva. Dumneavoastră?

— Nu suntem aici ca să vorbim despre mine, domnule Parnassus, a remarcat Linus.

Directorul a întins mâinile.

— De ce nu? Dumneavoastră pare că știți totul despre noi. Și tot ce nu știți poate fi citit în ceea ce sigur e un dosar foarte meticulos.

— Nu totul, a zis Linus și și-a închis carnețelul. De exemplu, nu prea par să fie informații despre *dumneavoastră*. Aș zice că dosarul e chiar subțirel. De ce?

Domnul Parnassus a părut iar amuzat și Linus s-a întrebat ce îi scapă.

— Nu cumva asta ar trebui să fie o întrebare pentru Conducerea Extrem de Superioară? Ei sunt cei care v-au trimis aici.

Avea dreptate, firește. Era îngrijorător cât de puține informații avea. Dosarul domnului Arthur Parnassus nu-i spunea nimic în afară de vârstă și de educație. Mai era și o propoziție ciudată la sfârșit: *Domnul Parnassus va fi un exemplu pentru copiii mai problematici, date fiind abilitățile sale.* Linus nu știa ce să înțeleagă din asta, iar acum, că stăteau față în față, avea și mai multe întrebări.

— Am senzația că nu-mi vor spune mult mai multe decât mi-au zis deja.

— Aici bănuiesc că aveți dreptate.

Linus s-a ridicat.

— Mă aștept la transparență și cooperare totală în această investigație.

Domnul Parnassus a râs:

— Nu era doar o vizită?

— Domnule, ăsta a fost cuvântul folosit de dumneavoastră, nu de mine. Știm amândoi de ce am fost trimis aici. Singura explicație e că DERETIMA are motive de îngrijorare. Și pot să înțeleg de ce. Aveți o bombă cu ceas sub acoperiș, una mai periculoasă decât ar fi trebuit să existe vreodată.

— Prin urmare el e vinovat că există? Nu-i ca și când a avut vreun cuvânt de spus, nu?

Asta părea o discuție de avut când Linus era cu mintea mai limpede. Sau poate niciodată. Implicațiile pe care le presupunea l-au făcut să se simtă slăbit.

— Sunt aici ca să văd dacă trebuie luate măsuri.

— Măsuri, a repetat domnul Parnassus.

Pentru prima dată i se simțea frustrarea în glas.

— Nu au pe nimeni, domnule Baker. Pe nimeni în afară de mine. Chiar credeți că DERETIMA îi va permite cuiva ca Lucy să meargă la una dintre școlile sale? Gândiți-vă bine înainte să răspundeți.

— Asta e mai puțin relevant, a zis Linus sec.

Domnul Parnassus s-a uitat în tavan.

— Bineînțeles că e. Pentru că așa devine după ce vă terminați treaba și nu vă mai privește nimic, a zis și a scuturat din cap. Dac-ați ști...

— Dacă nu e nimic în neregulă, atunci nu aveți de ce să vă faceți griji, a zis Linus. Poate mă considerați fără suflet, domnule Parnassus, dar vă asigur că-mi pasă. Nu aș fi aici dacă nu mi-ar păsa.

— Cred că dumneavoastră chiar credeți asta.

S-a uitat iar la Linus.

— Îmi cer scuze, domnule Baker. Da, vă veți face treaba într-o formă sau alta. Dar mai cred și că, dacă v-aș deschide ochii, ați vedea ce e în fața dumneavoastră, nu ce e scris într-un dosar.

Linus a simțit că îl furnică pielea. Trebuia să iasă din biroul ăla. I se părea că pereții încep să-l strângă.

— Mulțumesc de găzduire, deși, în fine, nu ați avut de ales. Eu mă voi retrage. A fost o zi lungă și mă aștept ca și mâine să fie la fel.

S-a întors și a deschis ușa. Înainte s-o închidă, l-a auzit pe domnul Parnassus zicând:

— Noapte bună, domnule Baker.

Calliope stătea în ușă când a ajuns Linus înapoi la casa de oaspeți. Nu a mai dat de nimeni pe drumul dinspre conac, deși auzea voci din spatele ușilor închise. S-a forțat să nu o ia la sănătoasa.

Calliope s-a uitat scurt la el înainte să iasă din casă și să-și facă nevoile. Afară era răcoare și, cât a așteptat, s-a uitat la conac. Ferestrele de la etaj erau luminate și i s-a părut că vede pe cineva mișcându-se în spatele perdelelor. Dacă-și aducea bine aminte cum erau poziționate camerele, trebuia să fie cea a lui Sal.

Douăsprezece orfelinate diferite, a murmurat. *Ar fi trebuit să apară în dosarul lui. De ce, Doamne iartă-mă, nu l-au dus la o școală?*

Calliope a intrat în casă, dar nu înainte să se frece de picioarele lui și să toarcă. Linus a închis ușa și a încuiat-o, ca să fie sigur, deși se gândea că, dacă cineva chiar ar fi vrut să intre, ar fi reușit oricum.

Ajuns în dormitor și-a adus aminte de ce i-a zis domnul Parnassus despre Chauncey, anume că îi place să se ascundă sub pat ca să sperie oamenii. Nu putea să vadă prea bine spațiul întunecat de sub pat, pentru că era ascuns de cuvertura care aproape atingea podeaua.

S-a frecat pe față.

Exagerez. Sigur că nu-i aici. E ridicol.

S-a întors ca să meargă la baie și să se pregătească de culcare.

Tocmai începuse să se spele pe dinți, astfel că era plin de pastă pe bărbia lată, când s-a întors brusc și s-a dus înapoi în cameră. S-a lăsat pe genunchi, a ridicat cuvertura și s-a uitat sub pat.

Niciun monstru (copil sau de alt fel) nu se ascundea sub pat.

Gata, a zis Linus cu gura plină de pastă de dinți. *Vezi? E în regulă*.

Și aproape că s-a crezut.

După ce s-a schimbat în pijama și s-a băgat în pat, era sigur că avea să se zvârcolească toată noaptea. Oricum nu dormea bine când nu era acasă și nu ajuta deloc nici ce aflase. A încercat să citească din *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI* (pentru că, orice ar fi zis domnul Parnassus, *nu* memorase cartea absolut deloc), dar, surprinzător, a început să se gândească la niște ochi negri deasupra unui zâmbet blând, apoi a fost înconjurat de o mare de alb.

Capitolul 8

A doua zi de dimineață, când s-a trezit, Linus a clipit încet.

Prin fereastră pătrundea o lumină caldă. Putea să simtă mirosul de sare din aer.

Totul părea un vis frumos.

Dar apoi l-a lovit realitatea și și-a adus aminte unde e.

Și ce a văzut.

O, Doamne! a bombănit supărat când s-a ridicat din pat, frecându-se la ochi.

Calliope stătea ghemuită la picioarele patului și dădea din coadă lenește, cu ochii închiși.

Linus a căscat, și-a tras pătura de pe el și a coborât picioarele pe podea. Apoi și-a întins toate încheieturile. Indiferent de situația în care se afla, trebuia să recunoască faptul că nici nu mai ținea minte ultima dată când dormise așa de bine. Somnul bun, lumina dimineții și sunetul valurilor care se spărgeau în depărtare ar fi putut să-l facă pe Linus să creadă că totul era doar o binemeritată vacanță, că era...

Ceva rece și umed i s-a înfășurat în jurul gleznei.

Linus a țipat și și-a tras piciorul. De frică, și-a estimat prost propria forță, astfel că piciorul i s-a dus până peste cap, făcându-l să se rostogolească pe pat. Apoi a aterizat pe podea, pe spate, cu o bufnitură puternică, tot aerul ieșindu-i din plămâni într-un mod de-a dreptul spectaculos.

A întors capul spre spațiul de sub pat.

— Bună dimineața, a zis Chauncey, cu ochii dansându-i pe tije. Nu voiam să vă sperii. E gata micul dejun. O să mâncăm ouă!

Linus și-a dus privirea spre tavan și a așteptat să-și normalizeze respirația.

Departamentul Responsabil pentru Tineretul Magic
Raport nr. 1: Orfelinatul Marsyas
Linus Baker, asistent social BY78941

Jur solemn că întregul conținut al acestui raport este precis și adevărat. Înțeleg că, potrivit directivelor DERETIMA, orice informație care s-ar dovedi falsă va duce la cenzurarea acestui raport sau la terminarea contractului.

Acest raport și cele ce vor urma vor conține observațiile pe care le-am făcut în fiecare săptămână a investigației mele.

Insula Marsyas și orfelinatul de aici sunt foarte diferite de ce m-am așteptat.

Ar trebui să se consemneze că dosarele pe care le-am primit pentru această misiune sunt îngrijorător de inadecvate, lipsind informații pertinente, care cred că m-ar fi putut ajuta să mă pregătesc pentru investigația aceasta și pentru tot ce presupune ea. Fie anumite părți lipsesc, fie conținutul lor a fost modificat. Dacă este vorba despre prima variantă, atunci ne confruntăm cu o încălcare grosieră a regulilor. Dacă nu, nivelul meu temporar de acces ar fi trebuit să-mi ofere totuși acces la informațiile înlăturate. Aș recomanda o revizuire a protocoalelor pentru toate misiunile cu informații clasificate de ordin 4, pentru a vă asigura că niciun alt asistent social nu va mai intra într-o situație fără toate detaliile problemei.

Îmi cer scuze dacă par pretențios. Cred doar că ar fi trebuit să mi se spună mai multe.

Orfelinatul Marsyas e diferit față de ce mă așteptam. Conacul însuși arată amenințător, deși pare să fie bine îngrijit. E mare și interiorul, aglomerat, deși, într-un fel, asta îi dă senzația de casă locuită, nu doar de sanctuarul unui colecționar. Excepție face, evident, colecția balaurului pitic Theodore, dar încă nu am văzut ce conține mai exact.

Fiecare copil are camera lui. În primele zile am văzut camera gnomului Talia (pereții sunt decorați cu mai multe flori decât par să fie în toată grădina), pe cea a zânei Phee (cred că patul ei e un copac adevărat care crește din podea, deși nu pot deloc să-mi dau seama cum se poate), pe a... lui Chauncey (podeaua e plină de apă sărată, care sigur e curățată o dată pe săptămână) și pe a lui Theodore (care și-a construit un cuib în pod, pe care am fost lăsat să-l văd doar când i-am mai dat un nasture; din moment ce nu aveam unul în plus, a trebuit să rup unul de la cămașă; bănuiesc că voi fi despăgubit pentru asta).

Încă nu am văzut camera lui Sal. Nu are încredere în mine și chiar pare să-i fie frică de mine, deși nu e din vina lui. Rar zice ceva în prezența mea, dar, luând în calcul lucrurile prin care a trecut, pot să înțeleg de ce. Și țin să menționez că în dosar nu erau trecute toate lucrurile prin care a trecut, acesta conținând doar informații despre cum se transformă (firește, cel mai important aspect lipsește). Deși este fascinant, aș sugera că nu este suficient. Mi s-a spus că este la cel de-al doisprezecelea orfelinat. Informația asta mi-ar fi permis să-l înțeleg mai bine când am ajuns aici.

Nu am văzut camera lui Lucy. Nu i-am cerut. El s-a oferit de multe ori să mi-o arate; odată m-a prins într-un colț și mi-a șoptit că n-o să-mi vină să cred ce o să văd, dar nu cred că sunt pregătit să o văd deocamdată. O să am grijă să o vizitez înainte să plec. Chiar dacă e ultimul lucru pe care

îl fac, mi-am predat deja testamentul la Resurse Umane. Dacă va mai rămâne ceva din mine, vă rog să-mi incinerați rămășițele.

Ar trebui să fie consemnat și că, în afară de copii, pe insulă mai este o zână, Zoe Chapelwhite. Faptul că nu mi s-a comunicat prezența ei până să ajung aici mi se pare foarte neobișnuit. Zânele, după cum știți, sunt extrem de teritoriale. Am venit fără o invitație directă pe o insulă care, după toate aparențele, este a ei. Ar fi avut tot dreptul să-mi refuze intrarea sau chiar mai rău. Asta sugerează fie că DERETIMA nu erau conștienți de prezența ei, fie nu au simțit nevoia să-mi comunice acest aspect.

Ceea ce mă duce la domnul Parnassus; dosarul lui conținea o singură pagină care nu mi-a spus nimic despre directorul Orfelinatului Marsyas. Așa ceva este inacceptabil. Știu că pot oricând să vorbesc cu el ca să-mi dea informațiile de care am nevoie, dar aș prefera să citesc despre el decât să stau la discuții. Sunt aici ca să fac observații și ca să întocmesc un raport. Faptul că trebuie să stau la taifas, pe lângă sarcinile mele, este cât se poate de deranjant.

Domnul Parnassus are ceva pe care nu pot să-l deslușesc deocamdată. Pare cu siguranță capabil. Copiii par să fie fericiți, poate chiar se dezvoltă frumos. Însă are un talent de necontestat de a ști unde sunt copiii și ce fac în orice secundă, chiar și când nu sunt cu el. Nu am mai cunoscut pe nimeni ca el până acum.

Poate nu va fi chiar așa de greu să vorbesc cu el, la urma urmei. Și chiar va fi nevoie să fac asta. Pentru că, oricât de fericiți ar părea copiii, conacul pare la un pas de haos. Când am sosit, copiii umblau creanga pe domeniu. Mi s-a spus că li se dă voie să-și urmeze propriile interese în fiecare zi, dar pare... imprudent să lași acești copii nesupravegheați o peri-

oadă semnificativă. Se știe bine că tinerii magici nu-și pot controla pe deplin puterile, chiar dacă unii sunt mai buni la asta decât alții.

Acestea fiind spuse, înțeleg nevoia de discreție, judecând după cine sunt acești copii. Trebuie să recunosc că aprecierile ar putea să fie puțin exagerate. La urma urmei, indiferent de mediul din care provin, sunt doar niște copii.

Cât de problematici ar putea fi dacă respectă instrucțiunile din *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI?*

— Foc și cenușă! țipa Lucy în timp ce mergea agitat prin cameră. Moarte și distrugere! Eu, vestitorul calamității, voi aduce molima și plaga asupra oamenilor din întreaga lume. Sângele celor nevinovați mă va hrăni și cu toții veți îngenunchea și mă veți preaslăvi ca *zeul* vostru!

Apoi a făcut o plecăciune.

Copiii și domnul Parnassus au bătut politicos din palme. Theodore a ciripit și s-a învârtit în cerc.

Linus a înghițit în sec.

— A fost o poveste foarte frumoasă, Lucy, a zis domnul Parnassus. Mi-a plăcut mai ales cum ai folosit metaforele. Ține minte că molima și plaga sunt practic același lucru, așadar a fost puțin repetitiv spre final, dar, în afară de asta, a fost impresionant. Felicitări!

Erau în salonul din conac, care fusese transformat în sală de clasă. O tablă verde și veche, așezată lângă fereastră, părea că tocmai fusese curățată. Într-o cutie de pe jos erau bucăți groase de cretă. Pe perete era prinsă o hartă a lumii și, într-un colț, pe un suport de metal, se afla un proiector. Pereții, plini de cărți, îi aminteau de biroul domnului Parnassus. Erau enciclopedii și romane și cărți de nonficțiune despre zei și zeițe grecești și despre denumirile științifice ale florei și faunei și lui Linus i s-a părut că vede pe un cotor, cu litere aurii,

titlul *Istoria gnomilor: relevanța culturală și locul lor în societate.* Părea să aibă cel puțin o mie de pagini și Linus de-abia aștepta să pună mâna pe ea.

Lucy s-a așezat la un pupitru – părea mândru de el. A fost penultimul care a jucat în ceea ce domnul Parnassus numea modulul „Exprimă-te liber". Copiii erau invitați în fața clasei să spună o poveste creată de ei, fie adevărată, fie inventată. Talia a spus povestea unui intrus care a venit pe insulă și care nu a mai fost găsit niciodată. Theodore (după spusele domnului Parnassus) a spus o glumiță fercheșă, care i-a făcut pe toți (cu excepția lui Linus) să râdă cu lacrimi. Phee a vorbit despre un copac anume din pădure, pe care îl creștea acum și pentru ale cărui rădăcini avea speranțe mari. Chauncey i-a bucurat cu povestea valeților (ceva ce, și-a dat seama Linus, făcea parte dintr-o serie).

Și apoi a venit rândul lui Lucy.

El s-a suit pe biroul domnului Parnassus și practic a amenințat întreaga omenire cu anihilarea, cu pumnii lui mici deasupra capului și ochii înflăcărați.

Conform domnului Parnassus, „Exprimă-te liber" era o idee menită să le dea copiilor încredere în ei înșiși. Linus știa foarte bine cât de cumplit e să vorbești în public. De două ori pe săptămână, copiilor li se cerea să vorbească în fața celorlalți despre un subiect la alegere. Pe lângă faptul că le dădea ocazia să-și exerseze abilitățile de oratori, domnul Parnassus spunea că i se părea un mod de a le spori creativitatea.

— Mințile copiilor sunt fascinante, i-a spus lui Linus, în timp ce mergeau spre hol. Unele dintre lucrurile pe care le spun par să sfideze imaginația.

Linus înțelegea prea bine asta. Era convins că Lucy e capabil de toate lucrurile pe care le spusese cu voce tare.

Linus stătea într-un scaun, în partea din spate a salonului. I s-a zis să ia loc mai în față, dar a scuturat din cap, zicând

că e mai bine să stea deoparte, ca să poată observa mai bine. Avea carnețelul și creionul pregătite, aranjate frumos deasupra exemplarului din *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI* (s-a gândit să-l lase în cameră, dar s-a răzgândit; trebuia să fie mereu pregătit în cazul în care era vreo regulă ce trebuia consultată), însă a uitat repede de ele când primul copil s-a dus în față. La un moment dat și-a adus aminte că trebuia să ia notițe detaliate pentru ca rapoartele lui să fie complete, mai ales pentru că în *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI* nu era nimic despre copiii care se exprimau astfel.

Lucy terminase, ceea ce însemna că cinci copii se exprimaseră liber.

Asta însemna că mai rămânea...

— Sal? a zis domnul Parnassus. Te rog.

Sal s-a afundat în scaun, încercând să se facă mai mic. Era chiar comic, dată fiind dimensiunea lui. A aruncat o privire spre Linus, dar și-a întors repede capul, când a văzut că e privit. A bombănit ceva ce Linus n-a putut să înțeleagă.

Domnul Parnassus stătea în fața biroului. S-a aplecat și l-a bătut pe Sal pe umăr.

— Lucrurile care ne sperie cel mai mult sunt adesea lucrurile de care ar trebui să ne temem cel mai puțin. E irațional, dar asta ne face oameni. Și dacă suntem capabili să ne înfrângem aceste frici, atunci suntem capabili de orice.

Theodore a ciripit de la pupitrul lui și a dat fericit din aripi.

— Theodore are dreptate, a spus Phee, cu bărbia sprijinită în palmă. Poți s-o faci, Sal.

Ochii lui Chauncey au început să salte.

— Da! Poți s-o faci!

— Ești puternic pe dinăuntru, a zis Talia. Și ce e înăuntru contează.

Lucy și-a dat capul pe spate și s-a uitat pe tavan.

— Înăuntrul meu se găsesc doar intestine putrezite și mucegăite, ca o rană infectată din care se scurge puroi.

— Vezi? i-a zis domnul Parnassus lui Sal. Cu toții avem încredere în tine. Tot ce mai trebuie e să ai și tu încredere în tine.

Sal s-a uitat iar la Linus, care a încercat să-i arunce ceea ce spera să fie un zâmbet încurajator. Probabil că nu i-a ieșit foarte bine din moment ce Sal a tresărit de spaimă, dar, fie pentru că și-a găsit curajul, fie pentru că s-a resemnat că n-are cum să scape, și-a deschis pupitrul și a scos o foaie de hârtie. Apoi s-a ridicat încet. A mers tensionat până în fața clasei. Domnul Parnassus se sprijinea de marginea biroului. Iar avea pantalonii prea scurți și, de data asta, lăsau să se vadă niște șosete într-o nuanță jignitor de portocalie.

Sal s-a oprit în fața clasei și s-a uitat la foaia pe care o ținea strâns în mâini. Hârtia tremura ușor. Linus stătea nemișcat, ca o statuie, sigur că orice mișcare l-ar fi făcut pe Sal să fugă mâncând pământul.

Buzele lui au început să se miște, dar vorbea atât de încet, încât cu greu se auzea ceva.

— Puțin mai tare, i-a zis domnul Parnassus cu blândețe. Toată lumea vrea să te audă. Proiectează, Sal. Vocea ta e o armă. Să nu uiți niciodată asta.

Degetele lui au strâns și mai tare foaia de hârtie. Linus a crezut că o va rupe.

Sal și-a dres vocea și a început iar:

— Sunt doar o coală de hârtie. Fragil și subțire. Sunt ținut în soare și lumina strălucește prin mine. Se scrie pe mine și nu mai pot fi folosit niciodată. Mâzgăliturile sunt o istorie. Sunt o poveste. Le spun celorlalți ce să citească, dar ei văd doar cuvintele, nu și pe ce sunt scrise. Sunt doar o coală de hârtie și, deși mai sunt multe ca mine, niciuna nu e exact la fel. Sunt un pergament uscat. Am linii. Am găuri. Dacă mă uzi, mă topesc. Dacă îmi dai foc, ard. Dacă mă iei în mâinile tale bătătorite, mă mototolesc. Mă rup. Sunt doar o coală de hârtie. Fragil și subțire.

Apoi s-a dus repede înapoi la locul lui.

Toată lumea a aplaudat.

Linus nu putea să-și ia privirea de la el.

— Minunat, a spus domnul Parnassus aprobator. Mulțumesc pentru asta, Sal. Mi-a plăcut mai ales partea cu zgârieturile ca istorie. M-am regăsit, pentru că toți avem acea istorie, cred, deși niciunul dintre noi nu este identic cu ceilalți, așa cum ai spus și tu foarte bine. Bravo.

Linus putea să jure că l-a văzut pe Sal zâmbind, dar gestul a dispărut înainte să fie sigur.

Domnul Parnassus a bătut din palme.

— Bun. Mergem mai departe? Dat fiind că azi e marți, o să începem ziua cu matematică.

Toată lumea a început să se văicărească. Theodore s-a dat de câteva ori cu capul de pupitru.

— Înțeleg, dar tot trebuie să începem, a zis domnul Parnassus amuzat. Phee? Împarți tu culegerile? Astăzi o să ne întoarcem la sălbatica și minunata lume a algebrei. Pentru unii va fi ceva avansat, pentru alții doar o șansă de recapitulare. Nu-i așa că suntem norocoși?

Până și Linus a început să se văicărească.

Linus tocmai ieșea din casa de oaspeți după prânz, pregătit să se întoarcă în salon pentru ceea ce urma să fie o discuție interesantă despre Magna Carta, când doamna Chapelwhite a apărut brusc și l-a speriat atât de tare, încât a fost cât pe ce să cadă pe verandă.

— De ce faceți asta? a zis el, încercând să-și normalizeze respirația, cu mâna la piept, sigur că inima avea să-i explodeze. Oricum am tensiunea mare! Vreți să mă omorâți?

— Dacă voiam să vă omor, o făceam deja, pentru că știu mult mai multe moduri prin care pot să fac asta, a zis ea relaxată. Trebuie să veniți cu mine.

— Ba nu. Trebuie să merg la ora copiilor și am de scris un raport pe care de-abia l-am început. În plus, în *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI* se specifică foarte clar că un asistent social nu trebuie să se lase distras când e în misiune și...

— E important.

Linus s-a uitat la ea prudent.

— De ce?

Aripile au început să îi tremure în spate. Chiar dacă era imposibil, părea că se făcea din ce în ce mai înaltă, până când a ajuns să se uite la el de sus.

— Sunt zâna din Marsyas. Asta e insula mea. Sunteți aici pentru că v-am permis eu. Ați face bine să țineți minte asta, domnule Baker.

— Da, da, sigur, a zis Linus repede. Voiam să zic că... firește că vin oriunde îmi cereți, a adăugat el și a înghițit în sec. În limitele bunului-simț adică.

Doamna Chapelwhite a pufnit și a făcut un pas în spate:

— Curajul dumneavoastră nu cunoaște limite.

Linus s-a aricit:

— Aveți grijă, doar pentru că...

— Aveți alți pantofi? a întrebat și a făcut un semn spre mocasinii lui.

—Da?! Dar sunt aproape identici. De ce?

Doamna Chapelwhite a dat din umeri.

— O să mergem prin pădure.

— A! Am înțeles. Poate putem totuși s-o lăsăm pe altă zi...

Dar femeia s-a și întors și s-a îndepărtat de el. Linus s-a gândit serios s-o ignore și să se întoarcă la relativa siguranță din conac, dar și-a adus aminte că ea chiar *putea* să-l alunge dacă voia.

Și o parte din el – chit că mică – era curioasă ce voia să-i arate. Nu mai fusese curios de multă vreme.

În plus, era o zi splendidă. Poate i-ar fi făcut bine să mai iasă afară, pe un soare așa de strălucitor.

Zece minute mai târziu, Linus își dorea să moară mai repede.

Dacă Talia s-ar fi repezit la el cu o lopată, probabil că nu ar fi oprit-o.

Dacă Lucy ar fi stat deasupra lui, cu ochii înflăcărați, înconjurat de foc, l-ar fi primit cu brațele deschise.

Orice doar să nu trebuiască să mai meargă prin pădure.

— Mă gândeam că ar fi bună o mică pauză, a zis el cu respirația tăiată și transpirând abundent. Cum vi se pare? E o idee minunată, nu?

Doamna Chapelwhite i-a aruncat o privire încruntată. Nu părea deloc obosită.

— Nu mai avem mult.

— Așa, a reușit Linus să zică. Perfect. Perfect! E... perfect.

S-a împiedicat de rădăcina unui copac, dar a reușit să-și păstreze echilibrul din pura milă a divinității.

— Sper doar ca oamenii și zânele să măsoare distanța în același fel, sper că *nu mai avem mult* chiar înseamnă că nu mai avem mult.

— Nu prea ieșiți, nu?

Linus și-a șters fruntea cu mâneca:

— Ies exact atât cât i se cere cuiva cu meseria mea.

— Mă refeream la natură.

— A! Atunci nu. Prefer confortul și, dacă-mi permiteți, *siguranța* propriei case. Prefer să stau în fotoliu și să ascult muzică.

Doamna Chapelwhite i-a întins un toiag de lemn.

— Ați spus că mereu v-ați dorit să vedeți oceanul.

— Visele sunt vise și atât. Sunt menite să fie exerciții de imaginație. Nu trebuie neapărat să se și împlinească.

— Și totuși ați ajuns la mare, departe de fotoliu și de casă.

Zicând acestea s-a uitat spre cer.

— Muzica e peste tot, domnule Baker. Trebuie doar să învățați s-o ascultați.

Linus i-a urmărit privirea. Deasupra lor, copacii adiau în bătaia vântului, iar briza făcea frunzele să foșnească. Ramurile trosneau. Păsările ciripeau. I s-a părut că aude chiar și un chițăit de veveriță. Și, pe fundal, cântecul oceanului, valurile care se spărgeau pe mal, mirosul puternic de sare din aer.

— E plăcut, a recunoscut el. Nu partea cu mersul. Sincer, aș fi foarte fericit și fără. E chiar puțin incomod pentru cineva ca mine.

— Purtați cravată în mijlocul pădurii.

— Nu *plănuiam* să ajung în mijlocul pădurii, i-a zis Linus tăios. De fapt, ar trebui să fiu la conac, să iau notițe.

Femeia a început să meargă iar printre copaci, dar picioarele ei de-abia dacă atingeau pământul.

— Pentru investigația dumneavoastră.

— *Da,* pentru investigație. Și dacă aveți de gând să îmi puneți bețe în roate în vreun fel...

— Domnul Parnassus poate să citească rapoartele înainte să le trimiteți?

Linus a mijit ochii și a pășit peste o buturugă acoperită cu mușchi. În față putea să vadă fâșii de nisip auriu și oceanul.

— În niciun caz. Nu s-ar cuveni. N-aș face *niciodată...*

— Foarte bine.

— Da? a întrebat Linus surprins.

— Da.

— De ce?

Doamna Chapelwhite s-a uitat la el.

— Pentru că veți vrea să includeți asta în raport și nu vreau ca el să afle.

Și, fără să mai zică nimic, femeia a pășit pe plajă.

Linus s-a uitat o clipă la ea, fără să se clintească.

Lui Linus nu-i plăcea prea mult să meargă pe plajă în mocasini. S-a gândit dacă n-ar fi fost mai bine să-și scoată pantofii

și șosetele și să-și lase degetele să se afunde în nisip, dar s-a răzgândit când a văzut ce-l aștepta pe plajă.

Pluta era construită la repezeală. Era făcută din patru scânduri de lemn, legate cu o sfoară groasă, galbenă. În mijloc era un catarg mic, pe care flutura ceea ce părea să fie un steag.

— Ce-i asta? a întrebat Linus și a făcut un pas spre plută, intrând cu picioarele în nisipul umed. Mai e cineva pe insulă? Nu e suficient de mare pentru un bărbat sau o femeie. E un copil?

Doamna Chapelwhite a scuturat din cap cu amărăciune.

— Nu. A fost trimisă aici din sat. Cineva a lansat-o dintr-o barcă. Sunt sigură că au vrut să ajungă la chei, ca ultima dată, dar curenții au adus-o aici.

— Ca ultima dată? a întrebat Linus, șocat. De câte ori s-a mai întâmplat?

— Asta e a treia.

— De ce, Doamne iartă-mă, ar... Vai de mine! O, Doamne!

Doamna Chapelwhite a desfăcut pergamentul prins de catarg. Cu litere mari, de tipar, era scris: PLECAȚI. NU VREM CREATURI CA VOI AICI.

— Nu i-am spus nimic domnului Parnassus, a zis ea încet. Dar nu aș fi surprinsă dacă ar ști deja. E foarte... atent.

— Și asta cui îi e adresat? Copiilor? Domnului Parnassus? Dumneavoastră?

— Tuturor, cred, deși eu sunt aici cu mult dinaintea celorlalți.

Zicând acestea, a lăsat steagul să cadă pe catarg.

— Și n-ar îndrăzni dacă ar fi vorba doar despre mine.

Pe Linus l-au trecut fiorii.

— De ce ar face cineva așa ceva? Sunt doar niște copii. Da, sunt... diferiți de majoritatea, dar asta n-ar trebui să conteze.

— N-ar trebui, a zis și doamna Chapelwhite, după care a făcut un pas în spate și și-a șters mâinile, de parcă s-ar fi mur-

dărit de la pergament. Dar asta se întâmplă. V-am povestit de sat, domnule Baker. Și m-ați întrebat de ce sunt cum sunt.

— Și, dacă mai țin bine minte, ați evitat să-mi dați un răspuns.

Buzele doamnei Chapelwhite s-au strâns într-o linie subțire. Aripile îi străluceau în lumina soarelui.

— Nu sunteți un bărbat prost. Asta e evident. Sunt cum sunt pentru că noi suntem diferiți. Chiar dumneavoastră m-ați întrebat dacă sunt înregistrată, la doar câteva minute după ce ne-am cunoscut.

— Ăsta e abuz, a zis Linus supărat, încercând să ignore replica de mai devreme. Pur și simplu. Poate sătenii nu știu exact cine locuiește pe insulă și probabil că așa e cel mai bine. Dar, oricum ar fi, nimeni nu merită să fie făcut să se simtă inferior, a continuat și s-a încruntat. Mai ales dacă guvernul îi plătește pentru tăcerea lor. Asta sigur încalcă vreo clauză din contract.

— Nu doar sătenii sunt așa, domnule Baker. Doar pentru că dumneavoastră nu vă confruntați cu prejudecăți în viața de zi cu zi, asta nu înseamnă că ele nu există pentru noi.

DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA, scria pe afișul din autobuz. Și, de fapt, peste tot, nu? Din ce în ce mai des în ultima vreme. În autobuze. În ziare. Pe panouri. În reclamele de la radio. La naiba, văzuse cuvintele astea tipărite chiar și pe pungi de cumpărături.

— Nu, a zis el încet. Bănuiesc că nu.

Doamna Chapelwhite s-a uitat la el, iar plantele din părul ei au părut înflorite. Linus s-a gândit că poate așa și erau.

— Și totuși copiii ăștia sunt despărțiți de alții de vârsta lor.

— Pentru siguranța celorlalți, bineînțeles..., a spus Linus.

— Sau pentru propria lor siguranță.

— Nu e același lucru?

Femeia a scuturat din cap:

— Nu. Și cred că înțelegeți și dumneavoastră asta.

Linus nu știa cum să răspundă, așa că nu a mai zis nimic.

Doamna Chapelwhite a oftat.

— Voiam să vedeți cu ochii dumneavoastră. Ca să știți mai mult decât scrie în dosarele alea. Copiii nu știu și cred că e mai bine așa.

— Știți cine l-a trimis?

— Nu.

— Și domnul Parnassus?

Femeia a dat din umeri.

Linus s-a uitat în jur, brusc tensionat.

— Credeți că sunt în pericol? Ar putea să vină cineva pe insulă și să încerce să le facă rău?

Simplul gând i-a făcut stomacul să se strângă. Lucrurile nu puteau să rămână așa. Violența împotriva copiilor era inacceptabilă, indiferent de puterile lor. Odată a văzut cum directorul unui orfelinat a lovit un băiețel peste față doar pentru că reușise să transforme un fruct în gheață. Orfelinatul a fost închis aproape imediat, iar directorul, acuzat.

Dar a scăpat atunci doar cu o mustrare.

Linus nu știa ce se întâmplase cu băiețelul.

Zâmbetul care s-a așternut pe fața doamnei Chapelwhite nu trăda niciun strop de amuzament. De fapt, lui Linus i s-a părut de-a dreptul sălbatic.

— N-ar îndrăzni, a zis, lăsând să se vadă mult prea mulți dinți. Dacă pun piciorul pe insula mea, cu intenția de a răni pe cineva din acel conac, va fi ultimul lucru pe care îl vor face.

Linus a crezut-o. S-a gândit câteva clipe și apoi a zis:

— Poate ar trebui să le trimitem și noi un mesaj lor.

Doamna Chapelwhite s-a uitat lung la el.

— Nu ar fi împotriva celor prevăzute în *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*?

Linus nu a îndrăznit să se uite la ea.

— Nu cred că există vreun alineat pentru o situație de genul ăsta.

— La ce vă gândeați?

— Sunteți zâna insulei.

— Abilitățile dumneavoastră de observație sunt uluitoare.

Linus a pufnit:

— Ceea ce înseamnă că puteți controla curenții de pe insulă, corect? Și vântul.

— Păreți să știți foarte multe despre creaturile magice, domnule Baker.

— Sunt foarte priceput la ceea ce fac, a zis sec și și-a scos creionul din buzunar. Țineți pergamentul întins, vă rog.

Femeia a ezitat puțin, dar a făcut ce i s-a cerut.

Lui Linus i-a luat câteva minute. A trebuit să treacă peste fiecare literă de mai multe ori, ca să se asigure că sunt clare cuvintele. Când a terminat, doamna Chapelwhite zâmbea mai blând și avea pe chip cea mai sinceră expresie pe care o văzuse Linus de când o cunoscuse.

— Nu credeam că sunteți în stare de așa ceva, domnule Baker, a zis ea veselă.

— Nici eu, a mormăit Linus și și-a șters fruntea de sudoare. E mai bine să nu mai spunem nimănui despre asta.

Linus a ajutat-o să împingă pluta înapoi pe apă, deși bănuia că îl lasă doar ca să-l facă să se simtă mai bine. Cel mai probabil nu avea nevoie de niciun ajutor. Când pluta a fost luată de valuri, cu pergamentul fluturând în vânt, Linus avea mocasinii uzi, șosetele fleașcă și respira greu.

Dar se simțea mai ușor. De parcă nu mai era doar o vopsea care se pierdea pe zid.

Se simțea adevărat.

Se simțea *prezent.*

Ca și cum putea fi văzut.

Vântul s-a întețit și pluta a fost dusă departe, spre malul din zare.

Nu știa dacă avea s-o găsească cineva, dacă avea să treacă efectiv de canal.

Și chiar dacă era găsită, probabil urmau să o ignore.

Dar asta nici nu prea conta.

PLECAȚI. NU VREM CREATURI CA VOI AICI scria pe o parte a pergamentului.

NU, MULȚUMIM, scria pe cealaltă.

Au stat vreme îndelungată pe plajă, în nisip, cu apa clipocindu-le la picioare.

Capitolul 9

În prima vineri pe care a petrecut-o Linus Baker pe insulă, a primit o invitație. Nu era una la care se aștepta și, când a auzit, nici nu era sigur că voia s-o accepte. Putea să se gândească lejer la șase, șapte sau poate chiar o sută de alte lucruri pe care ar fi preferat să le facă. A trebuit să-și aducă aminte că este pe insula Marsyas cu un motiv și că e important să vadă toate părțile orfelinatului.

Invitația a venit împreună cu o bătaie în ușa casei de oaspeți, când Linus încerca să termine primul raport despre timpul petrecut pe Marsyas. Feribotul avea să vină a doua zi de dimineață și să-l ducă în sat, de unde putea să trimită dosarul la DERETIMA. Era foarte concentrat, atent să introducă un singur reproș pe pagină la adresa lipsei de transparență de care dăduseră dovadă cei din Conducerea Extrem de Superioară, înainte să-l trimită pe insulă. O lua aproape ca pe o provocare, să reușească să răspundă cât se poate de subtil la greșelile lor. A fost recunoscător pentru bătaia din ușă, din moment ce ultimul rând scris era... *Și, mai mult decât atât, însăși ideea potrivit căreia Conducerea Extrem de Superioară s-ar preta la secrete și chiar la înșelăciune față de asistenții sociali este cât se poate de necivilizată.*

Era probabil mai bine să regândească ultima propoziție.

A fost plăcut surprins când l-a văzut pe domnul Parnassus pe veranda din fața casei de oaspeți, relaxat și luminos în

razele soarelui de după-amiază, lucru cu care Linus nu doar că începuse să se obișnuiască, dar pe care aproape că-l aștepta cu nerăbdare. Își spunea că singurul motiv e că domnul Parnassus e un tip vesel și că, dacă ar fi în lumea adevărată, poate ar fi putut să devină prieteni, lucru de care Linus ducea lipsă. Atâta tot.

Nu conta că domnul Parnassus chiar părea să nu dețină vreo pereche de pantaloni care să-i acopere picioarele lungi, din moment ce erau întotdeauna prea scurți. Astăzi purta niște șosete albastre, cu norișori pe ele. Linus refuza să fie fermecat.

Aproape că și reușea.

Cu toate astea, când domnul Parnassus i-a dat invitația, Linus a simțit cum i se taie respirația și cum limba îi devine la fel de uscată ca o felie de pâine prăjită arsă.

— Poftim? a reușit să întrebe.

Domnul Parnassus a zâmbit complice.

— Am spus că poate ar fi o idee bună să asistați la lecțiile mele particulare cu Lucy, doar ca să experimentați locul pe de-a-ntregul. Bănuiesc că cei din Conducerea Extrem de Superioară așteaptă observațiile dumneavoastră, nu credeți?

Linus știa că așa e. Începuse chiar să creadă că celor din Conducerea Extrem de Superioară le păsa mai mult de Lucy decât de oricare altă persoană de pe insulă. A, nu, nu era spus explicit în dosarele pe care le primise, dar Linus făcea meseria asta de suficient de multă vreme, cât să se prindă mai repede decât credeau cei din jur.

Asta nu însemna că voia să accepte invitația.

Făcuse progrese în primele zile de pe insulă, dar nu notabile. Sal era în continuare îngrozit de el și Phee nu-l băga în seamă, Talia îl mai amenința că-l îngroapă în grădină doar o dată sau de două ori pe zi și Chauncey era bucuros mereu (mai ales când îi aducea prosoape curate și așternuturi lui Linus,

având grijă să tușească politicos la final, ca să se asigure că primește bacșiș). Theodore, bineînțeles, credea că soarele răsare și apune datorită lui Linus, ceva ce nu ar fi trebuit să-l înduioșeze așa de mult precum o făcea. La urma urmei, era doar *un nasture* (de fapt, acum erau patru; Linus a decis că una dintre cămăși era deja puțin prea veche și lua câte un nasture în fiecare dimineață), iar lui Theodore părea să nu-i pese de faptul că erau din plastic, nu din cupru.

Pe de altă parte, Lucy era încă o enigmă. O enigmă înfricoșătoare, firește, din moment ce era Antihristul, dar tot o enigmă. Cu o zi în urmă, Linus era în biblioteca din conac, o cameră veche de la parter, cu cărți până la tavan. Se uita prin rafturi când a surprins o mișcare în umbră, cu colțul ochiului. S-a întors repede, dar nu era nimic acolo.

Când s-a uitat în sus, l-a văzut pe Lucy cocoțat pe un raft, privindu-l cu ochii roșii și un rânjet bolnav pe față.

Linus a tresărit și inima a început să-i bată cu putere.

— Bună ziua, domnule Baker, a zis Lucy. Ați face bine să țineți minte că sufletele omenești sunt niște fleacuri ieftine pentru cineva ca mine.

A chicotit și a sărit de pe raft, aterizând în picioare. S-a uitat în sus la Linus și a șoptit:

— Mie îmi plac fleacurile ieftine.

Și a fugit din bibliotecă. Linus l-a mai văzut doar o oră mai târziu, când mânca fursecuri cu ovăz și stafide în bucătărie, dând din cap pe melodiile celor de la The Coasters, care aveau s-o găsească pe fata iubită, oricât de mult ar fi trebuit s-o caute*.

Așa că, nu, Linus nu era nerăbdător să accepte invitația.

Dar trebuia să-și facă treaba.

De-asta era aici.

---

* Versuri din cântecul „Searchin'" (n.t.).

Și, cu cât afla mai multe despre Lucy, cu atât mai bine pregătit avea să fie când trimitea raportul Conducerii Extrem de Superioare.

(Nu avea *nimic* de-a face cu ideea că așa putea să-l cunoască puțin mai bine și pe domnul Parnassus. Și, chiar dacă ar fi fost așa, era doar pentru că dosarul directorului nu-i spunea nimic și Linus trebuia să ofere informații detaliate. Așa scria în *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*, la pagina 138, paragraful 6, iar Linus avea de gând să-l respecte întocmai.)

— Știe că o să fiu și eu acolo? a întrebat Linus, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

Domnul Parnassus a râs:

— A fost ideea lui.

— O, Doamne! a zis Linus încet.

— Să-i spun că o să veniți?

Nu. Nu, deloc. De fapt, ar trebui să-i spună lui Lucy că Linus e bolnav și că trebuie să stea în casă toată seara. Și așa Linus o să poată să-și petreacă seara de vineri în pijama, să asculte muzică în sufragerie și să-și imagineze că e acasă. Nu avea niciun pick-up, dar mergea și radioul.

— Da, a zis. O să fiu acolo.

Domnul Parnassus a zâmbit larg. Linus a simțit cum roșește când a văzut asta.

— Minunat, a zis. Cred că o să fiți surprins. La 17:00 fix, domnule Baker.

S-a întors pe călcâie și a pornit spre conac, fluierând o melodie veselă.

Linus a închis ușa și s-a sprijinit de ea.

Hai, bătrâne, nu mai e cale de întoarcere, nu?

Calliope stătea pe pervaz, clipind leneșă în lumina soarelui.

Linus Baker nu a fost niciodată un tip religios. Deși nu-l deranjau oamenii care erau, el nu se regăsise niciodată în asta.

Mama lui fusese... nu chiar habotnică, dar atât de aproape, încât nu era mare diferență. Îl ducea la biserică duminica, unde Linus trebuia să stea cuminte, în cămașa lui proaspăt apretată care îl mânca groaznic, să se ridice când trebuia să se ridice, să îngenuncheze când trebuia să îngenuncheze. Îi plăceau psalmii, deși nu putea să țină linia melodică nici să-l pici cu ceară, dar nimic mai mult. I se părea revoltător: ideea focului și a pucioasei, a păcătoșilor care se duc în iad, în timp ce toți ceilalți ajung în rai. Păcatele par subiective oricum. Bine, crima i se părea rea, la fel și să-i rănească pe cei din jur, dar oare se compara cu păcatul cuiva care furase o ciocolată din magazinul din colț când avea 9 ani? Dacă da, Linus avea să ajungă în iad din cauza unui baton de Crunchie pe care îl strecurase în buzunar și pe care îl mâncase noaptea, pitit sub pătură.

Când a devenit suficient de mare cât să înțeleagă puterea cuvântului *nu*, n-a mai mers la biserică. *Nu,* i-a zis mamei lui. *Nu, cred că nu vreau să merg.*

Mama lui s-a supărat, normal. A început să-și facă griji pentru sufletul lui, să-i spună că pornește pe o cale de pe care nu se va mai putea întoarce. O cale cu droguri și alcool și *fete* și că doar ea o să îi fie alături, să-l adune de pe jos, pentru că asta fac mamele (și, se gândea Linus, să-i spună *Ți-am zis eu*).

Dar s-a dovedit că drogurile n-au fost niciodată o problemă și, deși Linus savura un pahar de vin la cină o dată pe lună, nu a fost niciodată vorba de mai mult de atât.

Cât despre *fete*, mama lui chiar n-ar fi trebuit să-și facă griji. Linus deja observase cum îl treceau fiorii când vecinul lui de 17 ani, Timmy Wellington, tundea gazonul fără tricou. Nu, nu fetele aveau să-l ducă pe Linus Baker la pierzanie.

Așa că, nu, Linus nu era deloc genul religios.

Sigur, asta era înainte să afle că Antihristul e un băiețel de 6 ani, de pe insula Marsyas. Pentru prima dată în viața lui,

Linus și-a dorit să aibă un crucifix sau o biblie sau *ceva* cu care să se apere dacă Lucy hotăra că trebuie să sacrifice pe cineva, ca să-și atingă puterile depline.

Nu a ajutat deloc nici că a trecut în grădină pe lângă Phee și Talia și că ambele s-au uitat foarte atent la el, pe tot drumul lui spre conac.

— Ca un miel la tăiere, a spus Talia sec. Avem un miel la tăiere aici.

Phee a tușit scurt ca să-și ascundă râsul.

— Bună ziua, a zis Linus scurt.

— Bună ziua, domnule Baker, au răspuns Phee și Talia cu voci mieroase, deși Linus știa bine ce se întâmplă.

Au început să șușotească în urma lui, când a ajuns pe terasa din fața conacului. S-a uitat înapoi spre ele, dar fetele doar i-au făcut vesele cu mâna.

Ciudat, dar s-a abținut cu greu să nu zâmbească.

În schimb, s-a încruntat.

A intrat în casă. A auzit-o pe doamna Chapelwhite cântând în bucătărie. Începuse să fie mult mai drăguță cu el de la excursia pe plajă. Ceea ce însemna că l-a salutat sec cu capul, un gest ce părea mai degrabă cordial decât indiferent.

A închis ușa în urma lui și a auzit un ciripit de sub canapeaua din fața șemineului. S-a uitat în jos și a văzut dedesubt o coadă plină de solzi.

— Bună, Theodore, a zis.

Coada a dispărut și Theodore și-a scos afară capul, cu limba scoasă. A ciripit iar. O întrebare de data asta. Linus nu avea nevoie să vorbească în limba balaurilor, ca să înțeleagă ce-i spune.

— Ți-am dat deja unul de dimineață. Cu cât primești mai mulți, cu atât mai puțin o să le apreciezi valoarea.

Linus s-a simțit puțin prost, dat fiind că nasturii de plastic nu valorau nimic, dar tot părea important să-l învețe lecția asta.

Theodore a oftat supărat și a dispărut înapoi sub canapea, bombănind.

A urcat pe scări, iar podeaua a scârțâit sub greutatea lui – un semn de rău augur. Lămpile de pe pereți păreau să pâlpâie și Linus și-a spus că se întâmplă doar din cauza vechimii clădirii și a firelor, care trebuie verificate. Și-a făcut o notă mentală să întrebe în raport despre finanțarea Orfelinatului Marsyas. Domnul Parnassus a părut să respingă ideea de *finanțare*, dar lui Linus i se părea o greșeală.

Ușile spre dormitoarele de la etajul întâi erau închise, mai puțin cea dinspre camera lui Chauncey. Linus era cât pe ce să treacă pe lângă ea, când l-a auzit pe Chauncey vorbind înăuntru și s-a oprit. S-a uitat prin ușa întredeschisă și l-a văzut stând în apă sărată, în fața unei oglinzi mari de lângă fereastră, cu o bască de valet pe cap, între tijele ochilor.

— Ziua bună, domnule și doamnă Worthington, a zis Chauncey și și-a ridicat basca cu unul dintre tentacule, după care a făcut o plecăciune adâncă. Bine ați revenit la hotelul Everland! Vă pot lua bagajul? A, mulțumesc că ați observat, doamnă Worthington! Da, chiar este o uniformă nouă. Tot ce-i mai bun pentru Everland. Sper să vă bucurați de șederea la noi!

Linus l-a lăsat în pace.

S-a întrebat dacă ar fi fost prea mult să-i cumpere lui Chauncey un palton, care să-i completeze costumul. Poate avea să-și facă timp să caute ceva în sat...

Nu. Nu era aici pentru asta. Ci pentru a face observații. Nimic mai mult. Nu avea voie să influențeze orfelinatul. Nu se cuvenea. Se specifica foarte clar în *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*.

I s-a părut că aude ceva din spatele ușii lui Sal, dar era închisă. Era mai bine să nu încerce să-l salute. Nu voia să-l sperie pe bietul băiat.

Pe lângă faptul că nu intrase în camera lui Sal, nu intrase nici în ultima de pe hol. Domnul Parnassus nu-l mai invitase până azi, deși Lucy îi zisese de multe ori să intre, spre disperarea lui Linus. Știa că va trebui să le vadă pe ambele până pleacă de pe insulă; tot amânase asta în prima săptămână, lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă.

A stat în fața ușii o clipă, apoi a tras adânc aer în piept și a ridicat o mână tremurândă, ca să bată.

Înainte să apuce să mai facă vreo mișcare, ușa a fost descuiată și s-a deschis puțin.

Linus a făcut un pas înapoi. Nu părea să vină nicio lumină dinăuntru.

Și-a dres vocea.

— Bună?!

Niciun răspuns.

A încercat să se calmeze și a deschis ușa larg.

Lumina soarelui de după-amiază fusese strălucitoare pe drumul spre conac, iar aerul, călduț. Dar camera asta îi aducea aminte de oraș – era întunecată, rece și umedă. A făcut un pas înăuntru. Apoi încă unul.

Și încă unul.

Ușa s-a trântit în spatele lui.

S-a întors, cu inima în gât. A vrut să întindă mâna spre ușă, dar peste tot în jurul lui s-au aprins deodată lumânări, flăcările ajungând la mai bine de doi metri.

— Bine ați venit pe domeniul meu, a răsunat vocea unui copil din spatele lui. Ați intrat aici la invitația mea.

Vocea era puțin răgușită.

— Fiți martor al adevăratei mele puteri! Eu sunt Lucifer! Eu sunt Beelebub, prințul tuturor diavolilor! Eu sunt...

— ... pe punctul de a intra în belele și de a-ți pierde privilegiile dacă așa vrei să continui, l-a auzit Linus pe domnul Parnassus.

Lumânările s-au stins.

Întunericul s-a risipit.

Razele soarelui s-au revărsat prin ferestre.

Linus a clipit, încercând să se obișnuiască din nou cu lumina puternică.

Domnul Parnassus stătea într-un scaun cu spătarul înalt, aflat lângă fereastră, picior peste picior, cu mâinile pe genunchi și cu o expresie amuzată pe chip. În fața lui era un scaun liber, cu siguranță pentru băiețelul care stătea pe spate, pe un covor gros.

— V-a auzit venind, a zis domnul Parnassus și a dat din umeri. L-am sfătuit să nu o facă, dar, din moment ce asta e ora când poate să facă ce vrea, nu am vrut să-i îngrădesc libertatea.

Lucy s-a ridicat și s-a uitat la Linus, care era lipit de ușa camerei.

— Sunt cine sunt.

— Nu te contrazic, a zis Linus, aproape scâncind, reușind cu greu să se dezlipească de ușă.

Camera părea mare și spațioasă. Lângă un perete era un pat mare cu baldachin, făcut din lemn închis la culoare, cu frunze și ramuri gravate în fiecare dintre cei patru stâlpi. Linus a mai văzut și un birou, mult mai vechi decât celelalte din casă, burdușit cu mormane de hârtie și cu teancuri de cărți. În fața patului era un șemineu stins. Dacă Linus nu ar fi fost băgat în sperieți așa de tare, i s-ar fi părut perfect pentru nopțile reci de iarnă.

— Vrei să-i arăți domnului Baker camera ta? l-a întrebat domnul Parnassus pe Lucy. Probabil i-ar plăcea foarte mult s-o vadă. Nu-i așa, domnule Baker?

Nu. Nu, firește că nu. Deloc chiar.

— D... da, a zis Linus. Pare... o idee bună.

Lucy s-a întors pe burtă și și-a sprijinit bărbia în mâini.

— Sunteți sigur, domnule Baker? Nu păreți așa de sigur.

— Sunt sigur, a zis Linus ferm.

Lucy s-a ridicat de pe jos.

— Bine, să nu spuneți că nu v-am avertizat.

Domnul Parnassus a oftat.

— Lucy, domnul Baker o să-și facă o idee greșită.

— Ce idee?

— Știi tu.

Lucy și-a aruncat mâinile în aer:

— Încerc doar să creez suspans. Să se aștepte la neașteptat. Mi-ai spus că viața trebuie să ne surprindă. Eu încerc doar să-l surprind.

— Cred că va fi foarte dezamăgit.

Lucy a mijit ochii.

— Și *asta* a cui vină e? Dacă mi-ai fi ascultat ideea cu decorațiunile, nu ar mai fi fost vorba despre dezamăgire. Ar fi fost numai bucurie.

A făcut o pauză și s-a uitat spre Linus.

— Mă rog, pentru mine cel puțin.

Domnul Parnassus și-a desfăcut mâinile, într-un gest împăciuitor.

— Niște capete de om retezate nu cred că duc la un somn prea plăcut și nici nu l-ar ajuta cu sănătatea fizică și psihică, chiar dacă ar fi făcute din hârtie.

— Capete retezate? a zis Linus gâtuit.

Lucy a oftat.

— Doar niște reprezentări ale dușmanilor mei. Papa. Evangheliștii care se duc la megabiserici. Știți dumneavoastră, cum are orice om normal.

Linus era sigur că Lucy nu prea înțelegea ce înseamnă *normal*, dar a reușit să se abțină.

— Deci fără capete?

— Fără, a răspuns Lucy trist. Nici măcar craniul unui animal din pădure, pe care nu l-am omorât, ci l-am găsit, a zis și s-a uitat urât la domnul Parnassus.

— Ce am spus despre animale? a întrebat domnul Parnassus.

Lucy a început să dea din picioare și s-a dus spre ușa de lângă scaune.

— Nu am voie să le omor, pentru că doar criminalii în serie fac asta și, dacă sunt deja moarte, nu am voie să mă joc cu rămășițele lor, pentru că o să miros urât.

— Și?

— *Și* pentru că nu e bine.

— Hai să începem cu asta data viitoare, a zis domnul Parnassus. E posibil să sune mai bine.

— Îmi îngrădești creativitatea, a bombănit Lucy.

A pus mâna pe mâner și s-a uitat spre Linus. Expresia supărată i-a dispărut de pe chip și a făcut loc zâmbetului mieros, care-i dădea fiori lui Linus.

— Veniți, domnule Baker?

Linus a încercat să-și miște picioarele, dar nu au vrut să-l asculte și au rămas pironite lângă ușa de la dormitor.

— Vine și domnul Parnassus cu noi? a întrebat.

Domnul Parnassus a scuturat din cap:

— Îl las pe el să vă arate camera, așa cum au făcut și ceilalți copii.

A făcut o pauză, apoi a continuat.

— Încă mai am de lucru la Sal.

— Minunat, a zis Linus cu o voce pierită. E... e bine.

— De ce transpirați? a întrebat Lucy, cu zâmbetul din ce în ce mai larg. S-a întâmplat ceva, domnule Baker?

— Nu, nu, a zis Linus. Sunt doar... puțin nădușit, atâta tot. De la clima temperată, știi tu. Nu avem așa ceva în oraș.

— Da, sigur, a răspuns Lucy. Sigur asta e. Veniți, domnule Baker. Am să vă arăt ceva.

Linus a înghițit în sec. Și-a spus că e ridicol, că domnul Parnassus e *chiar acolo*, că Lucy nu ar îndrăzni să facă ceva în prezența lui.

Problema era că mintea lui Linus a ales exact momentul ăla să se întrebe dacă mai fusese vreun alt asistent social care să viziteze insula și ce se alesese de el. *Sigur* mai fusese cineva, nu? N-avea cum să fie el primul. Era imposibil.

Și, dacă au mai fost și alții înaintea lui, ce se întâmplase cu ei? Au intrat și ei în camera lui Lucy și n-au mai fost văzuți niciodată după aceea? Oare odată ce Linus intra cu Lucy în cameră, avea să dea peste scheletele predecesorilor lui țintuite de tavan, deasupra patului? Linus putea să fie ferm la nevoie, dar nu era foarte puternic și amețea numai când vedea sânge. Nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi văzut niște intestine atârnate prin cameră, ca o ghirlandă decorativă umedă.

S-a uitat la domnul Parnassus, care a dat din cap încurajator. Asta nu l-a liniștit deloc pe Linus. Poate că domnul Parnassus era la fel de diabolic ca Lucy – naiba să le ia de șosete colorate și de zâmbet fermecător.

Aproape că s-a împiedicat când și-a adus aminte de *zâmbetul fermecător.*

A alungat gândul repede.

Putea să facă asta.

Putea să facă asta.

Lucy era doar *un copil.*

Și-a luat o expresie plăcută (nu cu mult diferită de o grimasă) și a zis:

— Aș fi încântat să-ți văd camera, Lucy. Sper că e ordine. O cameră dezordonată e semnul unei minți dezordonate. Cel mai bine e să ții lucrurile cât se poate de aranjate.

Ochii lui Lucy au început să danseze.

— Așa e, domnule Baker? Atunci haideți să vedem cum arată mintea mea.

Linus era sigur că ăsta era unul dintre factorii de stres despre care îi vorbise doctorul lui. Nu avea ce să mai facă acum.

S-a oprit lângă Lucy.

S-a uitat în jos, spre el.

Lucy a rânjit. Linus s-a gândit că are mai mulți dinți decât e posibil.

A apăsat pe mâner.

A deschis ușa.

Balamalele au scârțâit și...

Au lăsat să se vadă un spațiu mic, cu un pat dublu așezat la perete, pe care erau aruncate o pătură în carouri și o pernă albă. Era suficient loc pentru un birou, dar nu mai mult de atât. Pe birou se afla o colecție de pietre strălucitoare, cu vinișoare de cuarț.

Pe pereți erau atârnate discuri, fiecare agățat de un ac care trecea prin cercul din mijloc. Discuri ale lui Little Richard, The Big Bopper, Frankie Lymon and The Teenagers, Ritchie Valens și Buddy Holly. De fapt, cele mai multe discuri erau semnate de Buddy Holly.

Linus a tresărit când le-a văzut. Recunoștea majoritatea discurilor pentru că le avea și el acasă. Petrecuse multe nopți ascultând „Peggy Sue" și „That'll Be the Day" și „Chantilly Lace".

Dar, în afară de Little Richard și de Frankie Lymon, toate mai aveau ceva în comun. Era puțin morbid, dacă stăteai să te gândești bine. Dar avea sens.

Nici nu a observat când Lucy a închis ușa în urma lor.

— Ziua în care muzica a murit, a zis Lucy.

Linus s-a întors, în timp ce inima îi bătea cu putere. Lucy stătea în ușă, cu spatele lipit de ea.

— Poftim?

Lucy a făcut un semn spre discuri.

— Buddy Holly și Ritchie Valens și The Big Bopper.

— Un accident de avion, a spus Linus încet.

Lucy a dat din cap și s-a împins din ușă.

— Ritchie și Bopper nici măcar nu trebuiau să fie în avion, știați?

Știa.

— Cred că da, a zis.

— Bopper era bolnav și a luat locul altcuiva.

Locul lui Waylon Jennings, și-a adus aminte Linus, dar nu a spus nimic.

— Și Ritchie și-a câștigat locul la un pariu. Buddy nu voia să meargă în frig, cu un autobuz, și trebuiau să ajungă în Montana.

Lucy s-a întins și a pus mâna pe „Chantilly Lace". Părea aproape reverențial.

— Pilotul nu a primit informații corecte despre vreme și avionul nu avea instrumentele necesare de zbor. Ciudat, nu?

I-a zâmbit lui Linus.

— Îmi plac cântecele care mă fac fericit. Și îmi place moartea. E ciudat cum oamenii le pot amesteca. Toți au murit din întâmplare și oamenii au cântat despre ei după. Îmi plac cântecele alea, deși nu la fel de mult precum cele cântate de oameni morți.

Linus a tușit sec.

— Și... și mie îmi place muzica. Am câteva dintre discurile astea acasă.

Lucy s-a uitat la el mirat.

— Muzică de oameni morți?

Linus a dat din umeri:

— Cam... așa ceva?! Cu cât e mai veche muzica, cu atât e mai probabil ca artistul să fie mort.

— Da, a răspuns Lucy.

Ochii roșii începeau să-i scapere.

— Așa e. Moartea e minunată pentru muzică. Îi face pe cântăreți să sune ca niște fantome.

Lui Linus i s-a părut un prilej bun să schimbe subiectul la ceva mai puțin morbid.

— Îmi place camera ta.

Lucy s-a uitat în jur, iar ochii i s-au mai domolit.

— E cea mai tare. Îmi place să am camera mea. Arthur zice că e important să fiu independent.

S-a uitat la Linus o clipă, apoi și-a mutat repede privirea. Linus putea să jure că Lucy părea aproape *emoționat.*

— Atâta vreme cât nu mă duc prea departe.

Lucy a făcut ochii mari și a continuat:

— Dar nu sunt un bebeluș! Pot să am grijă de mine și singur! De fapt, sunt singur tot timpul!

Linus a ridicat mirat din sprâncene.

— *Tot* timpul? O, nu. Nu, nu, nu. Așa ceva e inacceptabil. O să trebuiască să vorbesc cu domnul Parnassus, dacă așa stau lucrurile. Un copil de vârsta ta nu ar trebui să fie lăsat singur *tot* timpul...

— Nu *asta* am vrut să spun, a strigat Lucy. Voiam să zic că nu sunt *niciodată* singur! Niciodată, niciodată! Oriunde mă duc, e și el acolo! E ca o umbră! E superenervant.

— Bine, dacă zici tu.

Lucy a dat disperat din cap.

— Da, zic. *Exact* asta zic. Așa că nu trebuie să vorbiți despre asta cu Arthur și nu trebuie să o treceți în rapoarte și nu trebuie să scrieți lucruri rele despre mine.

Zâmbetul lui era de-a dreptul angelic.

— Jur că sunt o persoană bună.

Zâmbetul i s-a șters de pe chip.

— Și nici nu e nevoie să vă uitați sub patul meu. Și, chiar dacă vă uitați, să știți că scheletul de pasăre nu e al meu și nu

știu cine l-a pus acolo, dar n-ar fi trebuit s-o facă, pentru că nu e bine.

A zâmbit iar.

Linus l-a fixat cu privirea.

— Bine, a zis, după care a făcut un pas în față și l-a apucat pe Linus de mână. Asta e tot! Asta e camera mea! Nu mai e nevoie să vedeți și altceva!

L-a tras pe Linus spre ușă și a deschis-o repede.

— Arthur! Mi-a văzut camera și a zis că totul arată bine și că nu e nimic rău și că sunt o persoană bună. Și ne place aceeași muzică! *Muzică de oameni morți.*

Domnul Parnassus și-a ridicat privirea din cartea pe care o ținea pe genunchi.

— Măi să fie? Muzică de oameni morți?

Lucy și-a ridicat capul și s-a uitat la Linus, ținându-l în continuare strâns de mână.

— Ne plac lucrurile moarte, nu-i așa, domnule Baker?

Linus a îngăimat ceva.

Lucy i-a dat drumul și s-a aruncat pe jos, la picioarele domnului Parnassus, acolo unde era și când a venit Linus. Și-a pus mâinile pe burtă și a început să se uite la tavan.

— Mintea mea e plină de păianjeni care își depun ouăle în materia mea cenușie. În curând vor cloci și mă vor consuma cu totul.

Linus nu știa cum să răspundă la asta.

Din fericire, se pare că domnul Parnassus știa. A închis cartea și a așezat-o pe o masă mică de lângă scaune. L-a atins ușor pe Lucy pe umăr cu pantoful.

— Cât de descriptiv. Vom vorbi despre asta mai în detaliu într-o clipă. În primul rând, domnul Baker ar vrea să asiste. Ar fi în regulă din partea ta?

Lucy s-a uitat la Linus, după care și-a întors privirea spre tavan.

— Bine. Și lui îi plac lucrurile moarte la fel de mult cum îmi plac mie.

Asta nu era deloc adevărat.

— Așa e, a zis domnul Parnassus și i-a făcut un semn lui Linus să ia loc pe scaunul liber. Ce coincidență. Unde eram înainte să ajungă domnul Baker?

Linus s-a așezat. Și-a scos carnețelul și creionul. Nu știa de ce îi tremurau mâinile.

— Imperativul categoric, a zis Lucy. Kant.

— A, da, a răspuns domnul Parnassus. Mulțumesc că mi-ai amintit.

Linus avea senzația că nu avusese deloc nevoie să i se amintească.

— Și ce a spus Kant despre Imperativul Categoric?

Lucy a oftat:

— Că este principiul suprem al moralității. Este un obiectiv. Un principiu necesar și obligatoriu, care trebuie mereu urmat, în ciuda dorințelor naturale și ale tendințelor de a face opusul.

— Și avea dreptate Kant?

— Că dacă ești imoral ești irațional?

— Da.

Lucy s-a strâmbat:

— Nu?!

— De ce nu?

— Pentru că oamenii nu sunt făcuți doar din alb și negru. Oricât de mult ar încerca, nu pot să meargă pe același drum, fără să fie distrași. Și asta nu îi face oameni răi.

Domnul Parnassus a dat din cap.

— Chiar dacă ai păianjeni în creier?

Lucy a ridicat din umeri.

— Poate. Dar Kant vorbea despre oamenii normali. Eu nu sunt normal.

— De ce nu?

Lucy s-a bătut ușor pe burtă.

— Din cauza locului din care vin.

— Și de unde vii?

— Dintr-un vagin care a fost penetrat de un penis.

— Lucy, l-a mustrat domnul Parnassus când l-a auzit pe Linus înecându-se.

Lucy și-a dat ochii peste cap. A început să se foiască, de parcă nu stătea comod.

— Vin dintr-un loc în care lucrurile nu sunt bune.

— Și aici e mai bine?

— În mare parte.

— Ce te face să zici asta?

Lucy s-a uitat la Linus și apoi și-a întors privirea spre domnul Parnassus.

— Pentru că aici am camera mea. Și discurile mele. Și pe tine și pe ceilalți, chiar dacă Theodore nu mă lasă să-i văd comoara.

— Și păianjenii?

— Sunt tot acolo.

— Dar?

— Dar pot să am păianjeni în cap, atâta vreme cât nu-i las să mă consume, ca mai apoi să distrug lumea.

Linus de-abia mai putea să respire.

Domnul Parnassus nu părea să aibă o problemă cu asta. Zâmbea.

— Exact. E omenesc să greșești, chit că ești rațional sau nu. Și, deși unele greșeli sunt mai mari decât altele, atât timp cât învățăm din ele, devenim oameni mai buni. Chiar dacă avem păianjeni în creier.

— Sunt necurat.

— Așa spun unii oameni.

Fața lui Lucy s-a schimonosit, de parcă se gândea serios la ceva.

— Arthur?!

— Da?!

— Știai că numele tău e un munte?

Domnul Parnassus a clipit, de parcă ar fi fost luat prin surprindere:

— Da. Cum de știi tu asta?

Lucy a dat din umeri:

— Știu multe lucruri, dar nu știu mereu de unde le știu. Are sens?

— Oarecum.

— Muntele Parnas era sfânt pentru Apollo.

— Știu.

— Și ai auzit de Linus din Tracia?

Domnul Parnassus a început să se foiască în scaun.

— Nu... nu cred.

— Aha! Păi, Apollo l-a omorât pe Linus cu săgețile lui, din cauza unui concurs muzical. O să-l omori și tu pe domnul Baker?

Lucy și-a întors capul încet și s-a uitat la Linus.

— Dacă da, poți să ai grijă să folosești și tu săgeți, nu ceva mai sângeros? Nu vreau să fie și el necurat.

Și a început să râdă.

Domnul Parnassus a oftat, iar lui Linus i s-a tăiat respirația.

— Ai gândit toată povestea asta ca să poți să faci o glumă?

— Da, a zis Lucy, ștergându-și ochii de lacrimi. Pentru că mi-ai spus odată că dacă nu putem să râdem de noi înșine, înseamnă că facem ceva greșit.

Apoi s-a încruntat.

— Fac ceva greșit? Mi se pare că nimeni nu râde.

— Mi-e teamă că umorul e subiectiv, a răspuns domnul Parnassus.

— Ce păcat, a zis Lucy și a continuat să se uite la tavan. Omenirea e așa de ciudată. Dacă nu râdem, atunci plângem

sau fugim mâncând pământul de monștrii care încearcă să ne mănânce. Și nici măcar nu trebuie să fie monștri *adevărați*. Ar putea fi unii pe care i-am inventat noi. Nu ți se pare ciudat?

— Așa e. Dar prefer așa, decât alternativa.

— Și care ar fi alternativa?

— Să nu simțim nimic.

Linus și-a întors repede privirea.

Lucy a fost încântat că domnul Parnassus a încheiat ședința mai devreme, la 18:15. I s-a spus că poate să meargă în bucătărie, să vadă dacă doamna Chapelwhite are nevoie de ajutor. A sărit în picioare și a început să tropăie în cerc de bucurie, înainte să iasă pe ușă, urlând peste umăr că speră că lui Linus i s-a părut revelator timpul petrecut împreună.

Linus nu era sigur că *revelator* era cuvântul potrivit.

Au stat în tăcere până când Lucy a început să coboare scările, făcând mult prea mult zgomot pentru un băiețel de talia lui. Suna de parcă sărea pe orice suprafață de care a dat până la parter.

Linus știa că domnul Parnassus îl așteaptă la cotitură, așa că a profitat de ocazie să-și adune gândurile cât putea de bine. Carnețelul lui era îngrijorător de gol. Uitase efectiv să ia notițe, așa că nu scrisese nici măcar un cuvânt. Asta nu era deloc bine pentru cineva în poziția lui, dar i se părea că avea o scuză, după tot ce auzise și văzuse de când venise pe insulă.

— Nu e ce mă așteptam, a zis Linus în cele din urmă, cu privirea în gol.

— Nu?!

A scuturat din cap.

— Sunt... anumite conotații în spatele numelui lui. Antihristul.

S-a uitat spăsit la domnul Parnassus.

— Dacă e să fiu sincer.

— Serios?! a întrebat domnul Parnassus sec. Nu observasem.

— Nu-mi pare rău pentru asta.

— Nici nu mă aștept să vă pară, a zis domnul Parnassus și a coborât privirea în pământ. Pot să vă spun un secret?

Asta l-a speriat pe Linus. Deja își dăduse seama că directorul din Marsyas nu împărtășea secrete des. Era enervant, dar de înțeles.

— Da?! Adică firește.

— Și eu mi-am făcut griji când am auzit că o să fie adus aici.

Linus s-a uitat la el:

— V-*ați făcut griji*?

Domnul Parnassus a ridicat din sprâncene. Linus a trebuit să-și aducă aminte că, potrivit dosarului, omul ăsta era cu cinci ani mai mare decât el. Părea ciudat de tânăr. Fără să știe exact de ce, Linus și-a îndreptat spatele și și-a supt puțin burta, dar asta era doar treaba lui.

— De ce păreți așa de contrariat?

— Îmi *fac griji* când întârzie autobuzul. Îmi *fac griji* când dorm prea adânc și nu aud alarma. Îmi *fac griji* când merg la magazin în weekend și un avocado costă prea mult. Astea sunt griji, domnule Parnassus.

— Astea sunt fleacuri, l-a corectat cu blândețe. Micile probleme ale unei vieți normale. Și nu e nimic în neregulă cu asta. Spun că mi-am făcut griji pentru că e cea mai bună cale prin care pot să-mi exprim sentimentele. Mi-am făcut griji pentru că era singur, dar simt asta față de toți copiii ăștia. Mi-am făcut griji că n-o să se înțeleagă cu cei care erau deja aici. Mi-am făcut griji că n-o să fiu în stare să-i ofer ce are nevoie.

— Și faptul că e ce e? a întrebat Linus. De-asta nu v-ați făcut griji? Mi se pare că ăsta ar fi trebuit să fie principalul motiv de *îngrijorare*.

Domnul Parnassus a ridicat din umeri.

— Bineînțeles, dar nu a fost mai important. Am înțeles gravitatea situației, domnule Baker. Dar nu puteam să mă concentrez doar pe asta. Numai de așa ceva a fost înconjurat până acum, de oameni care-și fac griji pentru ce e, pentru ce e în stare să facă. Dar grijile lor erau doar o fațadă pentru frică și repulsie. Și copiii înțeleg mai multe decât credem noi. Dacă ar vedea în mine același lucru ca în toți ceilalți, ce speranță ar mai fi?

— Speranță? a întrebat Linus prostește.

— Speranță, a repetat domnul Parnassus. Pentru că asta trebuie să-i oferim, asta trebuie să le oferim tuturor. Speranță și îndrumare și un loc al lor, un cămin unde pot să fie cine sunt, fără frica de repercusiuni.

— Îmi pare rău, dar cred că e un pic nesăbuit să-l punem pe Lucy în aceeași oală cu ceilalți. *Nu* e ca ceilalți.

— Nici Talia nu e, s-a răstit domnul Parnassus. Nici Theodore. Nici Phee sau Sal sau Chauncey. Sunt aici tocmai pentru că *nu* sunt ca ceilalți. Dar asta nu înseamnă că așa trebuie să rămână lucrurile.

— Îmi păreți naiv.

— Sunt *frustrat*, a zis domnul Parnassus. Copiii ăștia se confruntă doar cu idei preconcepute cu privire la cine sunt. Și cresc și ajung să fie niște adulți care doar asta știu. Chiar dumneavoastră ați zis-o: Lucy nu e cum vă așteptați să fie, ceea ce înseamnă că deja ați hotărât cine e. Cum putem lupta împotriva prejudecăților dacă nu facem nimic să le schimbăm? Dacă le permitem să putrezească, atunci ce rost mai are?

— Și totuși rămâneți mereu pe insulă, a zis Linus defensiv. Nu plecați niciodată. Nu îi lăsați *nici pe ei* să plece.

— Îi protejez de o lume care nu înțelege. Vom reuși doar cu pași mici, domnule Baker. Dacă reușesc să le insuflu încre-

dere în ei, un simț al propriei persoane, atunci poate asta le va da și uneltele de care au nevoie să facă față lumii adevărate, mai ales din moment ce va fi la fel de greu pentru ei. Nu ajută deloc nici că DERETIMA trimite pe cineva ca dumneavoastră să-și bage nasul.

— Pe cineva ca mine? a întrebat Linus. *Asta* ce vrea să însem...

Domnul Parnassus a oftat.

— Îmi cer scuze. A fost nedrept din partea mea. Știu că doar vă faceți meseria, a spus și a zâmbit firav. Indiferent de cine vă e angajator, cred că sunteți capabil să vedeți mai departe de un dosar sau un nume.

Linus nu era sigur dacă e o insultă sau un compliment.

— Au mai fost și alții? Înaintea mea? Asistenți sociali.

Domnul Parnassus a dat încet din cap.

— O dată. Pe atunci le aveam doar pe Talia și pe Phee, iar Zoe – doamna Chapelwhite – deja se oferise să mă ajute. Se zvonea că aveau să mai vină și alții, dar nu era nimic concret. Însă transformasem casa asta într-un cămin pentru cei care erau deja aici și mă pregăteam și de alții. Predecesorul dumneavoastră s-a... schimbat. A fost drăguț la început și credeam că o să și rămână aici. Dar apoi s-a schimbat.

Linus a înțeles toate lucrurile care nu erau spuse. A înțeles de ce doamna Chapelwhite râsese de el când o întrebase stângaci dacă era ceva între ea și domnul Parnassus. Și, deși nu era treaba lui, a întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost promovat, a zis domnul Parnassus încet. Mai întâi în postul de Supraveghetor. Apoi, din câte știu, a ajuns în Conducerea Extrem de Superioară. Așa cum și-a dorit mereu. Am învățat o lecție foarte dură atunci: uneori e bine să nu ne spunem dorințele cu voce tare, pentru că nu se vor îndeplini.

Linus a clipit. N-avea cum să vorbească de...

— Bărbatul cu gușă?

Domnul Parnassus a pufnit:

— Nu.

— Bărbatul cu ochelari?

— Nu, domnule Baker. Nu bărbatul cu ochelari.

Asta îl mai lăsa doar pe chipeșul cu părul ondulat. Domnul Werner. Cel care îi spusese lui Linus că există niște *motive de îngrijorare* cu privire la abilitățile lui Arthur Parnassus. Linus era scandalizat, deși nu era prea sigur de ce.

— Dar e așa de... de...

— De?! a repetat și domnul Parnassus.

Linus s-a agățat de singurul lucru care i-a trecut prin minte.

— Servește șuncă presată la prânzurile de sărbători! E *groaznic*.

Domnul Parnassus s-a uitat la el o clipă și apoi a izbucnit în râs. Linus a fost luat prin surprindere de cât de cald și de melodios era sunetul, ca valurile care se sparg pe niște pietre netede.

— O, dragul meu domn Baker. Mă surprindeți de fiecare dată.

Linus s-a simțit curios de mândru de el.

— Încerc.

— Așa e, a zis și și-a șters lacrimile de râs.

N-au mai zis nimic. Linus nu s-a mai simțit așa de confortabil de când ajunsese pe insulă. Nu îndrăznea să analizeze prea mult situația, de frică să nu vadă lucruri pe care nu era pregătit să le vadă, deși știa că e ceva acolo. Dar, ca toate lucrurile, și asta era temporar. Timpul petrecut de el aici, la fel ca timpul petrecut pe lumea asta, era finit. Nu avea rost să creadă altceva.

Apoi, fără să se gândească, a zis:

— Kant, Arthur? Serios? Dintre toate lucrurile din lume.

Ochii domnului Parnassus străluceau în lumina apusului.

— Are și el erorile lui de judecată.

— Puțin spus. Schopenhauer a spus că...

— *Schopenhauer*? Îmi retrag orice lucru drăguț pe care l-am zis despre tine, Linus. Nu mai ai ce căuta pe insulă. Pleacă imediat, a spus domnul Parnassus.

— A avut niște argumente foarte pertinente! Și asta doar a validat opera lui Kant!

Domnul Parnassus a pufnit:

— Validarea nu era ceva ce Kant...

— Dragul meu domn, tocmai aici greșești.

Și așa și-au petrecut următoarele ore.

Capitolul 10

Când doamna Chapelwhite a oprit mașina, feribotul aștepta la docuri. Linus putea deja să-l vadă pe Merle pe punte. Le-a făcut cu mâna iritat, cu o expresie chinuită pe față.

— Cam nerăbdător, nu? a zis Linus când pasarela a fost coborâtă de pe feribot.

— N-ai idee, a bombănit doamna Chapelwhite. Se poartă mereu de parcă are treabă în altă parte. Domnul Parnassus e singurul care-l plătește pentru barca asta amărâtă și știe și el asta. Nici măcar nu avem nevoie de ea, dar o folosim ca să nu agităm spiritele.

— Cum ați... Știți ceva? Nici nu vreau să știu. Mergem?

Doamna Chapelwhite a oftat.

— Dacă e chiar musai.

— Mi-e teamă că e, a zis Linus înțelept.

S-a uitat la el, a pornit mașina și au început să înainteze încet. Linus se gândea că o să mai zică ceva, dar n-a mai scos niciun cuvânt. Se întreba dacă nu cumva proiectează.

Feribotul s-a zgâlțâit când a urcat mașina pe el și, deși lui Linus îi era puțin greață, nu a fost la fel de rău ca atunci când a ajuns pe insulă, cu o săptămână în urmă. Asta l-a surprins. Trecuse doar o săptămână? Ajunsese duminică și... da. Trecuse exact o săptămână. Nu înțelegea de ce-l mira asta. Tot îi era dor de casă, dar era ca o durere surdă în stomac.

Probabil nu era un semn prea bun.

Doamna Chapelwhite a oprit mașina când pasarela s-a ridicat iar în spatele lor, cornul s-a auzit de undeva de deasupra și au pornit. Linus a scos mâna din mașină, ca să simtă briza suflându-i printre degete.

Erau la bord doar de câteva minute, când a apărut Merle:

— Ai banii? a întrebat. Și ține minte, s-a dublat tariful.

Doamna Chapelwhite a pufnit:

— Da, scârțar bătrân.

S-a aplecat spre torpedo.

Linus s-a panicat brusc.

— Cine conduce feribotul?

Merle s-a încruntat:

— Chestiile astea se conduc singure. Știi tu, calculatoare și alte nebunii.

— A, a zis Linus fără să se gândească. Atunci tu ce rost mai ai?

Merle s-a uitat mirat la el:

— Ce-ai zis?

— Banii tăi, a intervenit doamna Chapelwhite mieroasă, punându-i un plic în mâini. Și domnul Parnassus m-a rugat să-ți transmit un mesaj. Speră că tariful nu se va mai dubla în viitorul apropiat.

Mâinile lui Merle tremurau de nervi când i-a smuls plicul.

— Nu mă miră. Dar așa e-n afaceri. E o economie grea.

— Da? Nu observasem, a zis doamna Chapelwhite.

Zâmbetul lui Merle era de-a dreptul crud.

— Normal că nu. Ăștia ca voi credeți că sunteți mai presus decât noi...

— Ai face bine să stai jos, l-a sfătuit Linus. Și ai grijă să nu bei banii ăia. Altfel nici nu vreau să mă gândesc cum vei supraviețui în această *economie grea.*

Merle s-a uitat la el, s-a răsucit pe călcâie și a pornit înapoi spre cârmă.

— Ce nenorocit, a bombănit Linus.

S-a uitat la doamna Chapelwhite, care îl fixa cu privirea.

— Ce?! a întrebat-o.

Femeia a scuturat din cap:

— Tu... nu contează.

— Ziceți ce-aveți de spus, doamnă Chapelwhite.

— Spune-mi Zoe, bine?! Toată treaba asta cu doamna Chapelwhite începe să mă plictisească.

— Zoe, a zis Linus încet. Cred că... ai dreptate.

— Și tu o să fii Linus.

— Nu înțeleg de ce contează așa de mult, a bombănit, dar nici n-a contrazis-o.

Zoe l-a lăsat în fața poștei, după ce, cu câteva străzi înainte, i-a arătat o alimentară.

— Vino aici când termini. O să încerc să mă mișc repede. Vreau să ne întoarcem pe insulă cât mai rapid.

— De ce? a întrebat Linus cu o mână pe portieră și cu un plic mare în cealaltă.

Femeia i-a zâmbit larg:

— E a doua sâmbătă a lunii.

— Și?!

— Mergem în aventuri cu copiii. E tradiție deja.

Lui Linus nu-i suna deloc bine:

— Ce fel de aventuri?

L-a analizat din cap până în picioare:

— Să zicem că o să trebuiască să-ți cumpăr niște lucruri. Ce porți acum nu e deloc potrivit și bănuiesc că asta e tot ce ai la tine. Cât ai în talie?

Linus s-a oprit brusc:

— Nu văd de ce ar fi asta treaba ta!

Femeia i-a făcut semn să iasă mai repede.

— Lasă, cred că știu. Mă descurc. Ne vedem la magazin!

Cauciucurile au scrâșnit pe asfalt. Oamenii de pe trotuar se uitau la Linus, pe măsură ce un nor de fum negru se îndepărta. Linus a tușit și a încercat să împrăștie praful cu mâna.

— Bună ziua, le-a zis unor trecători care se plimbau ținându-se de mână.

Cei doi s-au uitat repede în altă parte și au traversat.

Linus s-a uitat puțin în jos. Purta pantaloni, o cămașă și cravată, hainele lui obișnuite. Nu era sigur că voia să știe ce avea de gând doamna Chapelwhite, *Zoe*. Nu contează. O să-i spună mai încolo.

Exact ca în restul satului, poșta era luminoasă și strălucitoare, pictată în culori pastelate, cu rânduri de scoici enorme pe pereți. În hol era un panou cu un afiș bine cunoscut: DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA. ÎNREGISTRAREA NE AJUTĂ PE TOȚI!

Un bărbat stătea în spatele ghișeului și îl privea plictisit. Avea ochii mici și din fiecare ureche îi ieșeau câteva fire dese de păr. Avea pielea zbârcită și bronzată.

— Vă pot ajuta?

— Cred că da, a zis Linus și s-a dus la ghișeu. Am nevoie să trimit asta către Departamentul Responsabil de Tineretul Magic.

I-a dat plicul cu primul raport săptămânal. Era detaliat, probabil mai detaliat decât era nevoie, dar nu făcuse nicio modificare în cele douăzeci și șapte de pagini scrise de mână.

— DERETIMA, nu? a întrebat bărbatul, uitându-se lung la plic și vădit interesat, ceea ce-l făcea pe Linus să se simtă incomod. Am auzit că e un reprezentant aici. Era și timpul, dacă mă întrebați pe mine.

— Nu v-am întrebat, i-a tăiat-o Linus.

Bărbatul l-a ignorat. A pus plicul pe un cântar și s-a uitat iar la Linus.

— Sper că o să faceți ce trebuie.

Linus s-a încruntat.

— Adică?

— Să închideți locul ăla. E un pericol.

— În ce sens?

Era mândru de cât de calmă îi era vocea.

Bărbatul s-a aplecat spre el. Respirația îi mirosea dezgustător de puternic a bomboane de soc.

— Circulă tot felul de zvonuri, știți?! i-a șoptit.

Linus s-a chinuit să nu se dea înapoi:

— Nu, nu știu. Ce zvonuri?

— Lucruri întunecate, a zis omul. Lucruri *diavolești*. Ăștia nu sunt copii. Sunt *monștri* care fac lucruri monstruoase. Cei care se duc pe insula aia nu se mai întorc niciodată.

— Cine se duce acolo?

Bărbatul a dat din umeri.

— Știți dumneavoastră. Oameni. Se duc acolo și nimeni nu mai știe nimic de ei. Și Parnassus ăla. Un tip foarte ciudat. Dumnezeu știe ce-i pune să facă acolo, singuri.

După o pauză, a continuat:

— I-am și văzut pe câțiva.

— Pe copii?

Bărbatul a pufnit.

— Mda, dacă se pot numi copii.

Linus și-a dat capul pe spate.

— Pare că i-ați urmărit îndeaproape.

— O, da. Nu mai vin aici, dar, când veneau, fiți sigur că stăteam cu ochii pe ei.

— Interesant, a zis Linus. Sunt sigur că-mi pot modifica raportul și le pot comunica celor de la DERETIMA că un bărbat de vârsta dumneavoastră a fost suspect de interesat de niște copii orfani. E bine așa? Mai ales din moment ce vă plătesc să nu spuneți nimic, lucru pe care e clar că nu sunteți în stare să-l faceți.

Bărbatul a făcut un pas înapoi, cu ochii mari.

— Nu asta am...

— Nu sunt aici pentru părerea dumneavoastră, domnule. Sunt aici să pun un plic la poștă. Asta e tot ce vă cer.

Bărbatul a mijit ochii.

— 3,25.

— O să am nevoie și de bon, i-a zis Linus în timp ce plătea. Ca să poată fi decontat. La urma urmei, banii nu cresc în copaci, nu?

Funcționarul i-a trântit bonul pe tejghea. Linus l-a semnat, și-a luat exemplarul lui și a dat să plece, când a auzit deodată:

— Dumneavoastră sunteți Linus Baker?

S-a uitat înapoi.

— Da?!

— Am un mesaj pentru dumneavoastră.

— Dacă e ca mesajul pe care tocmai mi l-ați spus, nu mă interesează.

Bărbatul a scuturat din cap:

— Ce prostie. Nu e din partea mea, deși ați face bine să mă ascultați, înainte să vi se întâmple ceva. E oficial. De la DERETIMA.

Nu se aștepta să primească ceva, mai ales așa de repede. A așteptat ca bărbatul să caute într-o cutie de lângă el, până când a scos un plic micuț, pe care i l-a dat. Era de la DERETIMA, așa cum spusese bărbatul. Cu sigiliul oficial și tot tacâmul.

Era cât pe ce să-l deschidă, când a simțit privirea bărbatului ațintită asupra lui.

Brusc i-a venit o idee.

— Nu vă supărați, se întâmplă să știți ceva despre cum se construiește o plută?

Bărbatul părea confuz.

— O plută, domnule Baker?

Linus a zâmbit slab.

— Nu contează.

S-a întors și a ieșit din poștă.

Odată ajuns pe stradă, a deschis plicul. Înăuntru era o singură foaie de hârtie.

A despăturit-o.

Scria așa:

DEPARTAMENTUL RESPONSABIL DE TINERETUL MAGIC
MEMO DIN PARTEA CONDUCERII EXTREM DE SUPERIOARE

Domnule Baker:

Așteptăm cu nerăbdare rapoartele dumneavoastră. Vă aducem aminte că NU trebuie să omiteți nimic.

Nimic.

Cu sinceritate,

CHARLES WERNER
CONDUCEREA EXTREM DE SUPERIOARĂ

Linus s-a uitat în jos vreme îndelungată.

A găsit-o pe Zoe la magazin, exact acolo unde zisese c-o să fie. Avea un coș plin și părea că se ceartă cu măcelarul din cauza unei bucăți mari de carne.

— Totul bine? a întrebat el și s-a dus lângă ea.

— Da, a bombănit Zoe, uitându-se urât la măcelar. Ne târguiam doar.

— Ba nu ne târguiam deloc. Toate prețurile cresc!

Zoe a mijit ochii.

— Pentru toată lumea?

— Da! a insistat măcelarul. Pentru toată lumea!

— Nu te cred.

— Atunci iau carnea înapoi.

Zoe a întins mâna și a luat repede carnea de pe tejghea.

— Nu. E în regulă. Dar o să țin minte asta, Marcel. Să nu crezi că n-o s-o fac.

Bărbatul a tresărit, dar nu a mai zis nimic.

Zoe a pus carnea în coș și l-a împins mai departe. Linus a pornit după ea.

— Ce-a fost asta? a întrebat el.

Zoe a zâmbit slab.

— Nimic ce nu pot rezolva. Ți-ai trimis raportul?

— Da.

— Și bănuiesc că n-o să-mi spui ce ai scris în el.

Linus s-a uitat la ea, șocat.

— *Normal* că nu! Este o comunicare privilegiată menită să...

Zoe i-a făcut semn s-o lase baltă:

— Am încercat și eu.

— ... și *mai mult decât atât,* așa cum e menționat în *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*, la pagina 519, paragraful 12, subparagraful...

Zoe a oftat:

— Mi-am făcut-o cu mâna mea.

S-a gândit să-i spună lui Zoe (ciudat că acum începuse să-i spună pe numele mic; cât se poate de neobișnuit) ce a zis bărbatul de la poștă, dar mai bine nu. Nu era sigur de ce. Poate pentru că simțea că mai auzise asta deja. În plus, și-a spus Linus, soarele strălucea. Era o zi splendidă. Nu avea de ce să o întristeze cu vorbele unui bigot.

Ziua s-a întristat imediat după ce s-au întors pe insulă.

Serios. Ar fi trebuit să se aștepte la asta.

Pe drumul de întoarcere, Merle a comentat că au întârziat, dar l-au ignorat. Cât încă erau pe feribot, Linus a admirat pescărușii și și-a adus aminte de covorașul lui de mouse de la DERETIMA, de poza cu plaja care îl întreba dacă ar vrea să fie aici.

Chiar era. *Era* aici.

Și era periculos să se gândească la asta. Pentru că nu era o vacanță, o excursie binemeritată după toată munca depusă. *Încă* lucra și, indiferent de locul în care ar fi fost, nu trebuia să uite asta. Deja mersese mai departe decât de obicei – toată povestea asta cu *Zoe* și *Arthur* nu era deloc profesionistă –, dar avea să mai dureze doar trei săptămâni. Casa lui îl aștepta, la fel și floarea-soarelui. Calliope sigur era nerăbdătoare să se întoarcă acasă, oricât de des o găsea tolănită la soare, în grădină, ore întregi, fără să se miște. Și ce dacă *mieunase* prima dată la el când o mângâiase între urechi, ceea ce-l făcuse pe Linus să se întrebe dacă nu cumva avea să-și piardă o mână? Nu însemna nimic.

Linus avea o viață.

O viață care, din păcate, părea să se încăpățâneze să-i testeze limitele sănătății psihice.

Stătea în fața oglinzii din dormitorul din casa de oaspeți și se uita la propria imagine.

O, Doamne.

Zoe îi pusese o pungă în brațe și îi spusese că îi luase niște haine pentru aventura de după-amiază. Îi ignorase complet protestele, continuând să care fiecare pungă din portbagaj ca pe niște fulgi. Îl lăsase efectiv singur pe alee.

Linus avea de gând să uite punga nedesfăcută în casa de oaspeți.

Dacă se prefăcea că nu exista, atunci nu trebuia să se uite înăuntru.

Ca să-și ia gândul de la ea, și-a pus la loc celelalte haine, care fuseseră spălate și aranjate frumos pe pat. Deasupra era un bilețel pe care scria *Serviciile săptămânale de curăţătorie au fost îndeplinite! Vă mulţumim că staţi pe insula Marsyas! Valetul dumneavoastră, Chauncey.* Faptul că Chauncey părea să-i fi spălat toate hainele, inclusiv lenjeria intimă, era inacceptabil. Linus va trebui să vorbească cu el despre limite. Sigur o să vrea și bacșiș.

În timp ce-și aranja cravatele, și-a dat seama că trecuseră doar trei minute și că el *încă* se gândea la pungă.

Doar o privire, a bombănit.

A aruncat o privire.

Ce naiba? a întrebat în gol. *În niciun caz. E cât se poate de nepotrivit. Niciodată n-aș pune asta pe mine. Cine se crede? Sunt complet inutile zânele astea.*

A închis punga și a aruncat-o pe jos, într-un colț.

Apoi s-a așezat pe marginea patului. Poate ar fi fost bine să-și deschidă exemplarul din *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI* ca să-și aducă aminte unele părți. Sigur avea nevoie de asta. Devenea prea... *familiar* cu oamenii de aici. Un asistent social trebuia să păstreze un anumit grad de distanțare. Așa putea fi obiectiv și să nu-și lase opiniile să fie influențate sau distorsionate. Ar fi putut să fie în detrimentul vreunui copil. Trebuia să fie profesionist.

S-a ridicat, având de gând să facă întocmai asta. Ar fi putut să citească pe verandă. Suna perfect.

S-a mirat când, în loc să ia cartea grea, a pus mâna pe punga de pe jos. A deschis-o și s-a uitat înăuntru. Nu se schimbase nimic.

Probabil nici nu-mi vin, a bombănit. *Doar n-are cum să ghicească din ochi cât port. Și oricum n-ar trebui să stea cu ochii pe mine. E nepoliticos.*

Și tocmai de asta a simțit nevoia să-i arate că se înșelase. Așa, când avea s-o vadă iar pe Zoe (mai târziu și, evident nu

după ce mergea într-o aventură frivolă), putea să-i spună că trebuia să-și ia gândul de la o carieră de stilist personal, luând în calcul cât de puțin se pricepea.

Da. Fix asta avea de gând să facă.

Și-a pus hainele pe el.

Îi veneau perfect.

A bombănit ceva când s-a uitat în oglindă.

Păreau să fie potrivite pentru un safari în sălbăticia din Serengeti sau pentru jungla din Brazilia. Purta pantaloni scurți bej și o cămașă cu guler, tot bej. Nasturii de sus fuseseră scoși (aproape *smulși*), așa că îi lăsa la vedere gâtul gol și pielea fină și palidă. De fapt, nici nu-și amintea ultima dată când i se văzuse atât de multă piele – avea picioarele albe ca o fantomă. Mai rău, purta niște șosete maro până la jumătatea gambei și o pereche de bocanci care păreau incomozi, de parcă nu ar mai fi fost purtați niciodată.

Dar cel mai îngrozitor lucru era casca. Se simțea ciudat cu ea pe cap.

Așa că a stat acolo câteva minute, uitându-se în oglindă și întrebându-se de ce, în loc să arate ca un explorator din poveștile pe care le citea când era mic (mama lui le ura, așa că le ascundea sub pat și citea noaptea, pe ascuns, cu o lanternă sub pătură), arăta mai degrabă ca un ou maro cu mâini și picioare.

Nu, a zis și a scuturat din cap. *În niciun caz. N-o să ies așa. Chiar nu. E ridicol. Și toată...*

Cineva a bătut la ușă.

Linus s-a încruntat și și-a luat privirea de la oglindă.

Iar a bătut cineva.

A oftat. Cât noroc.

S-a dus la ușă, a tras adânc aer în piept și a deschis.

Pe terasă erau cinci copii, toți îmbrăcați în uniforme asemănătoare de explorator. Până și Theodore purta un fel de

vestă bej, care fusese decupată, cât să-i iasă aripile. S-a dat puțin în spate și a ciripit tare, înainte să se învârtă entuziasmat în cerc.

— Uau! a exclamat și Talia, după ce l-a examinat din cap în picioare. Chiar *sunteți* rotund. Ca mine!

Phee s-a aplecat ca să-i inspecteze genunchii cu atenție, cu aripile fluturându-i în spate.

— De ce sunteți așa de palid? Nu ieșiți niciodată afară? Niciodată, niciodată? Sunteți aproape la fel de translucid ca Chauncey.

Ochii lui Chauncey dansau pe tije:

— Bună ziua! Sper că vi s-au părut bine curățate hainele. Dacă observați că lipsește ceva, înseamnă că l-am pierdut din greșeală și îmi pare foarte rău. Vă rog să luați totuși în calcul ideea de a-mi da calificativul maxim pentru serviciile prestate.

Și a întins un tentacul.

Linus doar s-a uitat la el, impasibil.

Chauncey a oftat și și-a retras tentaculul.

— Ce aiurea!

Lucy rânjea spre Linus din spatele unei mustăți false, mult prea mare pentru fața lui. Și el purta un costum de explorator, deși al lui era roșu și avea un petic de pirat pe ochi, din motive pe care Linus nu voia să le știe.

— Bună ziua, domnule Baker. Eu sunt liderul acestei expediții, în care vom căuta comoara zânei insulei. Mă bucur că ați decis să veniți cu noi. Cel mai probabil veți suferi o moarte îngrozitoare în mâinile și gurile canibalilor, care vă vor prăji de viu pe o țepușă și vor linge sucurile de pe pielea dumneavoastră crocantă. Dacă aveți noroc, vă veți infecta cu fasceită necrozantă de la o mușcătură groaznică de insectă și corpul dumneavoastră va putrezi, până când veți ajunge doar o grămadă de oase și puroi însângerat. O să fie *minunat.*

Linus s-a uitat la el îngrozit.

— Copii, s-a auzit altă voce, faceți-i puțin loc domnului Baker, vă rog.

Linus s-a uitat în sus și l-a văzut pe Arthur în fața casei de oaspeți, cu Sal în spatele lui, care se uita speriat la Linus. Sal era îmbrăcat ca ceilalți copii și părea că încearcă să se ascundă în spatele lui Arthur, mai ales când a văzut că Linus se uită la el. Evident că nu-i ieșea deloc, luând în calcul dimensiunea lui și faptul că Arthur era slab ca o scândură.

Linus a simțit cum i se pune un nod în gât când a văzut cât de bine arăta Arthur în costumul lui. Al lui nu era bej, ca ale celorlalți, ci negru și avea o panglică roșie pe piept. La brâu părea să aibă și o macetă în teacă. Avea o mustață ca a lui Lucy, deși pe el arăta mult mai puțin ridicol. A tremurat ușor când i-a zâmbit Arthur. Linus a roșit și și-a întors privirea. Brusc îi era foarte cald. Un ou rotund și cald, cu membre palide.

Niciodată nu i-a păsat de cum arăta. Și n-avea de gând să înceapă acum. Era o vizită ca oricare alta pe care o făcuse în trecut.

O investigație, și-a spus.

Nu o vizită.

A deschis gura, pregătit să refuze orice invitație (nu pentru că ar fi crezut cu adevărat că erau canibali pe acolo, deși cu Lucy nu știai niciodată).

Dar, înainte să apuce să zică un cuvânt, Lucy a sărit de pe terasă și a pozat afectat, cu mâinile în șold.

— Să înceapă aventura! a strigat.

A pornit să mărșăluiască spre copacii groși, cu genunchii sus la fiecare pas.

Ceilalți copii s-au luat după el. Theodore a pornit în zbor, plutind deasupra lor. Sal i-a aruncat o privire lui Linus și apoi a fugit după ceilalți.

— Vii, Linus? a întrebat Arthur.

— Mustața ta e ridicolă, a bombănit Linus, înainte să coboare de pe verandă și să îi urmeze pe copii.

S-a prefăcut că nu a auzit râsul încet din spatele lui.

— Bine, a zis Lucy și s-a oprit la marginea pădurii.

S-a întors spre grup, cu ochii larg deschiși.

— Așa cum știți, există o zână diabolică...

— Heeeei! a țipat Phee.

— Lucy, nu facem oamenii diabolici, i-a reamintit Arthur când Theodore i-a aterizat pe umăr. Nu e politicos.

Lucy și-a dat ochii peste cap.

— Bine. Îmi retrag cuvintele. Există o zână *criminală*...

A făcut o pauză, de parcă aștepta obiecții. Nimeni n-a zis nimic. Până și Phee părea mulțumită. Linus s-a gândit că n-au înțeles deloc mesajul, dar era mai bine să nu zică nimic.

— O zână criminală care are o comoară ascunsă în inima pădurii, pe care trebuie s-o găsim. Nu promit că veți supraviețui toți. De fapt, e foarte probabil ca, și dacă ajungeți la comoară, să vă trădez și să vă dau de mâncare aligatorilor și să râd în timp ce ei vă rontăie oasele...

— Lucy, a zis Arthur din nou.

Lucy a oftat.

— Dar e rândul meu să fiu comandant, a zis și s-a bosumflat. Ai zis că pot să fac cum vreau.

— Așa e, dar asta nu implică și trădare.

— Dar sunt de fapt personajul negativ!

— Poate putem fi toți personaje negative, a propus Chauncey.

— Tu nici nu știi cum să fii rău, i-a zis Talia. Ești prea drăguț.

— Ba nu! Pot să fiu rău! Fii atentă!

Ochii i s-au mărit și privirea i s-a fixat pe Linus.

— Domnule Baker! Nu o să vă spăl hainele săptămâna viitoare! Ha ha ha!

Apoi a șoptit cu o voce panicată:

— Glumesc. O să vă spăl hainele. Vă rog să mă lăsați. Nu-mi luați bucuria asta.

— Eu vreau să fiu personajul negativ, a zis Phee. Mai ales din moment ce avem de-a face cu o zână criminală. În caz că nu știați, *și eu* sunt o zână, așa că și eu ar trebui să fiu o criminală.

— Mereu mi-am dorit să omor pe cineva, a zis Talia, mângâindu-și barba. Crezi că am timp să mă duc înapoi să-mi iau lopata?

Theodore și-a dezgolit dinții și a șuierat amenințător.

— Sal? a întrebat Lucy posomorât. Și tu vrei să fii personajul negativ?

Sal s-a uitat peste umărul lui Arthur. A ezitat, apoi a dat din cap.

— Bine, a zis Lucy și și-a aruncat mâinile în aer. Suntem *toți* răi.

Apoi a rânjit iar.

— Și poate tot pot să vă trădez, să fiu de fapt *bun și...*

S-a strâmbat, cu fața schimonosită și cu limba scoasă:

— Nu, sună groaznic. Îîîh! Iac! Bleah!

Linus începea să fie îngrijorat.

Lucy conducea grupul, urlând așa de tare, încât păsările cârâiau supărate și zburau din copaci. L-a întrebat pe Arthur dacă poate să-i folosească maceta ca să taie lianele groase care atârnau din copaci, lucru care lui Linus i s-a părut de-a dreptul alarmant. A răsuflat ușurat când Arthur a refuzat, spunându-i că ei pot folosi astfel de lucruri doar când mai cresc.

Dar nu părea să fie necesar. De fiecare dată când păreau să se încurce și nu mai puteau să înainteze în pădurea deasă, Phee o lua în față. Aripile ei străluceau puternic și tremurau

când își ridica mâinile. Lianele șerpuiau pe copaci, de parcă erau vii, și le făceau loc.

Copiii țipau de bucurie și Phee părea foarte mândră. Linus s-a gândit că special făcuse drumul mai greu, ca să fie nevoie de ea. Chiar și Sal a zâmbit când lianele s-au retras pe copaci.

Linus și-a dat seama repede că, deși stătuse afară mai mult în ultima săptămână decât în tot anul, nu însemna că era în formă. La scurtă vreme după ce au pornit, deja gâfâia și transpira abundent. I-a atras atenția lui Arhur, care a luat-o mai încet, lucru pentru care Linus a fost recunoscător.

— Unde mergem? a întrebat Linus, sigur că merseseră câteva ore bune, când de fapt nu trecuse nici măcar una.

Arthur a ridicat din umeri, părând cât se poate de odihnit.

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu-i așa că e încântător?

— Cred că noi doi înțelegem cu totul altceva prin cuvântul *încântător.* Ieșirea asta are vreun fel de structură?

Arthur a râs. Linus nu se simțea deloc confortabil cu cât de mult îi plăcea sunetul ăla.

— Viața lor are mereu structură. Micul dejun la 8:00, apoi ore. Prânzul la 12:00. Iar ore. Timp liber după-amiaza. Cina la 19:30. Somn la 21:00. Cred că o pauză în rutină din când în când face minuni pentru suflet.

— Potrivit *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*, copiii n-ar trebui...

Arthur a pășit cu ușurință peste un buștean mare, acoperit cu mușchi. S-a întors și i-a întins mâna lui Linus. Acesta n-a ezitat înainte s-o apuce. Mișcările lui erau mult mai puțin grațioase, dar Arthur l-a ajutat să nu cadă în cap, apoi i-a dat drumul când au început copiii să strige ceva.

— Cartea aia îți dictează viața, cred.

Linus s-a aricit.

— *Ba nu!* Și, chiar dacă ar fi așa, nu ar fi nimic în neregulă cu asta. Îmi oferă ordinea necesară pentru a crea copii fericiți și sănătoși.

— Chiar așa?

Linus a crezut că râde de el, dar nu părea s-o facă cu răutate. Se îndoia că Arthur Parnassus avea vreun strop de cruzime în vene.

— Există pentru un motiv, Arthur. Sunt niște legi care conduc lumea tineretului cu puteri magice. Experți din diverse domenii au cântărit toate...

— Experți umani.

Linus s-a oprit și a pus o mână pe un copac, cât să-și recapete respirația.

— Poftim?

Arthur și-a întors privirea spre bolta pădurii. Câteva raze de soare s-au strecurat printre frunze și trunchiuri și i-au luminat fața.

— Experți umani, a repetat. Nici măcar o singură persoană magică nu a avut vreun cuvânt de spus în acea carte. Fiecare literă vine din peniță și din mintea unui om.

Linus n-a mai știut ce să zică:

— Păi... e... n-are cum să fie adevărat. Sigur măcar *cineva* din comunitatea magică a oferit informații prețioase.

Arthur și-a coborât privirea și s-a uitat la Linus.

— De pe ce poziție? Nicio creatură magică nu a ocupat vreodată o poziție de putere. Cel puțin nu la DERETIMA. Și nici în guvern. Nu li se permite. Sunt marginalizați, indiferent de vârstă.

— Dar sunt... doctori magici. Și... avocați! Da, *avocați*. Chiar cunosc un avocat banshee. E foarte respectabil.

— Și ce fel de legi practică?

— Lucrează cu creaturile magice care încearcă să lupte... împotriva înregistrării...

— Aha, a zis Arthur. Înțeleg. Și doctorii?

Linus a simțit cum i se pune un nod în stomac.

— Tratează doar creaturi magice.

A scuturat din cap, încercând să-și limpezească gândurile îmbârligate.

— Trebuie să existe un motiv, Arthur. Predecesorii noștri știau că singura cale de a integra persoanele magice în cultura noastră e să avem reguli stricte, care să asigure o tranziție lină.

Privirea lui Arthur s-a înăsprit.

— Și cine zice că trebuie asimilați? Au avut de ales?

— Păi... nu. Bănuiesc că nu. Dar e pentru binele colectiv!

— Pentru cine? Ce se întâmplă când se fac mari, Linus? Vor fi monitorizați în continuare. Mereu va fi cineva cu ochii pe ei, le va urmări fiecare mișcare. Nu se termină când pleacă de aici. E mereu la fel.

Linus a oftat.

— Nu vreau să ne certăm din cauza asta.

Arthur a dat din cap.

— Sigur că nu. Pentru că, dacă ne-am certa, ar însemna că suntem amândoi așa de încuiați, încât n-am putea să vedem lucrurile și din cealaltă perspectivă. Și știu că nu sunt chiar așa de încăpățânat.

— Tocmai, a zis Linus, ușurat. Hei! a strigat după el.

Dar Arthur deja pornise repede printre copaci.

Linus a tras aer în piept, și-a șters fruntea și l-a urmat.

— Totul se trage de la Kant, a zis Arthur când Linus l-a prins din urmă.

— Bineînțeles, a bombănit Linus. E de-a dreptul ridicol, dacă mă întrebi pe mine.

Arthur a râs.

— Poate a avut dreptate din alte puncte de vedere, dar sigur pune lucrurile într-o perspectivă interesantă – toată întrebarea asta cu ce e sau nu moral.

— Însăși definiția imoralității e o ticăloșie, a zis Linus.

— Așa e. Dar cine suntem noi să decidem?

— Milioane de ani de evoluție biologică. Nu ne băgăm mâna în foc, pentru că ne-am arde. Nu ucidem, pentru că nu e bine.

Arthur a râs ironic:

— Și totuși oamenii încă le mai fac pe ambele. Odată, când eram tânăr, am cunoscut un phoenix căruia îi plăcea senzația de foc pe piele. Oamenii ucid oameni în fiecare zi.

— Nu poți să pui semnul de egalitate între cele două!

— Tu ai făcut deja asta, i-a răspuns Arthur cu blândețe. Eu rămân la aceeași părere ca în lecția cu Lucy. Lumii îi place să vadă lucrurile în alb și negru, în moral și imoral. Dar mai există și nuanțe de gri. Și doar pentru că o persoană *e capabilă* de lucruri rele, asta nu înseamnă că o să le și facă. Și mai e și noțiunea de imoralitate *percepută.* Mă îndoiesc că Chauncey ar pune vreodată vreun tentacul pe cineva ca să-i facă rău, chiar și doar ca să se apere. Și totuși oamenii îl văd și decid, în baza înfățișării lui, că e ceva monstruos.

— Nu e drept, a recunoscut Linus. Chiar dacă se ascunde sub patul meu o dată la trei nopți.

— Doar pentru că încă se luptă cu ce i s-a spus mereu că trebuie să fie, față de ce e cu adevărat.

— Dar el are locul ăsta, a zis Linus, ferindu-se de o altă ramură.

Arthur a dat din cap.

— Așa e. Dar nu va fi mereu așa. Nu va rămâne pe insulă pentru totdeauna, Linus. Chiar dacă, în înțelepciunea ta infinită, ne permiți să rămânem aici, într-o zi va ieși în lume pe cont propriu. Și tot ce pot să fac e să-l pregătesc pentru asta.

— Dar cum poți să-l pregătești dacă nu îl lași să plece niciodată?

Arthur s-a întors spre Linus, cu o figură încruntată.

— Nu e prizonier.

Linus a făcut un pas înapoi.

— Nu am... Nu asta voiam să.. Știu. Îmi pare rău dacă așa a sunat.

— Îi pregătesc, a zis Arthur. Dar îi și protejez. Ei... în ciuda a ceea ce sunt, a ceea ce pot să facă, tot sunt fragili. Sunt pierduți, Linus. Toți. Nu se au decât unul pe celălalt.

— Și pe tine, a zis Linus încet.

— Și pe mine. Și, deși înțeleg ce zici, sper că și tu poți să înțelegi ce zic eu. Știu cum funcționează lumea. Știu ce colți are. Te poate mușca fix când nu te aștepți. E chiar așa de rău dacă încerc să-i țin departe de asta cât pot de mult?

Linus nu era sigur:

— Dar, cu cât stau mai mult ascunși, cu atât le va fi mai greu la momentul respectiv. Locul ăsta... insula. Chiar tu ai zis-o. Nu e pentru totdeauna. E o întreagă lume dincolo de mare și, chiar dacă nu e o lume dreaptă, trebuie să știe că există. Asta nu poate fi tot ce cunosc.

— Sunt conștient de asta, a zis Arthur și s-a uitat în depărtare, cu o expresie impenetrabilă. Dar uneori îmi place să mă prefac că e. Sunt zile în care mi se pare că ar putea fi.

Lui Linus nu-i plăcea cum sună asta. Era aproape... posomorât.

— Trebuie să recunosc că nu mă așteptam niciodată să discut despre filosofie morală în pantaloni scurți, în mijlocul pădurii.

Arthur a început să râdă.

— Mi se pare că ești fascinant.

Linus a simțit din nou căldura plăcută. Și-a spus că e de la efort. A înghițit în sec.

— Zici că ai cunoscut un phoenix?

Arthur sigur știa mai multe, dar nu părea să vrea să vorbească despre asta.

— Da. Era... curios. A trecut prin multe, dar și-a ținut capul sus. Adesea mă gândesc la cum e acum.

Arthur a schițat un zâmbet și Linus și-a dat seama că discuția s-a încheiat.

Au continuat să meargă prin pădure.

Au ajuns pe plaja din capătul celălalt al insulei. Era mică și plină de pietre albe și maro, în loc de nisip. Valurile se rostogoleau peste ele și le făcea să se lovească una de cealaltă, cu un sunet plăcut.

— Ușor, băieți, a zis Lucy, analizând plaja. Este ceva periculos în față.

— Nu suntem toți *băieți,* a zis Talia supărată. Și fetele pot fi exploratori. Ca Gertrude Bell.

— Și Isabella Bird, a adăugat Phee.

— Și Mary Kingsley.

— Și Ida Laura Pfeiffer.

— Și Robyn...

— OK, OK, a bombănit Lucy. Am înțeles. Fetele pot să facă orice fac și băieții. Sfinte!

S-a uitat înapoi la Linus, cu un zâmbet diavolesc pe față.

— Dumneavoastră vă plac fetele, domnule Baker? Sau băieții? Sau și-și?

Copiii au întors încet capetele și s-au uitat la el.

— Îmi place de toată lumea, a reușit Linus să zică.

— Ce plictisitor, a bombănit Talia.

— Eu sunt băiat! a exclamat deodată Chauncey.

Apoi s-a încruntat.

— Cred.

— Ești cine vrei tu să fii, i-a zis Arthur, bătându-l prietenește între ochi.

— Putem să ne întoarcem la treaba noastră, vă rog? O să fiți cu toții uciși cu sânge-rece dacă nu tăceți din gură.

Sal s-a uitat speriat în jur, iar Theodore a aterizat pe umărul lui și s-a înfășurat în jurul gâtului băiatului.

— De cine?

— Nu știu, a răspuns Lucy, cu fața spre plajă. Dar, așa cum ziceam, este ceva periculos în față. Îl simt.

Toți copiii au mirosit aerul. Chiar și Theodore și-a întins gâtul și și-a umflat nările.

— Singurul lucru care miroase periculos e domnul Baker, a zis Phee. Că transpiră mult.

— Nu sunt obișnuit cu așa de mult efort, a răspuns Linus supărat.

— Da, a zis Talia. Și nu e vina *lui* că e rotund. Nu-i așa, domnule Baker? Noi, oamenii rotunzi, trebuie să ne apărăm unul pe celălalt.

Asta nu l-a făcut pe Linus să se simtă mai bine.

— Exact, a zis el.

Talia părea mândră.

Lucy și-a dat ochii peste cap.

— Nu e ceva ce puteți *voi* să mirosiți. Doar eu pot. Pentru că eu sunt conducătorul. Vine de acolo.

A făcut un semn spre un pâlc de copaci de pe plajă. Arăta întunecos și amenințător.

— Ce e, Lucy? a întrebat Chauncey. Sunt canibalii?

Nu părea foarte încântat de idee.

— Probabil, a zis Lucy. Poate gătesc pe cineva chiar acum. Așa că ar trebui să mergem acolo și să vedem despre ce e vorba. Mereu mi-am dorit să văd cum arată cineva care e gătit.

— Sau poate stăm aici, a zis Talia și l-a apucat pe Linus de mână.

Linus s-a uitat în jos la ea, dar nu a încercat să se retragă.

— Poate e cel mai bine așa.

Lucy a scuturat din cap.

— Exploratorii nu dau înapoi. *Mai ales* exploratoarele.

— Are dreptate, a zis Phee îngrijorată. Chiar dacă sunt canibali.

Theodore a scos un strigăt speriat și și-a ascuns capul în aripă. Sal l-a mângâiat pe coadă.

— Curajul este o virtute, a spus Arthur. În fața pericolului, îi separă pe cei puternici de cei slabi.

— Sau pe cei proști de cei deștepți, a bombănit Talia, strângându-l pe Linus și mai tare de mână. Băieții sunt niște nătăfleți.

Linus era de acord, deși n-a zis nimic.

Lucy s-a umflat în pene.

— Eu sunt curajos! Și din moment ce eu sunt conducătorul, ordinul meu curajos va fi ca Arthur s-o ia înainte și să se asigure că totul e în regulă, cât timp așteptăm noi aici.

Toată lumea a dat din cap.

Inclusiv Linus.

Arthur s-a uitat mirat la el.

— Are dreptate, a zis Linus. Tu ai zis-o – curajul e o virtute, nu?

Lui Arthur i-au tremurat puțin buzele.

— Dacă trebuie.

— Trebuie, i-a zis Lucy. Și, dacă sunt canibali, strigă când încep să te mănânce, ca să știm să fugim.

— Și dacă îmi mănâncă gura mai întâi?

Lucy s-a uitat la el cu ochii mici.

— Ăăă... Încearcă să nu-i lași să facă asta?!

Arthur s-a îndreptat de spate. Și-a scos maceta și s-a cățărat pe o piatră mare, cu valurile spărgându-se în jurul lui. Arăta fermecător, ca un erou din vremuri demult apuse. Și-a îndreptat maceta spre pâlcul de copaci.

— Pentru expediție! a strigat.

— Pentru expediție! au țipat și copiii.

Arthur i-a făcut lui Linus cu ochiul de pe piatră și a fugit spre copaci. Umbrele l-au înghițit cu totul... și a dispărut.

Au așteptat.

Nu s-a întâmplat nimic.

Au mai așteptat puțin.

Tot nimic.

— O, nu, a șoptit Talia. Probabil chiar au început cu gura.

— Să ne întoarcem? a bâiguit Chauncey, cu ochii mișcându-se frenetic pe tije.

— Nu știu, a zis Lucy.

Apoi s-a uitat la Linus.

— Mă bucur că sunteți aici.

Linus s-a simțit emoționat.

— Mulțumesc, Lucy...

— Dacă încep să alerge canibalii după noi, o să vă vadă pe dumneavoastră primul. Noi suntem mici, pe când dumneavoastră aveți atâta carne pe oase, deci o să avem timp să fugim. Apreciem sacrificiul dumneavoastră iminent.

Linus a oftat.

— Ce să facem? a întrebat Phee îngrijorată.

— Cred că ar trebui să mergem după el, a răspuns Sal.

Toți s-au uitat la el.

S-a uitat o secundă la Linus, dar a întors repede privirea. Avea colțurile gurii întoarse în jos. A tras aer în piept și i-a dat drumul încet.

— El ar veni după noi.

Theodore a ciripit și și-a lipit ciocul de urechea lui Sal.

— Are dreptate, a zis Lucy. Arthur ar veni după noi. O să iau o decizie. Vom merge după Arthur și domnul Baker o va lua primul.

— Știi, pentru un conducător, pari mai degrabă să delegi, în loc să conduci, i-a zis Linus sec.

Lucy a dat din umeri.

— Am 6 ani. Adică, mă rog, corpul ăsta are 6 ani. În mare parte sunt antic, dar asta e mai puțin relevant.

Linus a simțit cum îi fuge pământul de sub picioare, dar a reușit să se mențină pe poziții.

— Dacă insiști...

— Insist, a spus Lucy ușurat. Insist foarte mult.

Talia i-a dat drumul de la mână și a început să meargă în spatele lui Linus, împingându-l în picioare.

— Hai! Hai, hai, hai! Poate Arthur e mâncat chiar acum și dumneavoastră pur și simplu *staţi* acolo!

Linus a oftat iar:

— Mă duc, mă duc.

Era ridicol, evident. Nu existau canibali pe insulă. Era doar o poveste inventată de Lucy. Nici măcar nu era o poveste prea *bună*.

Dar asta nu l-a împiedicat pe Linus să transpire abundent în timp ce mergea pe plajă, spre copaci. Erau diferiți față de cei pe lângă care trecuseră prin pădure. Păreau mult mai bătrâni și mai deși. Și, chiar dacă nu erau canibali, Linus înțelegea de ce s-ar fi ascuns în pâlcul ăla, dacă ar fi existat. Părea locul perfect ca să consumi carne de om.

Curajul copiilor a fost de neegalat. L-au urmat, dar au mers la zece metri în spate, toți băgați unii în alții, cu ochii mari.

Lui Linus nu îi era deloc drag de ei.

S-a întors spre copaci.

— Arthur! a strigat. Ești acolo?

Niciun răspuns.

Linus s-a încruntat. Sigur era un joc pe care Arthur îl lua prea în serios.

A strigat iar.

Nimic.

— Oh, l-a auzit pe Lucy spunând în spatele lui. Probabil a fost deja mărunțit.

— Cum adică mărunțit? E plătit? Mie îmi place măruntul.

— Înseamnă să fii ciopârțit, a zis Talia. În *bucăţele*.

— Ooo, a zis Chauncey. Nu-mi place deloc asta.

Ce prostie. Nu existau canibali. Linus s-a apropiat de copaci, a tras aer în piept și a intrat în pădure.

Era... mai rece printre copaci. Mai rece decât ar fi trebuit să fie la umbră. Umiditatea părea să fi dispărut și acum Linus aproape că tremura. În față era o potecă îngustă, care șerpuia printre copaci. Nu părea să fi fost târât ceva pe-aici (nici liane, nici Arthur). Linus a luat-o ca pe un semn bun.

A mers înainte, oprindu-se doar ca să se uite în spate o dată. Copiii stăteau la intrarea în pădurice – se pare că se hotărâseră că nu pot merge mai departe.

Phee i-a făcut un semn că e totul bine.

— Nu ești mort?! a strigat Lucy.

Părea ciudat de dezamăgit.

— Conducătorii își încurajează oamenii, i-a zis Talia.

— Hei, foarte bine că nu ai murit!

— Așa mai merge.

Tijele lui Chauncey au coborât, până când ochii îi stăteau efectiv pe cap.

— Nu-mi place asta.

— Haide, a zis Sal, în timp ce Theodore îi ronțăia urechea. Mergem toți împreună.

A făcut un pas spre copaci și copiii l-au urmat, strânși în jurul lui.

Lui Linus i s-a strâns inima de drag.

Și-a întors privirea și a luat o figură serioasă. Ce era *în neregulă* cu el? Nu trebuia să fie așa. Nu trebuia să...

Poteca a fost blocată brusc de un copac care a răsărit în fața lui cu un zgomot puternic, lăsând în urmă un nor de praf.

Linus a scos un icnet și a sărit în spate.

Copiii au început să țipe.

În jurul lor a răsunat o voce puternică.

— Cine îndrăznește să intre în pădurea mea?

Linus a recunoscut-o pe Zoe aproape imediat. A oftat. O să trebuiască să aibă o discuție serioasă despre asta cu ea și cu Arthur.

Copiii au fugit în față și s-au strâns și mai tare în jurul lui Linus, uitându-se la el, cu ochii mari.

— Cine e? a șoptit Lucy speriat. Sunt canibalii?

— Nu știu, a răspuns Linus. Poate. Și, chiar dacă eu sunt o masă în sine, poate deja sunt plini după ce l-au mâncat pe Arthur și acum le e poftă de ceva mai mic... de o gustare.

Talia a tresărit.

— Dar... *eu* sunt mică, cât o gustare.

— Cu toții suntem, s-a văicărit Phee.

— O, nu! a exclamat și Chauncey, încercând să se ascundă printre picioarele lui Linus, cu mai mult sau mai puțin succes.

Sal se uita la copacii din jurul lui, cu ochii mici. Theodore îți băgase capul în tricoul lui.

— Trebuie să fim curajoși, a zis Sal.

— Are dreptate, a spus Lucy, ducându-se lângă Sal. Cei mai curajoși.

— Eu o să fiu curajos aici, a zis Chauncey din spatele lui Linus.

— Ar fi trebuit să-mi aduc lopata, a zis Talia supărată. Aș fi putut să le crăp capetele canibalilor ălora cretini.

— Ce să facem? a întrebat Phee. Să fugim?

Lucy a scuturat din cap înainte să strige.

— Cer să îmi spui cine locuiește aici!

Zoe avea vocea groasă, dar Linus a putut să audă un râs slab.

— Cine ești tu să-mi ceri *mie* ceva, copile?

— Sunt Comandantul Lucy, conducătorul acestei expediții! Arată-te și promit să nu-ți fac niciun rău. Deși, dacă ne ataci și încă ți-e foame, domnul Baker s-a oferit să se sacrifice ca să putem trăi noi.

— Ba nu m-am oferit deloc...

— *Faimosul* Comandant Lucy? a răsunat vocea lui Zoe. Am auzit de tine.

Lucy a clipit confuz.

— Da?

— Da, firește. Ești celebru.

— Sunt? Adică da, sunt! Eu sunt! Celebrul Comandant Lucy!

— Ce dorești de la mine, Comandante Lucy?

S-a uitat la ceilalți.

— Comoara, a decis Phee.

— Și pe Arthur, a zis Chauncey.

— Și dacă putem alege doar una? a întrebat Talia.

L-a apucat din nou pe Linus de mână.

— Îl alegem pe Arthur, a continuat Sal, mai sigur pe el decât îl auzise Linus vreodată.

— A, pe bune? a întrebat Lucy, dând cu picioarele în pământ. Dar... dar *comoara*.

— Arthur, a insistat Sal și Theodore a ciripit de sub tricoul băiatului, în semn că era și el de acord.

Linus nu își putea da seama când a început să-i înțeleagă ciripitul.

Lucy a oftat:

— Bine.

Apoi s-a întors:

— Îl căutăm pe Arthur Parnassus!

— Atât? a întrebat Zoe, cu vocea pătrunzătoare.

— Adică eu n-aș refuza nici comoara...

— Lucy! l-a atenționat Chauncey.

— Doar pe Arthur, a mârâit Lucy.

— Așa să fie!

Copacul a dispărut înapoi în pământ într-o clipită.

Poteca s-a eliberat.

— Vrei să ne arăți tu drumul, Comandante Lucy? a întrebat Linus.

Lucy a scuturat din cap:

— Lăsați, vă descurcați așa de bine și arătați de parcă nu vi se spune asta prea des. Nu vreau să vă preiau eu rolul.

Când a luat-o în față, Linus s-a rugat să aibă suficientă forță. Talia îl ținea în continuare de mână. Ceilalți copii erau strânși în jurul lui, cu Sal și Theodore păzind spatele grupului.

Nu au trebuit să meargă mult; curând, poteca i-a dus într-un luminiș. Și în acest luminiș se afla o casă. Avea un singur etaj, fusese construită din lemn și era acoperită cu iederă. Ușa era deschisă. Linus s-a gândit la toate poveștile din copilărie, cu vrăjitoare care ademenesc copii înăuntru. Dar vrăjitoarele pe care le știa el nu erau canibali.

Mă rog. În mare parte.

Și-a dat seama atunci a cui era casa și ce onoare imensă avea să fie. Pentru o zână adultă, casa era cea mai importantă posesie. În casă își țineau toate secretele. Zânele erau cunoscute pentru discreția lor și mai mult ca sigur că la fel avea să fie și Phee într-o bună zi, deși spera să-și amintească timpul petrecut în Marsyas. Și că nu va trebui să fie așa de singură.

Faptul că Zoe Chapelwhite îi invita la ei nu i-a scăpat lui Linus. Se întreba dacă Arthur mai fusese aici. (Linus credea că da.) Și de ce îl lăsase Zoe pe Linus pe insula ei de la bun început. Și cui îi aparținea conacul orfelinatului. Toate erau întrebări la care nu avea răspuns.

Oare se cuvenea să întrebe? Nu era sigur. Oricum nu conta pentru copii, nu?

— Uau! a exclamat Lucy. Ia te uită!

Printre frunzele iederei începuseră să înmugurească flori. Arăta de parcă ar fi crescut din casă. Culori vii – roz și auriu și roșu și albastru, ca cerul și ca oceanul – străbăteau frunzele. A durat doar câteva clipe ca întreaga casă să fie acoperită, unele ajungând chiar și pe acoperiș.

Phee a oftat visătoare.

— Ce frumos!

Linus era de acord. Nu mai văzuse niciodată ceva așa de frumos. Se gândea cum pălea prin comparație floarea-soarelui din grădina lui. Nici nu mai știa cum de crezuse vreodată că era strălucitoare.

Avea să fie un adevărat șoc să se întoarcă acasă.

În prag a apărut o siluetă.

Copiii s-au strâns și mai mult în jurul lui Linus.

Zoe a pășit în lumina soarelui. Purta o rochie albă, care făcea un contrast frumos cu pielea ei închisă la culoare. Florile pe care le purta în păr se asortau cu cele de pe casă. Avea aripile larg deschise. Le zâmbea.

— Exploratori! Mă bucur să văd că ați găsit drumul.

— *Știam eu*! a strigat Lucy și și-a aruncat mâinile în aer. Nu a fost niciun canibal. A fost Zoe!

Apoi a scuturat din cap:

— *Mie* nu mi-a fost frică, dar celorlalți le-a fost. Ce bebeluși!

Ceilalți copii se pare că nu erau deloc de acord cu asta, luând în calcul strigătele lor indignate.

— Arthur mai trăiește? a întrebat Chauncey. Nu l-a mâncat nimeni?

— Nu l-a mâncat nimeni, a zis Zoe și s-a dat la o parte. E înăuntru, vă așteaptă. Poate e și niște mâncare înăuntru. Cine știe, poate chiar și o plăcintă. Dar va trebui să descoperiți singuri.

Orice urmă de frică a dispărut cum au auzit de mâncare și toți au fugit spre ușă, inclusiv Sal. Theodore a cârâit, dar a reușit să se agațe de băiatul mai mare.

Linus a rămas pe loc, neștiind ce să facă. Zoe făcuse o invitație, dar copiilor. Nu știa dacă i se aplica și lui.

Zoe s-a apropiat de el. Cu fiecare pas pe care-l făcea, creștea iarbă sub picioarele ei. S-a oprit în fața lui, uitându-se mirată la el.

— Zoe, a zis Linus și a dat scurt din cap.

Era amuzată:

— Linus. Am auzit că ai trecut printr-o aventură adevărată.

— Da. Am ieșit puțin din zona mea de confort.

— Bănuiesc că așa se simt toți exploratorii când ies prima dată din singura lume pe care o știu.

— Deseori zici ceva, dar vrei să spui opusul, nu?

Femeia a zâmbit.

— Nu știu despre ce vorbești.

N-o credea deloc.

— Arthur e bine?

— *Arthur* e bine, a zis și a făcut ochii mici.

Linus a dat din cap.

— Pentru că a mai fost aici, bănuiesc.

— Vrei să mă întrebi ceva, Linus?

Atât de multe lucruri.

— Nu. Doar... fac conversație.

— Nu te pricepi prea bine la asta.

— Sincer să fiu, mi s-a mai zis.

Expresia lui Zoe s-a mai îmblânzit.

— Nu mă miră. Da. A mai fost aici.

— Dar nu și copiii?

A scuturat din cap.

— Nu. E prima dată.

— De ce acum?

S-a uitat la el, cu ochii plini de ceva ce Linus nu putea să identifice foarte bine.

— Insula e a lor, așa cum e și a mea. Era timpul.

Linus s-a încurcat:

— Sper că nu ca să văd eu.

— Nu, Linus. Nu ca să vezi tu. S-ar fi întâmplat chiar dacă nu erai aici. Vrei să intri?

A încercat să-și ascundă mirarea, dar nu i-a reușit deloc.

— Insula nu e a mea.

Zoe a ezitat.

— Nu. Dar nu te-aș lăsa aici singur. La urma urmei, ar putea să fie canibali aici.

— Așa e. Mulțumesc.

— Pentru?

Nu era nici el sigur.

— Pentru majoritatea lucrurilor, cred.

— Asta sună foarte cuprinzător.

— Mi se pare cel mai bine așa, ca să nu uiți ceva în mod special.

Zoe a râs. Florile din păr și de pe casă au început să strălucească și mai puternic.

— Ești foarte drăguț, Linus Baker. Ai o carapace greu de străpuns. Dar, dacă sapi mai adânc, dai de o viață care freamătă. E o enigmă.

Linus a roșit.

— Nu sunt foarte sigur.

— V-am auzit vorbind în pădure. Cred că Arthur s-a simțit foarte bine.

Linus a început să se foiască.

— Nu e... Cred că... Nu a fost cine știe ce.

— Mie mi se pare chiar important.

Și, fără să mai zică nimic, s-a dus în casă, lăsându-l pe Linus cu privirea în gol.

Interiorul casei părea să fie o extensie a exteriorului. În loc de podea, era pământ, iar iarba forma un covor gros. Din tavan atârnau ghivece cu flori. De pereți erau agățați raci albaștri și melci cu cochiliile verzi și aurii. Ferestrele erau deschise și Linus putea să audă oceanul în depărtare. Un sunet cu care deja se obișnuise. Avea să-i fie dor de el când se întorcea acasă.

Pe un blat de lemn îi aștepta mâncare apetisantă. Copiii țineau în mâini niște scoici uriașe, pe care le umpleau cu

mâncare. Sandviciuri și salată de cartofi și niște căpșune atât de roșii, încât Linus a crezut că sunt de plastic, până când Theodore a mușcat dintr-una și și-a dat ochii pe spate de extaz.

Arthur Parnassus stătea într-un scaun vechi, cu mâinile pe genunchi și se uita amuzat cum se înfruptau copiii, chiar și atunci când Zoe le-a zis s-o ia mai încet. Expedițiile îți fac o foame de lup și stomacul lui Linus începea să mârâie.

— Mă bucur că ai supraviețuit, a zis Linus, foindu-se stângaci în scaunul de lângă.

Arthur și-a dat capul pe spate și s-a uitat la el.

— Foarte curajos din partea mea, știu.

Linus a pufnit.

— Așa e. Vor scrie poeme eroice despre tine.

— Cred că mi-ar plăcea asta.

— Normal.

Niște riduri fine au apărut în colțul ochilor lui Arthur.

— Înainte să dea de comoară, mi s-a zis că ai avut grijă de ei, în absența mea.

Linus a scuturat din cap.

— Lucy probabil te păcălește...

— Sal mi-a zis.

Linus a clipit:

— Poftim?

— Sal mi-a spus că ai ținut-o pe Talia de mână fără să te roage. Și că i-ai ascultat pe toți și că i-ai lăsat să ia decizii.

Linus nu știa cum să reacționeze.

— N-a fost... N-am făcut decât să le intru în joc.

— Oricum ar fi, mulțumesc. Sunt sigur că știi, dar e mare lucru să vină de la el lauda.

Linus știa prea bine:

— Cred că se obișnuiește cu mine.

Arthur a scuturat din cap.

— Nu-i asta. E... El vede niște lucruri. Poate mai mult decât noi. Vede binele din oameni. Răul. A trecut prin multe în viața lui scurtă. Vede ce alții nu pot vedea.

— Eu sunt doar eu, a zis Linus, neștiind unde va duce conversația. Nu știu cum să fiu altcineva față de cine sunt deja. Așa am fost mereu. Nu e mare lucru, dar fac tot ce pot cu ce am.

Arthur s-a uitat la el trist. S-a aplecat și i-a strâns mâna câteva clipe, apoi i-a dat drumul.

— Cred că asta e tot ce poate cere cineva.

S-a ridicat și a zâmbit, deși zâmbetul lui nu era la fel de strălucitor ca de obicei.

— Cum e prada, exploratori?

— Bună! a zis Chauncey și a înfulecat un sandvici întreg dintr-o înghițitură.

I-a alunecat pe gât și a început să se descompună.

— Ar fi fost mai bine dacă era o comoară adevărată, a bombănit Lucy.

— Și dacă de fapt comoara e prietenia care s-a consolidat pe drum? a întrebat Arthur.

Lucy s-a strâmbat:

— Ar însemna cea mai proastă comoară din lume. *Erau* deja prietenii mei. Eu vreau rubine.

Theodore s-a înfoiat și a ciripit o întrebare.

— Nu, a zis Talia, cu gura plină de salată de cartofi și cu barba plină de bucățele de ou și de muștar. Fără rubine.

Aripile i s-au închis.

— Dar avem plăcintă, a zis Zoe. Coaptă special pentru tine.

Lucy a oftat:

— Dacă insiști.

— Insist, a zis Arthur. Și cred că o să-ți placă la fel de mult ca rubinele.

Apoi s-a uitat la Linus.

— Ție ți-e foame, explorator drag?

Linus a dat din cap și s-a alăturat celorlalți.

În mijlocul mesei (Chauncey era cu fața în plăcintă) și a râsetelor (Chauncey a început să împrăștie bucățele de plăcintă când Lucy a spus o glumă deocheată, deloc potrivită pentru cineva de vârsta lui), Linus a observat ca Zoe și Phee au ieșit din casă. Arthur și ceilalți copii nu erau atenți (*Chauncey*! a strigat Lucy fericit. *Mi-ai dat cu plăcintă în nas*!), așa că Linus a simțit o nevoie ciudată să vadă ce fac zânele.

Le-a găsit fix la marginea copacilor. Zoe își ținea o mână pe umărul lui Phee, iar aripile le străluceau în razele soarelui care se strecurau printre frunze.

— Și ce ai simțit? a întrebat Zoe.

Nu s-au uitat în direcția lui, deși Linus se gândea că știu că e acolo. De mult nu mai putea să meargă undeva fără să facă zgomot.

— Pământul, a răspuns Phee repede, cu părul roșu ca focul. Copacii. Rețeaua de rădăcini de sub nisip și pământ. A fost... a fost de parcă mă aștepta. Mă asculta.

Zoe părea mulțumită.

— Exact. Sub ce putem noi vedea stă ascunsă o întreagă lume. Majoritatea n-o înțeleg. Cred că noi suntem norocoase. Putem să simțim ce alții nu pot.

Phee s-a uitat în pădure, cu aripile fluturând.

— Îmi plac copacii. Mai mult decât majoritatea oamenilor.

Linus nu s-a putut abține și a pufnit. A încercat să își înăbușe zgomotul, dar era prea târziu. Cele două s-au întors încet spre el.

— Scuze, a zis repede. Îmi pare rău. Nu am vrut să... nu trebuia să vă întrerup.

— Vrei să spui ceva? a întrebat Zoe și, deși nu suna enervată, Linus tot s-a simțit prost.

A început să scuture din cap, dar s-a oprit.

— Doar că... am și eu niște floarea-soarelui. Acasă, în oraș.

A simțit cum îl străpunge o durere în piept, dar n-a băgat-o în seamă.

— Sunt niște chestii înalte, care nu fac mereu ce vreau eu să facă, deși le-am plantat cu mâna mea și am avut grijă de ele. Și mie îmi plac mai mult decât majoritatea oamenilor.

Phee a mijit ochii.

— Floarea-soarelui.

Linus și-a șters fruntea:

— Da. Nu sunt... În fine. Nu sunt la fel de spectaculoase ca grădina Taliei, nici ca pomii de aici, dar aduc puțină culoare în marea aia de gri de la beton și ploaie.

Phee a stat puțin pe gânduri:

— Și îți place culoarea?

— Da, a zis Linus. E ceva mic, dar cred că lucrurile mici pot fi la fel de importante precum cele mari.

— Toată lumea trebuie să înceapă de undeva, a zis Zoe și a bătut-o prietenește pe Phee pe cap. Atâta vreme cât avem grijă de ele, pot să crească mai departe decât ai fi crezut vreodată. Nu-i așa, Linus?

— Bineînțeles, a zis Linus, conștient că amândouă îi sorbeau fiecare cuvânt.

Măcar putea să fie sincer.

— Recunosc că mi-e dor de ele mai mult decât mă așteptam. Ciudat, nu?

— Nu, a zis Phee. Și mie mi-ar fi dor de locul ăsta dacă ar trebui să plec.

O, Doamne! Nu asta voia să zică. Acum chiar că o făcuse de oaie.

— Da, îmi dau seama.

S-a uitat în sus, spre copaci.

— Are farmecul lui, recunosc.

— *Populus tremuloides*, a zis Phee.

Linus a făcut ochii mici.

— Poftim?

Zoe a încercat să înăbușe un râs cu dosul palmei.

— *Populus tremuloides*, a repetat Phee. Am citit despre ei într-o carte. Plopi tremurători. Dacă dai de ei, sunt în crânguri mari. Au trunchiul aproape alb, dar frunzele au o nuanță superbă de galben, aproape auriu. Ca soarele.

S-a uitat iar înspre copaci.

— Aproape ca floarea-soarelui.

— Sună minunat, a zis Linus, neștiind ce altceva să spună.

— Chiar sunt. Dar mai mult contează ce e în profunzime. Crângurile pot să aibă mii de copaci, uneori chiar zeci de mii. Fiecare e diferit, dar secretul e că sunt toți la fel.

Linus a clipit:

— Cum adică?

Phee s-a ghemuit pe pământ și a început să traseze dungi cu degetele.

— Fiecare e clona altuia, un singur organism condus de o rețea de rădăcini de sub pământ. Toți copacii sunt genetic la fel, deși fiecare are personalitatea lui, așa cum se întâmplă des cu copacii. Dar, înainte să crească, rădăcinile lor pot să fie inactive decenii întregi, așteptând condițiile propice. Dar ia ceva timp. Se spune că una dintre clone are aproape 8 000 de ani și e posibil să fie cel mai vechi organism din lume.

Linus a dat încet din cap.

— Înțeleg.

— Da? a întrebat Phee. Pentru că, și dacă ai distruge crângul și dacă ai tăia toți copacii, ei ar renaște și ar crește ca înainte dacă nu smulgi și rădăcinile. Poate nu chiar la fel, dar, în cele din urmă, trunchiurile le vor fi albe și frunzele vor deveni aurii. Mi-ar plăcea să le văd într-o zi. Cred că mi-ar spune multe.

— Așa e, a zis Zoe. Mai mult decât ai putea crede. Au o memorie extrem de lungă.

— Tu le-ai văzut? a întrebat Linus.

— Poate.

— Zânele astea, a bombănit Linus. Dacă sunt toți la fel, cum îi poți deosebi?

— Trebuie să vezi ce e dedesubt, a zis Phee și a scurmat cu mâinile în pământ. Trebuie să investești timp să înveți care sunt diferențele. Durează ceva, dar pentru asta e răbdarea. Rădăcinile pot rezista la infinit, așteptând momentul potrivit.

A făcut o pauză și s-a încruntat.

— Mă întreb dacă pot să...

Când fata a scos un icnet brusc, de parcă ar fi fost rănită, Linus a făcut un pas spre ea. Zoe a scuturat din cap, zicându-i să nu se apropie, așa că Linus s-a oprit. Atmosfera s-a schimbat, aerul parcă era mai greoi. Aripile lui Phee au început să fluture rapid, reflectând lumina în niște mici curcubeie. Și-a împins mâinile în pământ până când au fost acoperite în întregime. Transpirația îi picura de pe vârful nasului. Era încruntată. A oftat și și-a scos mâinile din pământ.

Linus a rămas fără grai când un vrej verde a început să crească din pământ. Frunzele au început să i se deschidă, lungi și subțiri. Tulpina se legăna în mâinile lui Phee, care o modela, cu degetele tremurânde. Lui Linus nu i-a venit să creadă când o floare galbenă s-a deschis în fața lui. A mai crescut câțiva centimetri până când Phee și-a dat mâinile la o parte.

— Nu e floarea-soarelui, a zis încet. Nu cred că ar supraviețui aici prea mult, chiar dacă am încerca. Se numește margaretă.

Linus încerca să-și recapete vocea.

— Ai... tu... tu ai *crescut* asta?

Phee s-a fâstâcit.

— Nu e mare lucru, știu. Talia se pricepe mai bine la flori. Eu prefer copacii. Trăiesc mai mult.

— Nu e mare lucru? a zis Linus, nevenindu-i să creadă. Phee, e minunat.

Părea uimită și își tot muta privirea de la Linus la Zoe.

— Da?

Linus a fugit spre ea și a îngenuncheat lângă floare. Îi tremura mâna când a dat s-o atingă cu blândețe, pe jumătate convins că nu e adevărat, ci doar o iluzie optică. A tresărit când a prins petala catifelată între degete. Era așa de mică, și totuși era acolo, în locul în care, cu câteva secunde în urmă, nu fusese nimic. S-a uitat la Phee, care se uita la el și își mușca buza de jos.

— Da, a zis ferm. E absolut minunată. Nu am mai văzut niciodată așa ceva. Aș zice chiar că e mai frumoasă decât floarea-soarelui.

— Hai să nu mergem *chiar* așa de departe, a zis Phee, deși se vedea că se abține cu greu să nu zâmbească.

— Cum ai făcut asta? a întrebat-o, cu petala încă între degete.

Phee a ridicat din umeri.

— Ascult pământul. Cântă. Majoritatea oamenilor nu-și dau seama de asta. Trebuie să-l asculți cu toată puterea. Unii nu-l aud niciodată, oricât de mult încearcă. Dar eu îl aud la fel de clar cum vă aud pe dumneavoastră. Mi-a cântat, așa că i-am promis că o să am grijă de el, dacă o să-mi dea ce i-am cerut.

S-a uitat în jos spre floare.

— Chiar vă place?

— Da, a șoptit Linus. Foarte mult.

Phee a zâmbit larg.

— Bun. Ar trebui să știți că am botezat-o Linus. Ar trebui să vă simțiți onorat.

— Chiar sunt, a zis Linus, absurd de emoționat.

— Este un nume perfect pentru ea, a continuat. E oarecum firavă și nici nu arată cine știe ce și probabil o să moară dacă nu are cineva grijă de ea constant.

Linus a oftat:

— A, înțeleg.

— Bun, a zis Phee și a zâmbit și mai larg.

S-a uitat iar la floare și expresia i-a devenit puțin mai serioasă.

— Dar tot e frumoasă dacă stai să te gândești mai bine. Nu era aici și acum e. Pe termen lung, asta e tot ce contează.

— Poți să creezi ceva din nimic, a zis Linus. E impresionant.

— Nu e ceva din nimic, a zis cu blândețe. Era doar... ascunsă. Am știut ce să caut pentru că am ascultat-o. Atâta vreme cât asculți, poți să auzi tot felul de lucruri pe care nu le credeai posibile. Acum, dacă îmi permiteți, o să mă duc să-mi pun atâta plăcintă în gură, încât probabil o să mă înec. Și după aceea o să mai mănânc câteva felii. Jur, dacă Lucy nu mi-a mai lăsat nimic, o să fac să-i crească un copac din urechi.

Și s-a îndreptat spre casa mică, cu aripile fluturându-i în spate.

Linus s-a uitat după ea.

— Asta a fost chiar o... amenințare.

Zoe a râs.

— Nu-i așa?

— E în stare de asta.

— Toți sunt, trebuie doar să privim dincolo de florile de la suprafață, cât să vedem rădăcinile de dedesubt.

— Asta a fost chiar explicit.

— Posibil, a zis Zoe. Dar ceva îmi spune că subtilitățile nu sunt pentru tine.

S-a întors spre casă, călcând pe urmele lăsate de Phee pe pământ.

— Vii, Linus? Cred că și tu mai meriți o felie de plăcintă, după lecția asta.

— Imediat.

Când Zoe a intrat în casă, Linus s-a uitat iar spre floare. A atins-o cât de blând a putut. Și-a retras imediat degetul, acum galben de la polen. Fără să se gândească, și-a pus degetul pe limbă. Polenul avea un gust sălbatic, amar, dar atât de viu.

A închis ochii și a inspirat adânc.

Capitolul 11

Departamentul Responsabil de Tineretul Magic
Raportul nr. 2: Orfelinatul Marsyas
Linus Baker, asistent social BY78941

Jur solemn că întregul conținut al acestui raport este precis și adevărat. Înțeleg că, potrivit directivelor DERETIMA, orice informație ce se va dovedi a fi falsă va atrage după sine un avertisment sau chiar terminarea contractului.

În a doua mea săptămână la Orfelinatul Marsyas am înțeles lucruri noi despre locuitorii de aici. Dacă la început am crezut că locul este guvernat de haos, acum văd o ordine ciudată, dar clară. Nu are nimic de-a face cu acuzațiile pripite pe care le-am făcut când am ajuns (și cred că multe au fost pripite; de obicei acuzațiile de genul ăsta sunt formulate înainte ca un asistent social să intre pe ușă), ci mai degrabă cu faptul că m-am obișnuit cu mersul lucrurilor.

Doamna Chapelwhite, deși nu este înregistrată pe statele DERETIMA, are grijă de copii ca și cum ar fi ai ei. Ceea ce e puțin surprinzător, dat fiind că e zînă și se știe că zânele sunt solitare de fel și că sunt foarte protectoare când vine vorba despre pământurile pe care le au în grijă. De fapt, nu cred că am cunoscut vreodată o zână care să nu fie foarte protectoare în ceea ce privește propria intimitate. Și, deși doamna Chapelwhite nu e neapărat sociabilă, lucrează în paralel cu

directorul orfelinatului, ca să se asigure că nu le lipsește nimic celor mici. E deseori în bucătărie, pregătește mâncarea și uneori ține chiar și ore de studiu în urma cursurilor predate de domnul Parnassus. Are cunoștințe vaste în multe domenii și sprijinul ei îi ajută pe copii să învețe mai bine. Nu pare să facă deloc propagandă, deși ar putea să se abțină din cauza mea.

Am văzut și camera lui Lucy și am asistat la una dintre ședințele lui cu domnul Parnassus. Dacă ignorăm ce știm despre băiat – cine ar trebui el să fie –, rămâne doar un băiețel curios, care spune anumite lucruri doar ca să șocheze, nu pentru că ar vorbi serios. E isteț, poate chiar înspăimântător de isteț și are un vocabular elevat. Dacă DERETIMA nu ar fi sigur că e Antihristul – cuvânt interzis la Orfelinatul Marsyas –, cred că ar fi doar un băiat capabil să invoce imagini menite să sperie. Cu toate acestea, bănuiesc că asta vrea el să cred. Aș face bine să-mi țin garda sus. Doar pentru că arată ca un copil, asta nu înseamnă că nu e capabil de adevărate calamități.

Camera lui e mică – este de fapt o fostă debara din camera domnului Parnassus. A fost oarecum timid când mi-a arătat unde doarme, dar dragostea lui pentru muzică mi-a permis să formez o legătură cu el. Cred că, dacă este îndrumat cum trebuie, este capabil să devină un membru productiv al societății. Atâta vreme cât nu cedează în fața propriei naturi, firește. Toată povestea asta ridică întrebări cu privire la dihotomia dintre natură și educație, dacă există rău în lume și dacă poate fi înăbușit prin prisma unei educații normale. Poate fi reabilitat? Asimilat? Rămâne de văzut.

Nu am văzut camera lui Sal, deși cred că, încet-încet, îi câștig și lui încrederea. Trebuie să fiu atent cu el. Îmi aduce aminte de un ied sperios. Acestea fiind spuse, l-am auzit vorbind în ultima zi mai mult decât în întreaga mea ședere aici.

Da, nu a vorbit cu mine, ci mai degrabă în preajma mea, dar nu știu dacă asta contează. E ca o floare a soarelui, cred. Trebuie să fie îngrijit bine ca să-și dezvăluie adevăratele culori.

Theodore, balaurul, are o comoară pe care nu am văzut-o încă, deși bănuiesc că e plină cu cel puțin zece nasturi de-ai mei. Poate n-o s-o văd niciodată, dar, deocamdată, nu-mi fac griji. La urma urmei, sunt doar niște nasturi. Am de gând să stau cu ochii pe el, în cazul în care mi se pare că e ceva suspect.

Cea mai mare problemă de până acum pare să fie izolarea. Copiii nu părăsesc insula, oricât de mare ar fi ea. Există un motiv pentru asta, dar e unul care mă deranjează. Ar fi fost de ajutor să știu înainte de a veni aici că sătenii sunt plătiți de guvern pentru tăcerea lor. Astfel de detalii sunt importante și faptul că nu mi s-a zis nimic mă face să par neprofesionist. Îmi ridică niște semne de întrebare și cu privire la sursa acestor finanțări. Vin din bugetul alocat acestui orfelinat? Bănuiesc că unui auditor i s-ar părea inacceptabil.

Sătenii par să fie oarecum ostili față de locuitorii orfelinatului. Cred că DERETIMA mai rău își face cu toate aceste campanii, mai ales dacă mai luăm în calcul și Departamentul Responsabil cu Înregistrarea. Există afișe cu DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA în fiecare colț din sat și, deși seamănă cu cele din oraș, par mult mai dese aici. Dacă cei mici nu se simt bine-veniți în lumea reală, cum putem spera să-i integrăm în societate?

Poate o excursie de o zi ar ajuta. Să testăm terenul. Dar va trebui să vorbesc despre asta cu domnul Parnassus. Cred că le-ar face bine copiilor și sper că și sătenii vor vedea că fricile lor sunt nefondate. Dacă Arthur nu e de acord, cred că va trebui să-l ascult.

Arthur este un individ tare ciudat. Ține la copii. Asta e clar. Deși nu prea urmează direcțiile din *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*

(posibil deloc), cred că metoda lui dă rezultate. Copiii țin enorm unul la celălalt și cred că Arthur a avut o contribuție mare aici.

Cu toate acestea, e o enigmă. Deși am aflat multe despre locul ăsta, despre el știu cel mai puțin. Cred că va trebui să remediez asta.

De dragul copiilor, firește.

Talia mi-a mai arătat din grădina ei astăzi. Gnomii se pricep destul de bine la horticultură, dar se pare că ea e mai bună chiar și decât cel mai bun...

Era marți, în a doua săptămână petrecută de Linus pe insula Marsyas, când Calliope a decis că trebuie să fie urmărită, după ce a comis un furt.

Firește că nu era ceva ce Linus voia să facă; era după prânz și stătea pe verandă, la soare, moțăind liniștit. Încă mai avea câteva momente până când trebuia să se întoarcă la conac, ca să audieze orele copiilor, așa că își folosea timpul cu înțelepciune.

Și apoi se mai punea problema că în general nu-i plăcea să fugărească pisici. Lui Linus nu-i plăcea să fugărească *nimic*, ca să fim mai exacți. Fugăritul presupunea alergat și Linus decisese de mult că nu-i place prea mult să alerge. Nu i-a înțeles niciodată pe cei care se scoală înainte de răsăritul soarelui, își pun adidașii lor scumpi în picioare și se duc *special* la alergat. E cât se poate de ciudat.

Dar Calliope a fugit din camera de oaspeți, zburlită și cu ochii mari, așa cum fac uneori felinele, din motive misterioase. S-a uitat agitată la el, cu coada ridicată și rigidă ca un băț și scormonind cu ghearele în podea.

Și avea una dintre cravatele lui în gură.

Linus s-a încruntat.

— Ce faci cu...

Calliope a fugit de pe verandă, spre grădină.

Linus aproape a căzut din scaun și doar din mila divină a reușit să se redreseze. S-a uitat la Calliope cum aleargă, cu cravata neagră fluturând în urma ei.

— Hei! a țipat. Pisică afurisită, ce faci? Oprește-te imediat!

Nu s-a oprit. A dispărut în spatele unui gard viu.

Preț de câteva clipe, Linus s-a gândit s-o lase în pace. La urma urmei, era doar o cravată. Oricum nu purtase cravată deloc săptămâna asta. Era mult prea cald și Phee l-a și întrebat de ce poartă mereu cravată. Când i-a spus că așa se cade pentru cineva în poziția lui, s-a uitat la el și a plecat, scuturând din cap.

Dar faptul că a renunțat la cravată duminică n-avea *nimic* de-a face cu Phee. Și luni a decis că nu mai e nevoie de ea, cel puțin pentru moment. Când se întorcea în oraș, avea să fie nevoie să poarte cravată, dar acum?

Nu e ca și cum îl supraveghea cineva.

Cine putea să observe?

(Se pare că Phee observase, cel puțin asta arăta expresia ei mândră.)

Și totuși. Cravata aia îl costase mai mult decât voia să se gândească și, doar pentru că n-o purta *acum,* nu însemna că pisica trebuia să i-o ia. Putea să aibă nevoie de ea acasă.

Așa că a urmărit pisica.

Era deja transpirat când a ajuns în grădină. Un bărbat de gabaritul lui oricum alerga încet, unde mai pui rezistența vântului. Și, da, bine, poate nu *alerga* cu adevărat, dar și mersul alert era la fel de complicat.

A intrat în grădină, strigând-o pe Calliope, cerându-i să iasă din ascunzătoare. Nu a vrut, bineînțeles, pentru că era pisică, prin urmare nu asculta nimic din ce-i spuneau ceilalți.

S-a uitat pe sub gardul viu și printre rândurile de flori, sigur că avea să o găsească ghemotoc, dând din coadă și ronțăindu-i cravata.

— Nu știu de ce viața pe insulă te-a făcut așa, a zis tare și s-a ridicat de la pământ, dar promit că lucrurile se vor schimba când ne întoarcem acasă. E inacceptabil.

A continuat să meargă prin grădină, ajungând într-o zonă în care nu mai fusese până atunci. Ocolea conacul și era mult mai deasă decât ce-i arătase Talia până atunci. Aici florile arătau mai sălbatice, iar culorile păreau mai strălucitoare, aproape șocante. Soarele era pe partea cealaltă a conacului și locul era umbros. Existau multe locuri în care se putea ascunde o pisică.

A ocolit un copac bătrân, cu trunchiul butucănos și frunzele închise și a văzut...

— Aici erai, a zis oftând. Ce naiba te-a apucat?

Calliope stătea dreaptă, cu cravata la picioare. S-a uitat la el cu ochii plini de subînțeles. A mieunat iar, un sunet cu care nu era obișnuit.

— Nu-mi pasă, a răspuns. Nu poți să-mi furi lucrurile. Nu e politicos și nu-mi place să fug... după... tine.

A clipit.

În spatele lui Calliope părea să fie ușa spre o pivniță. Fundația era din piatră și ușile erau groase, de lemn. A făcut un pas în față și s-a încruntat – a văzut niște urme de arsură pe uși, de parcă fusese un foc în spatele lor demult. S-a gândit un moment, încercând să-și aducă aminte dacă i se zisese că există o pivniță. Credea că nu e așa și, în afară de camera lui Sal, văzuse aproape fiecare colțișor din casă. Dacă exista cu adevărat o pivniță, nu era nicio intrare din conac.

Ușa era încuiată cu un lacăt ruginit. Orice se afla acolo – dacă se afla ceva – avea să rămână ascuns. Preț de o clipă, Linus s-a gândit să ia lopata Taliei și s-o folosească să deschidă ușa, dar a alungat gândul imediat. Era încuiat cu un

motiv. Cel mai probabil, ca să nu intre copiii. Dacă într-adevăr luase ceva foc înăuntru, atunci nu era un loc sigur. Probabil că Arthur pusese lacătul acolo cu mâna lui. Nu părea să mai fi fost cineva pe aici de multă vreme; poteca spre pivniță era plină de buruieni, spre deosebire de grădina Taliei.

— Cel mai probabil e o pivniță de cărbune, a zis Linus. Asta ar explica arsurile. Și, din moment ce nu se mai folosesc cărbuni, e mai bine să aibă grijă.

S-a aplecat și și-a luat cravata.

Calliope îl privea cu ochii strălucitori.

— Asta e a mea, a zis. Nu e bine să furi.

Pisica și-a lins pernuțele și s-a șters pe față.

— Da, mă rog.

S-a mai uitat o dată spre pivniță și s-a întors de unde a venit.

Trebuia să țină minte să-l întrebe pe Arthur despre ușa spre pivniță la un moment dat.

Ceea ce, spre consternarea lui, nu s-a întâmplat. Nici el nu înțelegea *de ce* se simțea consternat, dar așa era. Linus descoperea că orice sentimente isca în el Arthur Parnassus, acestea erau temporare și doar rezultatul proximității. Linus nu avea mulți prieteni (poate, dacă era sincer, ar fi zis că niciunul chiar) și îi surâdea ideea că Arthur Parnassus ar putea să-i fie prieten, oricât de imposibilă ar fi fost. Nu puteau fi prieteni. Linus era asistent social la DERETIMA. Arthur era directorul unui orfelinat. Asta era o *investigație* și nu se cuvenea să devină prea apropiat cu unul dintre subiecții acestei investigații. Era stipulat clar în *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*: *Un asistent social trebuie să rămână obiectiv. Obiectivitatea este importantă pentru sănătatea și bunăstarea tinerilor cu puteri magice. Ei nu pot ajunge să depindă de un asistent social, întrucât asistentul social NU LE ESTE PRIETEN.*

Linus avea o sarcină de îndeplinit, ceea ce însemna că nu putea să spere să vorbească cu Arthur fără urechiușe în jur. Și, chiar dacă lui Linus i se păreau fascinante ședințele dintre Arthur și Lucy, nu putea să-și petreacă timpul *doar* cu ei. Mai erau cinci copii pe care trebuia să-i ia în calcul și trebuia să se asigure că nu pare că are preferați.

S-a dus cu Talia în grădina ei, a ascultat-o lăudând virtuțile (de fapt, *nenumăratele* virtuți) lucratului în pământ.

A mers cu Phee și cu Zoe în pădure, în timp ce Zoe vorbea despre cât de important e să *asculți* pământul din jur, copacii și iarba și păsările.

L-a ascultat pe Chauncey și poveștile lui despre valeți faimoși (Linus credea că mulți sunt doar fictivi) care deschideau uși și cărau bagaje și rezolvau crime și furturi de bijuterii și aduceau tăvi cu mâncare. A scos o carte groasă (cam de aceeași mărime ca *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*) de sub pat, împachetată în plastic, ca să nu se ude. A icnit puțin când a ridicat-o deasupra capului, ca să-i arate titlul lui Linus, cu plasticul foșnind: *Istoria valeților de-a lungul timpului.*

— Am citit-o de patru ori jumate, l-a anunțat cu mândrie.

— Serios? a întrebat Linus.

— O, da. Trebuie să mă asigur că știu ce fac.

— De ce?

Chauncey a clipit încet, mai întâi cu ochiul drept, apoi cu stângul.

— De ce ce?!

— De ce vrei să devii valet?

Chauncey a zâmbit larg.

— Pentru că ajută oamenii.

— Și asta vrei tu să faci?

Zâmbetul i-a pierit de pe față.

— Mai mult decât orice pe lume. Știu că sunt...

Dinții negri i-au clănțănit.

— Diferit.

Linus a tresărit.

— Nu, nu de asta te-am... nu e nimic în neregulă cu tine.

— Știu, a zis Chauncey. Să fii diferit nu înseamnă că ești rău. Arthur zice că să fii diferit e uneori chiar mai bine decât să fii la fel ca toți ceilalți.

S-a uitat la cartea pe care o ținea strâns în tentacule.

— Când vin la hotel oamenii sunt de obicei obosiți. Vor să-i ajute cineva să le care bagajele. Și sunt foarte bun la asta. Talia mă roagă să car lucruri grele pentru ea tot timpul, ca să pot să exersez.

S-a încruntat și s-a uitat la carte.

— Doar pentru că arăt cum arăt, asta nu înseamnă că nu pot să ajut oamenii. Știu că unii cred că sunt înfricoșător, dar jur că nu sunt.

— Normal că nu ești, a zis Linus încet și a făcut un semn spre carte. Haide! Mai povestește-mi despre istoria valeților. Cred că e fascinant.

Chauncey a făcut ochii mari de bucurie.

— Chiar e! Cuvântul *valet* a fost atestat în secolul al XII-lea, știați? Mai sunt numiți și portari sau ușieri. Nu-i așa că e genial?

— Este. Poate e cel mai genial lucru pe care l-am auzit vreodată.

A stat cu Theodore aproape de cuibul lui (niciodată *înăuntru*, pentru că nu voia să fie mușcat) și l-a ascultat pe balaur cum ciripește, în timp ce îi arăta lui Linus fiecare comoară: un nasture, o monedă de argint, un alt nasture, o foaie de hârtie împăturită cu ceea ce părea să fie scrisul lui Sal pe ea (Linus nu și-a dat seama ce scria), un alt nasture.

Și i-a întrebat, pe fiecare dintre ei, dacă sunt fericiți. Dacă au vreo problemă. Dacă îi sperie ceva de pe insulă.

Mai pusese întrebări asemănătoare și la alte orfelinate și mereu își dădea seama când copiii fuseseră instruiți să spună

ce credeau că vrea el să audă. Era mereu o notă falsă în cuvintele lor vesele și fericite și în *Nu, domnule Baker, nu e nimic în neregulă, sunt foarte bucuros.*

Aici nu era așa. Aici, Talia s-a uitat la el sceptică și a vrut să știe de ce întreabă și dacă e nevoie să-și ia lopata. Phee a râs și i-a zis că n-ar vrea să fie nicăieri altundeva, pentru că aici sunt copacii *ei* și oamenii *ei.* Lucy a zâmbit larg și a zis *A, da, domnule Baker, chiar mi-ar plăcea să merg în altă parte într-o zi,* dar doar dacă ceilalți s-ar duce cu el și ar fi de acord cu planurile lui de dominație mondială. Ochii lui Chauncey s-au bălăngănit și i-a zis că iubește insula, dar că i-ar plăcea să existe un hotel aici, ca să poată căra bagaje. Theodore se împiedica de propriile aripi de bucurie să-l vadă pe Arthur, chiar dacă Arthur fusese plecat doar câteva minute.

Și tot aici, în joia din a doua săptămână, Sal a apărut la 16:45 pe veranda casei de oaspeți, mușcându-și buza de jos.

Linus a deschis ușa după ce a auzit pe cineva cum bate, surprins să-l vadă pe Sal singur. S-a uitat în jur ca să se asigure că nu se ascunde vreun alt copil acolo, dar nu.

Era doar Sal.

Linus a luat repede o figură relaxată, ca să nu-l sperie pe băiat.

— Bună, Sal.

Sal a făcut ochii mari și un pas înapoi. S-a uitat peste umăr și, deși Linus nu-l putea vedea, era sigur că Arthur îi privește de undeva. Nu știa *cum* de știa asta, dar Linus avea impresia că nu se întâmplau multe pe insulă de care Arthur să nu știe.

Sal s-a întors spre Linus și și-a lăsat privirea în pământ. Avea pumnii încleștați și respira greu. Linus începea să se îngrijoreze că s-a întâmplat ceva, dar apoi Calliope a trecut pe lângă picioarele lui Linus și a început să se gudure pe lângă Sal. A mieunat, și-a arcuit spatele și a dat din urechi.

Sal a zâmbit ușor și a părut să se mai relaxeze.

— E o pisică bună, a zis Linus încet. Îmi mai face probleme din când în când, dar mă descurc.

— Îmi plac pisicile, a zis Sal, de-abia șoptit. De cele mai multe ori, ele nu mă plac pe mine. Din cauza chestiei cu câinele.

— Calliope e puțin diferită. Te place.

Sal s-a uitat la el.

— Serios?

Linus a dat din umeri.

— Auzi cum vorbește cu tine?

Linus a dat din cap.

— N-am mai auzit-o să facă asta cu altcineva. Da, toarce ca o pisică normală, dar nu miaună niciodată. Cel puțin nu până când am ajuns aici. Nu până când te-a cunoscut pe tine.

Sal părea șocat.

— Uau! a zis și s-a uitat iar la ea. Mă întreb de ce.

— Îmi place să cred că judecă bine oamenii. Probabil simte ceva în tine, care-i permite să vorbească. Pisicile sunt deștepte. Dacă simt că o persoană nu e bună, tind să o evite sau chiar s-o atace.

— Pe mine nu m-a atacat niciodată.

— Știu. Te place.

Sal s-a scărpinat pe ceafă.

— Și eu o plac pe ea.

— Foarte bine, a zis Linus. Pentru că indiferent de ce ne pot spune pisicile despre oameni, poți mereu să judeci un om după cum se comportă cu animalele. Dacă e crud, atunci trebuie evitat cu orice preț. Dacă e blând, îmi place să cred că este semnul unui suflet bun.

— Eu sunt blând cu animalele, a zis Sal, mai animat decât l-a auzit Linus vreodată. Și ele par să mă placă mereu.

— Ce să vezi? a zis Linus, amuzat. Mă bucur să aud asta.

Sal a roșit și și-a mutat repede privirea. Când a vorbit iar, a bombănit ceva ce Linus n-a putut să înțeleagă.

— Poți să mai zici o dată, te rog? Nu am auzit.

Sal a tras aer în piept și a expirat încet.

— Mă întrebam dacă ați vrea să-mi vedeți camera.

Linus a încercat să-și păstreze un ton neutru, deși era mai încântat decât se aștepta să fie.

— Mi-ar plăcea.

Apoi a ezitat.

— Te-a pus cineva să faci asta? Pentru că nu vreau să faci ceva pentru care nu ești pregătit.

Sal a ridicat din umeri stângaci.

— Arthur a zis înainte să veniți că o să vreți s-o vedeți, dar n-a mai zis nimic de atunci.

Linus a respirat ușurat.

— Și niciunul dintre ceilalți copii...

Sal a scuturat din cap.

— Nu. Adică știu că le-ați văzut deja camerele, dar... nu au zis nimic.

Linus voia să-l întrebe de ce acum, dar s-a gândit că e mai bine să nu zică nimic. Nu voia să pună și mai multă presiune pe băiat.

— Atunci aș fi încântat.

— Poate să vină și Calliope? a întrebat Sal repede. Dacă e în regulă. Nu vreau să creez probleme nimănui...

Linus a ridicat o mână.

— Bineînțeles. Deși o s-o lăsăm pe ea să hotărască. Dacă vine după noi, ceea ce mă aștept să facă, foarte bine.

— Bine.

— Mergem?

Sal și-a mușcat iar buza și a dat din cap.

Linus a închis ușa în spatele lui.

Calliope a mers cu ei, așa cum se gândea Linus că avea să facă. A continuat să meargă lângă Sal, doar ocazional luând-o puțin în față, dar revenind mereu la el. Linus aproape că s-a simțit jignit de dovezile astea vădite de afecțiune, dar, din moment ce era un bărbat la 40 de ani, nu un adolescent posomorât, n-a zis nimic. În plus, și-a zis el, era clar că pisica ajuta și Linus nu avea de gând să se împotrivească.

În grădină au trecut pe lângă Talia, care doar le-a făcut cu mâna și s-a întors la florile ei. Chauncey era lângă ea, exclamând tare că florile sunt cele mai frumoase lucruri pe care le-a văzut vreodată și că, dacă e ea de acord, i-ar plăcea să mănânce câteva. Phee și Zoe erau în pădure. Lucy era cu Arthur în camera lui. Înainte să ajungă la scări, Theodore a ciripit. Linus s-a uitat în sus și l-a văzut pe balaur atârnat de o grindă, de parcă era liliac. A mai scos un sunet și Sal a zis:

— E în regulă, Theodore. Eu l-am rugat să vină.

Theodore a ciripit din nou, după care a închis ochii, iar Linus și Sal au urcat scările.

S-au oprit în fața ușii camerei lui Sal. Băiatul, care arăta mereu agitat, a pus o mână tremurândă pe mâner.

— Dacă nu ești pregătit, atunci nu ești pregătit, i-a zis Linus. N-o să te împing să faci asta, Sal. N-o face doar ca să mă mulțumești pe mine.

Sal s-a încruntat și s-a uitat la Linus.

— Dar *o fac* ca să vă mulțumesc pe dumneavoastră.

Linus era șocat.

— Da... cred că da. Dar avem tot timpul din lume.

Firește că asta nu era adevărat. Linus ajunsese aproape la jumătatea șederii lui la Marsyas. Gândul ăsta l-a făcut să tresară.

Sal a scuturat din cap.

— Prefer... prefer s-o facem acum.

— Dacă așa vrei. Nu o să pun mâna pe nimic, dacă asta te face să te simți mai bine. Și dacă vrei să-mi arăți tu ceva, o să mă uit cu drag. Nu sunt aici să te judec, Sal. Deloc.

— Atunci de ce sunteți aici, dacă nu ca să ne judecați?

Linus n-a mai știut ce să zică.

— Ăăă... păi... Sunt aici ca să mă asigur că acest loc este un cămin pentru voi. Unul în care pot să am încredere că o să vă protejeze.

Sal și-a luat mâna de pe clanță. S-a întors cu totul spre Linus. Calliope îi stătea la picioare și se uita în sus. Linus nu mai fusese niciodată așa de aproape de Sal. Era la fel de înalt ca Linus și, deși Linus era mai solid, Sal avea o putere care contrasta clar cu cât de mic încerca să se facă uneori.

— O să mă faceți să plec de aici? a întrebat Sal și mai încruntat.

Linus a ezitat. Nu mințise niciodată vreun copil. Dacă adevărul trebuia să fie chiar și puțin deformat, prefera să nu zică nimic.

— Nu vreau să vă fac să faceți nimic din ce nu vreți voi, a zis Linus încet. Și cred că nimeni nu ar trebui să facă asta.

Sal l-a analizat cu atenție.

— Nu sunteți ca ceilalți.

— Ceilalți?

— Asistenți sociali.

— A! Bănuiesc că nu. Sunt Linus Baker. Nu ai mai cunoscut niciun Linus Baker până acum.

Sal s-a uitat la el încă o clipă și s-a întors cu fața spre ușă. A împins-o și a făcut un pas înapoi. A început să-și muște iar buza și Linus a vrut să-i spună că o să se rănească, dar l-a întrebat:

— Pot?

Sal a dat din cap agitat.

Camera era foarte simplă. Mai precis, părea că e lipsită de

orice ar fi asociat Linus cu Sal. Ceilalți copiii măcar decoraseră după bunul plac. Aici pereții erau goi, iar patul, atent făcut. Pe podeaua de lemn se afla un covor, dar în tonuri neutre și de gri. Mai era o ușă spre o debara și... cam atât.

Aproape.

Într-un colț era un teanc de cărți, care i-a adus aminte lui Linus de biroul lui Arthur. S-a uitat la câteva titluri și a văzut că sunt clasici: Shakespeare și Poe, Dumas și Sartre. Ultimul l-a mirat pe Linus. Nu a înțeles niciodată existențialismul.

Dar, în afară de asta, camera era ca o pânză albă, care aștepta un artist care s-o aducă la viață. Asta l-a întristat pe Linus, pentru că se gândea că știe motivul pentru care locul arăta așa.

— E foarte drăguț, a zis el, prefăcându-se că se uită în jur.

Cu colțul ochiului, l-a văzut pe Sal în prag, atent la fiecare mișcare.

— E spațios. Și ce priveliște! Cred că se vede și satul de aici. Minunat.

— Noaptea se văd luminile din sat, a zis Sal din prag. Strălucesc. Îmi place să îmi imaginez că sunt vapoare pe mare.

— Ce gând frumos, a zis Linus și s-a îndreptat spre debara. Pot să mă uit aici?

A urmat un scurt moment de ezitare.

— Bine, a zis Sal apoi.

Debaraua era mai mare decât se aștepta Linus. Lângă o comodă a văzut un birou mic, cu un scaun rotativ băgat dedesubt. Pe birou se afla o mașină de scris, un Underwood vechi. O pagină goală era deja pusă în mașina de scris.

— Ce-i asta? a întrebat Linus relaxat.

Niciun răspuns. S-a uitat în spate și l-a văzut pe Sal lângă pat – arăta ca un băiețel pierdut. Calliope a sărit pe pat și s-a gudurat de mâna lui. Sal și-a desfăcut degetele și le-a afundat în blana ei.

— Sal?

— Aici scriu, a zis Sal repede, cu ochii mari. Îmi... îmi place să scriu. Nu sunt... nu sunt foarte bun la asta și probabil nu ar trebui să...

— A, îmi amintesc. Săptămâna trecută, la oră, ai citit ceva în fața tuturor. Tu ai scris-o?

Sal a dat din cap.

— A fost foarte frumos. Mult mai bine decât ce aș putea scrie eu. Dacă ai nevoie de un raport, contează pe mine. Dar cam pe-acolo se oprește creativitatea mea, când vine vorba de scris. Nu ai calculator?

— Mă deranjează lumina. Și îmi place mai mult sunetul mașinii de scris.

Linus a zâmbit.

— Înțeleg. Sunetul tastelor are ceva magic, ceva ce niciun calculator nu poate imita. Eu știu cel mai bine asta. În majoritatea zilelor, lucrez la calculator. Și pe mine mă dor ochii după o vreme, deși cred că tu vezi mai bine decât mine.

— Nu vreau să vorbesc despre ce scriu, a zis Sal repede.

— Sigur, a răspuns Linus degajat. E personal. Nici nu te-aș ruga să-mi arăți ceva ce nu vrei.

Asta a părut să-l liniștească pe Sal puțin.

— Atâta doar că... uneori nu au sens. Gândurile mele. Și încerc să le scriu, ca să găsesc o ordine, dar...

Părea că se chinuie să-și aleagă cuvintele potrivite.

— E personal, a zis Linus. Și vei găsi ordinea când ești gata. Dacă e la fel cu ce ai citit mai devreme, sunt sigur că e foarte înduioșător. De cât timp scrii?

— De două luni. Poate mai puțin.

Deci de când a venit la Marsyas.

— Nu și înainte?

Sal a scuturat din cap.

— Niciodată... nimeni nu m-a mai lăsat să scriu. Până când am venit aici.

— Arthur?

Sal a început să râcâie covorul cu pantoful.

— M-a întrebat ce aș vrea să fac cel mai mult. În prima lună m-a întrebat o dată pe săptămână și mi-a zis să răspund când mă simt pregătit, că o să facă tot ce-i stă în puteri.

— Și tu ai zis că vrei o mașină de scris?

— Nu.

S-a uitat în jos la Calliope.

— I-am zis că nu mai vreau să mă mut. Că vreau să stau aici.

Linus a clipit brusc, ca să alunge senzația de arsură din ochi. Și-a dres vocea.

— Și el ce a zis?

— Că va face tot posibilul să se întâmple asta. Abia *după aceea* i-am cerut o mașină de scris. Zoe a adus-o a doua zi. Și ceilalți au găsit biroul în pod și l-au curățat. Talia a zis că l-a lustruit până a crezut că o să-i cadă barba de la chimicale. Și apoi mi l-au făcut cadou.

A zâmbit slab.

— A fost o zi frumoasă. Aproape ca de ziua mea.

Linus și-a strâns mâinile la piept, ca să nu se vadă că îi tremură.

— Și tu l-ai pus în debara? Cred că ar arăta mai frumos în fața ferestrei.

Sal a ridicat din umeri.

— Debaraua... m-a ajutat să mă simt mic. Nu eram pregătit încă să fiu mare.

— Mă întreb dacă ești pregătit acum, a zis Linus cu voce tare. Camera ta e puțin mai mare decât debaraua, dar nu atât de mare, încât să simți că au dispărut pereții. E ca satul pe

timp de noapte. Poți să-i vezi, dar ei nu te pot vedea pe tine, deși e un spațiu așa de mare între voi. Cred că ține de perspectivă.

Sal s-a uitat în jos.

— Nu... nu m-am gândit niciodată așa.

— Era doar o idee. Biroul stă perfect unde e acum, dacă asta vrei. Nu trebuie să-l mutăm dacă nu ești pregătit, nu trebuie mutat deloc chiar. Poate fereastra o să-ți distragă atenția de fapt.

— Dumneavoastră aveți o fereastră unde lucrați?

Linus a scuturat din cap. S-a gândit că întrebarea e prea personală, dar nu făcea rău nimănui, nu?

— Nu. La DERETIMA nu sunt... mă rog. Nu prea le plac ferestrele, cred.

— DERETIMA, a scuipat Sal și Linus a înjurat în gând. Sunt... sunt... nu...

— Acolo lucrez, a zis Linus. Dar știai asta deja. Și chiar tu ai zis că nu sunt ca ceilalți.

Sal și-a încleștat pumnii din nou.

— Ați putea fi.

— Posibil, a recunoscut Linus. Și pot să înțeleg de ce ai crede asta, cu toate prin câte ai trecut. Dar vreau să știi minte că nu ai nimic să-mi dovedești. Eu trebuie să-ți dovedesc ție ceva, că îți vreau doar binele.

— Arthur e un om bun, a zis Sal. El nu... nu e ca ceilalți. Ca ceilalți directori. Nu e... nu e *rău*.

— Știu.

— Dar ați zis că îl investigați pe el.

Linus s-a încruntat.

— Cred că am zis asta doar într-o conversație privată. De unde...

— Sunt un câine, s-a răstit Sal. Am auzul mai bun. V-am auzit. Ați spus că nu e o vizită. Că e o *investigație.* Nu... Nu trăgeam cu urechea, dar așa au zis și ceilalți. Că sunteți aici pen-

tru o *investigație.* De-asta nu mi-am pus niciodată lucruri în cameră, ca Talia sau ca Lucy. Pentru că e mereu temporar. De fiecare dată când am crezut că pot în sfârșit să rămân undeva, mi-a fost luat locul respectiv.

Linus a înjurat iar în gând.

— Nu trebuia să auzi asta.

Sal a început să se micșoreze și să se îndepărteze, de parcă Linus ar fi ridicat mâna la el.

— Nu, a zis Linus repede. Nu am... Voiam să spun că ar fi trebuit să fiu mai atent ce zic. Ar fi trebuit să fiu mai atent cu vorbele mele.

— Deci nu-l investigați pe Arthur?

Linus a început să scuture din cap, dar s-a oprit. A oftat.

— Nu e vorba de Arthur, Sal. Sau nu *doar* despre Arthur. E vorba despre orfelinat cu totul. Știu că ai avut... experiențe mai puțin plăcute în trecut, dar îți jur că de data asta e diferit.

Nu știa dacă băiatul crede vreun cuvânt sau nu.

Sal l-a privit sceptic.

— Și ce se întâmplă dacă decideți că trebuie să plecăm? Atunci nu o să fiți la fel ca ceilalți?

— Nu știu, a zis Linus încet. Sper că, dacă ar exista un motiv pentru o astfel de măsură, ai fi conștient de el.

Sal n-a mai zis nimic.

Linus s-a gândit că deja a stat prea mult. S-a îndepărtat de ușa dulapului. Calliope s-a uitat urât la el. Nu putea s-o condamne pentru asta. Nu credea nici el că a mers așa de bine precum sperase. Și, deși i-a spus lui Sal mai devreme că au tot timpul din lume, nu era adevărat. Timpul, ca de obicei, trecea mai repede decât se aștepta. În două săptămâni avea să facă recomandările finale și să părăsească insula.

I-a făcut loc lui Sal (sau cât se poate de mult, într-o cameră cu două persoane solide). I-a zâmbit și se pregătea să iasă pe ușă, când Sal i-a zis:

— Puteți să mă ajutați?

— Da, a zis Linus repede. Stai, cu ce?

Sal s-a uitat în jos la Calliope care a sărit de pe pat și și-a lipit capul de mâna lui. Buzele au început iar să-i tremure. Băiatul i-a aruncat o privire lui Linus.

— Să mut biroul. Probabil aș reuși și singur, dar nu vreau să zgârii pereții sau podeaua din cameră.

Linus și-a păstrat o expresie neutră.

— Dacă asta vrei.

Sal a dat din umeri, încercând să pară indiferent, dar Linus era bun la meseria lui. Putea să vadă dincolo de fațadă.

Linus și-a desfăcut nasturii de la mânșete și și-a suflecat mânecile.

— Bănuiesc că începe pe ușă, din moment ce ai reușit să-l bagi acolo.

Sal a dat din cap.

— Cu greu. Trebuie să fim atenți. Chauncey era prea încântat și a ciobit colțul biroului. S-a simțit foarte prost, dar i-am zis că e în regulă. Câteodată lucrurile se ciobesc și se sparg, dar tot există bine în ele.

— Le dă personalitate, cred, a zis Linus. Și așa creăm și o amintire. Ești gata?

Sal era gata. A intrat primul în dulap, a scos scaunul și a așezat mașina de scris pe el. L-a împins lângă comodă. S-a dus la un capăt al biroului și l-a așteptat pe Linus să vină la celălalt. Biroul era mic, dar vechi. Linus se aștepta să fie mai greu decât arăta.

După ce s-au aplecat și Sal a numărat până la trei, s-a dovedit că avea dreptate. Chiar era greu și Linus și-a adus aminte cum îi spunea mama lui *Ridică din genunchi, Linus, serios acum!* Junghiul din spate i-a adus aminte și că nu mai e chiar așa de tânăr și aproape că a zâmbit la cât de puțin efort părea să depună Sal. Probabil chiar ar fi putut să-l mute singur.

Au fost atenți când au trecut biroul prin pragul ușii. Linus a putut să vadă unde îl lovise Chauncey, așa că s-a dat înapoi încet. Biroul a trecut la milimetru prin cadrul ușii.

— Aici, a zis Linus gâfâind. Chiar aici. În fața ferestrei.

L-au așezat încet, atenți să nu-și prindă degetele. Linus a icnit aproape teatral când s-a ridicat, cu mâinile pe mijloc. L-a auzit pe Sal râzând, dar nu a zis nimic. Voia să mai audă sunetul ăsta.

Linus a făcut un pas în spate, analizându-și opera. Și-a pus o mână pe șold și și-a dat capul într-o parte.

— Lipsește ceva.

Sal s-a încruntat.

— Da?

S-a dus înapoi în dulap și a împins scaunul afară. A ridicat mașina de scris și a pus-o pe mijlocul biroului, în fața ferestrei. A băgat scaunul înapoi sub birou.

— Gata. Acum e bine. Deci? Cum ți se pare?

Sal a întins mâna și a mângâiat tastele aproape cu drag.

— E perfect.

— Așa mă gândeam și eu. Mă aștept să fii și mai creativ, cu muza de dincolo de fereastră. Deși, dacă simți că îți distrage atenția, putem oricând să-l mutăm la loc. Nu e nimic în neregulă cu asta, atâta vreme cât ții minte că e o lume mare afară.

Sal s-a uitat la el.

— Știți de femeie? De cea din bucătărie?

A fost un... incident. La unul dintre fostele orfelinate. A fost lovit de o femeie care lucra la bucătărie, pentru că a încercat să ia un măr. Sal a ripostat în singurul mod pe care-l știa. S-a schimbat și ea în săptămâna următoare.

Linus trebuia să aibă grijă.

— Da.

Sal a dat din cap și s-a uitat iar la mașina de scris.

— Nu am vrut.

— Știu.

— Nu... nu știam că asta o să se întâmple.

— Și asta știu.

Sal a tresărit.

— Nu am mai făcut-o de-atunci. Și n-o s-o mai fac. Promit.

Linus i-a pus o mână pe umăr și l-a strâns ușor, așa cum a văzut că proceda Arthur. Nu ar fi trebuit s-o facă, dar, pentru prima dată, nu i-a mai păsat de ce scria în *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI.*

— Te cred.

Și, deși tremura, zâmbetul lui Sal era cald și luminos.

Capitolul 12

În aceeași seară, dar ceva mai târziu, s-a auzit cineva la ușa casei de oaspeți. Linus s-a încruntat și și-a ridicat privirea din raport, ca să se uite la ceas. Era aproape ora 22:00 și se pregătea să se culce. Aproape terminase, dar deja îi fugea privirea și căscase așa de tare, încât aproape că îi pocniseră fălcile. Hotărâse să termine mâine, înainte să trimită raportul prin poștă ziua următoare.

S-a ridicat de pe scaun. Calliope stătea pe pervaz și nici nu l-a băgat în seamă. A clipit încet și și-a băgat fața între lăbuțe.

Linus și-a frecat fața obosită și s-a dus la ușă. Se bucura că nu apucase să se schimbe în pijama. Nu se cuvenea să întâmpine un oaspete la ceas de noapte în pijama, asta dacă nu cumva sus-numitul oaspete avea de gând să rămână peste noapte.

A deschis ușa și l-a văzut pe Arthur pe verandă, înfășurat strâns în haina lui. Era din ce în ce mai frig noaptea, iar briza, tot mai puternică. Arthur avea părul ciufulit și Linus s-a întrebat cum se simțea la atingere.

— Bună seara, a zis Arthur încet.

Linus a dat din cap.

— Arthur. S-a întâmplat ceva?

— Nimic rău.

— A? Ce...

— Te superi? a zis Arthur și a făcut un semn spre casă. Ți-am adus ceva.

Linus a mijit ochii.

— Da? Nu am cerut nimic.

— Știu. Tu niciodată nu ceri nimic.

Înainte să apuce Linus să se întrebe ce vrea asta să însemne, Arthur s-a aplecat și a ridicat o cutie de lemn care îi stătea la picioare. Linus a făcut un pas înapoi și Arthur a intrat în casa de oaspeți.

Linus a închis ușa și Arthur a intrat în sufragerie. S-a uitat la raportul de pe scaun, dar nu părea să vrea să-l citească.

— Lucrezi până târziu?

— Da, a zis Linus încet. De fapt, tocmai terminam. Sper că nu ai venit aici să mă întrebi ce am scris. Știi că nu pot să-ți spun. Rapoartele îți vor fi puse la dispoziție odată ce investigația se termină, așa cum este specificat în...

— Nu am venit să te întreb de rapoarte.

Linus a fost luat prin surprindere.

— Nu? Atunci de ce ai venit?

— Așa cum am zis, ți-am adus ceva. Un cadou. Poftim. Hai să-ți arăt.

A pus cutia pe masa mică de lângă scaunul lui Linus. A ridicat capacul cu degetele lui grațioase.

Linus era intrigat. Nici nu-și mai aducea aminte când primise un cadou ultima dată. La birou se dădeau felicitări de la asistenții sociali în fiecare an, fiecare își semna numele și un fals *La mulți ani!* pentru sărbătorit. Felicitările erau ieftine și impersonale, dar Linus se gândea că gestul contează. Și, în afară de prânzul de sărbători pe care îl organiza Conducerea Extrem de Superioară – care oricum nu era un cadou –, Linus nu mai primise nimic de mult. Mama lui murise de ceva vreme și, chiar și când era în viață, îi dăruia doar șosete sau fesuri de lână sau pantaloni pe care îi zicea că va trebui să-i

poarte până îi rămân mici, pentru că erau scumpi și *Banii nu cresc în copaci, serios, Linus.*

— Ce e? a întrebat, mai entuziasmat decât s-ar fi așteptat.

A tușit scurt.

— Adică nu am nevoie de nimic de la tine.

Arthur s-a uitat la el, surprins.

— Nu e vorba de ce ai *nevoie*, Linus. Cadourile nu sunt despre asta. Ci despre bucuria că cineva se gândește la tine.

Linus a simțit cum roșește.

— Te... te gândeai la mine?

— Mereu. Deși nu pot să-mi asum meritul pentru asta. Nu, a fost ideea lui Lucy.

— O, Doamne! a zis Linus gâtuit. Nu știu dacă vreau un animal mort sau ceva de genul.

Arthur a râs și s-a uitat în jos, în cutia desfăcută.

— Asta e bine. Pentru că dacă ai fi vrut un animal mort, ar fi fost clar că nu fac ce trebuie. Mă bucur să-ți zic că nu e nimic care obișnuia să fie viu, deși poate să sune destul de asemănător.

Linus nu era sigur că vrea să vadă ce e în cutie. Arthur îi bloca privirea cu silueta lui firavă și, deși nu mirosea nimic scârbos și nici nu auzea vreun chițăit de șobolan cu ochii migdalați, Linus tot ezita.

— Deci? Ce e?

— De ce nu vii să te uiți singur?

Linus a tras adânc aer în piept și a făcut câțiva pași spre Arthur. A blestemat în gând cât de înalt e. Trebuia să stea exact lângă el ca să vadă ce e înăuntru.

S-a mustrat în gând. Se îndoia că Arthur i-ar permite lui Lucy să facă ceva necuviincios. La cină, Lucy a zâmbit spre Linus toată seara și, deși era ceva diavolesc în zâmbetul lui, lui Linus nu i s-a părut nimic suspect. Sigur, Lucy era fiul diavolului la propriu și probabil își perfecționase de mult figurile inocente.

Spera că n-o să explodeze nimic. Nu-i plăceau exploziile, mai ales dacă trebuia să stea așa de aproape.

Dar nu era nicio bombă. Nu era niciun șobolan, niciun cadavru în putrefacție.

Era un pick-up portabil, vechi. Pe capacul cutiei scria ZENITH, cu Z-ul în formă de fulger.

Lui Linus i s-a tăiat respirația.

— Ca să vezi! E minunat. Cred că nu am mai văzut așa ceva de multă vreme și, chiar și atunci, doar în vitrinele magazinelor! Pick-upul Victrola pe care îl am acasă e mult prea mare. Și știu că sunetul nu e la fel de bun la cele portabile, dar mereu m-am întrebat cum ar fi să pot să iau muzica cu mine peste tot. La un picnic, de exemplu.

Vorbea fără noimă și nu știa de ce. A închis gura și dinții i-au clănțănit puternic.

Arthur a zâmbit.

— Lucy spera să reacționezi așa. Voia să ți-l dea personal, dar a zis că e mai bine să vină de la mine.

Linus a scuturat din cap.

— E foarte frumos din partea lui. Te rog să-i mulțumești pentru... Nu. O să-i mulțumesc eu mâine. La prima oră. La micul dejun!

Apoi i-a venit altă idee.

— A, dar nu am niciun disc. Nici nu m-am gândit să le aduc de-acasă. Și chiar dacă m-aș fi gândit, probabil n-aș fi riscat. Sunt firave și nu aș fi vrut să le sparg.

— A, a zis Arthur. Lucy s-a gândit și la asta.

Arthur a apăsat pe un buton de sub capac și s-a deschis un compartiment. Înăuntru era un plic cu un disc negru.

— Ce minune! a zis Linus, entuziasmat să-l ia din cutie. De unde e? Pare nou-nouț.

— Te asigur că nu e. De fapt e destul de vechi. Sunt sigur că ai văzut cutiile din pod, când ai fost în cuibul lui Theodore.

Le văzuse. Erau puse unele peste altele în colțuri. Se întrebase ce era cu ele, dar s-a gândit că erau doar dovada unei vieți într-o casă veche. Posesiunile materiale tind să apară când te aștepți mai puțin.

— Da.

Arthur a dat din cap.

— Zăcea într-o cutie din spate de multă vreme. Nu am avut nevoie de el, din moment ce avem deja trei pick-upuri în casă. Lucy l-a descoperit când cotrobăia prin cutii, așa cum face mereu. Era prăfuit și a trebuit să fie lustruit, dar a fost atent. L-a ajutat și Sal.

Arthur s-a uitat la pick-up.

— Sincer să fiu, probabil ar fi trebuit să-l testez înainte să-l aduc aici. Nici nu sunt sigur că vechitura asta merge.

— Și discul?

Arthur a dat din umeri.

— Lucy n-a vrut să mă lase să văd ce e. A zis că e o surpriză, dar s-a gândit că o să-ți placă.

Asta l-a neliniștit pe Linus, dar mai puțin decât s-ar fi întâmplat la venirea lui pe insulă.

— Atunci bănuiesc că trebuie să aflăm dacă are dreptate.

Arthur a făcut un pas înapoi.

— Vrei tu să faci onorurile?

— Bineînțeles.

I-a luat locul lui Arthur și a luat plicul din compartiment. A scos discul cu atenție. Și el era negru, fără vreun desen în centru. A pus plicul deoparte și discul pe platan, unde a așezat atent și acul. A apăsat pe buton și s-a bucurat când discul a început să se învârtă, foșnind ușor.

— Cred că merge, a murmurat.

— Așa se pare, a răspuns Arthur.

A coborât acul. Boxele au început să răsune mai tare. Și apoi...

Un bărbat a început să cânte, zicând *draga mea, îmi trimiți, știu că îmi trimiți**.

— Sam Cooke, a șoptit Linus și și-a lăsat mâna pe lângă corp. O! O! E minunat!

S-a uitat la Arthur și l-a surprins privindu-l exact în momentul în care Sam a început să cânte despre cum crede că totul e doar atracție, dar că durează deja de așa de multă vreme.

Linus a făcut un pas în spate.

Arthur a zâmbit.

— Vrei să ne așezăm?

Linus a dat din cap, brusc nesigur, ceea ce nu era nimic nou. Camera a părut deodată sufocantă și Linus s-a simțit amețit. Probabil era doar obosit. Fusese o zi lungă.

A luat raportul de pe scaun și s-a așezat. L-a pus pe masă, lângă disc, în timp ce Sam continua să fredoneze. Arthur s-a așezat pe celălalt scaun. Linus a remarcat că aveau picioarele atât de apropiate, încât, dacă și le-ar fi întins puțin, vârfurile li s-ar fi atins.

— Am auzit un lucru tare ciudat azi, a zis Arthur.

Linus s-a uitat spre el, sperând că Arthur nu poate să-i citească gândurile.

— Ce anume?

— Le spuneam copiilor noapte bună. Încep în ordine, știi. De la un capăt al holului la celălalt. Lucy e mereu ultimul, dat fiind că stăm în aceeași cameră. Dar Sal e penultimul. Și, înainte să bat la ușă, am auzit niște sunete noi și vesele, la care nu mă așteptam.

Linus a început să se foiască.

— Sunt sigur că e normal. La urma urmei, e un adolescent. Le place să... exploreze. Atâta vreme cât îi aduci aminte că...

---

* Versuri din cântecul „You Send Me" (n.t.).

— Doamne, nu! a zis Arthur, încercând să nu zâmbească. Nu la asta mă refeream.

Linus a făcut ochii mari.

— Vai! Nu asta... Nu am vrut să... Sfinte, ce e în neregulă cu mine?

Arthur a tușit ca să-și acopere râsul.

— Mă bucur să aud că ești așa de deschis.

Linus era sigur că roșea tare.

— Nu pot să cred că am zis asta.

— Nici eu, sincer. Cine ar fi crezut că Linus Baker poate să fie ca... tine.

— Da, mă rog, aș aprecia dacă n-ai mai spune nimănui. Nici lui Zoe. Și mai ales nu copiilor. Sigur, Sal e suficient de mare să înțeleagă astfel de lucruri, dar cred că i-ar distruge inocența lui Chauncey.

S-a încruntat.

— Nu că aș fi sigur cum ar putea să... Are măcar... o, nu. Nu, nu, nu.

Arthur a râs.

— Lucy e și mai mic decât Chauncey. Nu îți faci griji și pentru inocența lui?

Linus și-a dat ochii peste cap.

— Știm amândoi că asta nu e o problemă pentru el.

— Așa e. Dar sunt sigur că acum știi că nu vorbeam despre... *asta*.

A pronunțat ultimul cuvânt încântător de încet, ca și cum i s-ar fi răsucit pe limbă și pe dinți înainte să-i iasă pe buze. Linus a început să transpire.

— Vorbeam de țăcănitul tastelor.

Linus a clipit.

— A! Da... are sens, dacă mă gândesc mai bine.

— Sunt sigur că are. A fost surprinzător, nu pentru că nu știam că există, dar pentru că se auzeau mult mai tare.

În majoritatea nopților se aud înfundat, pentru că scrie în debara, cu ușa închisă.

Linus înțelegea acum.

— Nu am... dacă am mers prea departe, îmi pare rău.

Arthur a ridicat o mână și a scuturat din cap.

— Deloc. A fost... mai mult decât aș fi putut să sper. Îmi place să cred că se vindecă. Și că tu ai jucat un rol în asta.

Linus și-a lăsat privirea în pământ.

— A, nu cred că e adevărat. Avea nevoie doar de...

— Avea nevoie să i-o zică cineva cu voce tare, a zis Arthur. Și cred că tu ai fost persoana cea mai potrivită.

Linus și-a ridicat capul.

— Asta sigur nu e adevărat. Ar fi trebuit să vină din partea ta.

A tresărit.

— Nu ți-o zic ca pe un reproș. Voiam să zic că nu trebuia să sugerez eu astfel de lucruri.

Arthur s-a uitat la el.

— De ce nu?

— Pentru că nu sunt... nu ar trebui să interacționez cu ei. Cel puțin nu la un nivel așa de personal.

— Este împotriva *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*?

Linus a dat din cap, în timp ce Sam Cooke a fost înlocuit de The Penguins, care cântau despre *îngerul lor pământean**. I-a făcut inima să se strângă.

— Da.

— Asta i se cere cuiva în poziția mea. Pentru că așa pot să rămân imparțial. Neinfluențat.

Arthur a scuturat din cap.

— Copiii ăștia nu sunt niște animale. Nu ești într-un safari, cu un binoclu, nu-i privești de la distanță. Cum se presupune

* Versuri din cântecul „Earth Angel" (n.t.).

că poți să evaluezi copiii, dacă nici măcar nu-ți faci timp să-i cunoști? Sunt oameni, Linus. Chiar dacă unii arată diferit.

Linus s-a aricit.

— Nu am sugerat niciodată asta.

Arthur a oftat.

— A... îmi pare rău. A fost o... suprasimplificare. Mă confrunt de mult cu prejudecățile. Trebuie să-mi aduc aminte că nu toată lumea gândește așa. Voiam să spun că ai făcut ceva remarcabil pentru un băiat care a venit la noi obișnuit doar cu batjocura. Te-a ascultat, Linus. A învățat de la tine și a fost o lecție pe care trebuia s-o învețe. Nu cred că ar fi putut exista un profesor mai bun.

— Nu sunt chiar așa de sigur, a zis Linus formal. Am făcut doar ce am crezut că trebuie. Nu pot decât să-mi imaginez prin ce a trecut. Și prin ce ai trecut tu, ca director al orfelinatului. Mai ales cu niște copii așa de unici.

— Da, a zis Arthur.

Era ceva în vocea lui ce Linus nu putea să înțeleagă.

— Sigur, ca director al orfelinatului. De-asta nu-i... cum ai zis când ai venit? Nu-i las să plece.

— Puteam să mă exprim mai bine, a recunoscut Linus. Mai ales după tot ce am aflat zilele astea.

— Nu, nu cred. Ai surprins perfect situația. Prefer sinceritatea. Lucrurile uneori se pierd printre rânduri. Tocmai de-asta cred fiecare cuvânt când îți zic că l-ai ajutat pe Sal. Nu l-am întrebat de ce a mutat biroul. L-am întrebat doar dacă l-a ajutat cineva. Mi-a zis că da. Că tu l-ai ajutat. Nu a fost greu să îmi dau seama de restul.

— A fost doar o sugestie, a zis Linus, neștiind cum să reacționeze la laudă. I-am spus că, deși e în regulă să vrea să se simtă mic, nu trebuie să uite că poate să fie cât de mare vrea să fie. Sper că nu am întrecut măsura.

— Nu cred. Cred că au fost cuvintele potrivite la momentul potrivit. Așa cum am zis mai devreme, se vindecă. Și cu vin-

decarea asta vine și încrederea, deși trebuie să fie câștigată. Cred că ești pe drumul cel bun.

— M-aș simți onorat.

— Da? Nu pare că se cuvine. Sunt sigur că în *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI* scrie că...

Linus a pufnit.

— Da, da, am înțeles ideea.

Arthur a zâmbit.

— Da? Mă bucur să aud asta. Mulțumesc.

— Pentru?

A dat din umeri.

— Pentru ce faci.

— Asta e foarte... vag. De unde știi că nu scriu în raport că tu și locul ăsta sunteți nepotriviți.

— Asta scrii?

Linus a ezitat:

— Nu. Dar asta nu înseamnă că nu am motive de îngrijorare sau că m-am hotărât.

— Sigur că nu.

— Dar asta mă duce la următorul subiect. Dacă pot să fiu direct în continuare.

Arthur și-a încrucișat mâinile pe genunchi.

— Chiar aș aprecia.

— Nici nu știi ce urmează să zic.

— Nu, nu știu. Dar tu știi și nu cred că ai zice ceva fără să te gândești bine. Hai s-auzim.

Linus s-a uitat la raport, în timp ce Buddy Holly cânta *eu și cu tine vom cunoaște dragostea adevărată**. Faptul că era un alt cântec de dragoste de-abia i-a trecut prin minte lui Linus; era mai concentrat pe faptul că toți artiștii ăștia erau pe același disc. Nu mai auzise niciodată de o astfel de compilație.

---

* Versuri din cântecul „You And I Are Through" (n.t.).

— Cred că ar trebui să-i ducem pe copii într-o excursie.

Buddy Holly cânta în surdină.

Apoi Arthur a întrebat:

— Să-i ducem?

Linus a dat din umeri stângaci.

— Tu și Zoe și copiii. Pot să vin și eu, să stau cu ochii pe ce se întâmplă. Cred că le-ar prinde bine. Ca să nu fie așa de...

S-a uitat din nou spre raport.

— Izolați.

— Și unde să-i ducem?

Linus a hotărât să intre în joc, deși Arthur știa satul mai bine decât el.

— Am văzut un chioșc de înghețată când eram în sat, săptămâna trecută. Și mai era și un cinema, dar nu știu dacă i-ar plăcea lui Sal, la cât de sensibil are auzul. Fiindcă e așa de aproape de mare, sunt sigur că satul e o destinație turistică. Dar, din moment ce suntem în extrasezon, n-o să fie mulți oameni. Poate ar trebui să-i ducem la un muzeu, dacă există vreunul. Să le oferim puțină cultură.

Arthur se uita fix la el.

Lui Linus nu-i plăcea asta.

— Ce?

— Cultură, a repetat.

— Era doar o idee.

Se simțea iar defensiv. Îi plăceau muzeele. Îi plăcea să se ducă la un muzeu de istorie lângă casă măcar de câteva ori pe an, în weekenduri. Mereu găsea ceva nou în lucrurile așa de vechi.

Pentru prima dată, Arthur părea nesigur.

— Nu vreau să li se întâmple ceva rău.

— Nici eu, a zis Linus. Și, dacă ești de acord, o să fiu și eu acolo. Pot să fiu foarte protector dacă trebuie.

Și-a pus mâna pe burtă și a continuat:

— Plus că sunt mare, e greu să mă dărâme cineva.

Privirea lui Arthur s-a mutat de pe fața lui Linus, spre degetele lui. Linus și-a pus mâna înapoi pe genunchi.

Arthur s-a uitat iar la el.

— Știu de episodul cu pluta.

Linus a clipit.

— Da? Cum? Zoe a zis...

— Nu contează. Am apreciat răspunsul tău. Mai mult decât îți poți imagina. Voi vorbi cu copiii. Poate sâmbăta viitoare. Va fi ultima ta sâmbătă aici. După n-o să mai avem timp. O să pleci.

Nu. N-o să mai fie timp. Timpul nu se oprește niciodată, deși adesea pare elastic.

— Așa e.

Arthur s-a ridicat.

— Mulțumesc.

S-a ridicat și Linus.

— Tot zici asta, dar nu știu dacă merit.

Acum chiar li se atingeau vârfurile pantofilor. Și genunchii. Cu toate astea, Linus nu s-a dat înapoi. Nici Arthur.

— Știu că asta crezi, a zis Arthur încet. Dar eu nu zic lucruri pe care nu le cred. Viața e prea scurtă pentru asta. Îți place să dansezi?

Linus a expirat puternic și s-a uitat la Arthur. The Moonglows au început să cânte despre *cele zece porunci ale iubirii**.

— Nu... nu știu. Cred că am două picioare stângi, sincer.

— Mă îndoiesc.

Arthur a dat din cap. A ridicat mâna și părea că îi va atinge fața lui Linus, dar a strâns pumnul și a făcut un pas înapoi. A zâmbit slab.

— Noapte bună, Linus.

---

* Versuri din cântecul „Ten Commandments Of Love" (n.t.).

Apoi a plecat, ca și cum nu fusese deloc acolo. Linus de-abia a auzit ușa închizându-se în urma lui.

A stat în casa goală, în timp ce discul se învârtea încet, cântând melodii despre dragoste și dorință.

Când era pe cale să se întoarcă și să-l oprească, a văzut pe fereastră o lumină puternică, portocalie.

A fugit la geam, încercând să vadă prin întuneric.

Putea să vadă doar conturul copacilor. Al conacului. Al grădinii.

Dar nimic altceva.

S-a hotărât că e obosit. Că ochii îi joacă feste.

Când a oprit pick-upul și a început să se pregătească de culcare, nu s-a gândit nicio secundă că a uitat să întrebe de ușa spre pivniță.

Două zile mai târziu, când Zoe l-a dus în sat, era încă distras. Merle nu fusese foarte vorbăreț, ceea ce l-a bucurat pe Linus. Nu se simțea în stare să asculte remarcile răutăcioase ale barcagiului.

Dar asta i-a permis lui Linus să se piardă în propriile gânduri. *La ce anume* se gândea, nici el nu știa sigur; mintea i se învârtea ca într-un vârtej la suprafața apei.

— Ești tăcut.

A tresărit și a văzut-o pe Zoe. Florile din părul ei erau complet aurii. Purta o rochie albă de vară, dar era tot desculță.

— Scuze. Mă... gândeam.

Zoe a pufnit.

— La?

— Sincer să fiu, nici eu nu știu.

— De ce mi-e greu să cred asta?

Linus s-a uitat urât la ea.

— Nu e treaba ta să mă crezi. Pur și simplu așa stau lucrurile.

— Bărbații sunt niște creaturi proaste, a zis Zoe încet.

— Hei!

— Chiar sunt. Nu știu de ce. Încăpățânați, căpoși și proști. Ar fi chiar drăguț, dacă nu ar fi așa de frustrant.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

— *Asta* pot să cred. Din păcate.

— Hai să mergem, Zoe, a bombănit el când pasarela a coborât.

Merle le-a făcut semn să plece. Nici măcar nu a țipat după ei să vină repede.

Bărbatul de la poștă a fost la fel de bădăran ca săptămâna trecută. A mârâit când Linus i-a dat raportul sigilat în plic. Linus a plătit taxa și a întrebat dacă a venit vreo scrisoare pentru el.

— Da, a bombănit bărbatul. E aici de câteva zile. Dacă n-ați fi fost pe insula aia, ați fi primit-o mai devreme.

— Poate dacă ați livra scrisori pe insulă, așa cum sunt sigur că faceți peste tot, n-am mai avea discuția asta, s-a rățoit și Linus.

Bărbatul a mai bombănit ceva, dar i-a întins plicul subțire cu numele lui pe el.

Linus nici măcar nu s-a obosit să-i mulțumească, simțindu-se mai degrabă răzbunător. Nici măcar nu și-a luat rămas-bun când a ieșit din încăpere! De-a dreptul scandalos.

Să se învețe minte! și-a zis în gând când a ajuns pe trotuar.

Era cât pe ce să se întoarcă și să-și ceară scuze, dar a reușit cumva să se abțină. În schimb, a rupt plicul cu atenție și a scos singura foaie de hârtie.

DEPARTAMENTUL RESPONSABIL DE TINERETUL MAGIC
MEMO DIN PARTEA CONDUCERII EXTREM DE SUPERIOARE

Domnule Baker:

Mulțumim pentru primul raport. A fost de-a dreptul revelator să aflăm cum merg lucrurile la Orfelinatul Marsyas. Ca de obicei, ați fost extrem de meticulos cu privire la subiecții investigației.

Cu toate acestea, am dori să vă prevenim să nu exagerați cu părerile personale. Deși vă putem înțelege frustrarea cu privire la ce ați perceput ca fiind o lipsă de informare, am dori să vă aducem aminte că nu aveți de-a face cu niște copii obișnuiți. Și că cineva în poziția dumneavoastră nu ar trebui să pună la îndoială deciziile luate de Conducerea Extrem de Superioară.

În plus, suntem puțin îngrijorați cu privire la Zoe Chapelwhite. Deși eram conștienți de prezența ei pe insulă (nț-nț, domnule Baker), nu știam că este atât de implicată în viețile copiilor. Are vreo legătură romantică cu domnul Parnassus? Petrece timp singură cu copiii? Deși copilul-zână poate învăța multe de la cineva din aceeași specie, vă cerem să fiți atent ca doamna Chapelwhite să nu facă și altceva. Nu este înregistrată. Deși ea pare momentan în afara sferei noastre de influență, orfelinatul nu este și orice greșeală se poate dovedi a fi dezastruoasă. Dacă se petrece ceva necuviincios, acest lucru trebuie documentat. Pentru siguranța copiilor, bineînțeles.

În plus, avem o rugăminte. Raportul dumneavoastră include multe detalii despre copiii de la conac. Cu toate acestea, în ceea ce-l privește pe domnul Parnassus, a fost de-a dreptul sărac. Dacă în al doilea raport nu includeți și detalii cu privire la directorul orfelinatului, vă cerem ca în al treilea raport să ne oferiți mai multe informații și să vă mențineți

obiectivitatea. Fiți vigilent, domnule Baker. Arthur Parnassus este de multă vreme la Marsyas și știe insula ca pe propriul buzunar. Aveți grijă. Chiar și cele mai șarmante persoane au secretele lor.

Așteptăm cu interes următoarele rapoarte.

Cu sinceritate,

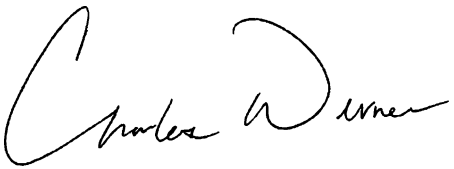

CHARLES WERNER
CONDUCEREA EXTREM DE SUPERIOARĂ

Linus s-a uitat îndelung la scrisoare, în lumina caldă a soarelui de toamnă.

Atât de mult, încât a tresărit când a auzit un claxon în dreptul lui. Și-a ridicat privirea din scrisoare și a văzut-o pe Zoe în mașină, în fața lui, uitându-se atentă la el, prin parbriz. Pe bancheta din spate erau așezate pungile de cumpărături. Deja fusese la magazin și se și întorsese, timp în care Linus nici nu se clintise din fața poștei.

— Totul bine? l-a întrebat în timp ce se apropia de mașină.

— Da.

Înainte să deschidă portiera, a împăturit memoul și l-a pus înapoi în plic.

— Totul bine.

S-a urcat în mașină. Totul era așa de bine, încât nici nu îndrăznea să se uite la ea. În schimb, nu și-a luat ochii de la drum.

— Nu pare.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, i-a zis, puțin cam prea vesel. Hai să mergem acasă, bine?

— Acasă, a repetat Zoe.

A pornit mașina și au lăsat satul în urmă.

— Arthur, a zis Linus deodată.

— Ce-i cu el?

— E... diferit.

A simțit privirea lui Zoe ațintită asupra lui, dar a continuat să privească în față.

— Crezi?

— Da. Și cred că și tu știi asta.

— Nu e ca toată lumea.

— Vă știți de mult?

— De destulă vreme.

— Zânele astea, a bombănit Linus.

A tăcut câteva clipe, apoi a continuat.

— Știa de plută.

Cu coada ochiului, a văzut cum Zoe și-a încleștat mâinile pe volan.

— Normal că știa.

— Nu pari surprinsă.

— Nu, a zis încet. Bănuiesc că nu.

Linus a așteptat ca femeia să mai zică ceva.

Nu a mai zis nimic.

Linus a strâns plicul în mâini.

— Ce planuri avem azi? a întrebat, încercând să mai detensioneze atmosfera. O altă aventură, ca sâmbătă? Bănuiesc că aș putea fi convins să-mi pun iar costumul. Deși nu a fost preferatul meu, nu m-a deranjat așa de tare.

— Nu, a zis Zoe, cu părul în vânt. E a treia sâmbătă a lunii.

— Adică?

Zoe i-a zâmbit larg, deși zâmbetul nu îi era la fel de strălucitor ca de obicei.

— Adică e ziua de picnic în grădină.

Linus a clipit.

— A, asta nu sună așa de...

— E rândul lui Chauncey să aleagă meniul. Îi place peștele crud. Și are o rețetă experimentală nouă pe care vrea s-o încerce.

Linus a oftat.

— De ce nu mă mir?

Dar și-a dat seama că încerca să nu zâmbească și, odată ce s-au suit pe feribot, să se întoarcă pe insulă, nici măcar Merle nu a putut să-i strice buna dispoziție. Scrisoarea de la Conducerea Extrem de Superioară era ultimul lucru la care se mai gândea. Spera doar că n-o să mănânce pește balon. Auzise că e otrăvitor.

Capitolul 13

Departamentul Responsabil de Tineretul Magic
Raportul nr. 3: Orfelinatul Marsyas
Linus Baker, asistent social BY78941

Jur solemn că întregul conținut al acestui raport este precis și adevărat. Înțeleg că, potrivit directivelor DERETIMA, orice informație ce se va dovedi a fi falsă atrage după sine un avertisment sau terminarea contractului.

Acest raport conține observațiile mele din cea de-a treia săptămână de pe insulă.

Luând în calcul conținutul raportului precedent, am discutat o anumită problemă cu domnul Parnassus: izolarea copiilor de pe Marsyas. Îi înțeleg ezitarea; așa cum am indicat și în raportul nr. 2, există o aură stranie de prejudecată în sat. Și, deși pare să fie mai concentrată decât în oraș, de exemplu, mă aștept să fie provocată de faptul că insula este mai aproape de sat.

Încerc să mă pun în situația sătenilor; locuiesc în apropierea unui conac vechi, de pe o insulă locuită de tineri cu puteri magice. Dar, din moment ce copiii sunt ținuți departe, zvonurile circulă nestingherite. Deși unii copii sunt cu siguranță atipici, asta nu înseamnă că nu ar trebui să poată intra în sat ori de câte ori doresc.

Domnul Parnassus pare reticent, deşi a promis că se va gândi la asta. Mi se pare fascinantă legătura lui cu copiii. Ţin mult la el şi cred că îl percep ca pe o figură paternă. Din moment ce nu am fost niciodată directorul unui orfelinat, nu pot spune ce fel de forţă este necesară pentru a conduce un astfel de loc. Deşi este neobişnuit, se pare că în cazul lor funcţionează.

Sigur, ar putea să se întoarcă împotriva lor. Din moment ce într-o zi vor părăsi insula, nu pot depinde mereu de domnul Parnassus. Când am mai avut de-a face cu alte orfelinate, am văzut şi directori indiferenţi şi unii de-a dreptul cruzi. Deşi respect indicaţiile din *REGULI ŞI REGLEMENTĂRI*, cred că sunt mai degrabă nişte direcţii, nu legi. Şi chiar şi aşa, aceste direcţii au fost scrise acum zeci de ani şi nu au mai fost actualizate de atunci. Cum putem aplica ceva ce nu s-a schimbat odată cu vremurile?

Mi s-a cerut să ofer mai multe detalii cu privire la domnul Parnassus. Uitaţi ce am aflat:

Phee este o zână de pădure, sub consilierea ocazională a lui Zoe Chapelwhite. Şi cred că, datorită acesteia, Phee reuşeşte să-şi controleze mai bine puterile, probabil mai bine decât oricare alt copil-zână pe care l-am întâlnit, chit că nu au fost mulţi. Şi, deşi îi ia ceva timp, reuşeşte să crească copaci şi flori într-un mod uluitor. Cred că doamna Chapelwhite a ajutat-o în această privinţă.

Este adevărat că Theodore este balaur şi, când ne gândim (da, noi) la o fiinţă ca el, tindem să-l vedem doar ca un animal, cu toate că îl considerăm unul rar. Pot asigura Conducerea Extrem de Superioară că nu este cazul. Theodore este capabil de gânduri şi sentimente complexe, ca orice alt om. Este inteligent şi descurcăreţ. Ieri, după ce mi-am revenit dintr-o indigestie provocată de nişte peşte crud, a venit singur în casa de oaspeţi şi m-a întrebat dacă poate să-mi

arate o parte din comoara lui. Vă rog să observați cuvântul *m-a întrebat*. Pentru că are limbaj, deși poate nu seamănă cu cel cu care suntem noi obișnuiți. Și, chiar dacă sunt de puțină vreme aici, am început să învăț cadențele ciripitului său.

Talia este un copil mai degrabă morocănos, dar am zis că asta i se trage de la faptul că e un gnom. Cel puțin la început, luând în calcul ce știam despre specia ei. Îmi dau seama că percepția ne este influențată de ceea ce suntem învățați. Chiar și când suntem mici, ni se spune că lumea este într-un anume fel și că există reguli. Așa stau lucrurile și unul dintre aceste lucruri este că gnomii sunt ursuzi și că te vor lovi cu o lopată peste cap doar când le pică privirea pe tine. Și, deși la suprafață este o descriere potrivită Taliei, am putea spune că asta e valabil pentru majoritatea fetelor aflate la vârsta preadolescenței. Nu este vorba despre o trăsătură a speciei. Hormonii sunt de vină. E suficient să-ți petreci mai mult timp cu ea ca să vezi dincolo de suprafață, dincolo de valurile de sfidare, ca să vezi că e extrem de protectoare cu cei la care ține. Așa cum știți, gnomii trăiesc în ceea ce se numește „ceată". Cel puțin așa făceau când erau mai mulți. Talia și-a făcut aici propria ceată.

Chauncey este în acest loc doar pentru că e cine e. Și, din moment ce nu se știe exact ce e, DERETIMA a avut nevoie de un loc în care să-l trimită. Cred – și nu e doar o părere personală, ci vorbesc din experiență – că dosarul lui este considerat informație clasificată de nivel 4 doar din cauza aspectului său fizic. I s-a spus de nenumărate ori că este un monstru – de alți copii, de directori, de oameni aflați în niște poziții în care ar fi trebuit să știe mai bine. Cu cât lovești mai mult un câine, cu atât se ferește mai tare când ridici mâna la el. Cu toate acestea, deși Chauncey a fost abuzat verbal înainte de Marsyas (nu cred că și fizic, deși cuvintele pot să doară la fel de tare), e un copil inteligent și iubitor. Visează. Mă întreb

dacă înțelegeți asta. Visează la un viitor pe care nu îl va avea niciodată. Și deși visurile lui pot părea mărunte, tot visurile lui sunt și nu i le poate lua nimeni.

Sal este cel mai reticent din grup. El chiar a fost abuzat fizic înainte de sosirea pe insulă. Măcar asta a fost clar documentat, deși nu era menționat în dosarul pe care l-am primit. Domnul Parnassus mi-a arătat rapoartele semnate de DERETIMA în cazul acestui incident. Faptul în sine că acest lucru s-a întâmplat este revoltător. Faptul că i s-a întâmplat unui copil timid și inocent este inacceptabil. Sal e aici de cel mai puțin timp și mai are mult până să se recupereze pe deplin. Dar cred că o va face, pentru că, deși se sperie la cele mai mici sunete, înflorește în fața ochilor mei. Îi place să scrie și am avut norocul să citesc o parte dintre scrierile lui. Mă aștept să vedem lucruri mărețe de la el, dacă i se dă ocazia. Deși nu îmi place deloc să fac o astfel de comparație, un câine se ferește până când nu mai poate să se ferească. Trebuie să fie încurajat, nu temut.

Poate vă întrebați, și sunt sigur că o faceți, ce are asta de-a face cu domnul Parnassus. Nu are nimic de-a face *cu* dumnealui. Dar *datorită* dumnealui lucrurile acestea sunt posibile. Acesta nu este un simplu orfelinat. Este o casă a vindecării, una care cred că e necesară. Poeta Emma Lazarus a scris cândva: „Mie-mi dați pe cei săraci și osteniți / Ce-ar vrea ca libertatea s-o guste de îndată".

Sunt sigur că veți observa că nu l-am menționat pe Lucy.

Am început să scriu acest raport acum două zile. Nu mă grăbesc, deoarece este deosebit de important să îmi găsesc cuvintele potrivite. Azi-noapte a avut loc un incident. Am fost trezit dintr-un somn adânc de cea mai ciudată întâmplare...

Puțin spus întâmplare.

Linus s-a trezit brusc și a sărit din pat, cu mâna strânsă la

piept și inima bătându-i cu putere. Era dezorientat și nu știa ce se întâmplă. A durat ceva până când ochii i s-au adaptat la întuneric și și-a dat seama ce vede.

Casa părea să se micșoreze.

Tavanul de deasupra părea mai aproape decât fusese când se culcase.

— Ce naiba? a exclamat.

A auzit un mieunat de undeva de sub el. S-a uitat după pat și a văzut că nu casa era cea care se micșora. Nu, motivul pentru care tavanul părea mult mai aproape era că patul lui plutea la 2 metri deasupra pământului.

— O, Doamne! a zis Linus și și-a strâns tare pătura la piept, în timp ce Calliope se uita în sus la el, cu ochii ei strălucitori, și dădea din coadă agitată.

Linus nu mai fusese niciodată într-un pat plutitor. S-a ciupit ca să se asigure că nu visează.

Nu visa.

— O, Doamne! a zis iar.

Apoi a auzit un răget jos, de afară.

Și-a tras pătura până sub bărbie, în timp ce patul se legăna ușor. Părea cea mai sigură variantă.

Calliope l-a strigat iar.

— Știu, a reușit să zică, cu vocea gâtuită de pătura grea. Probabil nu se întâmplă nimic, nu? Ar trebui să mă duc înapoi la culcare. Așa ar fi cel mai bine pentru toată lumea. Poate asta se întâmplă mereu.

Patul s-a înclinat brusc la dreapta și Linus de-abia a avut timp să țipe înainte să cadă pe podea, cu pernele și păturile aterizând lângă el.

S-a văitat și s-a întors pe spate.

Calliope a început să-l lingă pe părul rar. Nu a înțeles niciodată de ce fac pisicile asta.

— Da, evident că acum sunt treaz, a zis și s-a uitat la patul

de deasupra lui. Acum pot să văd despre ce e vorba. Poate e doar... un cutremur. Un cutremur, da, și aproape s-a terminat.

S-a ridicat și s-a dat cu capul de picioarele patului. Și-a frecat fruntea și a început să bombăne. A reușit să-și găsească pantofii, care păreau încă ancorați de podea, din fericire. Și i-a pus și a ieșit din dormitor, cu Calliope pe urmele lui.

Scaunul din sufragerie plutea și el și se întorcea leneș prin aer. Pick-upul tot pornea și se oprea. Luminile pâlpâiau.

— Pot să suport multe, i-a zis lui Calliope, dar cred că trag linie la fantome. Nu cred că-mi place ideea de a fi bântuit.

Sunetul puternic s-a auzit din nou și Linus a simțit cum vibrează prin podea. Dar părea să se audă de afară și, deși nu voia deloc să facă asta, a deschis ușa.

În conac luminile se tot stingeau și se aprindeau. Îi aduceau aminte de lumina puternică și portocalie pe care o văzuse când plecase domnul Parnassus, cu câteva zile în urmă, dar nu era la fel. Părea că se întâmplă ceva. Și, deși tot ce-și dorea era să închidă ușa și să pretindă că nu se întâmplă nimic, a coborât de pe verandă, în iarbă.

Și a țipat în secunda în care l-a atins o mână pe umăr.

S-a întors și a văzut-o pe Zoe în spatele lui, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— De ce *ai face* așa ceva? s-a răstit Linus. Vrei să mă omori înainte de vreme? Parcă îți place să mă sperii!

— E Lucy, a zis încet, cu aripile strălucindu-i în lumina lunii.

Părea diafană.

— Are un coșmar. Trebuie să vii chiar acum.

Copiii erau la parterul conacului, stăteau îngrămădiți unul în celălalt și se uitau spre tavan. În mijloc era Sal, care era vizibil încruntat. Toți au părut să răsufle ușurați când i-au văzut pe Linus și pe Zoe.

— E toată lumea bine? a întrebat Linus. E cineva rănit?

Au scuturat din cap.

— Se întâmplă uneori, a zis Phee și și-a încrucișat brațele în jurul siluetei firave. Știm ce-avem de făcut, deși nu s-a mai întâmplat de câteva luni.

— Asta nu înseamnă că e rău! a zis Chauncey repede, uitându-se agitat în jur. El doar... face lucrurile să tremure. Cum ar fi camerele noastre. Și toată casa.

— Și, doar pentru că face toată casa să tremure, asta nu înseamnă că vrea să ne facă rău, a zis și Talia, cu ochii mici.

Theodore a ciripit în semn de acord, de pe umărul lui Sal.

— Știm că nu ne-ar face nimic, a zis Sal încet. Și poate pare înspăimântător, dar nu e vina lui. Nu se poate abține să fie cine e.

Lui Linus i-a luat câteva clipe să-și dea seama ce făceau: credeau că el avea să folosească asta împotriva lui Lucy. Împotriva *lor.* Asta a durut mai mult decât se aștepta Linus, deși putea să înțeleagă. Deși începeau să aibă încredere în el, la urma urmei era un asistent social de la DERETIMA. Era aici pentru o investigație. Și, orice se întâmpla aici, nu dădea bine deloc.

— Mă bucur că sunteți teferi, a zis Linus, ignorând durerea din piept. Asta e tot ce contează.

Phee părea îngrijorată.

— Normal că suntem teferi. Lucy nu ne-ar face nimic rău.

— Știu asta, a zis Linus.

Nu păreau să-l creadă.

De sus s-a mai auzit un răget. Părea că ceva monstruos se trezise.

Linus a oftat. Nu știa de ce a decis că asta era momentul perfect să-și testeze curajul.

— Stai tu aici cu ei? a întrebat-o pe Zoe.

S-a uitat la el de parcă voia să zică ceva, dar doar a dat din cap.

— Dacă asta vrei.

Ce *voia* Linus era să fie înapoi în pat, dar asta părea să iasă din discuție.

— Da. Crezi că e nevoie să-i scoți din casă? a întrebat, cu ochii pe piesele de mobilier care pluteau.

— Nu. N-o să le facă rău.

Și, deși nu știa exact de ce, Linus a crezut-o. Îi credea *pe toți.*

— Domnule Baker!

S-a uitat în spate.

Chauncey îi făcea cu mâna.

— Îmi place pijamaua dumneavoastră!

— Ăăă... Mersi, e foarte... Ce-ai zice să-ți iei mâna de aici? Nu primești bacșiș pentru complimente.

Chauncey a oftat și și-a retras tentaculul.

Talia și-a mângâiat barba.

— Țineți minte, dacă vedeți ceva... ciudat, e doar o halucinație.

Linus a înghițit în sec.

— A! Ăsta e...un sfat minunat. Apreciez.

Talia părea mândră de ea.

Balustrada scărilor părea să vibreze sub mâna lui Linus cu fiecare pas pe care îl făcea. Pozele și tablourile de pe pereți se învârteau în cercuri lenețe. Auzea muzică tare venind de sus – bucăți din zeci de cântece pe care le recunoștea. O orchestră și jazz și rock'n'roll și ecourile zilei în care muzica a murit, The Big Booper și Buddy Holly și Ritchie Valens cântau în jurul lui cu vocile lor fantomatice.

A ajuns în capul scărilor. Toate ușile, în afară de cea din capăt, erau deschise. A mai făcut un pas și toate ușile s-au trântit deodată. Linus a tresărit și a făcut un pas înapoi când holul a început să *se învârtă*, tot lemnul scârțâind. A închis ochii, a numărat până la trei și i-a deschis iar.

Holul era așa cum îl știa dintotdeauna.

Bine, bătrâne, și-a zis. *Poți s-o faci.*

Ușile au rămas închise când a trecut prin dreptul lor, deși lămpile pâlpâiau în spatele lui și luminau podeaua la fiecare câteva secunde. Muzica se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia de ușa din capăt și părea că toate discurile cântă simultan, o cacofonie scârțâită de sunete, care îl făcea pe Linus să-i clănțăne dinții în gură.

A avut tentația ridicolă să bată la ușă când a ajuns în dreptul ei, dar a scuturat din cap. A tras adânc aer din piept, a apucat mânerul și l-a răsucit.

Muzica s-a oprit când s-a deschis ușa.

Lui Linus i s-a părut că vede o lumină portocalie cu coada ochiului, dar a dispărut înainte să-și dea seama de unde vine.

Ușa dinspre dormitorul lui Lucy era larg deschisă și atârna din balamale.

Lucy însuși stătea în mijlocul camerei, cu mâinile întinse, ca niște aripi, cu degetele încordate. Discurile care îi decorau pereții pluteau încet în jurul lui. Unele crăpaseră și se spărseseră. Avea capul dat pe spate și ochii larg deschiși, dar erau goi și orbi. Prin gura larg deschisă i se vedeau coardele vocale.

Arthur stătea în genunchi în fața lui, cu mâinile sprijinind ceafa lui Lucy. S-a uitat la Linus, a făcut ochii mari o clipă, dar s-a întors repede spre Lucy. A început să șoptească ceva ce Linus nu putea să înțeleagă, dar avea tonul blând și liniștitor. Îl mângâia ușor pe Lucy pe gât.

Linus a mai făcut un pas.

— ... și știu că ți-e frică, zicea Arthur. Știu că uneori, când închizi ochii, vezi niște lucruri pe care nimeni nu ar trebui să le vadă vreodată. Dar există bine în tine, Lucifer, atât de mult bine. Știu asta. Ești special. Ești important. Nu doar pentru ceilalți. Dar și pentru mine. N-a mai fost nimeni ca tine până

acum și eu te văd pentru cine ești și pentru cine nu ești. Vino acasă. Tot ce vreau e să vii acasă.

Lucy și-a arcuit spatele, de parcă ar fi fost electrocutat. Și-a deschis gura și mai larg, aproape imposibil de mult. Răgetul s-a auzit din nou din gâtul lui. Era întunecat și diform și în ochii lui Lucy s-a văzut o sclipire roșie, un lucru adânc și străvechi, care i-a dat fiori lui Linus.

Dar Arthur nu și-a luat mâna de pe el.

Lucy s-a relaxat și s-a aplecat în față brusc. Arthur l-a prins.

Perdelele de la fereastră s-au oprit din fluturat.

Discurile au căzut pe jos și unele s-au spart în bucățele mici, care s-au împrăștiat pe jos.

— Arthur? a zis Lucy, cu o voce slabă. Arthur? Ce s-a întâmplat? Unde sunt... O! O, Arthur!

— Sunt aici, a zis Arthur și l-a strâns tare în brațe.

Lucy și-a îngropat fața în gâtul lui Arthur și a început să plângă, tremurând din toate încheieturile.

— Sunt aici.

— A fost groaznic, a zis Lucy printre lacrimi. Mă pierdusem și peste tot erau *păianjeni.* Nu puteam să te găsesc. Aveau pânzele așa de dese și mă pierdusem.

— Dar m-ai găsit, a zis Arthur ușor. Pentru că ești aici. Și domnul Baker e aici.

— Da? a zis Lucy și și-a tras nasul.

Și-a întors privirea spre ușă. Avea fața roșie și plină de lacrimi.

— Bună seara, domnule Baker. Îmi pare rău că v-am trezit. N-am vrut.

Linus a scuturat din cap, încercând să găsească cuvintele potrivite.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze, copil drag. Oricum nu dorm adânc de obicei.

Ba dormea foarte adânc de obicei. Mama lui mereu spunea că nu l-ar scula nici o turmă de elefanți.

— Mă bucur că ești bine. Asta e cel mai important.

Lucy a dat din cap.

— Am coșmaruri uneori.

— Și eu.

— Da?

Linus a ridicat din umeri:

— Așa e în viață, cred. Dar și când ai coșmaruri, trebuie să ții minte că asta e tot ce sunt: niște coșmaruri. O să te trezești mereu. Și ele o să dispară în cele din urmă. Mi se pare că nimic nu e mai liniștitor decât să te trezești dintr-un coșmar. Înseamnă că nu era adevărat ce vedeai.

— Mi-am spart discurile, a zis Lucy cu amărăciune.

S-a desprins din brațele lui Arthur și și-a șters fața cu mâna.

— Îmi plăceau așa de mult și acum sunt sparte.

S-a uitat cu tristețe la bucățile de plastic negru de pe jos.

— Nu-i chiar așa, i-a spus Linus. Vorbim doar despre cele de pe perete, corect?

A făcut câțiva pași, s-a ghemuit lângă Lucy și a luat o bucată de disc rupt.

— Nu tocmai, a spus Lucy. Unele erau cele pe care le ascultam de obicei. Erau *preferatele* mele.

— Pot să-ți spun ceva?

Lucy a dat din cap și a continuat să se uite la discuri.

Linus a mai ridicat o bucată. Părea să se potrivească cu bucata pe care deja o ținea în mână. Le-a unit în fața lui Lucy. Se potriveau perfect, făceau un întreg.

— Când ceva se rupe, poți să-l lipești la loc. Poate nu se va potrivi perfect și poate nu va merge la fel de bine ca înainte, dar asta nu înseamnă că nu mai e folositor. Uite, vezi? Cu puțin lipici și puțin noroc, o să fie ca nou. Și dacă îl pui iar pe perete, nici n-o să-ți mai dai seama că s-a întâmplat ceva.

— Și cum rămâne cu cele pe care le ascult? a întrebat Lucy. Cele de pe pereți sunt zgâriate deja.

Linus a ezitat. Dar înainte să apuce să se gândească la un răspuns, Arthur i-a luat-o înainte.

— Există un magazin de discuri în sat.

Linus și Lucy s-au uitat la el.

— Da?

Arthur a dat din cap încet. Avea o expresie ciudată pe față.

— Da. Putem să mergem acolo, dacă vrei.

Lucy și-a șters iar ochii.

— Serios? Crezi că ar fi bine?

— Da, a zis Arthur și s-a ridicat încet. Cred că ar fi în regulă. Poate am putea să facem o excursie acolo. Toți.

— Și domnul Baker?

— Dacă dorește, a zis Arthur, amuzat. Poate o să vrea să se uite și el la discuri cu tine, din moment ce amândoi sunteți pasionați de muzică. Gusturile voastre sunt mult mai bune decât ale mele.

Lucy a făcut o piruetă și s-a luminat la față. Linus a fost surprins cât de rezistent era.

— Vreți să veniți cu noi, domnule Baker? Putem să ne uităm la discuri împreună!

Linus n-a știut cum să reacționeze.

— D... da, a zis în cele din urmă. Ar fi... fezabil.

— De ce nu te duci să le zici celorlalți să se ducă la culcare? a întrebat Arthur. Sunt sigur că toți vor să știe că ești bine.

Lucy a zâmbit larg, un gest cuceritor, care i-a umplut inima lui Linus.

— Bine!

A fugit pe ușă și a început să țipe că nu a murit și că nu a dat foc la nimic de data asta și, hei, cât de tare e asta?

Când s-a ridicat, lui Linus i-au pocnit genunchii.

— Îmbătrânesc, a bombănit, jenat. Deși cred că ni se întâmplă tutu...

— Nu face rău nimănui, a zis Arthur deodată, cu vocea aspră.

Linus a ridicat privirea, surprins. Arthur era încruntat și expresia ciudată i-a revenit. Linus nu putea deloc să-și dea seama ce se întâmplă. Și nu știa nici de ce e distras de pijamaua lui Arthur. Purta pantaloni scurți, care lăsau la vedere genunchii albi și subțiri. Avea tricoul șifonat. Părea mai tânăr decât oricând. Și aproape pierdut.

— Mă bucur să aud asta.

— Și știu că probabil va trebui să treci asta în raport, a continuat Arthur, de parcă Linus n-ar fi vorbit deloc. Nu pot să te învinovățesc și nici n-o să încerc să te opresc. Dar o să-ți cer să ții minte că Lucy n-a rănit niciodată pe nimeni. E... chiar am vorbit serios. E bun. Există atât de mult bine în el. Dar nu cred că va supraviețui în altă parte. Dacă locul ăsta se închide sau dacă trebuie să fie luat de aici, nu știu dacă...

Linus nu a stat pe gânduri – s-a ridicat și l-a luat pe Arthur de mână. Palmele li s-au încleștat, degetele li s-au petrecut. Arthur l-a strâns tare.

— Înțeleg ce zici.

Arthur părea ușurat.

Înainte să mai zică ceva, Linus a trebuit să termine.

— Dar, chiar dacă nu e un pericol pentru ceilalți, cum rămâne cu el însuși?

Arthur a scuturat din cap.

— Nu asta...

— Dar de asta îl ții aici, cu tine. Corect? Ca să fie mereu aproape, dacă se întâmplă ceva.

— Da.

— S-a rănit vreodată?

Arthur a oftat.

— Nu... nu fizic. Dar este expert în autoflagelare după. Dacă se sparge ceva, indiferent cui aparține obiectul respectiv, poartă mereu vina pe umeri.

— Ceva îmi spune că știi puțin senzația.

Arthur a strâns din buze.

— Puțin.

— Pare bine acum.

— Oricine ar fi, e tot un copil. Își revin incredibil de repede. O să fie bine, cred. Cel puțin până la următorul coșmar.

Arthur a mijit ochii:

— Și o să fiu acolo și atunci.

Era o provocare, una pe care Linus nu putea s-o ducă la îndeplinire. Indiferent de ce recomandare avea să facă el, decizia finală urma să fie luată tot de DERETIMA.

— Ai zis că nu are coșmaruri des. Sau că nu mai are coșmaruri des. Și cred că aș fi observat ceva pe durata ședерii mele aici.

— Credeam... *speram* că le-a depășit, a zis Arthur, frustrat.

— Și atunci ce l-a provocat pe ăsta? Știi? S-a întâmplat ceva azi?

Arthur a scuturat din cap.

— Nu din câte știu. Cred... oricât de grotesc ar suna, cred că are de-a face cu păianjenii pe care zice că îi are în minte. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știm despre ce înseamnă să fii Anti...

— A, a zis Linus și i-a strâns mâna lui Arthur și mai tare. Nu folosim cuvântul ăsta aici.

Arthur a zâmbit ușor.

— Da, așa e. Mulțumesc că mi-ai reamintit. Păianjenii, deși nu sunt *adevărați*, sunt o reprezentare a ceea ce se întâmplă în mintea lui. Mici fire de întuneric care se țes prin lumină.

— Părți dintr-un întreg, a zis Linus. Cu toții avem problemele noastre. Eu am un colac mare pe burtă. Tatăl lui e Satana. Nimic ce nu putem rezolva dacă încercăm suficient de tare.

Arthur și-a dat capul puțin pe spate, a închis ochii și a zâmbit mai larg.

— Te plac așa cum ești.

Linus a simțit iar cum e inundat de o căldură plăcută. Era sigur că îi transpiră palmele, dar nu s-a îndurat să se dea înapoi.

— Eu... mă rog. E... bănuiesc că e de bine.

— Bănuiesc.

Era disperat să schimbe subiectul înainte să zică ceva ce ar fi regretat. Era o bătălie pe care o pierdea, dar trebuia să lupte.

A dat drumul mâinii lui Arthur și a zis:

— Deci mergem în sat? Văd că te-ai hotărât.

Arhur a deschis ochii și a oftat. S-a uitat la Linus.

— Ai avut dreptate. Probabil că a sosit momentul. Îmi fac griji, dar bănuiesc că mereu îmi voi face.

— Sunt sigur că totul va fi bine, a zis Linus și a făcut un pas înapoi. Și, dacă nu e, te asigur că o să intervin. Nu am nici timp, nici răbdare cu oamenii nepoliticoși.

Linus se simțea curios de liber, de parcă plutea în afara propriului corp. Se întreba dacă totul i se va părea un vis mâine.

— Cred că ar trebui să mergem la culcare. Imediat se face dimineață.

S-a întors, sigur că e roșu ca racul. Când a ajuns lângă ușă, Arthur i-a zis numele.

S-a oprit, dar nu s-a întors.

— Am vorbit serios, a zis Arthur încet.

— Când?

— Când am zis că te plac așa cum ești. Nu știu dacă am vorbit vreodată mai serios.

Linus a pus mâna pe clanță.

— E... mulțumesc. E foarte drăguț din partea ta. Noapte bună, Arthur.

Arthur a pufnit.

— Noapte bună, Linus.

Linus a ieșit din dormitor.

Nu a închis un ochi toată noaptea.

Odată ce și-a împins patul la loc, s-a prăbușit pe el, sigur că o să pice lat, după ce noapte avusese.

Nu s-a întâmplat așa.

În schimb, a stat treaz, gândindu-se la senzația mâinii lui Arthur în mâna lui, la modul în care se potriveau. Era o prostie și probabil periculos, dar, în întunericul tăcut, nu era nimeni care să-i fure aceste gânduri.

Capitolul 14

Merle stătea pe feribot, cu gura căscată.

Linus s-a aplecat pe geamul deschis din dreptul scaunului din dreapta.

— Ai de gând să cobori pasarela?

Merle nu s-a clintit.

— Bărbat inutil, a bombănit Linus. Nu știu de ce avem încredere în el să navigheze un feribot. Mă mir că n-a omorât pe nimeni până acum.

— O să ne ciocnim și o să ne scufundăm în ocean și poate o să murim?! a întrebat Chauncey. Ar fi tare.

Linus a oftat. Trebuia să învețe să se cenzureze mai bine. S-a întors să se uite în spatele dubiței. Șase copii se uitau la el, mai mult sau mai puțin interesați de ideea de a se scufunda în ocean și de a muri. Lucy și Chauncey mai mult decât ceilalți.

Zoe, care stătea pe cel de-al treilea rând, s-a uitat mirată la el și i-a transmis, fără să zică niciun cuvânt, că el s-a băgat singur în asta și că ar face bine să se descurce.

Spera că n-o să regrete.

Erau șanse destul de mari ca un astfel de lucru să se întâmple.

— N-o să ne scufundăm în ocean și nici n-o să murim, a zis Linus, cât de răbdător a putut. E doar o expresie folosită de adulți și, prin urmare, copiii n-ar trebui să zică așa ceva.

Arthur a pufnit de pe scaunul șoferului, dar Linus l-a ignorat. De la discuția din dormitor, era o atmosferă ciudată între

el și Arthur. Dacă la început nu avusese nicio problemă să vorbească deschis cu directorul orfelinatului, acum roșea și se bâlbâia ca un copil. Era ridicol.

— Adulții se gândesc des la moarte? a întrebat Lucy și și-a aplecat capul într-un unghi ciudat. Asta înseamnă că și eu sunt adult, pentru că mă gândesc la moarte tot timpul. Îmi plac lucrurile moarte. V-aș plăcea în continuare și dacă ați fi mort, domnule Baker. Poate chiar mai mult.

Zoe s-a abținut cu greu să nu râdă și s-a întors cu fața spre geam.

Inutili. Și ea, și Arthur.

— Adulții nu se gândesc des la moarte, a zis Linus ferm. De fapt, nu ne gândim la moarte mai deloc. Nici măcar nu ne trece prin minte.

— Atunci de ce sunt atât de multe cărți despre moarte scrise de adulți? a întrebat Phee.

— Nu... pentru că... nu contează! Ce *încerc* să zic e că nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre moarte!

Talia a dat din cap cu înțelepciune și și-a mângâiat barba.

— Exact. Pentru că e mai bine să nu știm dacă urmează să murim. Așa nu începem să țipăm imediat. O să fie o surpriză. Putem să țipăm atunci.

Theodore a cârâit îngrijorat și și-a ascuns capul sub aripă, în brațele lui Sal. Băiatul s-a aplecat și l-a mângâiat pe cap.

— Îți spun eu când urmează să mori, a zis Lucy.

Și-a dat capul pe spate și s-a uitat la tavan.

— Cred că pot să văd viitorul, dacă mă chinui puțin. Domnule Baker? Vreți să știți când o să muriți? A, da, încep să văd. Văd! O să pieriți într-un...

— *Nu vreau,* s-a răstit Linus. Și o să-ți *repet*: atâta vreme cât suntem în sat, nu putem să le spunem oamenilor ce soartă îi așteaptă!

Lucy a oftat.

— Și cum se presupune că o să-mi fac prieteni noi dacă nu pot să le spun când or să moară? Ce rost are?

— Înghețată și discuri, a zis Arthur.

— A! Bine!

Fusese o idee groaznică.

— Credeți că arăt bine? a întrebat Chauncey pentru a mia oară. Nu știu dacă m-am îmbrăcat cum trebuie.

Purta un pardesiu minuscul și o pălărie fix între ochi. Spunea că s-a deghizat, dar nu ajuta prea mult. Fusese ideea lui și Linus nu avusese chef să-l contrazică, mai ales când Chauncey a spus tare că nu poate să meargă în sat *nud,* deși așa își petrecea majoritatea timpului pe insulă. Linus nu se gândise niciodată la asta. Și acum nu putea să-și mai scoată imaginea din cap.

— Arăți *bine,* a zis Linus. Răvășitor de-a dreptul.

— Ca un spion ascuns în umbre, care se pregătește să dezvăluie un secret, i-a zis Sal.

— Sau care o să-și desfacă pardesiul și o să ne arate părțile intime, a bombănit Talia.

— Hei! N-aș face asta! Decât dacă m-ai ruga!

Zoe nici nu mai încerca să-și ascundă râsul.

Linus s-a întors și și-a ținut privirea în față. Merle tot se holba la ei.

— Te-ai răzgândit? a întrebat Arthur.

Linus nici n-a trebuit să se uite la Arthur ca să știe că zâmbește.

— Nu, a zis Linus. Sigur că nu. O să fie bine. O să fie... *Doamne* ferește, omule! Coboară afurisita aia de pasarelă!

— Ooo, au zis copiii.

— Domnul Baker a vorbit urât, a șoptit Talia mirată.

Totul avea să fie bine.

— O să ne întoarcem până după-amiază, i-a zis Arthur lui Merle când au coborât de pe feribot. Sper că nu e nicio problemă. O să am grijă să-ți iasă ceva din asta.

Merle a dat din cap, cu gura căscată.

— E... e bine, domnule Parnassus.

— Așa mă gândeam și eu. Mă bucur să te văd iar.

Merle a fugit înapoi pe feribot.

— Ciudat individ, nu? a întrebat Arthur și a pornit mașina spre sat.

Pentru că era final de septembrie, deci începutul extrasezonului, satul din Marsyas nu era așa de aglomerat. Când ajunsese Linus acolo, cu trei săptămâni în urmă, trotuarele erau pline de oameni care se uitau la magazine, de copii în costume de baie, de părinți în șlapi, cu picioare albe, care cărau umbrele și prosoape și băuturi reci în drumul lor spre plajă.

Orașul nu era chiar mort, ci mai degrabă tăcut, ceea ce-l liniștea pe Linus. Voia ca totul să meargă cât se poate de bine, ca să mai vină aici după ce pleca el. Gândul că orfelinatul ar fi putut să nu rămână la fel nici nu-i trecea prin minte lui Linus. Avea să se gândească la asta mai târziu.

Dar cei care erau pe străzi nu se chinuiau să ascundă faptul că se holbau.

Talia, care era cel mai aproape de geam, a făcut cu mâna unei femei și celor doi copii ai ei.

Copiii i-au făcut și ei cu mâna.

Mama i-a apucat de mână și i-a tras spre ea, de parcă erau în pericol să fie răpiți.

Chauncey, care stătea în celălalt capăt al banchetei, și-a lipit fața de geam și a început să se uite în jur.

— Au hotel! Îl văd! Uitați-vă! Uitați-vă la... O, Doamne! Au și *valet!* Un valet adevărat, în carne și oase. Uitați-vă! Uitați-vă!

Și chiar așa era – un bărbat slab ajuta o femeie în vârstă, care purta incredibil de multă blană, să iasă dintr-o mașină

scumpă. Au auzit un scârțâit neomenesc dinspre Chauncey și Linus s-a întors exact la timp. Chauncey își lipise gura de geam și sufla aer cu putere, ceea ce-i făcea tot capul să se umfle.

Femeia în vârstă s-a împiedicat, cu mâna pe gât. Valetul a reușit s-o prindă înainte să cadă.

— Uau! a șoptit Chauncey când și-a dezlipit fața de pe geam. Valeții pot să facă *orice*.

O să fie bine.

O să fie!

Arthur a intrat cu mașina într-un loc rezervat celor care se duceau la plajă. Fiind extrasezon, era aproape gol și nu era nimeni la ghișeu, care fusese spart. A parcat pe primul spațiu liber și a oprit motorul.

— Copii, a zis încet. Vă rog să ieșiți din mașină și să vă grupați doi câte doi.

O cireadă de rinoceri gestanți și agitați ar fi făcut mai multă liniște decât copiii.

Linus și-a strâns raportul în mâini, în timp ce duba se tot zgâlțâia. Cel de-al treilea raport era sigilat într-un plic, ca de obicei, ștampilat și adresat Conducerii Extrem de Superioare, divizia din Departamentul Responsabil de Tineretul Magic. S-a gândit să se ducă mai întâi la poștă, dar și-a dat seama că e mai bine să aștepte până termină cu tot. Nu avea nevoie să-i distragă ceva atenția. L-a pus pe bord.

— Totul bine? a întrebat Arthur încet.

Linus s-a uitat la el și și-a adus aminte de senzația mâinilor lor împreunate, după care și-a retras repede privirea. Ce gânduri frivole.

— Sunt bine, a zis morocănos. Totul e bine.

— Cred că asta e mantra ta astăzi. Ai zis-o de multe ori.

— Da, cu cât o zic mai mult, cu atât poate o să se adevereasc mai mult.

Arthur s-a aplecat spre el și i-a atins ușor umărul.

— Copiii or să se poarte frumos.

— Nu de ei îmi fac griji, a recunoscut Linus.

— Îmi aduc aminte clar cum cineva a spus că nu suportă oamenii nepoliticoși. Părea chiar înspăimântător. Am fost impresionat.

— Probabil ar trebui să ieși mai des dacă asta e ce te-a impresionat.

Arthur a râs.

— Ești încântător. Și, uite, am ieșit. Acum. Hai să vedem ce vedem, bine? Nu putem să stăm toată viața în dubă.

Nu, nu puteau, deși Linus ar fi vrut. Era o prostie, dar nu putea să-și liniștească ghimpele de groază din stomac. Fusese ideea lui, el insistase, dar acum?

S-a uitat prin parbriz. Pe zidul clădirii din fața lor, sub o reclamă la Chunky Cola – *Suntem cei mai crocanți* –, era un afiș care le reamintea oamenilor DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA.

— Ai actele? a întrebat Linus încet.

— Da.

— Bine.

Linus a deschis portiera și a ieșit din mașină.

Copiii erau deja aliniați, doi câte doi, în spate. Lucy și Talia. Sal și Theodore. Phee și Chauncey. Își aleseseră singuri partenerii și, deși Linus se gândise că Theodore avea să fie cu Sal, ideea că Lucy și Talia făceau pereche îi trimitea fiori pe șira spinării. Aveau tendința să se încurajeze la prostii. A trebuit să-i zică Taliei cu subiect și predicat că n-are voie să-și aducă lopata, spre marea ei dezamăgire.

Tocmai de-asta a tresărit când Arthur a zis:

— Phee și Chauncey, voi mergeți cu doamna Chapelwhite. Sal și Theodore, voi veniți cu mine. Lucy și Talia, voi mergeți cu domnul Baker.

Lucy și Talia și-au întors capul la unison, amândoi cu niște zâmbete care-l speriau pe Linus.

— Poate ar trebui să... a început să bombăne. Adică nu e nevoie de... cred că ar trebui să... O, Doamne!

— Ce s-a întâmplat, domnule Baker? a întrebat Lucy mieros.

— Da, domnule Baker, a zis și Talia. Ce s-a întâmplat?

— Sunt *bine*, a spus. Totul e *bine.* Dar cred că ar fi mai bine să rămânem împreună.

— Cât se poate, a răspuns Arthur relaxat.

Iar avea pantalonii prea scurți. Și șosetele mov. Linus era pierdut.

— Dar cred că majoritatea s-ar plictisi în magazinul de muzică și cine altcineva să-l ajute pe Lucy la ales discuri, dacă nu tu? Copii, v-ați adus alocațiile?

Toți au dat din cap, cu excepția lui Chauncey, care a început să se vaite.

— Nuuu! Mi-am uitat-o acasă! Eram prea ocupat să mă îmbrac! Acum n-am niciun sfanț; n-am *nimic.*

— Din fericire pentru tine, m-am gândit că așa o să se întâmple, a zis Arthur. De-asta i-am dat alocația ta lui Zoe.

Chauncey s-a calmat imediat și s-a uitat la Arthur cu adorație.

Arthur s-a uitat la ceas.

— Dacă ne separăm de grup, haideți să ne întâlnim la 14:30 la magazinul de înghețată. De acord?

Toată lumea a fost de acord.

— Atunci haideți să mergem, a zis Arthur vesel.

Lucy și Talia l-au apucat imediat pe Linus de câte o mână.

— Credeți că există un cimitir aici, domnule Baker? a întrebat Lucy. Dacă da, mi-ar plăcea să-l văd.

— Ți-am zis că trebuia să-mi aduc lopata, a bombănit Talia. Cum se presupune că ar trebui să dezgrop cadavre fără lopată?

Poate Linus chiar avea să regrete asta.

Oricât de mult a încercat Linus să evite asta, au ajuns să se separe de grup după aproximativ 3 minute și 26 de secunde. Linus nu era sigur cum se întâmplase. Acum erau împreună și două secunde mai târziu Talia mormăia ceva în gnomă, care părea să exprime fericire absolută, și intrau într-un magazin, clopoțelul de la ușă răsunând deasupra capului lor.

— Ce? a întrebat Linus uitându-se peste umăr și văzând că ceilalți continuă să meargă pe stradă. Stați, poate ar trebui să...

Dar Talia nici nu voia s-audă. S-a tras din mâna lui Linus și a luat-o înainte, continuând să vorbească în gnomă.

— O, nu, s-a văitat Lucy. Dintre toate locurile din lume, l-a ales pe cel mai plictisitor.

Linus a clipit.

Erau în magazinul de unelte.

Și Talia se plimba prin raionul cu echipamente de grădinărit, mângâindu-și barba și analizând fiecare lopată și sapă și furcă. Apoi s-a oprit brusc, cu gura căscată.

— Au cel mai nou model de B.L. Mack! Nici nu știam că a apărut!

S-a ridicat pe vârfuri și a luat o sapă cu formă ciudată și cu mânerul decorat cu urme de flori. S-a întors și i-a arătat-o lui Linus.

— Sunt cele mai bine cotate sape din *Garden Tool Monthly!* Credeam că n-o să apară până la primăvara viitoare! Știți ce înseamnă asta?

Linus n-avea nici cea mai vagă idee.

— D... da?!

Talia a dat din cap entuziasmată.

— Exact! Gândiți-vă doar! Pot să mi-o cumpăr și să mergem după aceea în cimitir, cum voia Lucy! Pot să dezgrop *atât de multe lucruri* cu asta!

— Nu spune așa ceva cu voce tare! a șuierat Linus, dar fata

l-a ignorat și a început să mimeze cum ar săpa, de parcă ar fi vrut să se obișnuiască cu dimensiunea și greutatea sapei.

Chiar și Lucy părea interesat.

— E puțin cam mică, a zis el circumspect. Cum o să dezgropi un întreg cimitir cu chestia asta mică?

— Nu mărimea contează, a pufnit Talia. Ci ce poți să faci cu ea. Nu-i așa, domnule Baker?

Linus a tușit.

— Ăăă, da, așa e, cred.

— În plus, sunt *gnom*, Lucy. Știi cât de bine pot să sap.

Lucy a dat din cap, părând ușurat.

— Bine. Pentru că e posibil să trebuiască să săpăm după cel puțin trei sau patru cadavre...

— N-o să dezgropăm *niciun* cadavru, s-a răstit Linus. Vreau să vă iasă ideea asta din cap *chiar acum*.

— Nu?! a întrebat Talia, uitându-se la sapă. Și atunci ce rost are?

— Ce rost are? Ce rost are *ce?*

— Să mergem la cimitir, a zis Lucy și l-a tras de mână.

— *Nu* mergem la niciun cimitir!

Talia s-a uitat urât la el.

— Dar ați zis că putem să mergem.

— O, nu, s-a văicărit Lucy. Crezi că devine senil? E bătrân, își pierde mințile! Ajutor! Vă rog, ajutați-ne! Bărbatul ăsta care ar trebui să ne ajute devine senil și ne e teamă de ce ar putea face!

O femeie bondoacă a apărut de la alt raion, cu o figură îngrijorată – avea o pată de pământ pe frunte și purta niște mănuși de grădinărit. Ținea în mână niște foarfece de grădină.

— Doamne, ce se întâmplă? Sunteți... bine...?

S-a oprit când a văzut-o pe Talia cu sapa. S-a uitat atentă și la Lucy, care i-a zâmbit, lăsând să se vadă mulți dinți.

Femeia a făcut un pas în spate:

— Sunteți de pe insulă.

— Da, a zis Talia hotărâtă. Și aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre sapele B.L. Mack. Când le-ați adus? Sunt la fel de bune cum se zice în recenzii? Par mai ușoare decât mă așteptam.

— O să mergem la cimitir, a zis Lucy pe un ton amenințător. Sunt îngropați mulți oameni acolo? Așa sper.

Femeia a făcut ochii mari.

— *Nu* mergem, a zis Linus repede. Talia are cea mai frumoasă grădină, care e bine îngrijită. Nu cred că am mai văzut vreodată ceva atât de imaculat.

Asta n-a părut s-o liniștească pe femeie, deși Talia era foarte mândră.

— Mulțumesc, domnule Baker.

Apoi s-a întors spre femeia din magazin și i-a zis:

— Știu că nu pare, judecând după cum se îmbracă, dar domnul Baker are gusturi bune.

Femeia a dat din cap încet.

— Ce... drăguț.

Apoi și-a dres vocea.

— O grădină, zici? Pe insulă? Credeam că e...

A tăcut brusc.

Talia s-a uitat urât la ea.

— Credeați că e cum?

— Că e... ăăă... Nu contează.

S-a uitat repede la Linus și s-a forțat să zâmbească.

— Povestește-mi despre grădină și o să văd dacă pot să-mi dau seama ce ți s-ar potrivi.

— O, nu, s-a văitat Lucy. Acum n-o să mai tacă niciodată.

Talia l-a ignorat și a început să-i dea explicații despre grădină. De fapt, erau atât de detaliate, încât lui Linus i se părea că vorbește de fiecare centimetru în parte. Și, deși era de acord cu Lucy, a rămas concentrat pe vânzătoare, încercând să vadă dacă îi face hatârul Taliei doar ca să-i facă să plece mai repede.

Deși așa păreau să stea lucrurile la început, femeia a început să se relaxeze și chiar s-o întrerupă pe Talia, să-i pună întrebări despre nivelul de pH din sol, despre ce feluri de flori și plante are. Femeia părea impresionată de cunoștințele Taliei și de ceea ce crease.

— Deși sapele B.L. Mack sunt considerate cele mai bune, a zis în cele din urmă, mi se pare că se uzează mai repede. Cuiva ca tine – *a tușit* –, care știe ce face, i s-ar potrivi mai bine o Foxfaire. E mai solidă și nu costă așa de mult. Asta folosesc eu și la magazin, și acasă.

Talia a pus sapa înapoi pe raft, aproape cu reverență.

— Foxfaire? Cei de la *Garden Tools Monthly* spun că sunt...

— *Garden Tools Monthly?* a pufnit femeia. O, draga mea copilă, *Garden Tools Monthly* a ajuns la fel de proastă ca *Garden Tools Weekly*. Trebuie să îi asculți doar pe cei de la *Garden Tools Bi-Monthly.* Asta citesc toți grădinarii serioși.

Talia a tresărit.

— Da?

S-a uitat la Linus.

— De ce n-am știut de asta până acum? Ce altceva nu mi s-a mai zis?

Linus a dat din umeri neajutorat.

— N-am idee ce se întâmplă aici.

Femeia s-a uitat atentă la el:

— Sunteți bine, domnule? Sunteți senil?

Linus a oftat, iar Lucy a început să râdă.

După ce au calculat totalul, s-a ajuns la o sumă fabuloasă. Linus nu cheltuise niciodată așa de mult pe unelte de grădinărit.

Talia i-a zâmbit femeii.

— Puteți să mă scuzați o clipă?

Femeia a dat din cap.

Talia s-a întors, iar zâmbetul i-a dispărut de pe față. Părea disperată. L-a apucat pe Linus de mână și l-a tras spre ea.

— Nu am suficient, a șoptit. Și nu putem să-i dăm un brânci și s-o furăm, nu? Pentru că ar fi greșit.

— În niciun caz nu putem să-i dăm un brânci și s-o furăm, a zis Linus.

Lucy și-a dat ochii peste cap.

— Știam că asta o să-mi spuneți.

Apoi s-a încruntat și a băgat mâna în buzunar. A scos un mănunchi de bancnote mototolite pe care i le-a întins Taliei.

— Crezi că ajunge atât?

Talia a scuturat din cap.

— Nu, Lucy. Nu se poate. Sunt pentru discurile tale.

Lucy a dat din umeri:

— Știu. Dar nu s-au spart toate. Și cele care s-au spart, s-au spart din vina mea oricum. Ia-i.

— Puneți-vă banii înapoi, a zis Linus încet. Amândoi.

— Dar uneltele mele...

Linus s-a dus spre tejghea, le-a dat drumul de mână copiilor și și-a scos portofelul. I-a zâmbit ușor femeii când i-a întins cardul Diners Club, un card pe care-l folosea doar în caz de urgențe. Femeia l-a pus pe cititorul de carduri și a rupt bonul.

Linus a auzit niște șoapte în spatele lui și și-a întors privirea, ca să se asigure că Talia și Lucy nu plănuiesc să fure ceva din magazinul de grădinărit. În schimb, a văzut că Talia zâmbea și avea ochii umezi și că Lucy avea un braț pe după umărul ei.

Femeia și-a dres vocea și Linus s-a întors înapoi spre ea. I-a dat cardul înapoi și a început să pună uneltele în pungă. Linus a simțit că Talia a venit în spatele lui, s-a ridicat pe vârfuri și a început să dea din mâini, de parcă nu putea să vadă bine peste tejghea. Femeia i-a dat pungile.

A ezitat.

— Grădina ta. Pare foarte frumoasă, i-a zis în cele din urmă.

— Chiar e, i-a zis Talia, fără nicio urmă de mândrie.

— Ar fi... Îmi place să fac poze grădinilor din Marsyas, a zis și a arătat spre un panou cu fotografii ale unor grădini. Sunt ale oamenilor care cumpără de la noi. Cred că fiecare grădină e diferită. Reflectă personalitatea celui care are grijă de ea.

— Nu e niciun cadavru în grădina noastră, a zis Lucy. Dar, în afară de asta, e exact ca Talia.

— Mă bucur să aud asta, a zis femeia încet, apoi a scuturat din cap și a continuat. Poate... dacă domnul Baker e de acord... mă gândesc că aș putea să vin să-ți văd grădina într-o zi? La primăvară, când înflorește? Sau mai devreme, dacă se poate.

— Da, a zis Talia, cu ochii sclipindu-i de bucurie. O, da. Doar că nu cu domnul Baker trebuie să vorbiți. Mai bine îl întrebați pe Arthur. Dar sunt sigură că o să fie de acord. Domnul Baker e aici doar ca să se asigure că nu murim de foame și că nu suntem bătuți sau ținuți în cuști. O să plece acasă în curând.

Linus a ridicat privirea spre tavan, cerând în tăcere îndrumare.

— O, a zis femeia. E... bine?!

Lucy a dat din cap.

— Foarte bine. Dar domnul Baker nu e rău deloc. Da, sigur, am încercat să-l sperii și să-l fac să plece de pe insulă când a venit prima dată, dar acum mă bucur că e viu și nu... invers.

Linus a oftat.

— Minunat, a zis femeia încet. Mă bucur să aud asta. O să iau legătura cu Arthur să vedem când pot să vin.

Talia i-a zâmbit larg.

— Sper că sunteți pregătită să fiți uluită. Grădina mea le face pe toate celelalte din poze să arate ca naiba.

Era timpul să plece.

— Mulțumim, a zis Linus repede, înainte să-i ia pe copii de mână și să-i tragă după el spre ieșire.

— Pa, doamnă cu plantele! a strigat Lucy. Ne vedem foarte curând!

Când au ajuns afară, Linus a respirat ușurat. Dar, înainte să apuce să zică ceva, a fost surprins când piciorul lui drept a fost cuprins într-o îmbrățișare strânsă. S-a uitat în jos și a văzut că Talia se agăța de el.

— Mulțumesc, domnule Baker, a zis încet. A fost foarte drăguț din partea dumneavoastră.

Linus a ezitat, dar s-a aplecat și a mângâiat-o ușor pe cap, ceva ce nu ar fi îndrăznit să facă în urmă cu câteva zile.

— N-a fost mare lucru.

— E așa de minunat și de generos, a zis Lucy, învârtindu-se în cerc pe trotuar, cu mâinile întinse din cine știe ce motiv. Și sper să-și aducă aminte să fie la fel și pentru mine, ca să nu trebuiască să-mi cheltui banii și să mă simt lăsat pe dinafară și să trebuiască să deschid gurile iadului și să văd cum întreg satul e înghițit. Pentru că ar fi prea ușor.

Linus nici n-a avut timp să se întrebe de ce amenințările lui Lucy nu-l mai sperie așa de tare, că au și plecat.

— În spate, a zis bărbatul din magazinul de discuri, cu ochii pâcloși și roșii.

Părul lung îi cădea pe umeri și părea că i-ar prinde bine o baie.

Ceea ce însemna, firește, că Lucy era captivat.

— În spate, a repetat.

Reușise să se cațăre pe tejghea și stătea în fața bărbatului – „Zi-mi J-Bone, bine, frate?!" – în genunchi. Mai era un bărbat în magazin, care îi urmărea atent.

— Ești ca...

J-Bone a făcut un zgomot de explozie și și-a deschis larg mâinile.

— Da, a zis Lucy. Ăsta sunt eu. Bum!

J-Bone – ce fel de nume era ăsta? Normal că Linus nu avea deloc încredere în el – s-a uitat la Talia, care stătea pe jos, în magazinul de discuri și fredona în timp ce își analiza noile unelte, și a zis:

— Puștiulică are barbă. Și e de fapt o tipă-puștiulică.

— Și e o barbă foarte moale, a zis Lucy. Are tot felul de săpunuri pentru ea. Miros a flori și a chestii de fete.

— Mi se pare corect, a zis J-Bone. Respect pentru tine, tipă-puștiulică.

— Asta e o mistrie, a zis Talia. E a mea.

— Șmecher, i-a zis J-Bone.

Apoi s-a întors spre Lucy, care era la câțiva centimetri de fața lui:

— Ție ce pot să-ți dau, puștiulică?

— Doresc niște discuri, a spus Lucy. Cele pe care le aveam au fost sparte după ce am avut un coșmar în care eram mâncat de păianjeni și am nevoie să le înlocuiesc. Domnul Baker o să le plătească, deci pot să cheltuiesc oricât.

J-Bone a dat din cap.

— Tu știi ce-ai zis acolo; eu n-am auzit decât discuri și la discuri mă pricep.

Apoi a făcut un semn spre bărbatul din spate:

— Eu și Marty putem să îți alegem câteva blană.

— Miroși ciudat, i-a zis Lucy după ce s-a aplecat spre el și l-a mirosit atent. A... plante, dar nu precum cele pe care le crește Talia în grădină.

— A, da, a zis J-Bone. Cultiv și fumez...

— Ajunge, a zis Linus. Nu avem nevoie să știm nimic despre activitățile tale extracurriculare.

— Care-i faza cu înțepatul ăsta? i-a șoptit J-Bone lui Lucy.

— Domnul Baker, a șoptit. E aici să se asigure că nu ard pe nimeni de viu cu puterea minții și că nu le consum sufletele din cadavrele lor fumegânde.

— Ești mortal, puștiulică, a zis J-Bone și a ridicat mâna să bată palma cu Lucy, ceea ce l-a bucurat foarte tare. Adică sper să nu mi se întâmple mie asta, dar fă-ți numărul, a zis și și-a dat părul pe spate. Ce cauți?

— The Big Booper. Ritchie Valens. Buddy Holly.

— Uau! *Old school*.

— Ajută să țin păianjenii la distanță.

— Îmi place asta. Îți place Regele?

Lucy a pufnit și s-a ridicat pe genunchi.

— Dacă îmi place Regele? *Normal* că îmi place Regele. Cred că tatăl meu adevărat l-a și cunoscut cândva.

Linus a hotărât să nu mai pună întrebări.

— Tatăl adevărat, zici? a întrebat J-Bone, aplecându-se peste tejghea.

— Da, a zis Lucy. Nu mai e... în peisaj.

— Un ratat?

— Poți să zici și asta. Are multe pe cap.

— A, puștiulică, știu ce zici. Taică-miu crede că nu fac nimic cu viața mea, știi ce zic?! Crede că ar trebui să fac ceva mai mult decât să lucrez la un magazin de muzică.

Lucy era scandalizat.

— Dar... magazinul de muzică e cel mai tare loc din lume!

— Nu?! Vrea să fiu avocat civil, ca el.

Lucy s-a strâmbat.

— Tatăl meu adevărat știe o mulțime de avocați civili. Crede-mă, ți-e mai bine aici.

— Asta zic și eu. Ai auzit de Santo și de Johnny?

— „Sleep Walk" e piesa mea, frate! a exclamat Lucy. Dar nu am discul ăsta.

— Ai noroc. Cred că mai am un exemplar în spate. Hai să vedem dacă-l găsim.

Lucy a sărit de pe tejghea și J-Bone s-a ridicat și el. Au luat-o spre capătul magazinului.

— Yo, Marty! a strigat J-Bone. Am un puștiulică aici care vrea niște comori vechi. Hai să vedem dacă putem să-l ajutăm.

— Corect, a zis Lucy, uitându-se cu adorație la J-Bone. Comori vechi.

Marty n-a zis nimic. A dat din cap și s-a întors spre capătul magazinului.

Lui Linus nu-i plăcea cât de departe merg. S-a uitat în jos, la Talia.

— Mă duc să mă asigur că sunt bine. Poți să stai aici, singură?

Talia și-a dat ochii peste cap:

— Am 263 de ani. Sunt sigură c-o să fiu bine.

— Să nu ieși din magazin.

Fata l-a ignorat și a continuat să-și mângâie cu drag noile unelte.

Lucy, J-Bone și Marty dispăruseră. Linus s-a dus după ei. În fundul magazinului era o ușă închisă. Linus a încercat s-o deschidă, dar era încuiată. S-a încruntat și s-a împins în ea.

Nu s-a clintit.

Dinăuntru s-au auzit un țipăt și un zgomot puternic.

Linus n-a ezitat. S-a aruncat cu toată forța în ușă. A auzit cum se clintește din balamale. A mai făcut un pas înapoi, și-a luat avânt și s-a aruncat iar cu umărul în ea.

Ușa a zburat complet și a aterizat pe jos.

Linus aproape că a căzut și el, dar a reușit să-și recapete echilibrul în ultima clipă.

Înăuntru l-a văzut pe Marty, care zăcea lângă un perete. J-Bone stătea în dreptul lui, cu o privire dezgustată.

Lucy se uita printre discurile dintr-o cutie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Linus.

Lucy s-a uitat la el și a ridicat din umeri:

— Păi, a început să vorbească despre Iisus și despre Dumnezeu și să spună că sunt o abominație sau ceva de genul.

A făcut un semn spre Marty. În jurul gâtului avea un lanț cu o cruce de argint.

— A încercat să mi-o bage în față, a zis Lucy și a râs, după care a scuturat din cap. Drept cine mă ia? Un vampir? Ce prostie! Mie chiar îmi plac crucile. Sunt doar două bețe puse împreună, dar înseamnă așa de mult pentru mulți oameni. Am încercat să fac și eu un simbol din bețe de înghețată, pe care să-l vând ca să mă îmbogățesc, dar Arthur a zis că nu e bine. Uite, Linus! Chuck Berry! Ce tare!

A țipat de bucurie și a scos un vinil din cutie.

— N-a fost deloc cool, frate, l-a certat J-Bone pe Marty cel inconștient. Serios acum. Muzica e pentru toți, a zis și l-a împuns cu piciorul. Uau! I-ai stins lumina. Puștiulică, ești mult prea șmecher.

— Atât de șmecher, a confirmat Lucy.

Linus s-a uitat iar la Marty. Respira. Probabil avea să se trezească cu o durere de cap, nimic mai mult. Linus s-a gândit să-i mai facă *un* cucui cu o lovitură bine plasată, dar îl durea umărul și deja consumase prea multă energie.

— Te-a rănit?

Lucy și-a luat privirea de la discul cu Chuck Berry și s-a uitat la Linus.

— De ce aveți vocea asta? l-a întrebat.

— Ce voce?

— De parcă ați fi supărat. Sunteți supărat pe mine? a întrebat Lucy și s-a încruntat. N-am făcut nimic, serios.

— Chiar n-a făcut, a zis J-Bone. Marty e superconcediat, n-ai idee.

Linus a scuturat din cap:

— N-aș putea să fiu niciodată supărat pe tine. Nu pentru asta. Dacă par supărat, e din cauza... *bărbatului* ăstuia, nu din a ta.

— A! Pentru că pe mine mă plăceți, nu?

Da. Pe toți sfinții, da. Foarte mult. Pe toți copiii, de fapt.

— Ceva de genul.

Lucy a dat din cap și a continuat să se uite prin cutie.

— Am găsit șase pe care le vreau. Pot să iau șase?

— Șase să fie.

Linus s-a dus la Lucy și l-a ajutat să care discurile pe care le alesese, înainte să le scape. L-au lăsat pe Marty pe jos și s-au dus înapoi în magazin...

Acolo au văzut pe podea pungile Taliei. Dar nu și pe Talia.

Lui Linus i s-a pus un nod în gât. Și-a întors capul doar o secundă și...

Stătea în partea din față a magazinului și se uita prin vitrină. Afară era o fetiță care nu avea mai mult de 5-6 ani. Zâmbea și avea părul strâns în două codițe împletite. Și-a pus mâna pe geam. Talia a imitat-o. Mâinile lor erau cam de aceeași dimensiune și se potriveau perfect. Talia a râs și fetița a zâmbit.

Adică a zâmbit până când o femeie a venit pe trotuar alergând și a smuls-o de acolo, cu o privire îngrozită pe chip. A strâns-o pe fetiță și i-a întors capul. S-a uitat urât la Talia prin vitrină.

— Cum *îndrăznești*? s-a răstit. Lasă-mi fata în pace, ciudato!

Linus s-a dus furios spre femeie:

— Doamnă, vedeți că...

Dar femeia a scuipat vitrina și a plecat repede, ținând fetița strâns la piept.

— Doamna a fost rea, i-a șoptit Lucy lui Linus. Vreți să o izbesc de perete, așa cum am făcut cu Marty? Ar fi corect?

— Nu, a zis Linus și l-a tras pe Lucy după el. Nu ar fi deloc corect. Poți să faci asta doar dacă trebuie să te aperi. A fost rea, dar a folosit doar cuvinte.

— Și cuvintele pot să rănească, i-a zis Lucy.

— Știu. Dar trebuie să ne alegem bătăliile. Doar pentru că cineva se comportă într-un anumit fel, asta nu înseamnă că trebuie să răspundem în același mod. Asta ne face buni.

— Uriașul ăsta are dreptate, a zis J-Bone, venind în spatele lor. Oamenii sunt naspa, dar uneori trebuie să-i lași să fie naspa de capul lor, fără să te bagi.

Linus era sigur că nu asta voia să zică. Nu era prea fericit nici cu porecla lui J-Bone.

Talia încă stătea lângă vitrină. Scuipatul femeii se scurgea pe geam. Talia nu părea prea supărată, dar Linus nu era sigur. A părut surprinsă când Lucy și Linus au apărut lângă ea.

— A fost ciudat, nu? a zis în cele din urmă și a scuturat din cap. Oamenii sunt ciudați.

— Ești bine?

A dat din umeri.

— Fetița era drăguță. A zis că îi place barba mea. Doar doamna mai în vârstă a fost nesimțită.

— Ea... femeia nu a fost..., a dat Linus să spună.

— Știu ce-a fost și ce n-a fost, a zis Talia relaxată. Am mai dat de situații de genul ăsta. E groaznic, dar nu e nimic nou. E amuzant însă, nu?

Lui Linus nu i se părea nimic nostim:

— Ce anume?

— Că e atât de multă speranță, deși nu pare.

Linus era șocat:

— Cum adică?

— Fetița. Ei nu i-a fost teamă de mine. A fost drăguță. Nu i-a păsat cum arăt. Asta înseamnă că poate să gândească singură. Poate femeia o să-i spună că sunt rea. Și poate că fetița o s-o și creadă. Sau poate că n-o s-o creadă deloc. Arthur mi-a spus că, dacă vrei să schimbi mentalitatea mulțimilor, trebuie să începi cu câțiva indivizi. Ea e doar o persoană. Dar și doamna tot doar o persoană e, a zis Talia și a zâmbit larg.

Putem să mergem la cimitir acum? Vreau să-mi încerc sapa. Tu ce ți-ai luat, Lucy?

— Chuck Berry, a zis Lucy cu mândrie. Și l-am izbit pe Marty de perete.

— De s-a crăpat până și betonul! a zis J-Bone și a râs. A fost foarte șmecher puștiulică.

— Uau! a zis Talia, impresionată. A murit? Trebuie să-l îngropăm? Stai să-mi iau uneltele și putem să...

— Nț, nu e mort. M-am gândit că domnul Baker n-ar fi prea fericit, așa că l-am lăsat să-și țină intestinele pe dinăuntru.

Talia a oftat.

— Probabil e mai bine așa. Îmi place mult Chuck Berry. De-abia aștept să-l ascult pe-ăsta!

— Nu? E supertare! Putem să le plătim? l-a întrebat pe Linus. Nu putem să le furăm, pentru că J-Bone nu e cap pătrat. Nu?!

Încă părea că ar fi vrut să le fure.

— Așa e, nu e cap pătrat, a zis Linus, jurând în gând că n-o să mai repete niciodată cuvintele astea. Putem să plătim...

— Neah, a zis J-Bone. N-avem ce să facem cu banii voștri. Le primești gratis, puștiulică. Scuze de toată faza cu Marty care a încercat să te exorcizeze. Bate cuba cu fratele tău.

Lucy a bătut palma cu el bucuros.

— Linus! Le primesc gratis! E chiar mai bine decât dacă le-am fi furat!

Linus a oftat.

— Nu e... nici nu știu de ce-mi mai bat capul.

— Ce cap pătrat, uriașule, a bombănit Lucy, dar s-a împins ușor cu umărul în șoldul lui Linus, ca și cum voia să-i arate că nu vorbește serios.

La 14:30 s-au întâlnit cu restul în fața magazinului de înghețată. Oamenii stăteau departe de ei și se holbau fără jenă,

dar niciunul dintre copii nu părea să observe. Îl ascultau pe Chauncey, care părea să poarte o altă pălărie. Dădea vesel din tentacule, în timp ce Zoe și Arthur îl priveau amuzați.

— *Uite-i*, a exclamat Chauncey. Lucy! Talia! N-o să vă vină să credeți! *Uitați ce-am primit.*

Și-a scos pălăria de pe cap, iar tijele i s-au întins de entuziasm. În tentacule ținea o pălărie familiară, care semăna cu...

— El mi-a *dat-o*! a strigat Chauncey. Nici n-a trebuit să-l rog! Doar i-am zis valetului că mi se pare că e cel mai grozav om din lume și că asta vreau și eu să mă fac când o să fiu mare și că vreau să fiu exact ca el și *mi-a dat-o.* Vă vine să credeți? a întrebat Chauncey și și-a pus pălăria înapoi pe cap. Cum îmi stă?

— Fermecător, a zis Linus. Mai că-mi doresc să fi avut un geamantan ca să te rog să mi-l cari.

Chauncey a chițăit:

— Vorbiți serios? Chiar credeți asta?

— Arată bine, a zis Lucy și l-a bătut ușor pe cap. Poate reușim să facem rost și de o haină asortată. Cred că îmi place mai mult decât cealaltă pălărie, deși și cu aia îți stă bine.

— Mersi, Lucy! Îți stau oricând la dispoziție!

— Și voi ce aveți aici? a întrebat Arthur și s-a ghemuit când Talia și Lucy au început să-i arate comorile. A! Ce sapă frumoasă! Și câte discuri! O să trebuiască să le ascultăm când ne întoarcem pe insulă.

— Totul bine? l-a întrebat Zoe încet pe Linus, când copiii nu erau atenți.

— Dacă mă întrebi dacă s-a comis vreo fărădelege... oarecum. Dar m-am descurcat.

— Să ne facem griji?

Linus a scuturat din cap.

— O să vorbim despre asta când nu sunt atât de multe urechiușe aici. Nu cred că trebuie să știe ce a făcut Lucy...

— Am aruncat un cap pătrat pe nume Marty într-un zid după ce a încercat să mă exorcizeze într-o debara! Și după aia am primit discurile pe gratis de la J-Bone! Nu-i așa că-i tare?

— Ooo! au zis copiii în cor.

Linus a oftat.

— Cred că e un moment bun pentru niște înghețată, a zis Arthur.

Magazinul de înghețată era fermecător, parcă blocat în trecut. În fața tejghelei se aflau niște taburete rotative roșii și Little Richard cânta despre o fată pe nume Sue, „tutti frutti, o, Rudy"*. Era luminos și pereții erau vopsiți în roșu și roz. Un clopoțel a răsunat când au intrat pe ușă.

Un bărbat stătea cu spatele la ei, aplecat peste o tejghea, în spatele unor cutii de înghețată, de diverse culori și consistențe. S-a întors, cu un zâmbet larg și a zis:

— Bine ați venit! Ce pot să vă...

Zâmbetul i-a pierit brusc. A făcut ochii mari.

Copiii și-au lipit mâinile de geam și s-au uitat la înghețată.

— Uau! a zis Phee. O să-mi iau toate sortimentele deodată. O să mi se facă *rău* de tot de la atâta înghețată!

— Poți să alegi două arome, i-a zis Arthur. Nu mai mult. Nu vreau să vă stricați pofta de mâncare.

— Eu asta vreau, l-a asigurat fata. Vreau foarte tare să-mi stric pofta de mâncare.

— Ești... tu..., a început să se bâlbâie bărbatul.

— Da, a zis Linus. Eu sunt eu. Mulțumesc că ați observat. Copii, așezați-vă la coadă. Câte unul pe rând, ca domnul să nu fie copleșit...

— Nu, a zis bărbatul, scuturând isteric din cap. În niciun caz. Trebuie să plecați.

---

* Versuri din cântecul „Tutti Frutti" (n.t.).

Copiii au tăcut brusc.

Înainte ca Linus să zică ceva, cuprins de furie, Arthur i-a luat-o înainte.

— Poftim?

Bărbatul se înroșise deja de nervi. Îi pulsa o venă.

— Nu-i servesc pe cei ca voi aici.

Zoe a clipit:

— Poftim?

Bărbatul a făcut un semn spre perete. Acolo, ca de obicei, era un afiș cunoscut. DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA.

— Îmi rezerv dreptul să refuz servirea, a zis bărbatul. Să îmi aleg clienții cum vreau. Dacă văd ceva, zic ceva. Și acum vă zic vouă că nu o să primiți nimic de la mine.

S-a uitat la Theodore, care stătea pe umărul lui Sal.

— Nu sunteți bine-veniți în magazinul meu. Nu sunteți bine-veniți în *satul* ăsta. Nu-mi pasă cu cât suntem plătiți ca să ne ținem gura. Duceți-vă înapoi pe afurisita voastră de insulă.

— Taci naibii din gură! s-a răstit Linus. N-ai niciun drept să...

— Ba da, a răspuns bărbatul și a lovit cu pumnul în tejghea.

Sunetul s-a auzit puternic și apoi...

Theodore a țipat nervos și s-a dezechilibrat. Hainele pe care le purta Sal au căzut brusc pe pământ când băiatul s-a transformat în Pomerenian. Linus și-a adus aminte de prima dată când l-a văzut făcând asta, în ziua în care a ajuns pe insulă. Atunci s-a transformat *de frică.*

Bărbatul ăsta îl speriase atât de tare pe Sal, încât s-a transformat în câine.

De sub grămada de haine s-a auzit un schelălăit trist și Sal a încercat să se elibereze. Phee și Talia s-au aplecat să-l ajute, iar Theodore a zburat spre Zoe. Chauncey s-a dus să se ascundă în spatele lui Linus atât de repede, încât noua pălă-

rie aproape i-a căzut pe jos, și a continuat să urmărească totul de după picioarele lui.

Lucy s-a uitat în jos, spre Sal, ale cărui labuțe din față erau prinse în tricou. Phee și Talia îi șopteau ceva încet, îi spuneau că e totul bine și să nu se mai miște, ca să-l poată elibera. Lucy s-a întors spre bărbatul de după tejghea.

— N-ar fi trebuit să-l sperii pe fratele meu, i-a zis sec. Pot să te rănesc. Pot să te rănesc *foarte tare.*

Bărbatul a deschis gura să zică ceva, dar a fost întrerupt când Arthur Parnassus a zis:

— Lucy.

Linus nu l-a mai auzit niciodată pe Arthur așa. Era rece și dur și, deși a zis un singur cuvânt, Linus a simțit că îi *răzuiește* pielea. A privit în spate și l-a văzut pe Arthur uitându-se la bărbatul din spatele tejghelei, cu ochii mici și cu mâinile încleștate.

Bărbatului nu părea să-i fie frică de copii.

Dar îi era frică de Arthur.

— Cum îndrăznești? a zis Arthur încet.

Lui Linus îi aducea aminte de un tigru la vânătoare.

— Cum îndrăznești să vorbești cu ei așa? Sunt *copii.*

— Nu-mi pasă, a zis bărbatul și a făcut un pas înapoi. Sunt niște *abominații*. Știu de ce sunt capabili cei ca ei...

Arthur a mai făcut un pas în față:

— Ar trebui să fii mai îngrijorat de ce sunt *eu* capabil.

Camera s-a încălzit brusc.

Foarte tare.

— Arthur, nu! a zis Zoe. Nu aici. Nu în fața copiilor. Gândește-te bine.

Arthur a ignorat-o.

— Au vrut doar niște înghețată. Atât. Am fi plătit-o și ei ar fi fost fericiți și am fi *plecat.* Cum îndrăznești?!

Linus s-a dus în fața lui Arthur. S-a întors cu spatele la

bărbatul de după tejghea și s-a uitat la Arthur. I-a luat fața în mâini. Părea că arde pe dinăuntru.

— Nu așa trebuie rezolvate lucrurile.

Arthur a încercat să se elibereze, dar Linus îl ținea strâns.

— Nu poate să...

— Ba da, a zis Linus încet. Și nu e corect. Deloc. Dar trebuie să-ți amintești cine ești. Trebuie să-ți amintești cine te admiră. De cine ai grijă. Ce o să creadă ei. Pentru că orice vei face aici le va rămâne întipărit în memorie toată viața.

Ochii lui Arthur au strălucit iar, dar s-a liniștit. A încercat să zâmbească și aproape i-a ieșit.

— Ai dreptate, normal. Nu e...

Clopoțelul de deasupra ușii a răsunat din nou.

— Ce se întâmplă aici?

Linus și-a lăsat mâinile pe lângă corp și a făcut un pas înapoi.

— Helen! a strigat bărbatul de după tejghea. *Chestiile* astea nu vor să plece!

— Aha! Păi se pare că nu și-au primit încă înghețata, Norman, așa că e normal că nu vor să plece.

Era femeia îndesată de la magazinul de unelte. Încă mai avea puțină mizerie pe frunte, deși își dăduse jos mănușile de grădinărit. Nu părea deloc mulțumită. Linus spera că n-o să le provoace și mai multe probleme.

— Nu vreau să-i servesc, a mârâit Norman. *Refuz.*

Femeia – Helen – a zâmbit delicat.

— Nu tu decizi. Ar trebui să ridic problema asta la următorul consiliu, să le spun cum refuzi clienți. Oricum, contractul tău trebuie reevaluat după Anul Nou, nu? Ar fi păcat să nu fie reînnoit.

Linus a crezut că lui Norman o să-i explodeze vena de pe frunte.

— N-ai face asta.

Helen a ridicat din sprâncene:

— Ești dispus să afli?

— Nu vreau să-i servesc!

— Atunci du-te în spate și mă ocup eu.

— Dar...

— Norman.

Linus a crezut că Norman o să continue să riposteze. În schimb, s-a uitat urât la copii și la Arthur, s-a întors pe călcâie și a ieșit valvârtej din magazin. Ușa s-a trântit în urma lui.

Helen a oftat.

— Ce puțoi penibil.

— Vreau să fiu exact ca tine când mai cresc, a zis Talia cu admirație.

Phee stătea lângă ea și dădea din cap. Îl ținea pe Sal în brațe, cu capul lipit de gâtul ei.

Helen a tresărit.

— A, nu mă băgați în seamă. Nu ar fi trebuit să zic asta. Să nu înjurați niciodată, copii, ne-am înțeles?

Au dat din cap, dar Linus deja îl vedea pe Lucy murmurând vesel *puțoi penibil.*

— Cine ești? a întrebat Zoe neîncrezătoare.

Femeia i-a zâmbit:

— Sunt patroana magazinului de unelte. Am avut o discuție foarte plăcută cu Talia despre grădini mai devreme. Știe foarte multe.

— Helen e și primarul din Marsyas, a spus Arthur.

Focul din el părea să se fi domolit. Se liniștise și acum părea calm din nou.

— Da, și asta, a zis Helen. Arthur, mă bucur să te revăd.

— Primarul? a întrebat Talia. Chiar le faceți *pe toate?*

Linus era de acord. Nu se așteptase la asta.

— Așa ai crede, a răspuns Helen.

S-a uitat la ușă, care încă se rotea.

— Și se pare că asta implică și să rezolv treburile unor bărbați isterici. Sincer. Oricât de duri se cred, am observat că bărbații se topesc foarte ușor. Sunt ca niște fulgi de zăpadă.

— Eu nu, i-a zis Lucy serios. Voiam să-l facă să creadă că o să i se topească pielea, înainte să vii tu. Și tot bărbat sunt.

Helen s-a uitat la el șocată, dar și-a revenit repede.

— A, atunci mă bucur că am venit la timp. Și cred că tu mai ai ceva până să devii bărbat. Dar sper să fii un bărbat mai bun. Sigur ai niște modele bune în preajmă.

Lucy i-a zâmbit larg.

Femeia a bătut din palme.

— Înghețată! Nu de asta sunteți aici?

— Poți să servești și înghețată? a întrebat Talia.

Helen a dat din cap și s-a dus în spatele tejghelei, unde stătuse Norman.

— A fost prima mea slujbă. Aveam 17 ani. Atunci era un alt magazin, dar cred că încă mai știu să folosesc lingura. Tot de atunci îl știu și pe Arthur. Venea aici când era copil.

Asta chiar că i-a atras atenția lui Linus.

— Arthur a fost *copil?* a întrebat Phee șocată.

— De ce ești așa surprinsă? a întrebat Arthur și i l-a luat pe Sal din brațe.

— Nu știu. Cred că... mă gândeam că mereu ai arătat așa.

— Aproape, a zis Helen. Se îmbrăca la fel. Cel mai mic adult din lume. Era întotdeauna politicos. Dacă mai țin bine minte, cel mai mult îi plăcea înghețata de cireșe.

Toată lumea s-a întors încet să se uite la Arthur. Până și Linus.

Arthur a dat din umeri.

— Îmi plăcea cât e de roz. Haideți copii, la rând. Linus, poți să-l ajuți tu pe Sal, te rog? Cred că i-ar plăcea.

Linus era atât de șocat, încât doar a dat din cap. Mintea i-o luase razna și avea atât de multe întrebări, încât nici nu mai

putea să gândească limpede. Chauncey i-a dat hainele lui Sal. Le-a pus sub braț, iar Arthur i l-a dat pe Sal.

Sal tremura, dar s-a cuibărit la pieptul lui Linus.

— E o toaletă în spatele tău, a zis Helen, în timp ce Lucy o întreba dacă înghețata de fistic are gândaci în ea. Aveți mai multă intimitate acolo.

— Mersi, i-a șoptit Arthur și l-a mângâiat pe Sal.

— Pentru? a întrebat Linus.

Arthur s-a uitat la el.

— Știi pentru ce. Nu ar fi trebuit să-l las pe bărbatul ăla să mă enerveze așa de tare.

Linus a scuturat din cap.

— N-a fost... N-am făcut nimic.

— Ba da, a răspuns Arthur. Chiar dacă tu nu crezi, o să cred eu cât pentru amândoi. Ești un om bun, Linus Baker. Sunt foarte bucuros că ne cunoaștem.

Linus a înghițit în sec și s-a îndreptat spre toaletă.

Era unisex și avea tot ce-i trebuie, adică un WC și o chiuvetă. A pus hainele lui Sal jos și s-a sprijinit de perete.

— E în regulă, i-a zis câinelui care tremura în brațele lui. Știu că uneori lumea e înfricoșătoare. Dar mai știu și că Arthur și Zoe n-ar lăsa pe nimeni să-ți facă rău. Nici Talia sau Phee. Nici Theodore sau Chauncey sau Lucy. Cred că ar face tot ce le-ar sta în putință să aibă grijă de tine. Ai auzit cum a zis Lucy că ești fratele lui? Cred că și ceilalți copii simt la fel.

Sal a scheunat încet, cu nasul rece lipit de gâtul lui Linus.

— Nu e drept, a zis Linus, cu privirea în gol. Cum sunt unii oameni. Dar, atâta vreme cât tu ești drept și bun, așa cum știu că ești, ce cred oamenii ăia n-o să conteze pe termen lung. Ura e asurzitoare, dar o să-ți dai seama că doar câțiva oameni urlă, din disperarea de a fi auziți. Poate n-o să-i faci niciodată să se răzgândească, dar, atâta vreme cât vei ține minte că nu ești singur, vei izbândi.

Sal a lătrat.

— Da, chiar a fost un puțoi penibil, nu? Hai, o să aștept afară să te transformi la loc și să te schimbi. Și după aceea o să mergem să mâncăm înghețată. Deși eu probabil n-ar trebui – nu e bună pentru talie, la urma urmei –, am pus ochii pe cea cu mentă și fulgi de ciocolată. Cred că merit ceva bun; și cred că și tu. Ce zici?

Sal a început să dea din coadă.

— Bun. Așa mai merge. Și, dacă te mai sperii, să știi că nu e nicio rușine să te transformi, atâta vreme cât ții minte cum să te întorci.

L-a pus jos pe Sal, care dădea din coadă și mai vesel.

— O să fiu în fața ușii.

Linus a ieșit din baie. A auzit ceva ce semăna cu niște oase care pocneau și un oftat prelung. În magazin, Lucy, Talia și Phee stăteau la o masă. Lucy reușise deja să-și pună înghețată în păr. Chauncey își ducea cupa spre ei, cu pălăria de valet puțin strâmbă. Zoe stătea la masa alăturată și îi dădea înghețată cu linguriță lui Theodore, care avea limba scoasă și ochii dați pe spate de extaz.

Arthur stătea la tejghea și vorbea încet cu Helen. Linus a văzut cum femeia îl ia pe Arthur de mână.

— OK, s-a auzit o voce prin ușă. Sunt gata.

— Bun, a zis Linus. Hai să vedem.

Ușa s-a deschis. Sal părea puțin posac și își freca ceafa cu mâinile.

— Așa mai merge, a zis Linus. Ca nou.

Sal a dat din cap, dar nu se uita la el.

— Linus?

— Da?!

Sal și-a încleștat pumnii.

— Ce a vrut să zică?

— Când?

S-a uitat o clipă la el, dar și-a ascuns repede privirea.

— A zis... a zis că nu-i pasă cât de mult sunt plătiți ca să nu zică nimic. Ce-a vrut să zică?

Firește că Sal a prins asta. Linus a ezitat, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte.

— A... un prost, sincer. Dar tu ești special, toți sunteți. Și dacă lumea ar ști cât de speciali sunteți, poate ar înțelege. E mai bine pentru voi.

Sal a dat din cap, îngrijorat:

— Mită.

Linus a oftat.

— Așa se pare. Dar nu e important. O să mă ocup eu de asta, bine? Hai să mâncăm.

Helen s-a speriat când l-a văzut. S-a uitat atent la el, apoi la ușa de la baie, apoi iar la Sal.

— *Tu* erai?

Sal s-a crispat.

— Cât de *fascinant*, a zis Helen. Când credeam că le-am văzut pe toate. Tu o să primești trei cupe, cred. Un băiat în creștere merită. Ce arome vrei?

Sal părea surprins. S-a uitat la Linus.

— Hai, i-a zis Linus. Trei cupe.

A ales aromele cu grijă, de-abia șoptit. Helen s-a aplecat spre el și, deși încă avea privirea ațintită în pământ, asta l-a făcut să zâmbească. Când i-a dat paharul, Sal i-a mulțumit încet și s-a dus la masă. Ceilalți l-au aplaudat când a ajuns și i-au făcut loc lângă ei. S-a așezat lângă Lucy, i-a pus mâna pe umăr și l-a tras mai aproape. Lucy a râs și s-a uitat la el, cu ochii strălucitori. Sal nu și-a luat brațul de acolo cât timp au mâncat.

— Tocmai l-am întrebat pe Arthur dacă pot să vin să văd grădina Taliei, i-a zis Helen. Am auzit că e foarte frumoasă.

— Chiar e, a zis Linus. A lucrat mult la ea. Sunt sigur că i-ar plăcea să ți-o arate. Oricum deja crede că poți să calci pe apă.

Helen a râs.

— Așa se pare.

— Dar trebuie să întreb. De ce acum?

S-a uitat la el mirată.

— Poftim?

— Linus, l-a avertizat Arthur.

Linus a scuturat din cap.

— Nu, e o întrebare bună. Nu e ca și cum orfelinatul e deschis recent. O parte dintre copii sunt aici de mult. Se pare că și tu ești aici de mult. De ce acum? De ce nu te-ai dus acolo până acum? De ce au trebuit să vină copiii aici înainte să iei decizia asta?

— Îmi cer scuze, a zis Arthur. E foarte protector...

Helen a ridicat o mână:

— E în regulă, Arthur. Chiar e o întrebare bună.

A inspirat adânc.

— Și n-am nicio scuză. Probabil mi-am lăsat percepția să mi se... deformeze. Sau poate a fost o situație de tipul ochii care nu se văd se uită.

— Dacă vezi ceva, zi ceva, a bombănit Linus.

Helen s-a încruntat când s-a uitat la afișul de pe perete.

— Da. Așa e. E... păcat. Suntem prinși în micile noastre bule și, chiar dacă lumea este un loc mare și misterios, bulele ne protejează. În detrimentul nostru.

Femeia a oftat.

— Dar este așa de ușor pentru că rutina ne liniștește. În fiecare zi, totul e la fel. Când suntem scoși din asta, când bula se sparge, poate fi greu să înțelegem ce am ratat. Poate chiar ne e frică. Unii dintre noi se luptă să-și refacă obiceiurile. Nu cred că eu aș face asta, dar și eu am trăit în bulă, a zis și a zâmbit cu tristețe. Slavă cerului că ai spart-o.

— N-ar fi trebuit să fie nevoie să fac asta, a zis Linus. N-ar fi trebuit să fie nevoie ca *ei* să facă asta.

— Așa e. Și, deși eu sunt o singură persoană, îmi cer scuze pentru asta. Promit că nu voi mai permite să se întâmple din nou.

S-a uitat peste umăr la ușa prin care dispăruse Norman.

— Voi face tot posibilul să mă asigur că sătenii înțeleg că toți copiii de la orfelinat sunt bine-veniți oricând. Nu știu cât de receptivi or să fie, dar și eu pot fi foarte vocală când e nevoie.

Ochii au început să-i strălucească și a adăugat:

— Doar n-aș vrea să fiu izbită de un zid.

Linus a tresărit:

— Marty?

— Martin, a zis Helen și și-a dat ochii peste cap. A venit și mi-a spus ce s-a întâmplat. Nepotul meu e un idiot. J-Bone l-a concediat cum și-a venit în simțiri. Și eu aș fi făcut la fel.

— De acord.

Linus a ezitat, apoi a zis:

— Credeți că o să ne facă probleme?

Pe Linus nu l-ar fi mirat dacă cei din Conducerea Extrem de Superioară ar fi vrut să se implice dacă s-ar fi aflat. Poate chiar l-ar chema pe Lucy la ei. Nu ar fi fost prima dată. Linus nu era sigur pentru cine se temea mai mult: pentru Lucy sau pentru Conducerea Extrem de Superioară. Probabil pentru ei, dacă era sincer.

— A, a zis Helen. Nu vă faceți griji de Martin. O să mă ocup eu de el.

Linus nu era sigur ce însemna asta.

— O să vă asculte?

Femeia a pufnit.

— Eu îi administrez moștenirea lăsată de părinții lui, odihnească-se în pace. O să mă asculte.

S-a aplecat spre Linus și l-a luat de mână.

— Schimbarea vine când oamenii o vor suficient de mult, domnule Baker. Și eu o vreau. Vă promit. O să ia ceva timp, dar veți vedea. Ziua de azi a fost un binemeritat șut în fund.

L-a strâns de mână și i-a dat drumul.

— Haideți. Ce aromă vreți?

— Cireșe, a zis Linus, fără să se gândească.

Helen a râs.

— De ce nu mă miră? Două cupe, bănuiesc, a zis și a început să fredoneze o melodie.

Linus a ridicat privirea și a văzut că Arthur se uita la el.

— Ce?

Arthur a scuturat încet din cap.

— Nu știu de ce nu poți să vezi.

— Ce să văd?

— Pe tine. Tot ce ești.

Linus a început să se foiască.

— Nu e mare lucru, dar fac tot ce-mi stă în putere. N-ar... n-ar fi trebuit să insist, a adăugat apoi. Să vă fac să veniți aici. Ar fi trebuit să te ascult.

Arthur părea amuzat din nou.

— Cred că ne-am descurcat. Au fost câteva obstacole, dar nimic prea grav. Lucy n-a omorât pe nimeni, deci a ieșit chiar bine.

— Două cupe de cireșe, a anunțat Helen. Pentru fiecare dintre voi.

Erau de un roz-aprins, cu bucățele de fructe înăuntru.

— E din partea casei.

— A, nu trebuie să..., a început Arthur.

Femeia i-a făcut semn să o lase baltă:

— Nici pomeneală. Măcar atât pot să fac. Tot ce îți cer e să mă lași să vin pe insulă, să văd grădina.

— Cu drag, a zis Arthur. Oricând vrei. Poți să stai și la prânz.

Femeia a zâmbit.

— Sună perfect. Poate săptămâna următoare? Am un angajat, dar e în concediu săptămâna asta, așa că sunt sin-

gură. Sunt convinsă că tu și domnul Baker veți fi niște gazde desăvârșite...

— Mă tem că vom fi doar eu și copiii, a zis Arthur și a luat o linguriță de înghețată.

Vocea îi suna altfel.

— Linus o să plece de azi într-o săptămână. Mulțumim pentru înghețată, Helen. Și că ai fost așa de amabilă.

S-a întors și s-a dus la masa copiilor.

Linus s-a încruntat. Nu l-a mai văzut niciodată pe Arthur așa de aspru.

— Plecați? a întrebat Helen șocată. De ce?

Linus a oftat.

— Sunt aici într-o misiune de la DERETIMA. Știam că șederea mea aici e temporară.

— Dar vă veți întoarce, nu?

Linus s-a uitat în altă parte.

— De ce aș face asta? După ce îmi depun recomandarea, nu va mai fi nevoie. Treaba mea va fi gata.

— Treaba dumneavoastră, a repetat Helen. Asta e tot ce înseamnă locul ăsta? O treabă?

— Ce altceva...

S-a aplecat și l-a apucat iar de mână. De data asta, l-a strâns mai ferm.

— Nu faceți asta. Puteți să vă mințiți cât vreți, domnule Baker, dar nu încercați să mă mințiți și pe mine. N-o să accept asta. Vă prezentați într-o anumită lumină, chiar și la mine la magazin, dar pot să văd dincolo de fațadă. Felul în care i-ați apărat pe copii doar a întărit asta. Știți bine ce altceva.

— Nu e casa mea, a recunoscut Linus încet. Eu locuiesc în oraș.

Helen a pufnit.

— O casă nu e mereu clădirea în care locuim. Mai contează și oamenii cu care alegem să ne înconjurăm. Poate nu locuiți

pe insulă, dar nu puteți să-mi spuneți că nu e casa dumneavoastră. Bula dumneavoastră, domnule Baker. S-a spart. De ce ați vrea să crească la loc?

S-a întors și l-a strigat pe Norman, după care a dispărut pe ușă și l-a lăsat pe Linus cu privirea în gol. Înghețata lui începea să se topească.

Bărbatul de la poștă de-abia l-a băgat în seamă. N-a făcut decât să mârâie ceva când Linus a plătit pentru expedierea raportului.

— A venit vreo scrisoare pentru mine? a întrebat Linus, sătul de spectacolul ăsta.

Bărbatul s-a uitat urât la el, după care s-a întors și a început să caute printre plicurile dintr-o cutie de plastic. A scos un plic mare de data asta. Era mult mai gros decât oricare altă scrisoare pe care o primise Linus pe insulă. S-a încruntat când bărbatul i l-a întins.

Era de la DERETIMA.

— Mulțumesc, a zis Linus distras.

Plicul erau greu și rigid. Linus l-a luat și a ieșit din poștă.

A pășit în soarele cald de toamnă. A inspirat adânc. Ceilalți îl așteptau la mașină. N-ar fi trebuit să-l deschidă acolo, dar... trebuia să știe ce e înăuntru.

A rupt plicul atent.

Înăuntru era un dosar, asemănător cu cele pe care le primise la sosirea pe insulă. Dosarul nu avea niciun nume trecut pe el. Nimic.

Prima pagină era o scrisoare.

A scos-o și a clipit când ceva s-a rostogolit pe trotuar, nu înainte să-i aterizeze pe picior.

S-a uitat în jos.

Era o cheie veche de metal.

S-a aplecat și a ridicat-o. Era mai ușoară decât se aștepta. Pe foaie scria:

DEPARTAMENTUL RESPONSABIL DE TINERETUL MAGIC
MEMO DIN PARTEA CONDUCERII EXTREM DE SUPERIOARE

Domnule Baker,

Vă mulțumim pentru cel de-al doilea raport. A fost minuțios ca de obicei și de-a dreptul revelator. Descrierile vieților de zi cu zi ale copiilor ne-au dat multe la care să ne gândim.

Totuși.

Avem câteva motive de îngrijorare.

Așa cum vă aduceți aminte, v-am cerut o analiză mai detaliată a lui Arthur Parnassus. Și, deși ne-ați oferit ce v-am cerut, nu am putut să nu observăm că a părut mai puțin... obiectivă decât ne-am fi așteptat. De fapt, întregul raport e diferit de tot ce ați mai scris până acum. Ați fost ales pentru această misiune și datorită imparțialității dumneavoastră. Mereu ați reușit, chiar și în condiții dificile, să vă mențineți un grad de detașare față de copiii și de adulții pe care îi investigați.

Lucrurile nu par să stea la fel acum.

Vă avertizăm să nu procedați așa, domnule Baker. Oamenii fac și spun tot ce pot ca să-i mulțumească pe cei în poziții de putere. Este o armă, una mânuită cu multă dibăcie. Cei care nu sunt imuni la astfel de tertipuri se trezesc că ajung să gândească în moduri necuvenite. Șederea dumneavoastră în Marsyas se va încheia curând. Vă veți întoarce în oraș. Veți primi altă misiune și tot așa, la nesfârșit. Protejați-vă inima, domnule Baker, pentru că asta vânează în primă fază. Nu vă puteți permite să pierdeți din vedere ce e adevărat. Trebuie să rămâneți obiectiv. Așa cum sigur știți, în *REGULI*

ŞI REGLEMENTĂRI este clar stipulat că orice relaţie trebuie să aibă caracter strict profesional. Nu vă puteţi compromite, mai ales dacă există dovezi că un orfelinat trebuie închis, pentru că nu ar fi spre binele copiilor.

Sigur, poate am subestimat cât de influenţabil sunteţi de atenţia cuiva ca domnul Parnassus. Din moment ce sunteţi necăsătorit, putem înţelege de ce v-aţi simţi confuz sau măcinat. În acest sens, vrem să vă reamintim că DERETIMA şi Conducerea Extrem de Superioară sunt aici pentru dumneavoastră. Ne pasă de dumneavoastră. La întoarcere, vă vom cere să luaţi parte la o evaluare psihologică. Pentru liniştea dumneavoastră sufletească, firește. Bunăstarea asistenţilor sociali primează. Dumneavoastră sunteţi baza DERETIMA şi, fără dumneavoastră, nu am exista nici noi. Nu ar exista nicio fărâmă de speranţă pentru copii. Sunteţi important, domnule Baker.

Ca să vă ajutăm să vă puneţi gândurile în ordine şi ca să fim complet transparenţi, vă trimitem dosarul semicomplet al lui Arthur Parnassus. Veţi vedea curând că nu este cine credeţi că este. Orfelinatul Marsyas este un fel de experiment. Ca să vedem dacă cineva de... natura lui se poate ocupa de nişte copii neobişnuiţi. Să-i ţină la un loc, ca să ne protejeze societatea. Cunoaşte bine insula, din moment ce şi el a copilărit acolo, într-un orfelinat care a fost închis din cauza lui. Nimeni altcineva nu mai poate să vadă acest raport. Nu vă este permis să vorbiţi despre el cu nimeni, mai ales cu domnul Parnassus. Consideraţi-o informaţie clasificată de nivel 4.

În plus, veţi găsi şi o cheie în plic. Dacă lacătele nu au fost schimbate, cheia asta ar trebui să deschidă uşa spre pivniţa din grădină. Aşa o să înţelegeţi mai bine de ce este cu adevărat capabil Arthur Parnassus.

Curând, domnule Baker. Vă veţi întoarce acasă curând.

Așteptăm cu interes următorul raport și ultimele mențiuni la întoarcere.

Cu sinceritate,

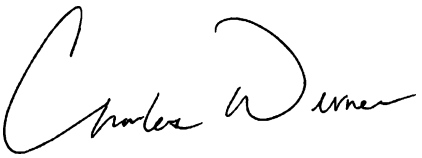

CHARLES WERNER
CONDUCEREA EXTREM DE SUPERIOARĂ

Capitolul 15

Deși curiozitatea începea să-l macine, Linus a ignorat-o.

A ignorat-o când s-a întors la mașină.

A ignorat-o când s-a suit în ea.

A ignorat-o când Arthur i-a zâmbit și l-a întrebat dacă e gata să meargă acasă.

— Da, a zis sec. Sunt gata.

Copiii aveau prea multă energie de la atâta zahăr, așa că au turuit tot drumul spre feribot. Merle a bombănit ceva când a coborât pasarela, dar l-au ignorat. Pe la jumătatea canalului, copiii au adormit, cu excepția lui Sal. Theodore era ghemuit la el în brațe, cu o aripă peste cap, ca să se apere de soare.

— Te-ai simțit bine? l-a întrebat Zoe.

— Cred că da, a răspuns Sal. Domnul Baker m-a ajutat. Mi-a spus că poate să-mi fie frică, dar să nu uit că sunt mai mult de atât.

A oftat.

— Oamenii pot să fie nepoliticoși și pot să creadă lucruri stupide despre mine, dar vă am pe voi și asta e cel mai important. Nu-i așa, domnule Baker?

Linus s-a gândit că e deja prea târziu să-și mai protejeze inima.

Copiii au clipit încet când s-au trezit în fața casei. Lucy a căscat și s-a întins, lovind-o din greșeală pe Talia în față, cu cotul. Ea i-a împins brațul la o parte.

— Scuze, a zis băiețelul.

— Poate mâncăm mai devreme diseară, a zis Arthur. Nu cred că mai rezistați toți mult după aceea. Haideți să mergem înăuntru și nu uitați să vă luați lucrurile. Aveți grijă unde le puneți. Talia, tu poți să mergi la foișor dacă vrei să-ți pui acolo noile unelte.

Talia a scuturat din cap când Zoe a deschis portiera.

— O să le țin cu mine în noaptea asta. Așa fac gnomii. Uneltele trebuie să rămână cu mine în pat în prima noapte, ca să știe că sunt ale mele.

Arthur a zâmbit.

— Nostim, n-am mai auzit asta până acum.

— E o tradiție gnomă antică. Strict secret. Ai noroc că ți-am spus eu de ea.

— Da? O să țin minte.

Arthur a deschis portiera lui și a coborât și el din mașină.

Linus a realizat că a rămas singur de-abia după câteva clipe. A tresărit când i-a deschis cineva portiera. S-a uitat afară și a văzut-o pe Zoe, care îl privea atentă.

— Vii?

A dat din cap și a strâns dosarul la piept. A observat că femeia se uită și ea la dosar, puțin încruntată.

Linus a ieșit din dubă.

Zoe a închis portiera în urma lui.

— Ai fost foarte tăcut pe drum.

— A fost o zi lungă.

— Doar atât?

Linus a dat din cap.

— Nu mai sunt așa de tânăr.

— Nu, a răspuns Zoe încet. Bănuiesc că nu. Vii înăuntru?

Linus a zâmbit:

— Ar trebui să mă duc să văd ce face Calliope. Să mă asigur că are apă și mâncare. Așa mă liniștesc și eu puțin înainte de cină.

— Sigur. O să trimit unul dintre copii să te cheme când e gata.

S-a aplecat spre el și l-a strâns de braț.

— Te-ai descurcat bine azi, Linus. Nu cred că am fi reușit fără tine. Mulțumim.

Era prima dată de când venise pe insulă când Linus s-a gândit că poate era folosit.

Gândul l-a durut mai mult decât se aștepta.

— Nu cred că e adevărat, a zis și a zâmbit.

Zoe l-a privit câteva clipe.

— Ești sigur că ești bine?

— Sunt doar obosit. De la tot soarele ăla. Sunt obișnuit doar cu ploaia.

Zoe părea că vrea să mai zică ceva, dar Phee a strigat-o să-i spună că e rândul ei să ajute cu masa și că are niște idei.

Zoe l-a lăsat pe Linus lângă mașină.

A privit-o pe măsură ce se îndrepta spre casă.

Arthur a rămas ultimul. S-a uitat peste umăr către Linus.

— Ne vedem curând?

Linus a putut doar să dea din cap.

Linus a început să se învârtă prin casă, aruncând din când în când o privire spre dosarul pe care îl pusese pe pat.

— Nu e nimic, nu? a întrebat-o pe Calliope, care îl urmărea de pe pervaz. Probabil e doar o prostie. De ce nu mi-ar fi dat informația asta înainte, dacă tot e așa de importantă? Și mă acuză pe mine că-mi pierd obiectivitatea. Tocmai pe mine! N-am auzit niciodată ceva mai ridicol. Cât tupeu au unii, din turnurile lor de cleștar.

Calliope a mieunat.

— *Știu!* a exclamat. E strigător la cer. Și, chiar dacă *nu ar fi*, tot pot să apreciez calitățile oamenilor de aici. Asta nu trebuie să însemne nimic. *Chiar* nu înseamnă nimic.

Calliope a dat din coadă.

— Exact! Și firește că Arthur are secrete. Toată lumea are! *Și eu* am secrete.

S-a oprit și s-a încruntat.

— Mă rog, asta probabil nu e adevărat. Doar pentru că nu am zis ceva, nu înseamnă că e un secret. Dar *aș putea* să am unul! Și ar fi secretul *cel mai* secret!

Calliope a căscat.

— Ai dreptate, a decis Linus. De ce contează? Probabil nu e mare lucru. Doar o tactică de intimidare. Și chiar dacă *nu e*, n-o să schimbe nimic, nu am niciun sentiment necuviincios față de nimeni și peste o săptămână o să plec de aici și peste ceva vreme o să mă gândesc cu drag la perioada petrecută aici și cu asta basta. N-o să regret că nu i-am zis ceva cuiva despre niște sentimente care nici măcar nu există!

Calliope și-a pus capul pe pernuțe și a închis ochii.

Era o idee bună. Poate Linus ar fi trebuit să se culce și să-și limpezească gândurile. Poate un pui de somn. Sau poate chiar ar fi fost bine să ignore totul până a doua zi. N-a mințit când a zis că a fost o zi lungă. Chiar era obosit. Se întâmplaseră multe și, deși nu toate au fost frumoase, n-a fost niciun dezastru care să se termine cu Lucy făcând pe cineva să explodeze sau cu Talia lovind pe cineva cu noua ei lopată.

— Da, și-a zis. Un duș și un pui de somn. Poate nici nu mă mai trezesc până mâine. Oricum n-ar strica să sar peste o masă, mai ales după ce am mâncat înghețată cu cireșe.

A făcut o pauză, ca să se gândească puțin.

— Care nici măcar nu mi-a plăcut!

Asta era o minciună. Fusese absolut delicioasă. Avusese gust de copilărie.

S-a întors ca să se ducă în baie.

În schimb, picioarele l-au purtat către marginea patului.

S-a uitat la dosar. Cheia era așezată lângă el.

Și-a spus s-o lase acolo.

Că, dacă era ceva ce trebuia să știe, era mai bine să întrebe.

Și-a adus aminte de focul din privirea lui Arthur.

De cât de fierbinte îi era pielea.

Și-a adus aminte de zâmbetul lui Arthur, de felul în care râde, de cum există el pe insulă, de parcă are tot ce și-ar putea dori. Îl atrăgea pe Linus, care s-a gândit cum lumea lui fusese rece și udă și gri până să ajungă aici. Simțea că vede culori pentru prima dată.

N-ai vrea să fii aici? a șoptit.

Ba da. S-a gândit că vrea asta mai mult decât orice.

Trebuia să înceteze. Pentru că n-ar suporta dacă totul s-ar dovedi o minciună.

A deschis dosarul. Începea exact ca celălalt.

NUME: ARTHUR PARNASSUS
VÂRSTĂ: 45 DE ANI
CULOAREA PĂRULUI: BLOND
CULOAREA OCHILOR: CĂPRUI-ÎNCHIS

Asta era ca în primul dosar. Restul fusese doar o descriere schematică a lui Arthur Parnassus, care îi dăduse o idee vagă despre cine e și de cât timp e director la Orfelinatul Marsyas.

Dosarul ăsta, în schimb, continua ca celelalte.

MAMĂ: NECUNOSCUTĂ (POSIBIL DECEDATĂ)
TATĂ: NECUNOSCUT (POSIBIL DECEDAT)

Ce zisese Helen?

A fost prima mea slujbă. Aveam 17 ani. Atunci era un alt magazin, dar cred că încă mai știu să folosesc lingura. Tot de atunci îl știu și pe Arthur. Venea aici când era copil.

Apoi a citit următorul rând, cel pe care scria SPECIE DE CREATURĂ MAGICĂ și totul s-a schimbat.

Atmosfera la cină a fost, într-un cuvânt, *ciudată*.

— Nu vă e foame, domnule Baker? a întrebat Talia. Nu v-ați atins de mâncare.

Linus s-a înecat.

Toată lumea se uita la el.

Și-a șters gura cu un șervețel.

— Se pare că sunt încă plin de la înghețată.

Lucy s-a încruntat.

— Serios? Dar aveți atât de mult loc. Eu mi-am mâncat toată înghețata și tot mi-e foame.

Și, ca să-i dovedească, Lucy a încercat să bage o bucată întreagă de friptură în gură. Nu i-a reușit prea bine.

Linus a zâmbit slab:

— Așa stau lucrurile. Poate am... prea mult loc, așa cum zici tu, dar asta nu înseamnă că trebuie să-l umplu.

Theodore s-a uitat la el: din gură îi atârna o bucată mică de grăsime.

— Și sunteți și foarte tăcut, a zis Phee, încercând să înțepe o roșie cu furculița. E din cauză că Lucy aproape a omorât pe cineva azi?

— Nu-i adevărat! Nici măcar nu m-am chinuit prea tare. Dacă voiam, aș fi putut să-l fac să explodeze doar cu puterea minții.

Asta nu l-a făcut pe Linus să se simtă mai bine, deși nu l-a speriat la fel de mult cum ar fi făcut-o în urmă cu câteva săptămâni. Se întreba ce voiau să zică cei din Conducerea Extrem de Superioară. Deși știa că nu e bine, era aproape *fermecat*. Nu era un semn bun deloc.

— N-ar trebui să omori oameni, a zis Chauncey.

Încă nu-și dăduse jos pălăria de valet. Arthur îi zisese că poate s-o poarte la masă o singură dată.

— E rău să omori oameni. Ai putea să ajungi la închisoare.

Lucy și-a atacat violent friptura.

— Nicio închisoare n-ar putea să mă țină captiv. Aș evada și m-aș întoarce aici. Nimeni n-ar îndrăzni să vină după mine, pentru că aș putea să le fac organele să se topească.

— Nu topim organele oamenilor, i-a amintit Zoe răbdătoare. Nu e politicos.

Lucy a oftat cu gura plină de carne și cu obrajii umflați.

— Ar trebui să mâncați ceva, a zis Sal încet. Toată lumea trebuie să mănânce.

Cum ar putea să nu fie de acord cu ceva venit de la Sal? Linus s-a chinuit să ia o gură mare de salată.

Asta a părut să mulțumească pe toată lumea. Aproape pe toată lumea. Arthur îl privea din capătul celălalt al mesei. Linus încerca din răsputeri să nu se uite la el. Părea mai sigur așa.

Nu știa de ce e capabil Arthur.

Linus s-a scuzat după masă, zicând că e mai extenuat decât se aștepta. Lucy a părut dezamăgit că Linus nu a vrut să asculte discurile noi, dar Linus i-a promis că mâine va fi o nouă zi.

— Arăți puțin cam îmbujorat, i-a zis Zoe. Sper că nu te îmbolnăvești, a zis, cu o sclipire ciudată în ochi. Mai ales acum, în ultima ta săptămână aici.

Linus a dat din cap:

— Sunt sigur că nu e nimic.

Zoe i-a luat farfuria din față, aproape neatinsă.

— Atunci odihnește-te, Linus. Nu ne-ar plăcea să te vedem bolnav. Avem nevoie de tine, să știi.

A, da? Chiar așa?

Linus aproape ajunsese la ușă, când Arthur i-a strigat numele.

A închis ochii, cu mâna pe mâner.

— Da? Ce e?

— Dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să ceri.

A strâns mânerul atât de tare, încât s-a gândit că o să crape.

— E foarte amabil din partea ta, dar nu am nevoie de nimic.

Arthur i-a pus o mână pe umăr.

— Ești sigur?

O, cât de ușor ar fi să se întoarcă? Să se uite la bărbatul care îi dăduse inima peste cap așa de tare? Bărbatul care, în câteva cuvinte, îi ascunsese atâtea?

— Sunt sigur, a șoptit Linus.

Mâna i-a căzut.

— Să te faci bine, Linus.

Linus a ieșit afară, în noapte, și a pornit spre casa de oaspeți cât de repede îl țineau picioarele.

Se uita la tavan, în întuneric, cu pătura până sub bărbie. Era imposibil să doarmă. Nenorocitul ăla de dosar a avut grijă de asta. Chiar și acum îi simțea prezența sub saltea, unde-l băgase mai devreme. Nu voia ca Chauncey să-l găsească dacă venea să-i ia rufele.

Ceea ce a aruncat un alt val de durere asupra lui.

Copiii știau? Știau cine e Arthur? Ce e?

Putea să vadă limpede, deși nu voia. Arthur în clasă, spunându-le copiilor că un bărbat va veni de pe continent. Un bărbat trimis să îi evalueze, să-i *investigheze.* Un bărbat de la Departamentul Responsabil de Tineretul Magic, care are puterea să le ia tot. Lucy, firește, s-ar oferi să facă oasele intrusului să-i iasă prin piele. Theodore ar putea mânca rămășițele

și să le regurgiteze într-o groapă săpată de Talia. Groapa ar putea fi umplută și Phee ar putea face un copac să crească acolo. În cazul în care cineva ar veni să întrebe de acest individ, Chauncey s-ar oferi să-i ia bagajul și Sal ar zice calm că n-au nici cea mai vagă idee cine e Linus Baker.

Arthur, firește, le-ar spune în termeni deloc nesiguri că soluția nu stă în crimă. *În schimb,* a șoptit în capul lui Linus, *trebuie să-l faceți să-i pese de voi. Trebuie să-l faceți să creadă, poate prima dată în viață, că a găsit un loc unde se potrivește.*

Aceste gânduri erau ridicole. Toate. Dar așa sunt gândurile care apar noaptea târziu, când somnul este doar o noțiune trecătoare. În întuneric, totul părea că ar putea fi adevărat.

După miezul nopții, s-a ridicat din pat. Calliope a căscat din locul ei de la picioare.

— Și dacă totul e o minciună? a întrebat în întuneric. Cum am ajuns într-un punct în care nu aș suporta asta?

Calliope n-a răspuns.

Viața de dinainte fusese banală și plictisitoare. Își știa locul în lume, chiar dacă, din când în când, norii gri făceau loc unor raze de soare sub forma unor semne de întrebare, la care nu-și îngăduia să se gândească prea mult.

Nu ți-ai dori să fii aici?

Mai mult decât orice.

Și apoi l-a lovit un alt gând, unul atât de străin, încât de-abia a putut să-l înțeleagă. Era atât de mult în afara oricărei posibilități, încât îi făcea mintea să se învârtă.

Dacă, s-a gândit Linus, nu Arthur e cel care minte? Dacă nu e vorba despre copii?

Dacă sunt cei de la DERETIMA?

Ar exista metode prin care ar putea să dovedească asta.

O singură metodă.

— Nu, a zis și s-a întins înapoi în pat. În niciun caz.

Calliope a început să toarcă.

— O să mă întorc la culcare și în șase zile o să mergem acasă și nimic n-o să mai conteze. Cum mi-au zis? *Susceptibil?* Pfff! Ce idee ridicolă!

Se simțea mai bine.

A închis ochii.

Și a văzut cum s-a ascuns Chauncey sub patul lui în prima dimineață, cum arăta Talia când stătea pe jos, în magazinul de muzică, cu uneltele ei, cum Theodore a luat nasturii de parcă erau cel mai frumos cadou, cum Phee l-a ridicat dintr-un mănunchi de haine pe Sal, care tremura, cum Lucy a plâns după ce și-a spart discurile, cum Zoe l-a primit la ea în casă.

Și, bineînțeles, zâmbetul lui Arthur. Acel zâmbet calm, frumos, care arăta ca prima întâlnire cu oceanul.

Linus Baker a deschis ochii.

— O, Sfinte! a șoptit.

Aerul nopții era rece, mult mai rece decât până atunci. Stelele păreau niște fulgi de gheață pe cerul întunecat. Luna era nouă și subțire. Tremura, așa că și-a pus paltonul peste pijama. A băgat mâna în buzunar, să se asigure că încă mai avea cheia.

Era acolo.

A coborât de pe verandă.

Conacul era întunecat, așa cum era și normal la ora aceea târzie. Copiii probabil dormeau în paturile lor.

A încercat să nu scoată niciun sunet când a mers spre grădină. Pentru un bărbat de dimensiunea lui, putea să fie foarte agil la nevoie. Aerul mirosea a sare și i se simțea greoi pe piele.

A luat-o pe poteca din grădină. Se întreba ce va crede Helen când va veni. Probabil va fi impresionată. Spera să fie așa. Talia merita. Muncise mult.

A luat-o prin spatele conacului. S-a împiedicat de o rădăcină groasă, dar a reușit să nu cadă.

În fața lui a apărut ușa de la pivniță.

Urmele de arsură aveau extrem de mult sens acum.

A înghițit în sec. Linus știa prea bine că ar fi putut să se întoarcă și să uite tot. Ar fi putut să se întoarcă în pat și, pentru următoarele șase zile, să mențină distanța, ca un bun profesionist, și să își vadă de treabă. Apoi avea să se îmbarce pe feribot pentru ultima dată și să ia un tren care îl aștepta să-l ducă acasă. Soarele urma să se ascundă în spatele norilor gri și, în cele din urmă, avea să înceapă să plouă. *Știa* viața aia. Pentru că aia era viața potrivită pentru un bărbat ca Linus. Era întunecoasă și gri, dar era viața pe care o dusese mulți, mulți ani. Luna asta, explozia asta de culoare aveau să fie doar o amintire.

A scos cheia din buzunar.

— Probabil nici n-o să meargă, a zis încet. Bănuiesc că a schimbat lacătul.

Din contră. Cheia a intrat cu ușurință în lacătul ruginit.

Linus a întors-o.

Lacătul s-a deschis cu un sunet firav.

A căzut în iarbă.

— Ultima șansă, și-a zis. Ultima șansă să uiți de toate prostiile astea.

Ușa era mai grea decât se aștepta. Atât de grea, încât de-abia a putut s-o urnească. A gâfâit când a deschis-o, iar brațele au început să-l doară de la efort. I-a luat câteva clipe să înțeleagă de ce. Deși exteriorul ușii era din lemn, interiorul era acoperit de o placă groasă de metal.

Și, la lumina lunii, a putut să vadă niște șănțulețe incrustate în metal.

A ridicat o mână și a apăsat-o pe șănțulețe. Erau cinci apropiate. Ca și cum cineva cu mâini mici le-ar fi săpat dinăuntru.

Asta i-a trimis lui Linus un fior pe șira spinării.

În fața lui, ascunse în întunericul dens, erau niște trepte de piatră. I-a luat câteva clipe să i se obișnuiască ochii și-și dorea să fi adus o lanternă. Sau ar fi putut să aștepte până dimineață.

A intrat în pivniță.

Linus a continuat să se țină de perete, ca să nu-și piardă echilibrul. Zidul era făcut dintr-o piatră netedă. A numărat fiecare treaptă. Când a ajuns la treisprezece, a dat de podea. Nu putea să vadă nimic. A pipăit zidul, sperând să găsească un întrerupător. S-a lovit de ceva și un ghimpe de durere l-a străfulgerat din gambă până în coapsă. S-a strâmbat și a mai încercat să găsească...

Gata.

Un întrerupător.

L-a apăsat.

Un singur bec s-a aprins în mijlocul camerei.

Linus a clipit încet, cât să se obișnuiască cu lumina slabă.

Pivnița era mai mică decât se aștepta. Camera din casa de oaspeți, unde-și petrecuse ultimele trei săptămâni, era mai mare, deși nu cu mult. Pereții și tavanul erau din piatră, cu aproape fiecare centimetru acoperit de ceva ce părea a fi funingine. S-a uitat la mâinile lui și a văzut că se înnegriseră. Și-a frecat degetele și funinginea a căzut pe jos.

Se lovise de un birou tras la peretele cu întrerupătorul. Era parțial ars, cu lemnul înnegrit și crăpat. Mai era și un pat dublu, cu cadrul de metal rupt. Nu exista nicio saltea, deși Linus se gândea că avea sens. Ar fi fost prea ușor de ars. În schimb, a văzut niște prelate groase, despre care Linus bănuia că sunt neinflamabile.

Atât.

Nu mai era nimic altceva în pivniță.

— O, nu, a șoptit. Nu, nu, nu.

I-a atras atenția ceva din colț. Unicul bec din cameră nu era suficient de puternic și locul era plin de umbre. S-a apropiat de peretele din spate și, cu fiecare pas, își simțea genunchii din ce în ce mai moi.

Liniuțe.

Liniuțe gravate în piatră.

Patru liniuțe, una lângă alta, tăiate cu o a cincea.

— Cinci, a zis. Zece. Cincisprezece. Douăzeci. Douăzeci și cinci.

A încetat să numere când a ajuns la șaizeci. Era prea mult. Se gândea că țineau socoteala zilelor și simpla idee îl durea.

A înghițit în sec. Toată nedreptatea amenința să-l învăluie.

DERETIMA nu mințise.

Dosarul era adevărat.

— N-am mai fost aici de ani întregi, s-a auzit o voce în spatele lui.

Linus a închis ochii.

— Da, așa mă gândeam și eu.

— Mi-ai părut puțin... ciudat, a zis Arthur încet. După ce te-ai întors de la poștă, ceva s-a schimbat. Nu știam ce, dar eram sigur că e ceva. Am ales să te cred când ai zis că ești obosit, dar, la cină, părea că ai văzut o fantomă.

— Am încercat să nu se vadă, a recunoscut Linus. Dar se pare că nu m-am descurcat prea bine.

Arthur a râs, deși era un sunet trist.

— Ești mult mai expresiv decât crezi. Este unul dintre lucrurile care... Nu contează. N-are nicio importanță. Cel puțin, nu acum.

Linus și-a încleștat pumnii, ca să nu-i tremure mâinile.

— Deci e adevărat?

— Ce anume?

— Ce am citit. În dosarul pe care mi l-a trimis DERETIMA.

— Nu știu. Nu mi-am citit niciodată dosarul. Poate e plin

de omisiuni sau chiar de minciuni. Sau poate totul e corect. Niciodată nu poți ști cu cei de la DERETIMA.

Linus s-a întors încet și a deschis ochii.

Arthur stătea la baza treptelor. Era îmbrăcat de culcare, adică în pantalonii lui scurți și un tricou subțire. În mod irațional, Linus a vrut să-i dea haina lui. Era prea frig ca Arthur să iasă afară îmbrăcat așa. Nici măcar nu avea șosete. Sau pantofi. Picioarele lui păreau ciudat de vulnerabile.

Îl privea atent pe Linus, deși în ochii lui nu se citea pic de furie. Din contră, părea calm, deși Linus nu putea fi sigur.

— Ți-a dat o cheie, a zis Arthur.

Nu era o întrebare.

Linus a dat din cap.

— Da, e o cheie. Eu... Stai așa. De unde știi cine mi-a dat-o?

— Charles Werner.

— De unde...

S-a oprit și a tras adânc aer în piept.

Însă am transformat casa asta într-un cămin pentru cei care erau deja aici și mă pregăteam și de alții. Predecesorul dumneavoastră s-a... schimbat. A fost drăguț la început și credeam că o să și rămână aici. Dar apoi s-a schimbat.

Ce s-a întâmplat cu el?

A fost promovat. Mai întâi la postul de Supraveghetor. Apoi, din câte știu, a ajuns în Conducerea Extrem de Superioară. Așa cum și-a dorit mereu. Am învățat o lecție foarte dură atunci: uneori e bine să nu ne spunem dorințele cu voce tare, pentru că nu se vor îndeplini.

— Îmi pare rău, a zis Linus neajutorat.

— Pentru?

Linus nu era sigur.

— Nu...

A scuturat din cap.

— Nu știu de ce a făcut asta.

— A, eu cred că știu.

Arthur a înaintat câțiva pași. A trasat o linie cu degetul pe biroul ars.

— Bănuiesc că a citit în rapoartele tale ceva care l-a îngrijorat. Ăsta e modul lui de a interveni.

— De ce?

— Pentru că așa e el. Oamenii se pot prezenta într-un anume fel și, odată ce ești sigur că-i cunoști, odată ce ești sigur că ai găsit ce căutai, își dau arama pe față. M-a folosit, cred. Ca să obțină ce-a vrut. Să ajungă *unde* a vrut.

Arthur și-a frecat palmele.

— Eram mai tânăr atunci. Îndrăgostit. Un fraier, deși nimic n-ar fi putut să mă convingă că așa eram. Am crezut că e dragoste. Acum îmi dau seama că n-a fost.

— A zis că locul ăsta e un experiment, a zis Linus deodată. Să vadă dacă... dacă cineva ca tine poate să...

Arthur a ridicat din sprâncene.

— Cineva ca mine?

— Știi ce vreau să zic.

— Și atunci de ce nu poți s-o zici?

Lui Linus i s-a pus un gol în stomac.

— O creatură magică.

— Da.

— Probabil cea mai rară din lume.

— Așa se pare.

— Ești un...

— Spune-o. Te rog. Vreau să te aud spunând-o cu voce tare. Vreau s-o aud de la tine.

Zici că ai cunoscut un phoenix?

Da. Era... curios. A trecut prin multe, dar și-a ținut capul sus. Adesea mă gândesc la cum e acum.

— Ești un phoenix, a zis Linus Baker.

— Da, a răspuns Arthur calm. Și cred că sunt ultimul din

specia mea. Nu mi-am cunoscut niciodată părinții. N-am mai cunoscut pe nimeni altcineva ca mine.

Linus de-abia mai putea să respire.

— Nu puteam să mă controlez, a zis Arthur, uitându-se la mâinile lui. Nu când eram copil. Dacă am de ales, prefer să nu mă gândesc la directorul de atunci. Era crud și aspru și prefera să ne bată, decât să se uite la noi. Ne ura pentru ce eram. N-am înțeles niciodată de ce. Poate i s-a întâmplat ceva lui sau familiei lui înainte să vină aici. Sau poate doar a ascultat vorbele oamenilor și s-a lăsat înveninat. Lucrurile stăteau altfel pe atunci, dacă-ți vine să crezi. Era și mai rău pentru cei ca noi. Acum există niște legi care nu existau atunci, menite să prevină... mă rog. În sat nu era așa de rău, dar... era doar un loc mic, din lumea mare. O înghețată cu cireșe de la o fată drăguță. M-a făcut să cred că poate insula nu e singurul loc din lume. Așa că am făcut o greșeală imensă.

— Ai cerut ajutor.

Arthur a dat din cap.

— Am trimis o scrisoare la DERETIMA sau cel puțin am încercat, le-am zis cât de groaznic eram tratați. La ce abuzuri eram supuși. Mai erau și alți copii aici, deși părea să aibă ceva cu mine în mod special, așa că eu o încasam cel mai tare. Dar nu mă deranja, pentru că, cu cât se concentra mai mult pe mine, cu atât se concentra mai puțin pe ceilalți. Dar până și eu am ajuns la capătul puterilor. Știam că, dacă nu fac ceva repede, o să ajung să rănesc pe cineva.

Cu cât baţi mai mult un câine, cu atât se fereşte mai tare când ridici mâna la el. Dar, dacă e provocat suficient de mult, un câine poate să muşte şi să atace, ca să se apere.

— Credeam că era inteligent să trimit scrisoarea. Am scos-o din casă pe ascuns, împăturită în betelia pantalonilor. Dar, nu știu cum, a aflat de ea când eram în sat. Am fugit și am încercat să ajung la poștă, dar m-a găsit. Mi-a luat scrisoarea.

Arthur și-a întors privirea.

— Aia a fost prima noapte pe care am petrecut-o aici. Am ars după asta. Am ars strălucitor.

Linus credea că o să i se facă rău.

— Nu e... nu e drept. N-ar fi trebuit să-ți facă asta. N-ar fi trebuit să pună mâna pe tine.

— A, știu asta *acum*. Dar atunci? Eram un copil.

Arthur a întins mâna, cu palma în sus. Avea degetele puțin îndoite și un foc a apărut ca o floare. Linus, care văzuse multe lucruri ciudate și minunate la viața lui, era captivat.

— Atunci credeam că asta merit, pentru că sunt cine sunt. M-a bătut atât de mult, încât n-am avut de ales și l-am crezut.

Focul a început să se miște, să i se urce pe încheietură. S-a încolăcit în jurul brațului. Când a ajuns la tricou, Linus era sigur că o să înceapă să ardă.

N-a fost așa.

În schimb, focul a crescut până când a început să trosnească. S-a ridicat în aerul din spatele lui și s-a întins atât de mult, până când Linus n-a mai putut să nege ce vedea.

Aripi.

Arthur Parnassus avea aripi de foc.

Erau minunate. Linus putea să vadă aripi de foc în nuanțe de roșu și portocaliu și și-a adus aminte de văpaia de lumină din fața casei de oaspeți, când Arthur a plecat. Aripile s-au întins cât au putut de mult în încăperea mică și Linus a crezut că aveau cel puțin trei metri de la un capăt la celălalt. Și, deși putea să simtă căldura, nu era toropitoare. Aripile fluturau, lăsând dâre aurii de foc. Deasupra capului, lui Linus i s-a părut că vede conturul unui cap de pasăre, cu ciocul ascuțit.

Arthur a închis palma.

Phoenixul s-a lăsat în față și aripile i s-au închis. Focul s-a stins, lăsând în urmă doar mici dâre de fum, conturul unei păsări măreațe care dansa în ochii lui Linus.

— Am încercat să ard totul ca să scap, a șoptit Arthur. Dar directorul se pregătise pentru asta. Plăcile de metal de la ușă. Pereții făcuți din piatră. Atunci am aflat că piatra rezistă la temperaturi ridicate. A devenit repede clar că erau mai mari șanse să mă înec cu fum decât să scap. Așa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face. Am rămas. Era inteligent. Nu mi-a adus niciodată mâncare personal și nici nu a venit să schimbe găleata pe care o foloseam pe post de toaletă. Îi punea pe ceilalți copii să vină, știind că n-o să le fac rău.

Deși Linus nu voia să știe, a întrebat:

— Cât timp ai stat aici?

Nu se îndura să se uite la urmele de pe perete.

Arthur avea o figură îndurerată.

— Când am ieșit, credeam că am stat câteva săptămâni. S-a dovedit că trecuseră șase luni. Când stai mereu în întuneric, timpul poate să devină... alunecos.

Linus și-a lăsat capul în jos.

— În cele din urmă, a venit cineva. Fie bănuiau că ceva e în neregulă, fie au decis că e necesară o inspecție. Mi s-a spus că directorul a încercat să explice absența mea, dar unul dintre copii a avut curajul să spună adevărul. Am fost găsit și orfelinatul a fost închis. Eu am fost trimis la una dintre școlile DERETIMA, ceea ce a fost mai bine, dar nu cu mult. Măcar acolo am putut să ies și să-mi întind aripile.

— Nu înțeleg, a recunoscut Linus. De ce te-ai întors aici? După tot ce ți s-a întâmplat?

Arthur a închis ochii.

— Pentru că ăsta a fost iadul meu. Și n-am putut să-i permit să rămână așa. Conacul nu a fost niciodată acasă și m-am gândit că pot să schimb asta. Când m-am dus la DERETIMA și le-am propus să redeschidă Orfelinatul Marsyas, puteam să le văd lăcomia din priviri. Aici puteau să stea cu ochii pe mine. Aici puteau să-i trimită pe cei pe care îi credeau cei mai

periculoși. Mi l-au trimis pe Charles și mi-au spus că o să mă ajute să aranjez lucrurile. Chiar a făcut asta, dar pentru propriile beneficii. Zoe a încercat să mă avertizeze, dar am ales să n-o cred.

Linus s-a simțit cuprins de furie.

— Și ea unde era? De ce nu te-a ajutat, pentru numele lui Dumnezeu?

Arthur a dat din umeri.

— Nu știa ce se întâmpla. S-a ascuns, de teama consecințelor. Ea era marele secret al insulei, unul pe care ar fi vrut să-l prindă atunci. Am întâlnit-o o singură dată înainte să intru în pivniță. Am dat de ea în pădure și aproape m-a omorât, înainte să vadă cine sunt cu adevărat. În schimb, a fugit. După ce m-am întors pe insulă, a venit la mine și mi-a spus că îi pare rău pentru tot ce a trebuit să îndur. Că îmi va permite să rămân și că mă va ajuta, dacă voi avea nevoie.

— Asta nu e...

— Nu e vina ei, a zis Arthur tăios și ochii i-au strălucit brusc. Eu cel puțin nu dau vina pe ea. N-avea ce să facă, fără să se pună în pericol.

— Dar acum au aflat despre ea, a recunoscut Linus. Am inclus-o în raport.

— Știm. Am luat decizia asta după ce DERETIMA ne-a anunțat că trimite un asistent social. N-a mai vrut să se ascundă. Și-a asumat riscul pentru copii. Voia să vezi că n-o să vă lase să închideți locul ăsta.

Linus a scuturat din cap.

— Nu pot... De ce, Doamne iartă-mă, te-a lăsat DERETIMA să stai aici? Cum au fost de acord să-ți dea niște copii în grijă?

Când și-a dat seama ce a zis, s-a făcut alb ca varul și a adăugat repede.

— Ești foarte capabil, normal, dar...

— Vina e o unealtă puternică, a zis Arthur. La câte am îndurat, DERETIMA ar fi picat prost dacă s-ar fi aflat.

Credeau că e un schimb bun. Ca să nu zic nimic, mi-au dat casa asta. Și ca să stea cu ochii pe mine, da, dar, la urma urmei, au văzut insula ca pe un loc solitar și dezolant, unde au putut cumpăra cu ușurință liniștea singurilor săteni din preajmă. Un loc unde au putut să-i trimită pe cei pe care îi consideră... extremi. A fost marele lor experiment. Și au crezut că eu sunt pionul lor.

— Dar de fapt tu i-ai jucat pe ei, a șoptit Linus. *Iar mie-mi dați pe cei săraci și osteniți ce-ar vrea ca libertatea s-o guste de îndată.*

Arthur a zâmbit.

— A, da. I-am luat pe cei săraci și le-am dat un cămin unde pot să respire fără să se teamă de consecințe.

Zâmbetul i-a pierit de pe chip.

— Credeam că am planificat tot. Și poate am făcut și greșeli. De exemplu, că i-am ținut pe copii pe insulă. Am făcut asta tot de frică. Mi-am spus că le e suficient locul ăsta. Că insula și Zoe și cu mine le oferim tot ce au nevoie. Îi iubesc mai mult decât orice pe lumea asta. Și m-am convins că iubirea e suficientă. Dar n-am luat în calcul un aspect.

— Care anume?

Arthur s-a uitat la el.

— Pe tine. Tu ai fost cel mai neașteptat lucru.

Linus l-a privit cu ochii mari.

— Pe mine? Dar *de ce?*

— Pentru că ești cine ești. Știu că tu n-o vezi, Linus. Dar eu văd suficient de clar, pentru amândoi. Mă faci să mă simt de parcă ard pe dinăuntru.

Linus nu putea să-l creadă.

— Sunt o simplă persoană. Sunt doar eu.

— Știu. Și ești o persoană minunată.

N-avea cum să fie adevărat.

— I-ai păcălit. Pe cei de la DERETIMA. Ca să obții ce-ai vrut.

Arthur a făcut ochii mici.

— Da.

Linus se chinuia să mai zică ceva:

— Poate faci la fel și cu mine. Ca să obții ce vrei. Ca să... ca să zic ce vrei tu în rapoartele mele.

Arthur a tresărit.

— O! O, Linus! Chiar așa părere proastă ai despre mine?

— Nu știu *ce* să cred, s-a răstit Linus. Nu ești cine credeam că ești. M-ai mințit!

— Ți-am ascuns adevărul, a zis Arthur cu blândețe.

— Care-i diferența?

— Cred că...

— Ei știu despre tine? Copiii?

Arthur a scuturat încet din cap.

— Am învățat destul de devreme cum să mă ascund de toată lumea.

— De ce?

— Pentru că voiam să creadă că încă mai există bine în lume. Au fost trimiși la mine distruși, în bucățele. Cu cât știau mai puține despre mine, cu atât mai bine. Aveau nevoie să se concentreze pe propria vindecare. Și eu am...

— Ar fi putut să se regăsească în tine, a zis Linus. Să...

— Și am fost instruit de DERETIMA să nu le dezvălui niciodată adevărul.

Linus a făcut un pas înapoi. S-a lovit de perete.

— Poftim?

— A fost parte din înțelegere, a zis Arthur. Una dintre condiții, ca să mă lase să mă întorc aici. Am avut voie să redeschid Marsyas, dar cine sunt – ce sunt – a trebuit să rămână un secret.

— De ce?

— Știi de ce, Linus. Păsările phoenix sunt... noi... *eu* pot să ard puternic și nu știu dacă există o limită. Cred că aș putea

da foc cerului dacă m-aș strădui suficient de tare. Dacă n-au găsit o metodă să-mi oprească puterea, atunci măcar au îngrădit-o. Frica și ura vin din incapacitatea de a înțelege...

— Asta nu e o scuză, a strigat Linus. Doar pentru că poți să faci lucruri pe care alții nu pot să le facă, asta nu înseamnă că oamenilor trebuie să le fie frică de tine.

Arthur a dat din umeri stânjenit.

— A fost metoda lor de a arăta că, orice îmi dau la schimb, tot mă au la degetul mic. Un mesaj clar, că pot să-mi ia totul dacă vor. Când a plecat Charles, la scurtă vreme după ce au venit Talia și Phee, mi-a spus să țin minte asta. Și dacă aude că mi-am încălcat promisiunea, dacă îi dau motive *să creadă* că am făcut asta, va trimite pe cineva să mă investigheze. Și, dacă e nevoie, ne va închide. Sunt sigur că s-au gândit de câteva ori că, în loc să-mi trăiesc viața în liniște pe insulă cu exilații lor, de fapt strâng o armată. E scandalos, normal. Tot ce-am vrut vreodată a fost un loc pe care să-l numesc acasă.

— Nu e drept.

— Nu. Nu e. Viața rareori e dreaptă. Dar ne descurcăm cum putem. Și ne îngăduim să sperăm că va fi mai bine. Pentru că o viață fără speranță nu merită trăită.

— Trebuie să le spui. Trebuie să știe cine ești.

— De ce?

— Pentru că așa vor vedea că nu sunt singuri! a strigat Linus și a lovit cu palma de perete. Magia există acolo unde ne așteptăm mai puțin. Pot să crească și să devină cine vor ei să fie!

— Chiar așa?

— Da! Și, deși poate pare greu de crezut acum, lucrurile se pot schimba. Talia a zis că i-ai spus că, dacă vrei să schimbi mentalitatea omenirii, trebuie să începi cu mentalitatea câtorva persoane.

Arthur a zâmbit.

— A zis ea asta?

— Da.

— Nici nu credeam că mă asculta.

— Normal că te ascultă, a zis Linus exasperat. Ascultă fiecare cuvânt pe care-l zici. Sunt atenți la tot ce faci, pentru că tu ești *familia* lor. Tu ești...

S-a oprit, cu respirația întretăiată. N-ar fi trebuit s-o zică. Nu era corect. Nimic nu era corect. Nu era...

— Tu ești tatăl lor, Arthur. Chiar tu ai zis că-i iubești mai mult decât orice pe lume. Trebuie să știi că și ei simt la fel pentru tine. Evident. Cum ar putea să nu? Uită-te la tine. Uită-te la ce ai făcut aici. Ești o flacără și ei trebuie să știe cât de puternic poți să arzi. Nu doar pentru că ești cine ești, dar pentru că în asta te-au transformat.

Arthur s-a uitat câteva secunde la Linus fără să zică nimic. Apoi a lăsat capul în jos. Umerii au început să îi tremure.

Linus voia să-l consoleze, voia să-l ia pe Arthur în brațe și să-l țină strâns, dar n-a putut să-și facă picioarele să se clintească. Era confuz, gândurile îi erau un vârtej în minte. S-a agățat de singurul lucru pe care-l știa.

— Și când... când voi pleca de aici, voi face tot posibilul să mă asigur că și Conducerea Extrem de Superioară știe asta. Că insula...

Arthur a ridicat brusc capul.

— Când vei pleca?

Linus i-a evitat privirea.

— Am știut mereu că n-o să stau mult aici. Mereu a existat un termen. Și, deși a venit mult mai repede decât m-am așteptat, am totuși o casă. O viață. O slujbă. Una care este acum mai importantă decât a fost vreodată, cred. Mi-ai deschis ochii, Arthur. Toți ați făcut asta. Vă voi fi mereu recunoscător.

— Recunoscător, a zis Arthur sec. Desigur. Iartă-mă. Nu știu ce-a fost în capul meu.

Linus a ridicat privirea și l-a văzut zâmbind, deși buzele păreau să-i tremure.

— Dacă poți face orice ca să ne ajuți, ar fi minunat. Ești... ești un om bun, Linus Baker. Sunt onorat că te-am cunoscut. Trebuie să ne asigurăm că ultima ta săptămână pe insulă va fi una memorabilă.

A dat să se întoarcă, dar s-a oprit.

— Și, sincer, nici nu mi-a trecut prin cap că aș putea să mă folosesc de tine. Ești mult mai important. Cred că ești... ca unul dintre nasturii lui Theodore. Dacă l-ai întreba de ce îi pasă așa de mult de ei, ți-ar spune că îi iubește doar pentru că există.

Și apoi a luat-o pe scări, în noapte.

Linus a rămas în pivniță, uitându-se la locul de unde Arthur tocmai dispăruse. Aerul era cald și Linus putea să jure că încă mai auzea trosnetul focului.

Capitolul 16

Dacă viața lui Linus ar fi fost un film, ultima săptămână la Marsyas ar fi fost rece și ploioasă, cu nori gri care întunecau cerul, ca să se potrivească cu dispoziția lui.

Dar, bineînțeles, a fost însorit. Cerul și marea erau azurii.

Luni, Linus a asistat la orele copiilor și i-a ascultat vorbind despre Magna Carta dimineață și despre *Poveștile din Canterburry* după-amiază. Sal era supărat că poveștile sunt neterminate, ceea ce l-a făcut pe Arthur să aducă vorba de cartea *Misterul lui Edwin Drood*. Sal a jurat că o s-o citească și că o să inventeze el un sfârșit. Linus s-a gândit că ar fi minunat și s-a întrebat dacă o să apuce să-l citească vreodată.

Marți, de la 17:00 la 19:00 a stat cu Talia în grădină. Își tot făcea griji de ce o să zică Helen când o s-o viziteze săptămâna următoare. Se întreba dacă avea să-i placă ce a făcut.

— Dacă nu e suficient? a bombănit Talia în gnomă.

Linus nici măcar n-a băgat de seamă că a înțeles ce a zis.

— Cred că o să-ți dai seama că e mai mult decât adecvată, i-a răspuns Linus.

Talia s-a aricit.

— Mai mult decât adecvată. Super, Linus. Mulțumesc. Mă simt mult mai bine.

Linus a bătut-o ușor pe creștet.

— Vezi ce faci cu mândria. Serios, n-ai de ce să-ți faci griji.

Talia s-a uitat în grădină, sceptică.

— Crezi?

— Da. E cea mai frumoasă grădină pe care am văzut-o vreodată.

Talia a roșit pe sub barbă.

Miercuri a stat cu Phee și cu Zoe în pădure. Lăsase cravata acasă și avea cămașa descheiată la guler. Era desculț și putea să simtă iarba moale sub picioare. Lumina soarelui se strecura printre copaci și Zoe îi spunea lui Phee că nu contează doar *ce* poate să crească, ci că trebuie și să cultive ce se află deja aici.

— Nu creația e mereu cea mai importantă, i-a zis Zoe încet, în timp ce niște flori apăreau din mâinile ei. E vorba și despre dragostea și grija pe care le oferi pământului. Despre intenție. Pământul va ști ce ai de gând și, dacă intențiile tale sunt bune și pure, nu există limită la ce vei putea face.

În după-amiaza aia, s-a dus în camera lui Chauncey, care l-a întâmpinat ca de obicei.

— Bine ați venit la Everland Hotel, domnule. Pot să vă iau bagajul?

— Mulțumesc, bătrâne, ar fi minunat, a răspuns Linus și i-a dat o geantă goală.

Chauncey a ridicat-o pe umăr mândru, cu pălăria de valet puțin strâmbă. Linus a avut grijă să-i dea lui Chauncey un bacșiș frumușel. La urma urmei, așa se face după ce primești un serviciu premium. Apa sărată de pe jos era călduță.

Mai târziu, Linus a început să se panicheze, a fost învăluit de un sentiment că ceva nu era în regulă, că făcea o greșeală.

Își pusese valiza pe pat, în ideea de a începe să-și facă bagajele. Avea să plece peste două zile și și-a zis că ar fi fost mai bine să înceapă. Dar a stat nemișcat și s-a uitat la valiză. Exemplarul lui din *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI* era aruncat pe jos, lângă pat. Nici nu-și mai aducea aminte ultima dată când îl consultase. S-a întrebat de ce-i păsase de el așa de mult.

Probabil ar fi stat acolo mult și bine, dacă nu s-ar fi auzit o bătaie în geamul de la baie.

A ridicat privirea.

Theodore stătea afară, cu aripile închise și cu capul aplecat. A lovit cu botul în geam iar.

Linus s-a dus la fereastră și a deschis-o.

— Bună, Theodore.

Theodore i-a răspuns, salutându-l când a intrat în casă. Și-a deschis aripile și pe jumătate a sărit, pe jumate a zburat pe pat, aterizând lângă Calliope. A mijit ochii spre ea și și-a deschis larg fălcile. Calliope s-a ridicat leneșă, și-a arcuit spatele și s-a întins. Apoi s-a dus spre Theodore, a ridicat o lăbuță și l-a zgâriat direct peste față, după care a căscat și s-a dat jos de pe pat.

Theodore a scuturat capul, puțin surprins.

— Ai meritat-o, i-a zis Linus cu blândețe. Ți-am zis să n-o mai enervezi.

Theodore a bombănit ceva, apoi a ciripit o întrebare.

Linus a clipit.

— Să vin cu tine? Unde?

Theodore a ciripit din nou.

— O surpriză? Cred că nu-mi plac surprizele.

Theodore nici nu voia s-audă. A zburat pe umărul lui Linus și a început să-i ronțăie urechea, până când n-a mai avut de ales și a cedat.

— Pușlama obraznică, a bombănit Linus. Nu poți să muști oamenii până fac ce vrei... Au! Gata, gata, vin!

Soarele de după-amiază i-a mângâiat fața lui Linus când au ieșit din casa de oaspeți. Theodore continua să-i turuie în ureche. Pescărușii strigau deasupra lor. Valurile se spărgeau de stânci. Durerea din inima lui era ascuțită și dulce-amăruie.

Au intrat în conac. Era liniște, ceea ce însemna că toată lumea își vedea de treburi sau că Lucy plănuia ceva îngrozitor, care avea să se termine cu moartea cuiva.

Theodore a sărit de pe umărul lui Linus, și-a deschis aripile și a aterizat pe jos. S-a împiedicat de propriile aripi și s-a rostogolit până la canapea. A rămas pe spate și a clipit de câteva ori către Linus.

Linus s-a abținut să nu râdă.

— O să te obișnuiești. Foarte bine, cred.

Theodore s-a întors și și-a recăpătat echilibrul. S-a scuturat din cap până în vârful cozii. S-a uitat la Linus, a ciripit din nou și a dispărut sub canapea.

Linus s-a uitat după el, nevenindu-i să creadă ce a auzit. Văzuse o parte din comoara lui Theodore – cea pe care o ținea în turn –, dar asta era mai importantă.

Un alt ciripit s-a auzit de sub canapea.

— Ești sigur? a întrebat încet.

Theodore a zis că e sigur.

Linus s-a pus încet în patru labe și s-a târât spre canapea. Evident că n-avea cum să încapă, dar, dacă ridica husa, putea să vadă foarte bine.

Așa că asta a și făcut.

S-a așezat pe burtă, cu obrazul lipit de podea și s-a uitat sub canapea, în bârlogul lui Theodore.

În dreapta se afla o pătură moale, care fusese transformată într-un cuib. O pernuță – cam cât palma lui Linus – era pusă deasupra. De jur împrejur a zărit comorile lui Theodore. Monede și pietre cu vinișoare de cuarț (precum cele din camera lui Lucy) și o scoică frumoasă, roșu cu alb, care avea o crăpătură pe mijloc.

Dar asta nu era tot.

Mai erau și o foaie de hârtie, pe care Linus a putut să citească: *Fragil și subțire. Sunt ținut...*

O floare uscată, precum cele pe care Linus le văzuse în grădină.

O frunză atât de verde, încât doar o zână ar fi putut s-o crească.

O bucată de disc spart.

O poză care părea să fi fost ruptă dintr-o revistă, cu un valet zâmbitor care ajuta o femeie cu bagajele.

O poză cu Arthur de când era tânăr, cu marginile îndoite de vreme.

Și lângă ea, așezați cu drag, erau nasturi.

Atât de mulți nasturi.

Totul stă în lucrurile mici. Mici comori pe care le găsim, fără să știm de unde au apărut. Și vin exact când ne așteptăm mai puțin.

Linus a clipit, încercând să alunge lacrimile.

— E minunat, a șoptit.

Theodore a ciripit, zicând că e normal să fie așa. S-a dus la nasturi și și-a băgat nasul în grămăjoară, căutând ceva. A izbit cu coada de podea și și-a ridicat capul.

În gură avea un nasture de cupru, atât de bine cunoscut.

S-a întors și a venit spre Linus.

Linus l-a privit cum își încleștează fălcile. Theodore a mușcat nasturele, după care l-a lăsat să cadă pe jos.

Linus putea să vadă urmele de colți pe nasture.

Theodore l-a împins spre el. S-a uitat la Linus și a ciripit.

— Pentru mine? a întrebat Linus. Vrei să-l iau?

Theodore a dat din cap.

— Dar e...

Linus a oftat.

— E al tău.

Theodore l-a împins iar spre el.

Linus a făcut singurul lucru pe care-l putea face... L-a luat.

S-a ridicat de pe jos și și-a lipit spatele de canapea. S-a uitat la nasturele din mâna lui, mângâind ușor urmele de dinți. Balaurul și-a scos capul de sub canapea și a ciripit.

— Mulțumesc, a zis Linus încet. E cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată. Îl voi prețui mereu.

Theodore și-a așezat capul pe coapsa lui Linus.

Au stat așa împreună, în timp ce lumina serii a apus pe perete.

Joi dimineață, furia mulțimilor s-a abătut asupra lor.

Linus era în bucătărie cu Zoe și cu Lucy, care urla din toți rărunchii peste vocea suavă a lui Bobby Darin. Linus zâmbea și râdea, deși inima îi era plină de cioburi. În cuptor erau niște pâinici și, dacă era suficient de atent (deși Lucy făcea tot posibilul ca Linus să nu audă nimic), putea să îi audă pe ceilalți prin casă.

— Atât de multe nuci pecan rămase, a zis Zoe. Nu sunt sigură că trebuia să...

Linus s-a speriat când femeia a scăpat vasul pe care îl spăla în chiuvetă și apa plină de săpun s-a vărsat pe jos.

S-a ridicat brusc. Degetele au început să-i tremure și aripile i s-au deschis, fluturându-i la fel de repede ca aripile unui colibri.

— Zoe? a întrebat Linus. Ești bine? Ce s-a întâmplat?

— Nu, a șoptit, în timp ce Lucy continua să cânte nepăsător. Nu, nu acum. Nu se poate. Nu *se poate.*

— Ce? a întrebat Linus. Despre ce...

Zoe s-a întors; clăbuci mici i se scurgeau din degete, pe podea. Ochii îi străluceau mai tare decât oricând, scăpărând o lumină neobișnuită, iar irișii îi scânteiau ca sticla spartă. Lui Linus nu-i mai fusese frică de ea deloc de când o cunoscuse și nu îi era nici acum. Dar ar fi fost o prostie să uite că e o zână bătrână și puternică sau că el e doar un oaspete pe insula ei. S-a îndreptat spre ea, nevrând s-o sperie, în caz că nu era conștientă de prezența lui acolo. Înainte să ajungă la ea, Arthur a dat buzna în bucătărie, cu ochii mici. Camera a început să se încingă și lui Linus i s-a părut că vede o flacără, deși putea să fie doar o iluzie în lumina dimineții.

— Ce e? a întrebat. Ce s-a întâmplat?

— Satul, a zis Zoe, cu vocea moale și visătoare; cuvintele îi sunau ca niște note muzicale. Se adună la mal.

— Ce? a întrebat Lucy. De ce? Vor să vină aici?

S-a încruntat la nucile pecan de pe blat.

— Nu pot să-mi ia pâinicile. Le-am făcut cum îmi plac mie. Știu că e drăguț să împarți, dar nu mă simt prea drăguț azi, a zis și s-a uitat spre Linus. Chiar trebuie să-mi împart pâinicile?

— Sigur că nu, a zis Linus calm. Dacă asta vor, va trebui să-și facă singuri pâinici.

Lucy a zâmbit larg, dar părea agitat.

— Am făcut două pentru dumneavoastră, domnule Baker. Nu vreau să muriți de inaniție.

— Lucy, a zis Arthur. Du-te să-i strângi pe toți în clasă. Mai avem puțin și începem orele.

— Dar..., a oftat băiatul.

— Lucy.

A bombănit ceva și s-a dat jos de pe scăriță. S-a oprit în ușa de la bucătărie și s-a uitat înapoi, spre ei.

— Se întâmplă ceva?

— Sigur că nu, i-a zis Arthur. Totul e în regulă. Te rog, Lucy.

A mai ezitat o clipă înainte să iasă din bucătărie și să-i strige pe ceilalți, spunându-le că, din păcate, pâinicile n-o să-i scutească de ore, așa cum spera să se întâmple.

Arthur s-a dus la Zoe și a apucat-o de umeri. Ochii i s-au limpezit și a început să clipească repede.

— Ai simțit-o și tu.

Arthur a dat din cap.

— Au început să traverseze?

— Nu. S-au... oprit. La chei. Nu știu de ce. Dar feribotul n-a plecat din sat. Ar fi o prostie din partea lor să încerce, a adăugat cu glas dur.

Pe Linus l-au trecut fiorii.

— Cine?

— Nu știu, a zis. Dar sunt destui, a zis și a privit prin Arthur. Sunt furioși. Ca o furtună.

Arthur și-a lăsat mâinile să cadă pe lângă corp și a făcut un pas înapoi.

— Tu o să stai aici, cu copiii. Prefă-te că totul e normal. Spune-le că nu se întâmplă nimic. O să mă ocup eu de asta. O să mă întorc cât pot de repede.

Zoe l-a apucat de încheieturi.

— N-ar trebui să faci asta, Arthur, nu după... dă-mi drumul. O să...

Arthur s-a dat înapoi încet.

— Nu. Dacă totuși vin pe insulă, copiii o să aibă mai multă nevoie de tine. Poți să-i protejezi mai bine decât mine. Dacă se ajunge la asta, du-i la tine acasă. Închide pădurea, ca să nu poată să treacă. Acoperă toată insula, dacă trebuie. Am mai vorbit despre asta, Zoe. Mereu am știut că se poate întâmpla.

Femeia părea că vrea să-l contrazică, dar n-a mai zis nimic, când a văzut expresia de pe fața lui Arthur.

— Nu vreau să te duci singur.

— N-o să fie singur, a zis Linus.

S-au întors mirați spre el, de parcă uitaseră că era acolo.

Și-a supt burta și și-a umflat pieptul, cu mâinile în șold.

— Nu știu ce anume se întâmplă, dar cred că pot să ghicesc. Și dacă are de-a face cu oamenii din sat, a venit vremea să le zic și eu ce cred.

S-a gândit că probabil arată ridicol și că vorbele lui nu cântăresc așa de mult precum spera, dar nu și-a luat privirea de la ei.

— Nu vreau să pățești ceva, Linus, a zis Arthur. Ar fi mai bine dacă...

— Pot să am grijă de mine, a zis Linus. Poate nu arăt, dar te asigur că sunt mai puternic decât par. Pot să fiu foarte dur

dacă e nevoie. Și sunt un reprezentant al guvernului. Din experiența mea, oamenii ascultă de autoritate.

Asta era doar parțial adevărat, dar Linus n-a mai menționat detaliul ăsta.

— Bărbat prostuț și curajos. Știu că ești. Dar dacă ai...

— Atunci rămâne stabilit, a zis Linus. Haide! Nu-mi plac pâinicile reci, deci cu cât ne ocupăm de asta și ne întoarcem mai repede, cu atât mai bine.

Linus a luat-o spre ușă, dar s-a oprit când i-a venit o idee.

— Cum o să trecem dacă feribotul e pe partea cealaltă?

— Prinde.

S-a întors la timp s-o vadă pe Zoe aruncând niște chei spre el. A reușit să le prindă. S-a încruntat când a văzut că sunt cheile de la mașina ei ridicolă.

— Deși apreciez efortul, nu văd cum ne-ar ajuta asta. E destul de multă apă între noi și sat și, dacă mașina nu e scufundabilă, nu știu cum ne-ar putea fi de folos.

— Mai bine să nu-ți spun, a zis Zoe. Doar o să te îngrijorezi mai tare.

— O, Doamne! a zis Linus încet. Nu-mi place deloc cum sună asta.

Zoe s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe Arthur pe obraz.

— Dacă te văd...

Arthur a scuturat din cap.

— N-au decât să mă vadă. A venit momentul să ies din umbră și să pășesc în lumină. Cred că a venit de mult de fapt.

S-a uitat la Linus și a adăugat:

— Cineva înțelept m-a învățat asta.

Au lăsat-o în bucătăria inundată de soare, cu pâinicile încălzindu-se în cuptor.

Mașina gonea pe drum; Linus apăsa cât putea de tare pedala de accelerație. Inima îi bătea cu putere și avea gura uscată,

dar vedea totul surprinzător de limpede. Copacii păreau mai verzi, florile de pe marginea drumului, mai strălucitoare. S-a uitat în oglinda retrovizoare exact când pădurea s-a închis în spatele lor cu un foșnet surd, acoperind drumul cu ramuri groase. Dacă nu știai locul, părea că n-ai pe unde să treci.

Arthur stătea pe scaunul din dreapta, cu mâinile pe genunchi. Avea ochii închiși. Inspira încet pe nas și expira pe gură.

Au ajuns la cheiul de la marginea insulei fără incidente. Marea era calmă, iar valurile mici mângâiau malul. În depărtare, dincolo de canal, Linus putea să vadă feribotul ancorat la malul din sat. Linus a apăsat pedala de frână și mașina s-a oprit cu un scârțâit.

Arthur a deschis ochii.

— Și acum? a întrebat Linus agitat, strângând volanul cu mâinile lui transpirate. Dacă mașina nu e scufundabilă, nu văd cum am putea trece. Și dacă e, trebuie să-ți spun că n-am pic de experiență cu astfel de vehicule și cel mai probabil o să murim pe fundul oceanului.

Arthur a râs.

— Nu cred că va trebui să ne facem griji din cauza asta. Ai încredere în mine?

— Da, a zis Linus. Sigur că am. Cum aș putea să nu?

Arthur s-a uitat la el.

— Atunci condu, dragă Linus. Condu și vezi unde te poartă încrederea.

Linus s-a uitat în față, prin parbriz.

A inspirat adânc.

A ridicat piciorul de pe frână.

Mașina a început să înainteze.

A apăsat pe accelerație.

Mașina a prins viteză.

A strâns volanul atât de tare, încât degetele i s-au albit când au trecut de ultima bucată de asfalt și au intrat pe plajă.

I s-a pus un nod în gât când prin parbriz a putut să mai vadă doar oceanul.

— *Arthur...*

— Ai încredere, a zis Arthur. N-aș lăsa să ți se întâmple nimic rău.

S-a aplecat, și-a pus o mână pe piciorul lui Arthur și l-a strâns tare.

Linus nu a încetinit.

Nu s-a oprit.

Vuietul oceanului i-a inundat urechile când nisipul uscat s-a transformat în nisip umed și primii stropi de apă sărată i-au atins fața. Înainte să apuce să țipe, marea s-a deschis în fața lor, cu apa vibrând și unduindu-se, de parcă de dedesubt urma să iasă ceva. A închis strâns ochii, sigur că o să fie atacați de valurile care voiau să-i tragă la fund.

Mașina a început să huruie, iar volanul să-i vibreze în mâini. Linus s-a rugat pentru puțină îndrumare, la oricine ar fi fost dispus să-l asculte.

— Deschide ochii, a șoptit Arthur.

— Aș prefera să nu, a zis scrâșnind din dinți. Nu vreau să privesc moartea în ochi.

— E bine că nu murim, atunci. Cel puțin, nu azi.

Linus a deschis ochii.

A rămas șocat când a văzut că erau pe apă. A întors capul și a văzut malul îndepărtându-se în urma lor. A încercat să-și recapete respirația.

— Ce *naiba?*

S-a întors iar. Un drum alb cristalin se întindea în fața lor, materializându-se din ocean. S-a uitat pe geam, în jos. Drumul de sub ei era de două ori mai lat decât mașina, tot pârâia și clipocea, dar îi ținea.

— Sare, a zis Arthur și Linus putea să-i audă amuzamentul din glas. E sare din ocean. O să ne țină.

— Cum se poate? a întrebat Linus mirat. Zoe, a adăugat apoi.

Arthur a dat din cap.

— Poate să facă multe lucruri incredibile, mai multe decât știu până și eu. Am mai văzut-o făcând asta o singură dată. Am decis acum multă vreme să ne folosim de feribot, ca să îi liniștim pe săteni. E mai bine să avem de-a face cu Merle când trebuie, decât să îi speriem cu o mașină care poate să meargă pe apă.

Linus a început să râdă isteric.

— A, da, bineînțeles. E doar un drum făcut din sarea din ocean. De ce nu m-am gândit la asta?

— Nu știai că se poate, a zis Arthur încet. Dar noi, cei care visăm lucruri imposibile, știm cât de departe putem merge când ni se forțează mâna.

— Bine, a zis Linus încet. Hai să vedem cât le convine să ne forțeze mâna, nu?

A apăsat pe ambreiaj cât a putut de tare.

Mașina a vuit pe drumul de sare.

Puteau să vadă un grup de oameni pe chei, lângă feribot. Unii aveau mâinile ridicate în aer, cu pumnii încleștați. Urletele lor erau acoperite de sunetele mașinii și ale mării, dar gurile le erau strâmbe, iar ochii, mici. Unii țineau pancarte care păreau făcute în grabă, cu sloganuri de tipul DACĂ VĂD CEVA, ZIC CEVA și SUNT ANTI-ANTIHRIST și, în mod absurd, N-AM NIMIC INTELIGENT DE SCRIS.

Țipetele lor s-au mai domolit când au văzut mașina venind spre ei. Linus nu putea să-i condamne pentru privirile șocate. Era sigur că, dacă ar fi fost și el pe mal și ar fi văzut o mașină pe suprafața oceanului, probabil ar fi avut aceeași expresie.

Drumul de sare se încheia pe plajă, lângă chei. A oprit mașina pe nisip. Motorul s-a poticnit.

S-a lăsat liniștea.

Apoi, în fruntea grupului, bărbatul din magazinul de înghețată (*Norman,* și-a adus aminte Linus, cu oarecare dispreț) a strigat:

— Folosesc *magie!*

Mulțimea a început să vuiască încă o dată.

Helen stătea în fața lor, pe chei, și încerca să le blocheze accesul la feribot. Părea furioasă și avea fața murdară de pământ. Merle stătea lângă ea, cu brațele la piept și cu o expresie dezgustată pe chip.

Linus și Arthur au ieșit din mașină și au trântit ușile în urma lor. Linus a fost ușurat să vadă că mulțimea nu era așa de numeroasă cum părea la început. Probabil erau în jur de zece oameni, inclusiv Helen și Merle. Nu a fost deloc surprins să-l vadă pe Marty, de la magazinul de discuri, cu un guler de ghips în jurul gâtului. Ținea o pancartă pe care scria DA, AM FOST RĂNIT DE ODRASLA SATANEI, ÎNTREABĂ-MĂ CUM! Lângă el, era bărbatul de la poștă. Linus nu era mirat. Niciodată nu l-a plăcut pe tipul ăla.

Țipetele s-au diminuat iar când Linus și Arthur au urcat scările spre chei, deși nu au încetat de tot.

— *Ce* înseamnă asta? a întrebat Linus când a ajuns lângă ei. Numele meu este Linus Baker și lucrez la Departamentul Responsabil de Tineretul Magic. Da, ați auzit bine. Sunt un *reprezentant al guvernului.* Și când un reprezentant al guvernului vrea răspunsuri, sus-numitele răspunsuri trebuie oferite cât se poate de repede.

— Au încercat să-mi ia cu asalt feribotul, a zis Merle, privind mulțimea și pe Arthur în același timp, cu la fel de mult dispreț. Zic că vor să ajungă pe insulă. Nu i-am lăsat.

— Mulțumesc, Merle, a zis Linus, surprins de bunăvoința barcagiului. Nu mă așteptam...

— Au refuzat să mă plătească, s-a răstit Merle. Nu fac nimic pe gratis.

Linus și-a mușcat limba.

— N-ar fi trebuit să vii, i-a zis Helen lui Arthur. Mă descurc. N-o să las nimic rău să vi se întâmple ție și copiilor.

S-a uitat urât la nepotul ei, care încerca să se piardă în mulțime.

— *Unii* nu știu cum să-și țină gura închisă. O, poți să încerci să te ascunzi, Martin Smythe, dar te văd. Te văd foarte bine. Vă văd pe toți. Și am o memorie foarte bună.

— Sunt sigură că ai situația sub control, a zis Arthur calm. Dar nu strică niciodată să ai mai mulți oameni alături.

Linus a înaintat un pas. Soarele strălucea pe cer, ceea ce-l făcea să transpire abundent. S-a uitat urât la oamenii din fața lui. Nu fusese niciodată un bărbat intimidant, spre marea lui consternare, dar n-avea de gând să-i lase pe oamenii ăștia să facă ce le trecea prin cap.

— Ce înseamnă asta?

A simțit o bucurie meschină când toți au făcut un pas în spate.

— Deci? Păreați să fiți foarte vocali până să ajungem noi. Nimeni? Sigur cineva vrea să vorbească.

Norman a fost cel care a luat cuvântul, ceea ce nu l-a mirat deloc pe Linus.

— Vrem să dispară, a mârâit. Copiii. Orfelinatul. Insula. Totul.

Linus s-a uitat la el.

— Și cum vă așteptați să scăpați de o întreagă insulă?

Norman s-a făcut roșu de furie.

— Asta e... Vezi tu... nu asta e ideea.

Linus și-a aruncat mâinile în aer.

— Atunci, te rog, zi-mi tu care e ideea.

Norman s-a bâlbâit puțin, dar a răspuns.

— Copilul Antihrist. Aproape că l-a *omorât* pe Marty!

Mulțimea a început să huiduie în spatele lui.

Norman dădea disperat din cap:

— Da, așa e. Marty își vedea liniștit de treabă, când... *chestia* aia a venit în oraș și...i-a pus viața în pericol! L-a aruncat pur și simplu pe amărâtul ăsta într-un zid. E rănit pe viață. Faptul că încă mai merge e un miracol!

Helen a pufnit:

— Rănit pe viață pe naiba.

— Uită-te la ghipsul lui! a strigat poștașul. Nimeni nu poartă un guler dacă nu a fost grav rănit!

— Serios? a zis Helen. Pentru că gulerul ăsta pare *identic* cu cel pe care-l aveam în dulap, după accidentul de mașină de acum câțiva ani.

— Nu e! a strigat Marty. M-am dus la doctor și mi l-a dat după ce mi-a zis că am coloana făcută praf și că am noroc că mai trăiesc!

— Asta pot să cred, a bombănit Linus. Nu cred că ai coloană.

Helen și-a dat ochii peste cap.

— Martin, are o etichetă pe spate. Are inițialele mele pe ea. Ai uitat s-o scoți. O putem vedea cu toții.

— A, a zis Martin. E... doar o coincidență?

— Nu contează, a zis Norman aprins. Toți am decis că băiatul e un pericol. Toți sunt un pericol pentru noi. Le-am suportat suficient ticăloșiile. Ce se întâmplă dacă vin și după restul, cum au făcut cu Marty?

— V-a zis că a încercat să ducă un băiețel într-o debara, că l-a închis acolo și că a încercat să-l exorcizeze? a întrebat Linus. Pentru că sunt sigur că există legi împotriva răpirii și a abuzului, indiferent de cine e copilul în cauză.

Mulțimea s-a întors încet spre Marty.

Marty a găsit brusc ceva teribil de ciudat pe pământul de la picioarele lui.

Norman a scuturat din cap.

— Acțiunile lui au fost nechibzuite, dar ideea rămâne aceeași. Nu avem voie să ne protejăm? Spui că sunt doar niște

copii. Bine. Dar și noi avem copiii noștri pentru care să ne facem griji.

— Ciudat, a zis Helen și a venit lângă Linus. Pentru că niciunul dintre voi nu e părinte.

Norman începea să se enerveze din nou.

— Pentru că lor le e prea frică să vină aici!

— Dă un exemplu, a spus Helen.

— N-o să mă păcălești. Știu că tu nu vezi asta, Helen, și e treaba ta. Dar noi n-o să permitem să ne fie viețile amenințate când...

Linus a râs cu amărăciune:

— Amenințate? *De cine*? Cine, Doamne iartă-mă, te-a amenințat, în afară de mine?

— Ne-au amenințat, a țipat o femeie din spatele grupului. Simpla lor existență e o amenințare!

— Nu te cred, i-a zis Linus. Am stat cu ei o lună și n-am auzit nici măcar o șoaptă de amenințare. De fapt, singura dată când chiar am simțit că ar fi vreun pericol, în afară de încercarea nesăbuită a lui Marty de a face rău unui copil, voi ați fost de vină. Hai să zicem că ajungeți pe insulă. Ce-o să faceți? O să puneți mâna pe ei? O să-i loviți? O să-i răniți? O să-i omorâți?

Norman s-a făcut alb ca varul.

— Nu asta voiam să...

— Atunci ce anume faceți? Pentru că sigur aveți un plan. V-ați adunat aici și v-ați agitat ca un titirez. Toată gândirea asta de turmă v-a otrăvit și mi-e groază să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă ați fi ajuns pe insulă. Nu credeam c-o să zic vreodată asta, dar mulțumesc cerului că Merle a fost aici să vă refuze accesul pe feribot.

— Da, a zis Merle. V-am zis că biletele sunt obligatorii, dar n-ați vrut să plătiți!

— Serios, Merle, a zis Helen. Învață să-ți ții gura când primești laude, bine?

— Plecați, a zis Linus. Sau voi face tot ce-mi stă în putere să...

N-a văzut de unde a venit. De la cineva din mijlocul grupului. Probabil n-a fost Marty, dar s-a întâmplat repede. O mână ridicată, care avea în pumn o piatră mare. Mâna s-a dat pe spate înainte să se lanseze în față, iar piatra a zburat spre ei. Linus n-a avut timp să se gândească pe cine voia să nimerească, dar Helen era în drum. S-a aruncat în fața ei, cu spatele la mulțime, ca s-o apere. A închis ochii și s-a pregătit pentru impact.

Care n-a mai venit.

În schimb, părea că soarele s-a prăbușit pe pământ. Aerul s-a încins, până când părea că a luat foc. A deschis ochii, cu fața la câțiva centimetri de Helen. Dar nu se uita la el. Se uita în sus, fermecată, iar în ochii ei se reflectau limbi de foc.

S-a întors încet.

Între ei și mulțime stătea Arthur Parnassus, deși diferit față de cum îl știa.

Un phoenix se ridicase.

Avea brațele întinse. Aripile pe care Linus de-abia le zărise în pivnița întunecată aveau cel puțin trei metri. Focul i se târa pe brațe și pe umeri. Deasupra lui, capul unui phoenix era dat pe spate, cu piatra în cioc. A mușcat-o și a făcut-o bucățele, care au aterizat înaintea lui Arthur.

În ochii celor din fața lui se citea teama, da, o teamă care n-avea să fie domolită de un astfel de spectacol, oricât ar fi fost de magnific. Dar era însoțită și de acea minunare pe care o văzuse la Helen, acea minunare care sigur se citea și pe fața lui.

Aripile îi fluturau, iar focul trosnea.

Phoenixul și-a dat capul pe spate și a scos un strigăt, un țipăt care i-a umplut sufletul lui Linus de căldură.

Linus a lăsat-o pe Helen singură.

S-a dus lângă Arthur încet, s-a ferit de una dintre aripile lui, simțind căldura lor pe spate.

Arthur se uita drept în față, iar ochii îi scăpărau. Phoenixul a dat din aripi, aruncând mici scântei în jurul lui. Și-a mișcat capul și s-a uitat la Linus, clipind încet.

Fără să se gândească, Linus i-a luat lui Arthur fața în mâini. Avea pielea fierbinte, dar lui Linus nu îi era frică să fie pârlit și murdărit. Arthur n-ar fi permis asta niciodată.

Focul îi gâdila dosul palmelor.

— Haide, a zis Linus încet. Ajunge, cred. Ai dovedit ce aveai de dovedit.

Focul a dispărut din ochii lui Arthur.

Aripile i s-au închis.

Phoenixul și-a coborât capul spre ei. Linus s-a uitat în sus și a tresărit când pasărea măiastră și-a lipit ciocul de fruntea lui pentru o clipă, înainte să dispară într-un nor de fum negru.

— Acum chiar ai comis-o, a șoptit Linus.

— Era și timpul, a zis Arthur.

Fruntea îi era brăzdată de broboane de sudoare și avea fața palidă.

— Totul bine?

— Da. Încerc să mă feresc cât pot de pietre în cap, așa că apreciez.

A lăsat mâinile să-i cadă pe lângă corp, conștient că lumea se uita la ei. Era furios, mai furios decât fusese de multă vreme. A dat să se întoarcă să le zică vreo două, să-i amenințe, dar s-a oprit când Arthur a scuturat din cap.

— Tu ai zis ce-ai avut pe suflet. Lasă-mă și pe mine.

Linus a dat din cap, deși nu s-a dat de lângă Arthur. S-a uitat urât la mulțime, provocându-i parcă să mai arunce o piatră.

Orice instinct de luptă dispăruse. Aveau ochii mari și fețele palide. Pancartele zăceau uitate pe jos. Marty își scosese gule-

rul, probabil pentru că voise să se uite în sus și să vadă phoenixul dezlănțuit.

— Nu vă cunosc așa de bine precum aș vrea, a început Arthur. Și nici voi nu mă cunoașteți pe mine. Dacă m-ați fi cunoscut, ați fi știut că nu e deloc o idee bună să încercați să ne răniți pe mine și pe ai mei.

Linus a fost cuprins iar de un val de căldură, deși phoenixul dispăruse.

Mulțimea a făcut un pas înapoi.

Arthur a oftat și și-a lăsat umerii să cadă.

— Nu... nu știu ce să fac. Nu știu ce să zic. Nu cred că niște simple cuvinte vă vor schimba mentalitatea, mai ales când acele cuvinte vin de la mine. Vă e teamă de ce nu înțelegeți. Ne vedeți drept un haos în lumea ordonată pe care o știți. Și nici eu nu am făcut nimic să schimb asta, din moment ce i-am ținut pe copii izolați pe insulă. Poate dacă...

A scuturat din cap.

— Toți facem greșeli. Constant. Asta ne face oameni, deși suntem diferiți. Voi ne vedeți ca pe ceva de care să vă fie teamă. Și, multă vreme, și eu v-am văzut doar ca pe niște fantome vii dintr-un trecut pe care aș fi dat orice să-l uit. Dar asta este casa noastră, a tuturor. Nu vă voi implora. Nu vă voi cere nimic. Și, dacă se ajunge la asta, o să fac tot ce-mi stă în putință să îmi apăr oamenii. Dar sper să putem evita orice conflict. În schimb, vă voi cere să ne ascultați, în loc să judecați ceea ce nu înțelegeți.

S-a uitat la Marty, care s-a dat un pas înapoi.

— Lucy nu a vrut să te rănească, a zis cu blândețe. Dacă ar fi vrut, ai fi avut intestinele înfășurate în jurul gâtului.

— Încearcă să fii mai puțin plastic, a șoptit Linus când mulțimea a tresărit brusc.

— A, da, a zis Arthur.

Apoi a continuat.

— Nu că ar face vreodată asta. Tot ce voia era un disc. Adoră discurile. Dincolo de orice, tot un copil rămâne, așa cum sunt toți. Și nu merită toți copiii să fie protejați? Să fie iubiți și ocrotiți, ca să crească și să modeleze lumea, ca s-o facă un loc mai bun? Din punctul ăsta de vedere, nu sunt cu nimic diferiți de ceilalți copii din sat sau de oriunde altundeva. Dar li se spune că sunt diferiți, de oameni ca voi și de oamenii care îi guvernează pe ei și lumea noastră. Oameni care dau legi și restricții ca să îi țină separați și izolați. Nu știu ce trebuie să se întâmple ca să se schimbe asta, dacă se poate. Dar n-o să înceapă de sus. O să înceapă cu noi.

Mulțimea îl privea prudentă.

Arthur a oftat.

— Nu știu ce altceva să zic.

— Știu eu, a zis Helen și a făcut un pas în față.

Era furioasă și avea pumnii încleștați.

— Aveți dreptul să vă adunați în pace. Aveți dreptul să vă exprimați opiniile. Dar, când întreceți măsura și deveniți violenți, devine o problemă de legalitate. Tinerii cu puteri magice sunt protejați de lege, așa cum sunt toți copiii. Orice abuz va avea consecințe grave. Voi avea personal grijă de asta. Voi face tot ce-mi stă în putere ca *oricine* care pune mâna pe un copil, magic sau nu, să-și dorească să nu fi făcut asta niciodată. Poate credeți că puteți să ignorați orice zic Linus și Arthur, dar, credeți-mă pe cuvânt, *doar* dacă mai aud de un alt conflict, o să vă arăt de ce nu e bine să vă puneți cu mine.

Norman a fost primul care a reacționat.

A plecat valvârtej, înghiontind oamenii și bombănind supărat.

A fost urmat de poștaș, care s-a uitat totuși peste umăr, cu o expresie șocată pe chip.

Alte câteva persoane au plecat. Și Marty a încercat să fugă, dar a fost oprit de Helen.

— Martin Smythe! Să nu te miști. Noi doi o să avem o conversație foarte lungă despre bunele maniere în public și consecințele minciunii. Și, dacă tu ai fost cel care a aruncat piatra, o să îți iau moștenirea și o s-o donez unei organizații caritabile.

— Nu poți să faci asta, s-a văicărit Marty.

— Ba da, a răspuns Helen ferm. Sunt administratorul contului. Și o să-mi fie foarte, foarte ușor.

Mulțimea s-a risipit. Linus a fost surprins când câțiva oameni au bombănit niște scuze, deși de la distanță. Se aștepta ca întâmplarea de azi să ajungă rapid în tot satul. N-ar fi fost de mirare dacă, peste ceva vreme, zvonurile ar fi zis că Arthur s-a transformat într-o pasăre monstruoasă și că i-a amenințat pe toți că o să-i ardă de vii și o să le distrugă satul.

— Pot să vă duc înapoi pe insulă, dacă vreți, a zis Merle. La jumate de preț.

Linus a pufnit.

— Cred că ne descurcăm, Merle. Dar mulțumim pentru generozitate.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Vorbesc serios.

Merle a bombănit ceva despre un drum de sare care ar putea să-l ducă la sapă de lemn, în timp ce a pornit spre feribot.

Arthur îi privea pe oamenii care se îndreptau înapoi spre sat.

— Crezi că o să asculte? a întrebat-o pe Helen.

Helen s-a încruntat.

— Nu știu. Sper, dar oricum de multe ori sper lucruri care nu se adeveresc.

S-a uitat la el, aproape timidă.

— Ai niște pene foarte frumoase.

Arthur a zâmbit.

— Mulțumesc, Helen. Pentru tot ce ai făcut pentru noi.

— Dă-mi timp, Arthur, a zis femeia și a scuturat din cap. Dă-ne tuturor timp. Voi face tot ce pot.

I-a strâns mâna și s-a întors spre Linus.

— Așadar plecați? Sâmbătă, nu?

Linus a clipit. În toată agitația, uitase că drumul lui se apropia de final.

— Da, a zis, sâmbătă.

— Înțeleg, a spus și i-a privit pe amândoi. Sper să vă întoarceți aici într-o zi, domnule Baker. E sigur un loc... animat, când sunteți aici. Drum bun.

Helen a plecat de lângă ei, l-a apucat pe Martin de ureche și l-a tras după ea, spre marea lui indignare.

Linus s-a dus lângă Arthur. Mâinile li se atingeau ușor.

— Cum a fost? a întrebat Linus.

— Ce anume?

— Să-ți întinzi aripile.

Arthur s-a întors cu fața spre soare și a zâmbit firav.

— Ca și cum am fost liber pentru prima dată. Haide, dragul meu Linus. Hai acasă. Sunt sigur că Zoe are nevoie de ajutor. Condu tu.

— Acasă, a repetat Linus, întrebându-se unde e adevărata lui casă.

S-au dus la mașină. Câteva clipe mai târziu, erau pe drumul de sare, cu vântul în păr și marea azurie care clipocea printre roți.

Capitolul 17

Vineri după-amiază cineva a bătut la ușa casei de oaspeți.

Linus a ridicat privirea din ultimul raport. Lucra la el de dimineață. Scrisese o singură propoziție, în afară de introducerea obișnuită.

S-a ridicat de pe scaun și s-a dus la ușă.

A fost mirat să-i vadă pe toți copiii de la Orfelinatul Marsyas. Erau îmbrăcați de parcă erau gata de aventură.

— M-am întors! a strigat Comandantul Lucy. Pentru o ultimă expediție. Domnule Baker, vă cer să veniți cu noi. Vor fi multe pericole și nu promit că veți scăpa cu viață. Am auzit că sunt șerpi mâncători de oameni și insecte care ți se bagă pe sub piele și îți mănâncă ochii pe dinăuntru. Dar recompensa – dacă supraviețuim! – vă va depăși cele mai nebunești vise. Acceptați?

— Nu știu, a zis Linus încet. Șerpi mâncători de oameni? Sună periculos.

Lucy s-a uitat la ceilalți, după care s-a aplecat spre Linus și a șoptit:

— Nu sunt adevărați. Mă joc doar. Dar să nu le spuneți lor.

— A, a zis Linus. Înțeleg. Întâmplarea face că sunt expert în șerpi mâncători de oameni, mai ales în moduri de a-i evita. Cred că ar trebui să vin cu voi, ca să mă asigur că nu pățiți nimic.

— O, slavă cerului, a oftat Chauncey. Nu voiam să fiu mâncat azi.

— Mergeți să vă schimbați, i-a zis Talia lui Linus și l-a împins înapoi în casă. Nu puteți să veniți îmbrăcat așa!

— Nu? Dar ce e...

Brusc Linus s-a aplecat în față, străpuns parcă de durere.

— O, nu! Cred că nu mai pot să mă mișc! Or fi insectele care ți se bagă prin piele?

— De ce faceți asta? a mârâit Talia. Phee! Ajută-mă!

Phee a țipat și s-a lansat spre Linus, aruncându-se cu toată greutatea ei neglijabilă în el. Linus a icnit și a mai făcut un pas spre dormitor.

— Mult mai bine, mulțumesc. Vin imediat.

Linus putea să-i audă din dormitor pe copiii care vorbeau veseli despre noua aventură. A închis ușa și s-a sprijinit de ea, cu capul pe spate și ochii închiși.

Poți s-o faci, a șoptit. *Hai, bătrâne. O ultimă aventură.*

S-a împins în ușă și s-a dus la dulap.

A găsit hainele de aventură.

Le-a îmbrăcat.

Tot ridicol arăta.

Și, pentru prima dată, și-a dat seama că nu îi pasă absolut deloc.

Aventurierii și-au croit drum prin junglă. S-au luptat cu canibali care i-au atacat cu sulițe și săgeți și amenințări deloc subtile că o să le mănânce splina. S-au strecurat pe lângă șerpii mâncători de oameni, care atârnau ca niște liane groase din copaci. Comandantul Lucy a fost atacat de insecte care aveau să se strecoare pe sub ochi. A icnit și a țipat și s-a agitat și în cele din urmă s-a prăbușit lângă un copac, cu limba scoasă. Dacă nu erau trupele, care l-au salvat în ultimul moment, ar fi murit acolo.

În cele din urmă, au ajuns pe un tărâm cunoscut și, în depărtare, Linus a văzut un pâlc de copaci care ascundeau

casa unei zâne a insulei. Când au trecut de copaci și au ajuns pe plajă, o voce a tunat în jurul lor.

— Văd că v-ați întors! Sunteți de-a dreptul nesăbuiți. De-abia ați scăpat cu viață ultima dată.

— Nu! a țipat Comandantul Lucy. N-o să ne biruiești! Îți cerem să ne dai comorile. Nu acceptăm niciun alt răspuns!

— Nu?!

— Nu! au strigat copiii.

— Nu, a repetat și Linus încet.

— A. Bine, atunci. Mai bine mă predau. Sunteți mult prea puternici pentru cineva ca mine.

— *Știam* eu, a zis Lucy fericit și a ridicat o mână deasupra capului. Bărbați!

A aruncat o privire spre Talia și Phee.

— Și femei. Haideți să ne luăm în primire recompensele!

Și asta au și făcut. Firește că asta au și făcut. L-ar fi urmat pe Lucy oriunde.

Și pe Linus la fel.

Au alergat pe plajă, spre copaci.

Linus a oftat. El n-avea de gând să fugă nicăieri. Nu mai avea energie să fugă. Și-a șters fruntea și a mers spre copaci.

S-a încruntat când a ajuns acolo. Brusc s-a lăsat liniștea. Șase copii ar fi trebuit să facă mult mai mult zgomot. Mai ales *acești* șase copii. A ezitat, dar a intrat în pădure.

De ramurile copacilor erau atârnate lampioane de hârtie. Erau cele din foișor. S-a întins spre unul și l-a atins ușor. Lumina dinăuntru strălucea puternic și Linus s-a gândit că n-avea cum să fie de la un bec sau o lumânare.

Îl așteptau în fața casei, din mijlocul copacilor. Talia și Phee. Sal, Theodore, Chauncey și Lucy. Zoe, cu florile ei din păr, în nuanțe de verde și auriu.

Și Arthur, bineînțeles. Întotdeauna Arthur.

Țineau o pancartă în fața lor, o foaie lungă de hârtie pe care scria: O SĂ VĂ DUCEM DORUL, DOMNULE BAKER!!! Și erau

amprente pe ea. Unele mici, ale lui Phee, Talia și Lucy. Una mai mare, a lui Sal. O linie care probabil venea de la tentaculele lui Chauncey. Și o pată de vopsea care arăta ca o gheară a lui Theodore.

Linus a respirat adânc, emoționat.

— Nu... nu mă așteptam la asta. Cât de frumos. Uitați-vă la asta. Uitați-vă la voi.

— A fost ideea mea, a zis Lucy.

Talia l-a călcat pe picior.

Lucy a țipat.

— Mă rog, în mare. Și ceilalți m-au ajutat. Puțin.

S-a înveselit brusc.

— Dar ghiciți ce.

— Ce?!

— Nu e nicio comoară! A fost doar o minciună ca să vă aducem aici, la petrecere!

— A, înțeleg. Deci adevărata comoară e prietenia care s-a legat între noi?

— Aoleu, sunteți groaznic, a bombănit Lucy. Efectiv cel mai groaznic!

Și ce petrecere minunată a fost! Mâncarea a fost delicioasă, dar atât de multă, încât Linus se temea că masa o să se răstoarne. Pâinici fierbinți și salată de castraveți, care îți scrâșneau între dinți. Tort și plăcintă și tartă de zmeură, pe care o puteau băga în frișcă.

Și muzică! Tot felul de melodii. Pe blat era așezat un pick-up și ziua în care muzica a murit răsuna prin vocile lui Ritchie și Buddy și The Big Booper, care cântau de pe lumea cealaltă. Lucy s-a ocupat de muzică și s-a descurcat de minune.

Au râs toată ziua. O, cât au mai râs. Deși Linus credea că o să se i se frângă inima, a râs cu lacrimi, până când credea că o să-i crape burta. Pe măsură ce soarele a apus și lampioanele

au început să strălucească mai puternic, au râs și au râs și au râs.

Linus își ștergea lacrimile (de amuzament, și-a zis) când muzica s-a schimbat iar.

A recunoscut piesa înainte ca Nat King Cole să înceapă să cânte.

S-a uitat în sus și l-a văzut pe Arthur Parnassus în fața lui, cu mâna întinsă.

Mulțumesc.

Tot zici asta și nu știu dacă merit.

Știu că tu nu crezi asta. Dar nu zic niciodată lucruri pe care nu le cred. Viața e prea scurtă. Vrei să dansezi?

Nu... știu. Cred că am două picioare stângi, serios.

Mă îndoiesc.

Și Linus Baker și-a îngăduit să fie egoist. Măcar o dată.

L-a luat pe Arthur de mână și s-a ridicat încet, în timp ce Nat îi spunea să zâmbească, chiar dacă inima i se frânge*.

Arthur l-a tras spre el și au început să se legene ușor.

— Zâmbește și poate mâine, i-a șoptit Arthur în ureche. Vei vedea soarele strălucind pentru tine.

Linus și-a pus capul pe pieptul lui Arthur. Putea să-i simtă inima arzând în interior.

Au dansat.

Timpul s-a oprit în loc și au dansat o veșnicie, deși Linus știa că melodia nu era prea lungă. Îl auzea pe Arthur șoptindu-i versurile în ureche. S-a surprins până și pe el însuși. Se pare că nu avea două picioare stângi.

Dar, ca toate lucrurile magice, și cântecul a ajuns la final.

Casa era cufundată în liniște. Linus a clipit, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Și-a ridicat capul. Arthur se uita la el, cu ochii scăpărându-i ca focul. Linus a făcut un pas înapoi.

---

* Versuri din cântecul „Smile" (n.t.).

Phee și Talia stăteau la Zoe în brațe. Theodore era pe umărul lui Sal. Lucy și Chauncey se sprijineau de picioarele lui. Toți păreau obosiți. Fericiți, dar obosiți. Lucy i-a zâmbit, dar zâmbetul i-a fost întrerupt de un căscat.

— V-a plăcut comoara, domnule Baker?

Linus s-a uitat din nou la Arthur.

— Da, a șoptit. Mai mult decât orice pe lume.

După câteva ore s-au întors toți spre conac. Zoe le-a adus în brațe pe Phee și pe Talia, care sforăia zgomotos.

Sal l-a pus pe Theodore în tricou, așa că balaurul își ținea capul sprijinit de gâtul lui.

Arthur l-a ținut pe Chauncey de un tentacul.

Linus era ultimul, cu un Lucy somnoros în brațe.

Și-ar fi dorit ca momentul ăsta să nu se termine niciodată.

S-a terminat în mai puțin de o secundă.

I-a zis noapte bună Taliei. Lui Phee. Lui Sal și lui Theodore. L-a ținut pe Lucy într-o singură mână, ca să poată să-l mângâie pe Chauncey pe cap cu cealaltă.

Arthur i-a adresat o întrebare din priviri.

Linus a scuturat din cap.

— Mă descurc.

Arthur a dat din cap și s-a întors să le reamintească celorlalți să se spele pe dinți.

L-a dus pe Lucy în dormitorul lui Arthur și l-a lăsat jos.

— Hai, schimbă-te în pijama, a zis încet.

Lucy a dat din cap și s-a întors spre ușa de la dulap. A închis-o în urma lui.

Linus a rămas în mijlocul camerei, nesigur. Credea că știe cum merg lucrurile. Cum se învârte lumea. Locul lui în ea.

Acum nu mai era așa de sigur.

Lucy s-a întors, în pantaloni de pijama și un tricou alb. Avea părul ciufulit, de parcă și-ar fi trecut mâna prin el. Piciorușele lui desculțe erau așa de mici.

— Fugi să te speli pe dinți, i-a zis Linus cu blândețe.

Lucy s-a uitat suspicios la el.

— O să mai fiți aici când mă întorc?

Linus a dat din cap.

— Promit.

Lucy a ieșit înapoi pe hol. L-a auzit pe Chauncey țipând că Theodore mănâncă iar pasta de dinți și pe Theodore cârâind *în niciun caz.*

Linus și-a cuprins fața cu mâinile.

Și-a revenit până s-a întors Lucy în cameră, cu fața proaspăt spălată. A căscat iar.

— Sunt așa de obosit.

— Aventurile sunt grele, bănuiesc.

— Dar a fost o aventură tare.

— Cea mai tare.

L-a apucat pe Lucy de mână și l-a dus în camera lui. Discurile pe care le lipiseră cu grijă erau atârnate pe perete (deși nu reușiseră să găsească o bucățică din discul lui Buddy Holly; se pare că Theodore o luase repede). Linus a dat pătura la o parte, Lucy s-a băgat în pat și s-a cuibărit între perne.

Linus l-a învelit până la umeri. Lucy s-a întors pe-o parte și s-a uitat la Linus.

— Nu vreau să plecați.

Linus a înghițit în sec și s-a ghemuit lângă pat.

— Știu. Și îmi pare rău că trebuie să fac asta. Dar e timpul să plec.

— De ce?

— Pentru că am responsabilități.

— De ce?

— Pentru că sunt adult. Și adulții au serviciu.

Lucy s-a strâmbat.

— Nu vreau să fiu niciodată adult. Sună plictisitor.

Linus a întins o mână și i-a dat o șuviță de pe frunte.

— Cred că o să fii un adult foarte priceput, deși mai e mult până acolo.

— N-o să-i lăsați să ne ia de aici, nu?

Linus a scuturat din cap.

— Nu. O să fac tot ce-mi stă în putință să mă asigur că n-o să se întâmple asta.

— Da?

— Da, Lucy.

— A! Ce drăguț.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— N-o să mai fiți aici când mă trezesc.

Linus și-a coborât privirea, dar n-a răspuns.

Îl simțea pe Lucy cum se uită la el.

— Ceilalți nu știu, dar eu, da. Uneori pot să văd anumite lucruri. Nu știu de ce. Dumneavoastră. Arthur. El arde. Știați asta?

Lui Linus i s-a tăiat respirația.

— Ți-a zis el asta?

— Nu. Nu cred că are voie. Dar știm. Cu toții știm. Așa cum știm și ce ați făcut când ați plecat. E ca noi. La fel și dumneavoastră.

— Mi-e teamă că eu n-am puteri magice.

— Ba da, domnule Baker. Arthur mi-a zis că poate să existe magie și în cele mai banale lucruri.

Linus s-a uitat din nou la Lucy.

Avea ochii închiși.

Respira profund.

Linus s-a ridicat.

— Mulțumesc, a șoptit.

A avut grijă să lase ușa crăpată când a plecat, astfel încât o rază de lumină argintie să-i alunge coșmarurile, în caz că voiau să vină să-l găsească pe băiețelul adormit.

Celelalte uși erau închise. Le-a atins pe fiecare în parte, în drumul lui spre ieșire.

Doar de sub ușa lui Sal se mai vedea lumină.

S-a gândit să bată.

N-a făcut-o.

S-a oprit în capul scărilor.

A respirat adânc.

Apoi a coborât.

La parter, cineva se certa în șoaptă. A ezitat, neștiind dacă să-și facă simțită prezența. Nu putea să audă ce se zicea, dar știa că nici n-ar trebui să asculte.

Zoe stătea în ușa de la intrare și-l împungea pe Arthur în piept, încruntată și cu ochii îngustați. Părea nefericită. Nu nervoasă, dar... era ceva. S-a oprit când ultima treaptă a scârțâit sub pașii lui Linus.

S-au uitat amândoi la el.

— Lucy a adormit, le-a zis, scărpinându-se pe ceafă.

— Bărbații ăștia, a zis Zoe. Sunteți toți niște inutili.

S-a îndepărtat de Arthur și s-a uitat urât la Linus.

— Dis-de-dimineață, da?

Linus a dat din cap.

— Trenul pleacă la 7:00. Merle ne așteaptă la 6:15.

— Și e musai să fii acolo, nu?

N-a zis nimic.

— Bine, a bombănit. O să fiu acolo. Să nu mă faci să aștept.

S-a întors pe călcâie și a plecat fără să mai zică nimic. A lăsat ușa larg deschisă.

Arthur s-a uitat după ea, cu maxilarul încleștat.

— Totul bine?

— Nu, nu cred.

Îl durea capul.

— Dacă sunteți îngrijorați de ultimul meu raport, te asigur că...

— N-are nicio treabă cu afurisitul ăla de raport.

— Bine, a zis Linus încet.

Nu era sigur că l-a mai auzit pe Arthur vorbind așa.

— Atunci ce e?

Arthur a scuturat din cap.

— Încăpățânatule, a bombănit Linus, deși glasul îi era plin de afecțiune.

Nu știa ce altceva să facă, așa că a făcut singurul lucru la care s-a putut gândi.

S-a îndreptat spre ușă.

S-a gândit că ceva avea să se întâmple când va trece prin dreptul lui Arthur. Nu știa ce anume. Dar nu s-a întâmplat nimic. Era un laș.

— Noapte bună, a reușit să zică în cele din urmă și a mers spre ușă.

— Rămâi, i-a zis Arthur.

S-a oprit și a închis ochii. Vocea îi tremura.

— Poftim?

— Rămâi. Aici. Cu noi. Rămâi aici cu mine.

Linus a scuturat din cap.

— Știi că nu pot.

— Nu, nu știu. *Nu* știu.

Linus s-a întors și a deschis ochii.

Arthur era palid și avea buzele strânse într-o linie subțire. Lui Linus i s-a părut că vede conturul slab al unor aripi de flăcări în spatele lui, dar poate era doar o iluzie.

— Mereu a fost temporar. Locul meu nu e aici.

— Dacă locul tău nu poate să fie aici, atunci unde e?

— Am o viață, a zis Linus. O casă. O...

O casă nu e mereu clădirea în care locuim. Mai contează și oamenii cu care alegem să ne înconjurăm. Poate nu locuiți pe insulă, dar nu puteți să-mi spuneți că nu e casa dumneavoastră.

Bula dumneavoastră, domnule Baker. S-a spart. De ce ați vrea să crească la loc?

— Am o slujbă, a zis amărât. Oamenii se bazează pe mine. Nu doar... nu doar aici. Sunt și alți copii care au nevoie de mine. Care ar putea fi în aceeași poziție în care ai fost și tu. N-ar trebui să fac tot ce pot să-i ajut?

Arthur a dat din cap și și-a mutat privirea.

— Firește. Firește că asta contează. Iartă-mă. N-am vrut să sune așa.

Când s-a uitat iar la Linus, expresia îi părea lină, aproape... goală. A făcut o plecăciune scurtă.

— Mulțumesc, Linus. Pentru tot. Că ne-ai văzut așa cum suntem. Vei fi mereu bine-venit pe insulă. Copiilor le va fi dor de tine, știu sigur.

Expresia de pe chip i-a tremurat puțin.

— Și mai știu că și mie o să-mi fie dor de tine.

Linus a deschis gura, dar n-a putut să zică nimic. S-a *urât* din cauza asta. În fața lui era un bărbat, un bărbat minunat, care își punea sufletul pe tavă. Linus trebuia să-i dea ceva la schimb, oricât de mic.

A încercat iar.

— Dacă lucrurile erau... dacă erau diferite, eu... trebuie să știi, Arthur. Trebuie. Locul ăsta. Copiii. *Tu.* Dacă ai...

Arthur a zâmbit.

— Știu. Noapte bună, Linus. Și drum bun. Ai grijă de tine.

A închis ușa și Linus a rămas afară, în întuneric.

Linus era pe verandă. Dinspre est se vedea o lumină slabă. Stelele străluceau puternic. Bagajul se afla în spatele lui. Calliope era în cușcă, deloc mulțumită de ora asta. Linus înțelegea foarte bine, mai ales din moment ce n-a închis un ochi.

A tras adânc aer în piept. A expirat un nor de abur.

— Cred că e timpul.

S-a ridicat. Și-a luat valiza și cușca și a coborât.

Așa cum a promis, Zoe îl aștepta la mașină. I-a luat valiza și a pus-o în portbagaj, fără să scoată un cuvânt.

Linus s-a urcat în mașină, cu cușca lui Calliope pe genunchi.

Zoe a intrat și ea și a pornit motorul.

Linus s-a uitat în oglinda retrovizoare la conacul care se micșora în spatele lor.

Merle îi aștepta pe chei. Farurile mașinii îi luminau fața acră. A coborât pasarela.

— Tariful la ora asta e de două ori mai mare, a zis.

— Taci din gură, Merle, a zis Linus, spre marea lui mirare.

Merle a făcut ochii mari.

Linus nu și-a luat privirea de la el.

Merle a cedat în cele din urmă. A bombănit ceva și s-a dus la timonă.

Au traversat ușor. Oceanul era liniștit. Cerul începea să se lumineze. Zoe nu zicea nimic. Când au ajuns în sat, Merle nici nu s-a mai uitat la el.

— Să vii repede, i-a zis Merle când au coborât. Am o zi plină și...

Zoe a turat motorul și orice voia Merle să mai zică s-a pierdut în depărtare.

Trenul nu venise când au ajuns ei pe peron. Stelele dispăreau și lăsau loc soarelui. Când Zoe a oprit mașina, Linus a auzit valurile care se spărgeau în depărtare. Și-a încleștat mâinile pe genunchi.

— Zoe, eu...

Femeia s-a dat jos din mașină și a deschis portbagajul. Linus a oftat și a deschis și el portiera. S-a chinuit puțin, dar a reușit să se dea jos fără să scape cușca. Zoe i-a pus bagajul pe peron, după care s-a întors la mașină și a trântit portbagajul.

— Știu de ce ești așa, i-a zis Linus.

Zoe a râs, dar deloc amuzată.

— Serios? Pentru că nu pare.

— Nu mă aștept să înțelegi.

Femeia a scuturat din cap.

— Foarte bine. Pentru că nu înțeleg.

— Nu pot să *rămân* aici. Există niște reguli. Niște reglementări care trebuie...

— Dă-le naibii de reguli și reglementări!

Linus a făcut ochii mari. Apoi a zis singurul lucru pe care putea să-l zică.

— Viața... nu merge așa.

— De ce nu? s-a răstit Zoe. De ce nu poate viața să meargă așa cum vrem? Ce rost are să trăiești, dacă faci doar ce vor alții?

— Facem tot ce putem.

— Și asta e tot ce poți? a pufnit ea. *Asta*?

Linus n-a mai zis nimic. Putea să audă șuieratul trenului în depărtare.

— Hai să-ți zic ceva, Linus Baker, a spus Zoe, cu mâinile încleștate pe portiera mașinii. Există momente în viață când trebuie să-ți asumi anumite riscuri. E înfricoșător, pentru că poți oricând să dai greș. Știu asta. Crede-mă că știu. Pentru că, de mult, am riscat pentru un bărbat pe care îl mai dezamăgisem o dată. Mi-a fost *frică*. Am fost *îngrozită*. Credeam că o să pierd tot. Dar atunci nu trăiam. Viața pe care o duceam atunci nu însemna că trăiam. Doar supraviețuiam. Și n-o să regret niciodată riscurile pe care mi le-am asumat. Pentru că m-au adus la ei. La ei toți. Am făcut o alegere. Și tu o faci pe-a ta.

A deschis ușa și s-a suit în mașină. A pornit motorul. S-a mai uitat la el o dată și a zis:

— N-ai vrea ca lucrurile să fie diferite?

— N-ai vrea să fii aici? a șoptit Linus, dar Zoe n-avea cum să-l mai audă.

Deja plecase, cu nisipul zburându-i din roți.

Linus s-a uitat la cabina telefonică de pe peron cât a așteptat trenul, gândindu-se cât de ușor ar fi fost să pună mâna pe receptor și să dea un telefon. Să spună cui o răspunde că vrea să se întoarcă acasă.

— Doar dumneavoastră? a întrebat controlorul vesel, când s-a dat jos din tren. Nu prea mai văd oameni care să plece de aici la final de sezon.

— Mă duc acasă, a zis Linus și i-a dat biletul.

— A! Nicăieri nu-i ca acasă sau cel puțin așa se zice. Eu prefer să călătoresc. N-aveți idee cât de multe lucruri minunate văd.

S-a uitat la bilet și a adăugat:

— Înapoi spre oraș! Am auzit că e o furtună de toată frumusețea. Cică nu s-a mai oprit ploaia de secole.

A zâmbit și i-a dat biletul înapoi.

— Vă ajut cu bagajul, domnule?

Linus a clipit, ca să-și alunge arsura din ochi.

— Da. Bine. Mulțumesc. O să iau eu cușca. Nu prea îi plac alți oameni.

Controlorul s-a uitat în jos.

— A, înțeleg. Da. Vă iau eu bagajul. Vagonul dumneavoastră e pe aici, domnule. Și, din fericire, e gol. Niciun suflet la bord. Puteți să dormiți, dacă aveți nevoie.

A fluierat și i-a dus bagajul în tren.

Linus s-a uitat în jos, spre cușcă.

— Ești gata să mergem acasă?

Calliope s-a întors cu fundul la el.

Linus a oftat.

Două ore mai târziu, au început să cadă primele picături de ploaie.

Capitolul 18

Când a coborât din tren, ploua tare în oraș.

Și-a pus haina și s-a uitat spre cerul gri-metalizat.

Calliope a scuipat când apa a început să se scurgă prin fantele cuștii ei.

Și-a ridicat valiza și a pornit spre stația de autobuz.

Autobuzul a întârziat.

Bineînțeles.

Și-a dat jos haina și a pus-o pe cușca lui Calliope.

Funcționa. Deocamdată.

A strănutat.

Spera să nu răcească. Deși ar fi fost tipic, nu?

Douăzeci de minute mai târziu a venit și autobuzul, împroșcând apă peste tot.

Ușile s-au deschis.

Linus era ud până la piele când a urcat în autobuz.

— Bună ziua, i-a zis șoferului.

Șoferul a bombănit un răspuns, în timp ce Linus se chinuia să-și valideze biletul.

Autobuzul era aproape gol. Mai era un bărbat în spate, cu capul lipit de geam, și o femeie care se uita suspicioasă la Linus.

S-a așezat departe de amândoi.

— Aproape am ajuns acasă, i-a șoptit lui Calliope.

Pisica n-a răspuns.

S-a uitat pe geam și autobuzul a pornit.

Pe zidul gării, era un afiș care i-a atras atenția.

O familie la un picnic în parc. Soarele strălucea. Stăteau pe o pătură în carouri și în coșul de răchită dintre ei se vedeau brânzeturi și struguri și sandviciuri fără coajă. Mama râdea. Tatăl zâmbea. Băiețelul și fetița se uitau cu adorație la părinții lor.

Deasupra lor scria: ȚINE-ȚI FAMILIA ÎN SIGURANȚĂ. DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA.

Linus s-a uitat în altă parte.

A trebuit să schimbe autobuzul o dată și, când a coborât din al doilea autobuz, era deja aproape 5 după-amiaza. Vântul bătea cu putere și afară era frig. Mai avea doar trei străzi până acasă. Se aștepta să se simtă ușurat.

Dar nu era cazul. Deloc chiar.

A pufnit când a ridicat valiza și cușca.

Mai avea puțin.

Strada lui era cufundată în liniște.

Felinarele erau aprinse, iar pe sticlă se adunaseră picături de apă.

De pe Drumul Hermes nr. 86 nu se vedea nicio lumină. Poteca de cărămidă care ducea la casă era la fel, peluza era la fel, dar se simțea... întunecat. I-a luat o clipă să-și dea seama că singura pată de culoare – floarea-soarelui – nu mai era acolo.

S-a uitat la fațada casei lui câteva clipe.

A scuturat din cap.

Avea să se ocupe de asta a doua zi.

A luat-o pe potecă și a ajuns la verandă. Și-a lăsat valiza jos

și a început să-și caute cheile. I-au căzut la picioare și Linus s-a aplecat după ele, bombănind.

— Dumneata ești, domnule Baker? a auzit o voce prin ploaie.

A oftat și s-a ridicat.

— Da, doamnă Klapper. M-am întors. Ce mai faceți?

— Ți-au murit florile. S-au înecat, dacă-ți vine să crezi. Am chemat un băiat să le scoată. Putrezeau. Și o grădină neîngrijită strică prețul pieței. Am chitanța cu cât l-am plătit pe băiat. Mă aștept să-mi dai banii înapoi.

— Sigur, doamnă Klapper. Mulțumesc.

Purta același halat jerpelit și fuma din aceeași pipă. Avea părul coafat la fel. Totul era la fel. Absolut tot.

A dat să bage cheia în broască, dar femeia a vorbit din nou:

— Te-ai întors de tot?

Lui Linus îi venea să urle.

— Da, doamnă Klapper.

S-a uitat la el cu ochii mici.

— Arăți de parcă te-ai bronzat. Nu mai pari așa de palid. Ai și slăbit. Frumoasă vacanță ai avut.

Hainele chiar îi erau puțin mai largi, dar, pentru prima dată, și-a dat seama că nu-i păsa de asta absolut deloc.

— N-a fost o vacanță. V-am zis că plec cu serviciul.

— Da, da, așa ai zis. Dar bănuiesc că nu e nimic în neregulă dacă faci o criză la birou, amenințăși-i omori pe toți și ești trimis la o clinică de recuperare.

— Nu asta s-a întâmplat!

Femeia a făcut un semn cu mâna.

— Oricum nu e treaba mea. Dar să știi că numai despre asta se vorbește în cartier, a zis și s-a încruntat. Strică prețul pieței.

Linus a apucat mânerul strâns.

— Plănuiți să vă vindeți casa?

Femeia a clipit și un rotocol de fum i-a înconjurat fața zbârcită.

— Nu. Normal că nu. Unde să mă duc?

— Și atunci de ce, Doamne iartă-mă, vă pasă de nenorocitul ăla de preț al pieței?

Femeia s-a uitat la el, fără să zică nimic.

Linus s-a uitat urât la ea.

— Ți-am luat eu corespondența, a zis și a mai tras un fum. Majoritatea erau reclame. Nu prea primești scrisori. Și ți-am folosit cupoanele de reducere. M-am gândit că n-o să te superi.

— Trec mâine s-o iau.

Era sigur că a terminat, dar, firește, femeia a continuat.

— Să știi că ți-ai ratat șansa! Nepotul meu a cunoscut un bărbat cumsecade cât ai fost plecat. Un pediatru. Mă aștept să fie o nuntă de primăvară. La biserică, normal, pentru că amândoi sunt oameni cu frică de Dumnezeu.

— Bravo lor.

Femeia a dat din cap și și-a pus iar pipa în gură.

— Bine ai venit acasă, domnule Baker. Să-ți ții animalul ăla împuțit departe de curtea mea. Veverițele s-au bucurat de o lună de pace. Mi-ar plăcea ca lucrurile să rămână la fel.

Linus nici nu s-a mai obosit să-și ia rămas-bun. A fost nepoliticos, dar era obosit. A intrat în casă și a trântit ușa în urma lui, să fie sigur.

În casă, aerul era stătut, ca în orice loc unde nu a mai locuit nimeni o vreme. A pus valiza și cușca jos, după care a aprins lumina.

Era la fel. Poate puțin mai mult praf.

Fotoliul. Pick-upul. Cărțile.

Totul era la fel.

S-a aplecat și a deschis cușca lui Calliope.

Pisica a țâșnit afară, cu coada dreaptă. Era udă și nu părea

deloc amuzată de asta. A dispărut pe hol, în spălătorie, unde era litiera.

— Ce bine e acasă, a șoptit.

S-a întrebat de câte ori avea să mai zică asta, ca s-o și creadă.

Și-a așezat valiza pe pat.

Și-a dat jos hainele ude.

Și-a pus pijamaua.

I-a dat de mâncare lui Calliope.

A încercat să mănânce și el ceva, dar nu-i era foame.

S-a așezat în fotoliu.

S-a ridicat din fotoliu.

— Niște muzică, a decis. Poate ar trebui să ascult niște muzică.

A ales Ol' Blue Eyes. Frank îl făcea întotdeauna fericit.

A scos discul din plic și a ridicat capacul pick-upului. A pus discul pe platan, a pornit pick-upul și boxele au început să foșnească. A coborât acul și a închis ochii.

Dar din pick-up nu s-a auzit Frank Sinatra.

Probabil încurcase husele înainte să plece.

Sunetul de trompete a inundat camera.

O voce masculină și dulce a început să cânte.

Bobby Darin fredona ceva despre locul de dincolo de mare.

Și-a adus aminte cum dansa Lucy în bucătărie, urlând cât îl țineau rărunchii.

Și-a pus fața în mâini.

În timp ce Bobby cânta, lui Linus i se cutremurau umerii.

S-a dus la culcare.

Păturile și pernele erau puțin îmbâcsite, dar era prea obosit să-și mai facă griji de asta acum.

A stat vreme îndelungată cu ochii în tavan.

În cele din urmă, a adormit.

A visat o insulă dintr-un ocean.

Duminică a făcut curat. A deschis ferestrele ca să aerisească, chiar dacă ploua. A frecat podelele. A șters pereții. A spălat blaturile. A schimbat cearșafurile de pe pat. A lustruit gresia din baie cu o periuță de dinți. A măturat. A dat cu mopul.

După ce a terminat cu toate, îl durea spatele. Se făcuse după-amiază și s-a gândit să mănânce, dar parcă avea plumb în stomac.

Haine. Trebuia să spele haine.

Și mai trebuia și să termine ultimul raport.

S-a dus la valiza de la picioarele patului. A pus-o pe o parte și a desfăcut cataramele. A ridicat capacul și a înghețat.

Deasupra hainelor împăturite, deasupra dosarelor, deasupra exemplarului din *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*, era un plic maro.

Nu el îl pusese acolo.

Sau cel puțin nu credea că l-a pus el acolo.

A ridicat plicul. Părea rigid.

Pe față erau două cuvinte, scrise cu litere negre, îngroșate: NU UITA.

A deschis plicul.

Înăuntru era o fotografie.

Ochii au început să-l ardă când s-a uitat la ea.

Probabil că Zoe făcuse poza. Nici măcar nu-și amintea s-o fi văzut cu un aparat. Era prima aventură prin pădure, către casa ei. În poză, Lucy și Talia râdeau, Sal stătea cu Theodore pe picioare. Chauncey și Phee se luptau pentru ultima prăjitură. Arthur și Linus stăteau unul lângă celălalt. Linus îi privea pe copii amuzat.

Și Arthur se uita la Linus, cu un zâmbet liniștit pe față.

Durerea era sentimentul care-l încerca pe Linus în casa lui

micuță de pe Drumul Hermes. O durere puternică, diferită de orice mai simțise până atunci. Era doar o foaie de hârtie, fragilă și subțire, și a strâns fotografia la piept, îmbrățișând-o cu putere.

Mai târziu, mult mai târziu, s-a așezat în fotoliu, cu ultimul raport în brațe. Tot o singură propoziție reușise să scrie, în afară de pasajul introductiv.

I se părea că e suficient.

L-a pus deoparte.

L-a ascultat pe Big Bopper. Pe versurile lui a început să viseze și, în cele din urmă, a dispărut în ocean, cu valurile clipocindu-i sub picioare și s-a simțit acasă.

Afară ploua încet.

Alarma a sunat devreme luni dimineață.

S-a trezit.

A dat de mâncare pisicii.

A făcut un duș.

Și-a pus costumul și cravata.

Și-a ridicat servieta.

Și-a adus aminte să-și ia umbrela.

Autobuzul era plin. De-abia avea loc în picioare, darămite jos.

Oamenii nici nu-l băgau în seamă – mai ridicau privirea doar ca să se uite urât la el, dacă se lovea de ei din greșeală. Linus își cerea scuze și fiecare se întorcea la ziarul lui.

Nimeni nu l-a întâmpinat când a intrat în DERETIMA.

A trecut printre birouri, dar nimeni nu a zis „Bine ai revenit, Linus. Ne-a fost dor de tine".

Nu erau ghirlande pe rândul L, biroul 7. Nici baloane. Nici lampioane.

S-a așezat și și-a pus servieta lângă el.

Domnul Tremblay s-a uitat la el de pe rândul L, biroul 6.

— Credeam c-ați fost concediat.

— Nu, a zis Linus cât a putut de neutru. Am fost în delegație.

Domnul Tremblay s-a încruntat.

— Sunteți sigur? Puteam să jur că ați fost concediat.

— Sunt sigur.

— A...

Părea ușurat și Linus a început să se simtă puțin mai bine. Poate chiar îi fusese simțită lipsa.

— Asta înseamnă că puteți să vă luați cazurile înapoi. Slavă cerului! Nu am avut deloc timp de ele, așa că aveți mult de recuperat. Imediat vi le dau.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, a zis Linus sec.

— Știu, domnule Barkly.

— Mă cheamă Baker, idiotule, a zis. Sper că n-o să mai fie nevoie să te corectez iar.

Domnul Tremblay s-a uitat urât la el.

Și-a deschis servieta. Și-a scos dosarele pe care le primise și ultimul raport. A ezitat puțin înainte să scoată ultimul lucru din servietă.

A pus fotografia înrămată pe birou, lângă monitor.

— Ce-i aia? a întrebat domnul Tremblay, lungindu-și gâtul ca să vadă mai bine. E un obiect *personal*? Știți că nu avem voie!

— Poate ar trebui să vă vedeți de treaba dumneavoastră, s-a răstit Linus, fără să se uite la el.

— N-aveți decât, a bombănit domnul Tremblay. De parcă o să mai fiu vreodată drăguț.

Linus l-a ignorat. A aranjat fotografia, până a găsit poziția perfectă.

Și-a aprins calculatorul și s-a apucat de lucru.

— Domnule *Baker!*

Linus a oftat. Ziua de azi fusese... Mă rog, fusese. Nici nu și-a ridicat privirea când a auzit zgomotul de tocuri pe podea, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

O umbră s-a așternut peste birou.

Toată lumea s-a oprit din tastat, semn că toată lumea trăgea cu urechea. Era probabil cel mai interesant lucru din ultima lună.

Domnișoara Jenkins stătea deasupra lui, cu aceeași expresie acră pe față. Gunther stătea, evident, puțin în spatele ei, cu același carnet omniprezent. Îi zâmbea grețos de dulce lui Linus.

— Bună ziua, domnișoară Jenkins, a zis Linus ascultător. Mă bucur să vă văd.

— Da, mă gândeam eu, a zis și și-a tras nasul. V-ați întors.

— Aveți abilități de observație inegalabile.

Femeia s-a uitat la el, mijind ochii.

— Poftim?

Linus a tușit și și-a dres vocea.

— Am zis că da, m-am întors.

— Din delegație.

— Da.

— Din delegația *secretă*.

— Bănuiesc.

Ochiul stâng al domnișoarei Jenkins a început să zvâcnească.

— Doar pentru că cei din Conducerea Extrem de Superioară ne-au făcut tuturor o favoare și ne-au scăpat de tine o lună, asta nu înseamnă că lucrurile s-au schimbat.

— Văd.

— Mă aștept să recuperezi toată treaba până la finalul săptămânii.

Era imposibil, firește, dar știa și ea asta.

— Da, domnișoară Jenkins.

— Îți vei primi toate cazurile până la prânz.

— Da, domnișoară Jenkins.

S-a aplecat spre el și și-a pus ambele mâini pe birou. Avea unghiile date cu ojă neagră.

— Speri să fii promovat, nu? Crezi că ai ce trebuie ca să devii Supraveghetor?

Linus a râs. N-a vrut, dar i-a scăpat.

Domnișoara Jenkins a părut scandalizată.

Lui Gunther i-a pierit zâmbetul de pe față. El părea șocat.

— Nu, a reușit Linus să zică. Nu vreau să fiu promovat. Nu cred că sunt făcut să fiu Supraveghetor.

— Măcar o dată în viață suntem de acord, a zis domnișoara Jenkins acră. Nici nu mă pot gândi la cineva mai puțin potrivit decât tine. Ești norocos că încă mai ai un birou la care să te întorci. Dacă era după mine, ai fi...ai fi... domnule *Baker*! Ce e *aia*?

A făcut un semn către fotografie.

— E a mea, a zis. E a mea și îmi place.

— E *interzis*, a urlat ea isteric. Conform *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*, asistenții sociali *nu* au voie cu obiecte personale decât cu acordul Supraveghetorilor.

Linus s-a uitat la ea.

— Atunci dați-vă acordul.

Femeia a făcut un pas în spate și și-a pus mâna la gât. Gunther scrijelea frenetic pe carnet.

— Ce-ai spus? a întrebat ea amenințătoare.

— Dați-vă acordul, a repetat Linus.

— *Nu* voi face asta. Asta o să ajungă în dosarul tău permanent! Cum îndrăznești să-mi vorbești – Gunther! Avertismente! Avertismente pentru domnul Baker!

Lui Gunther i-a revenit zâmbetul pe chip.

— Sigur. Câte?

— Cinci! Nu, *zece*. *Zece* avertismente!

Asistenții sociali din jur au început să șoptească agitați.

— Zece avertismente, a zis Gunther, aproape vesel. Da. Foarte înțelept, domnișoară Jenkins. Știți mereu ce să faceți.

— Chestia aia o să dispară până la finalul zilei, a zis domnișoara Jenkins. Ascultă-mă cu atenție, domnule Baker. Dacă nu, o să mă asigur că n-o să mai ai nicio slujbă la care să te întorci.

Linus nu a zis nimic.

Asta nu i-a picat bine femeii.

— Pricepi?

— Da, a zis Linus, scrâșnind din dinți.

— Da *și mai ce*?

— Da, domnișoară Jenkins.

Femeia și-a tras iar nasul.

— Așa mai merge. Insolența nu va fi tolerată. Știu că ai fost... oriunde oi fi fost luna asta, dar regulile nu s-au schimbat. Ai face bine să ții minte asta.

— Sigur, domnișoară Jenkins. Pot să vă mai ajut cu ceva?

Cuvintele ei păreau să fie pline de venin.

— Da. Poți. Ai fost chemat. De Conducerea Extrem de Superioară. *Din nou*. Mâine. La 8:00 fix. Să nu întârzii. Sau n-ai decât să întârzii, așa îmi ușurezi mie munca.

S-a întors repede.

— La ce vă holbați? Înapoi la muncă!

Asistenții sociali au început să tasteze repede.

Doamna Jenkins s-a uitat urât la Linus peste umăr, după care a plecat, cu Gunther pe urmele ei.

— Mă întreb cine o să fie următorul meu coleg de birou, a zis domnul Tremblay.

Linus l-a ignorat.

S-a uitat îndelung la fotografie.

Chiar lângă el era un covoraș de mouse pe care era o poză ștearsă cu o plajă albă și cel mai albastru ocean din lume.

Scria, evident, N-AI VREA SĂ FII ȘI TU AICI?

Până la prânz, biroul îi era deja burdușit cu dosare. Zeci de dosare. L-a deschis pe primul. Ultimele notițe erau ale lui. Nu se atinsese nimeni de ele de o lună. A oftat și l-a închis.

Biroul era gol gând a plecat, puțin înainte de 21:00. Și-a pus fotografia în servietă și a pornit spre casă.

Ploua.

Autobuzul a întârziat.

Pe terasă era o pungă de plastic, plină cu corespondența lui. Numai facturi. Deasupra lor era un bilețel. O factură de la doamna Klapper, care-și cerea banii înapoi pentru florile pe care le distrusese.

A scos fotografia din servietă și a pus-o pe noptieră, lângă pat.

A privit-o până a adormit.

A doua zi, la 07:45, Linus a apăsat butonul auriu cu numărul 5, din lift.

Toată lumea s-a uitat la el.

I-a privit și el pă toți, la rândul lui.

Ei au fost primii care s-au uitat în altă parte.

Liftul s-a golit treptat, până când a rămas singur.

CONDUCEREA EXTREM DE SUPERIOARĂ
DOAR PE BAZĂ DE PROGRAMARE

A apăsat butonul de lângă grilajul de metal.

S-a deschis cu un scârțâit puternic.

Domnișoara Gumă de Mestecat umfla un balon roz. S-a spart frumos când l-a tras înapoi printre dinți.

— Pot să vă ajut?

— Am o programare.

— La cine?

Sigur știa.

— La Conducerea Extrem de Superioară. Sunt Linus Baker.

Femeia s-a uitat atentă la el.

— Vă țin minte.

— B... bine?!

— Credeam că ați murit sau ceva de genul.

— Nu. Nu încă.

A apăsat câteva taste de la calculator, apoi s-a uitat în sfârșit la el.

— Aveți ultimul raport?

Și-a deschis servieta. Înăuntru, degetele i s-au atins de fotografia înrămată înainte să găsească ce căuta. A scos dosarul și l-a strecurat pe sub geam.

Femeia s-a încruntat și l-a ridicat.

— Ăsta e?

— Da.

— Așteptați un moment.

Grilajul de metal s-a închis la loc.

Poți s-o faci, bătrâne, a șoptit.

De data asta a durat mai mult până să se întoarcă domnișoara Gumă de Mestecat. Atât de mult, încât Linus era sigur că uitase de el. S-a întrebat dacă nu cumva ar trebui să plece, dar nu-și dădea seama cum să-și facă picioarele să se urnească. Păreau că prinseseră rădăcini.

Au trecut câteva minute. Cel puțin 20.

Era cât pe ce să cedeze tentației și să arunce o privire la fotografia din servietă, când grilajul de metal s-a deschis iar.

Domnișoara Gumă de Mestecat se încrunta.

— Sunt gata să vă primească.

Linus a dat din cap.

— Nu... nu sunt mulțumiți.

— Nici nu mă așteptam să fie.

A mai umflat un balon de gumă, care s-a spart cu zgomot.

— Sunteți un bărbat tare ciudat.

S-a auzit un bâzâit, apoi ușile de lemn s-au deschis.

Domnișoara Gumă de Mestecat n-a mai zis nimic cât timp l-a condus pe lângă fântână, spre ușa neagră cu plăcuță aurie. A deschis-o și s-a dat la o parte.

Linus nu s-a uitat la ea când a intrat. Ușa s-a închis în urma lui. Luminile de pe jos s-au aprins, arătându-i drumul. Le-a urmat până când au format un cerc. În mijlocul cercului era un podium. Pe el stătea raportul lui. Linus a înghițit în sec.

Luminile s-au aprins brusc.

Deasupra zidului de piatră trona Conducerea Extrem de Superioară.

Femeia. Gușiță. Bărbatul cu ochelari.

Și Charles Werner.

— Domnule Baker, a zis el, cu o voce suavă. Bine ați revenit.

— Mulțumesc, a zis Linus, foindu-se agitat.

— Rapoartele dumneavoastră au fost... mă rog. Au iscat conversații aprinse.

— Da?

Gușiță a tușit greu.

— Putem să zicem și asta.

— Știți ce părere am despre eufemisme, a spus bărbatul cu ochelari și s-a încruntat.

— Domnule Baker, a zis femeia. Ce vedeți în fața dumneavoastră este raportul final?

— Da.

— Serios?

— Da.

Femeia s-a lăsat pe spate.

— Incredibil. Mi se pare subțire, în comparație cu celelalte rapoarte. Foarte subțire.

— Cred că am fost la obiect, a ripostat Linus. Și, la urma urmei, exact asta mi-ați cerut. Mi-am făcut recomandarea după o lună de observație. Nu de-asta sunt aici?

— Aveți grijă, domnule Baker, a spus Gușiță, uitându-se urât la el. Nu-mi place tonul dumneavoastră.

Linus s-a abținut să răspundă. În urmă cu câteva săptămâni nici nu i-ar fi trecut prin cap să riposteze.

— Îmi cer scuze. Doar că... sunt de părere că am făcut ce mi s-a cerut.

Charles s-a aplecat spre el.

— De ce nu ni-l citiți? Poate dacă îl auzim cu voce tare, vom înțelege niște aspecte care ne-au scăpat.

Bine. O să le facă jocul. Așa făcuse ani în șir, mereu angajatul supus. A deschis dosarul și s-a uitat în jos.

— Jur solemn că întregul conținut al acestui raport este precis și adevărat.

— Știm partea asta, domnule Baker, a zis bărbatul cu ochelari, pierzându-și răbdarea. Toate rapoartele încep la fel. Nu se schimbă la nimeni. Ne interesează următoarea parte.

Linus s-a uitat la ei.

— Știți ce scrie.

Charles a zâmbit larg.

— Citiți-l, domnule Baker.

Linus a făcut ce i s-a cerut.

— Recomandarea mea este ca Orfelinatul Marsyas să rămână deschis; copiii trebuie să rămână în continuare sub tutela lui Arthur Parnassus.

Atât. Asta e tot ce scrisese.

A închis dosarul.

— Hmmm, a zis Charles. Nu am prins nimic nou. E cineva de altă părere?

Gușiță a scuturat din cap.

Bărbatul cu ochelari s-a lăsat pe spate.

— Mă gândeam eu, a zis Charles. Domnule Baker, poate vreți să explicați mai în detaliu. Ce anume v-a adus la această concluzie?

— Observațiile mele cu privire la copii și la modul în care interacționează unul cu celălalt și cu Arthur Parnassus.

— Vag, a zis Gușiță. Am nevoie de mai mult.

— De ce? a întrebat Linus. Ce căutați de fapt?

— Nu suntem aici să răspundem la întrebările dumneavoastră, domnule Baker, a spus femeia tăios. Dumneavoastră sunteți aici ca să răspundeți la întrebările noastre. Nu vă uitați...

— Locul?

Linus a scuturat din cap și a continuat.

— Cum aș putea, când mi se aduce aminte constant? Lucrez aici de 17 ani. Niciodată n-am cerut mai mult. Niciodată nu *mi-am dorit* mai mult. Am făcut tot ce mi s-a cerut, fără să mă plâng. Și stau aici, în fața dumneavoastră, și cereți *și mai mult* de la mine. Ce altceva aș putea să vă mai dau?

— Adevărul, a zis bărbatul cu ochelari. Adevărul despre ce ați...

Linus a lovit cu palmele pe podium. Zgomotul a răsunat în toată încăperea, ascuțit și puternic.

— *V-am dat* adevărul. În fiecare dintre rapoartele săptămânale ați citit *doar* adevărul. În fiecare delegație în care am fost trimis, am fost mereu sincer, chiar dacă m-a durut.

— Obiectivitate, a zis Gușiță. Așa cum scrie în *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI*, un asistent social trebuie să fie ob...

— Știu asta. Și așa am și fost. Îi țin minte. Pe toți. Le țin minte numele. M-am întâlnit cu *sute* de copii. Și mereu m-am ținut la distanță. Am ridicat un zid între mine și ei. Puteți să ziceți și dumneavoastră același lucru? Cum îi cheamă pe copiii de pe insulă? Fără să vă uitați pe notițe, cum îi cheamă?

Gușiță a tușit.

— E ridicol. Firește că le știm numele. E copilul Antihrist...

— Nu-i spuneți așa, s-a răstit Linus. Nu asta e.

Charles zâmbea arogant.

— Lucy. O poreclă ridicolă, luând în calcul cine e.

— Și? a întrebat Linus. Ceilalți cinci?

Liniște.

— Talia, a zis Linus furios. Un gnom care adoră să grădinărească. Este neînfricată și amuzantă și curajoasă. E acidă, dar, odată ce treci peste asta, dai de o loialitate care o să-ți taie respirația. Și, după toate lucrurile prin care a trecut, după tot ce i-a fost luat, tot mai găsește bucuria în cele mai mărunte lucruri.

— Domnule Baker, ar trebui să..., a început femeia.

— Phee! Zâna pădurii. Se comportă rece și distant, dar tot ce și-a dorit vreodată a fost un cămin. A fost găsită într-o *cocină*, pentru că persoanele ca ea fuseseră eliminate, fără să le sară nimeni în ajutor. Știați asta? I-ați citit măcar raportul? Eu, da. Mama ei a murit de foame în fața ei. Și Phee însăși aproape a murit și totuși, când niște oameni au venit în tabără să încerce s-o ia de lângă cadavrul mamei ei, a reușit să-i transforme în copaci cu ultimele sale puteri. Pădurile de pe insulă sunt dese datorită ei și ar face orice să-i protejeze pe cei pe care îi iubește. Mi-a povestit despre rădăcini și despre cum se pot ascunde, așteptând momentul perfect să străpungă solul și să schimbe tot peisajul.

Conducerea Extrem de Superioară n-a mai zis nimic când Linus a început să se învârtă prin încăpere.

— Theodore! Un balaur pitic, unul dintre ultimii. Știați că poate să vorbească? Știa vreunul dintre voi asta? Pentru că *eu* nu. Nu mi s-a zis. Niciunuia dintre noi nu ni s-a zis. Dar poate. Nu, nu vorbește în engleză, dar vorbește oricum. Și dacă îl asculți suficient de mult, dacă îi dai timp, o să începi să-l înțelegi. Nu e un animal. Nu e un prădător. Are gânduri complexe și sentimente și *nasturi*. Atât de mulți nasturi!

Linus a băgat mâna în buzunar și a mângâiat nasturele de cupru, cu urme de dinți ascuțiți.

— Chauncey! Un... în fine, nimeni nu știe ce e, dar nu contează! Nu contează pentru că ar putea fi mai uman decât oricare dintre noi. Toată viața i s-a zis că e un monstru. Că el e cel care se ascunde sub paturile copiilor. Că e un *coșmar*. Dar nici pe departe. Și, Doamne, cât de simplu e. Cât de înduioșător de *minunat*. Vrea să se facă valet. Vrea să lucreze într-un hotel și să întâmpine oamenii și să le care valizele. Atâta tot. Dar ar permite vreunul dintre voi asta? I-ar da vreunul dintre voi șansa asta?

N-au răspuns.

— Sal, a continuat Linus. Abuzat și neglijat. Aruncat de colo-colo, fără să-i pese nimănui de bunăstarea lui, din cauza lucrurilor de care e în stare. Da, a mușcat o femeie și a transformat-o, dar ea l-a lovit. *A lovit un copil*. Dacă ridici mâna suficient de sus, or să se lase batjocoriți. Dar, uneori, vor ataca la rândul lor, pentru că asta e tot ce le-a mai rămas. E timid. Și tăcut. Și își face mai multe griji pentru ceilalți decât pentru propria persoană. Și scrie. Doamne, scrie cele mai frumoase cuvinte. Sunt de-a dreptul *poezie*. O *simfonie*. M-au mișcat mai mult decât orice am mai auzit vreodată.

— Și cum rămâne cu Anti... cu ultimul copil? a întrebat femeia încet.

— Lucy, a zis Linus. Numele lui e Lucy. Și are păianjeni în creier. Visează moarte și foc și distrugere și asta îl termină.

Dar știți ce am găsit? Am găsit un băiat, un băiețel de 6 ani care se duce în aventuri. Care are cea mai bogată imaginație. Dansează. *Cântă*. Trăiește pentru muzică și muzica trece prin el ca sângele prin vene.

— Chit că vă place sau nu să auziți asta, a zis Gușiță, tot e cine e. Asta nu se va schimba niciodată.

— Nu? a întrebat Linus. Refuz să cred asta. Suntem cine suntem nu pentru că așa ne-am născut, ci pentru că am ales să fim așa. Nu totul este alb sau negru. Nu când sunt atât de multe nuanțe pe lumea asta. Nu puteți să ziceți ce e moral și imoral fără să înțelegeți subtilitățile din spate.

— E imoral, a zis bărbatul cu ochelari. Poate n-a cerut el să se nască așa, dar asta e. Sângele apă nu se face. Există un rău în el. Asta e însăși definiția imoralității.

— Și cine sunteți dumneavoastră să hotărâți asta? a întrebat Linus scrâșnind din dinți. Cine sunteți dumneavoastră? Nu l-ați cunoscut niciodată. Moralitatea e relativă. Doar pentru că dumneavoastră vi se pare ceva revoltător, asta nu înseamnă că așa e.

Femeia s-a încruntat.

— Multe lucruri sunt acceptate ca fiind revoltătoare. Ce ați spus că visează? Moarte și foc și distrugere? Dacă îmi aduc aminte din ultimul dumneavoastră raport, coșmarurile lui se pot transpune în viața reală. Cineva ar fi putut fi rănit.

— Ar fi putut, a confirmat Linus. Dar nu s-a întâmplat nimic. Și asta pentru că *el* nu vrea să facă rău nimănui. E un copil care vine din întuneric. Ceea ce nu înseamnă că asta va și ajunge. Și nu va ajunge asta. Nu atâta vreme cât e înconjurat de oamenii care țin la el.

— Ați lăsa alți copii cu el? a întrebat Gușiță. Într-o cameră încuiată, fără supraveghere.

— Da, a zis Linus imediat. Fără nicio ezitare. Până și eu aș sta cu el într-o cameră încuiată. Pentru că am încredere în el.

Pentru că știu că, indiferent de unde vine, e mai mult decât eticheta pe care i-o puneți.

— Și ce se va întâmpla când va crește? a întrebat Charles. Ce se va întâmpla când va deveni bărbat? Dacă decide că lumea asta nu e ce vrea el să fie? Știți cine e tatăl lui.

— Știu, a zis Linus. Tatăl lui e Arthur Parnassus. Și e cel mai bun tată pe care Lucy îl are și, din punctul meu de vedere, singurul.

Celor din Conducerea Extrem de Superioară li s-a tăiat respirația.

Linus i-a ignorat. De-abia se pornise.

— Și cum rămâne cu Arthur? Pentru că mi se pare că de-asta sunt de fapt aici, nu? Pentru că e ce e. Dosarele copiilor conțin informații clasificate de nivel 4, când sunt doar niște copii ca oricare alții, cu puteri magice sau fără. Dar nu a fost niciodată vorba despre ei, nu? Mereu a fost vorba despre Arthur.

— Aveți grijă, domnule Baker, l-a avertizat Charles. V-am mai spus o dată că nu-mi place să fiu dezamăgit și sunteți foarte aproape să o faceți.

— Nu, a spus Linus. *Nu* o să am grijă. Poate nu dumneavoastră l-ați făcut să sufere, dar idealurile dumneavoastră cu siguranță. Idealurile DERETIMA. Din cauza înregistrării. A prejudecăților împotriva lor. Dumneavoastră le-ați permis să putrezească acolo, dumneavoastră și toți oamenii care au stat în scaunele în care stați acum. Îi țineți segregați pentru că sunt diferiți de noi. Oamenii *se tem* de ei pentru că așa au fost învățați. Dacă vezi ceva, zi ceva. Inspiră ură.

Linus a mijit ochii și s-a uitat la Charles Werner.

— Credeți că-i puteți controla. Credeți că-l puteți controla *pe el*. Să-l folosiți ca să obțineți ce vreți. Să-l țineți ascuns, ca pe toate secretele voastre murdare. Dar vă înșelați. Cu toții *vă înșelați*.

— Ajunge, s-a răstit bărbatul cu ochelari. Călcați pe gheață, domnule Baker, și se pare că nu o auziți cum vi se sparge sub picioare.

— Așa e, a adăugat femeia. Și nu ajută deloc nici raportul pe care l-am primit de la un cetățean îngrijorat, despre o confruntare între Arthur Parnassus și...

Linus a strâns din dinți.

— Îngrijorat, ziceți? Spuneți-mi, vă rog. Când și-a expus *grijile*, v-a explicat acest cetățean ce anume căuta pe chei împreună cu ceilalți? Ce planuri avea? Pentru că, din câte am văzut eu, ei erau agresorii. Dacă n-ar fi intervenit Arthur Parnassus, nici nu vreau să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat. Indiferent ce sunt el și copiii și de ce pot să facă, *nimeni* nu are dreptul să-i rănească. Sau sunteți de altă părere?

Nimeni n-a scos un sunet.

— Așa mă gândeam și eu, a zis Linus și a pus mâna pe ultimul lui raport. Așadar recomandarea mea rămâne aceeași. Orfelinatul *trebuie* să rămână deschis. Pentru binele lor. Și al dumneavoastră. Vă promit că voi face tot ce-mi stă în putere să mă asigur că se va întâmpla asta. Puteți să mă concediați. Puteți să mă pedepsiți. Dar nu mă voi opri. Schimbarea începe cu vocile celor puțini. Voi face parte din cei puțini, pentru că ei m-au învățat asta. Și știu că nu sunt singur.

A făcut o pauză, să-și recapete suflul, apoi a continuat.

— În plus, că tot veni vorba despre eufemisme, pentru numele oricărei divinități, nu le mai ziceți orfelinate. Asta presupune ceva complet neadevărat. Sunt *case*. Asta au fost mereu. Unele nu au fost bune, motiv pentru care am recomandat să fie închise. Dar nu și asta. Niciodată asta. Copiii ăștia n-au nevoie de o casă, pentru că au deja una, fie că vă place sau nu.

— A, a zis Charles. Uitați. Dezamăgirea. Cât de perspicace. Cât de profund.

Linus a scuturat din cap.

— Mi-ați spus odată că sunteți extrem de interesat de ce voi afla. Atunci v-am crezut, deși cred că mai mult din frică decât de orice altceva. Dar acum nu vă mai cred, pentru că tot ce vreți să auziți e ce *credeți* că vreți să auziți. Orice altceva vi se pare nesatisfăcător. Nu vă pot ajuta cu asta. Tot ce pot să fac e să vă arăt că drumul pe care ați ajutat să-l apuce lumea asta este prost și să sper că într-o zi veți vedea adevărul.

S-a uitat sfidător la Charles.

— Doar pentru că nu vă așteptați la asta, nu înseamnă că nu e adevărat. Lucrurile s-au schimbat, domnule Werner, și știu că în bine. *Eu* m-am schimbat. Și n-are nicio legătură cu dumneavoastră. Indiferent ce ați sperat să găsiți în molozul pe care l-ați lăsat pe insulă, nu mă interesează. Știu cine sunt ei acum. Le-am văzut inima și bate incredibil de tare, în ciuda tuturor lucrurilor prin care au trecut, fie din cauza dumneavoastră sau a altora.

Când a terminat gâfâia, dar avea mintea limpede.

— Cred că am terminat, domnule Baker, a zis Charles rece. Ne e clară poziția dumneavoastră. Ați avut dreptate: raportul vorbește de la sine.

Linus a început să tremure, deși transpira abundent. Toată vâna părea să-i părăsească trupul și acum era efectiv epuizat.

— Eu... doar...

— Ajunge, a zis femeia. Ați... ajunge. Vă vom lua în calcul recomandarea și vom lua decizia finală în următoarele săptămâni. Plecați, domnule Baker. Acum.

Linus și-a luat servieta. A auzit rama lovindu-se de celelalte obiecte dinăuntru. S-a uitat pentru ultima dată la Conducerea Extrem de Superioară și a plecat.

Domnișoara Gumă de Mestecat îl aștepta pe hol. Avea ochii mari și gura larg deschisă.

— Ce? a întrebat Linus nervos.

— Nimic, a bâiguit femeia. Absolut nimic. Ați fost foarte... ăăă. Vocal.

— Da, în fine, uneori e nevoie de puțin volum ca să ajungi la niște capete seci.

— Uau! a șoptit ea. Trebuie să sun..., nu contează pe cineva trebuie să sun. Vă descurcați singur, nu?

Femeia s-a îndepărtat rapid și a dispărut după o ușă care ducea spre biroul ei.

Linus a plecat încet. Când a trecut pe lângă birourile Conducerii Extrem de Superioare, i-a auzit vorbind agitați, dar n-a înțeles ce ziceau.

S-a gândit să plece. Să... lase totul în urmă.

N-a făcut asta.

S-a dus jos, la biroul lui.

Șoaptele frenetice au încetat în secunda în care a intrat în încăpere.

Toată lumea se uita la el.

I-a ignorat și s-a îndreptat spre rândul L, biroul 7. Nici măcar nu și-a cerut scuze când șoldurile lui late s-au lovit de tot felul de lucruri.

Simțea privirile a zeci de oameni, care îi măsurau fiecare pas, dar și-a ținut capul sus. După toate lucrurile prin care trecuse, după tot ce văzuse și făcuse, ce credeau colegii lui despre el nu conta deloc.

A ajuns la birou, s-a așezat și și-a deschis servieta. A scos fotografia și a pus-o pe birou.

Nimeni nu a zis nimic.

Domnișoara Jenkins stătea în fața biroului ei și-l privea cu gura căscată. Gunther scrijelea agitat pe carnet. Linus s-a gândit că pot să-și bage avertismentele în fund.

A luat un dosar din teanc și s-a întors la lucru.

Capitolul 19

Trei săptămâni mai târziu, mai nimic nu se schimbase.

A, ba da, Linus visa oceanul și insula cu plajele ei albe. Visa grădina și pâlcurile de copaci care ascundeau o casă micuță. Visa o ușă de pivniță arsă, ziua în care muzica a murit și felul în care râdea Lucy. Felul în care Talia mormăia în gnomă. Felul în care Sal putea fi așa de mare, simțindu-se așa de mic în brațele lui. Felul în care Chauncey stătea în fața oglinzii, zicând *Bună ziua, domnule, bine ați venit, bine ați venit, bine ați venit* și saluta cu pălăria de valet. Felul în care străluceau aripile lui Phee în lumina soarelui. Visa nasturi și balauri pe nume Theodore. O visa pe Zoe, cu părul fluturând în vânt, în timp ce gonea pe drumurile nisipoase.

Și îl visa pe Arthur, bineînțeles. Întotdeauna pe Arthur. Focul arzând, aripile întinse în văpăi portocalii și aurii. Visa zâmbetul liniștit și postura amuzată a capului.

O, cât de mult visa.

În fiecare dimineață îi venea din ce în ce mai greu să se dea jos din pat. Ploua în neștire. Cerul era mereu gri metalizat. Se simțea ca o foaie de hârtie. Fragil și subțire. Se îmbrăca. Lua autobuzul până la serviciu. Se așeza la birou și trecea prin câte un dosar. Mânca salată ofilită la prânz. Se întorcea la birou. Lua autobuzul înapoi spre casă. Se așeza în fotoliu și îl asculta pe Bobby Darin cântând despre un loc de dincolo de mare, „un loc care mă așteaptă".

Se gândea la viața lui. La cum crezuse odată că era suficientă.

Toate gândurile lui erau azurii.

În fiecare zi în care se ducea la muncă, se uita la fotografia de pe birou, fotografia de care nimeni nu mai îndrăznise să zică nimic. Până și domnișoara Jenkins se abținea și, deși Linus primea avertisment după avertisment (Gunther scrijelea vesel pe carnet), nu îi mai zicea nimic. De fapt Linus era ignorat. Ceea ce îi convenea. Bănuia că domnișoara Gumă de Mestecat avusese ceva de-a face cu asta, la cât de bârfitoare era.

Dar erau și câteva lucruri bune. Lucra încet, se uita pe dosarele vechi, trecea prin rapoartele pe care le scrisese despre orfelinatele la care se dusese, luând notițe și pregătindu-se de un viitor de care nici nu era sigur că era posibil. Unele dintre lucrurile pe care le scrisese nu-i mai plăceau (majoritatea, dacă era să fie sincer), dar i se părea important să facă asta. Schimbarea, își reamintea constant, începea cu vocile celor puțini. Poate nu avea să ducă la nimic bun, dar trebuia să încerce. Măcar putea să verifice ce mai fac unii dintre copiii pe care îi întâlnise, să vadă unde sunt. Și, dacă totul mergea conform planului, nu avea să-i mai lase în urmă, uitați.

Motiv pentru care a început să ducă rapoartele acasă, pe furiș. În fiecare zi, mai lua câteva. De fiecare dată când mai punea un dosar în servietă transpira abundent, fiind sigur că, în orice moment, cineva avea să-i strige numele și să-i ceară să-i spună ce face, mai ales când a început să umble la dosarele altor asistenți sociali.

Dar nimeni nu l-a întrebat nimic.

N-ar fi trebuit să se bucure așa de mult că încălca legea. Ar fi trebuit să i se pună un gol în stomac, să îi bată inima mai tare și poate chiar așa se și întâmpla, într-o oarecare măsură. Dar ambiția lui era mai puternică. Ținea ochii larg deschiși și

scurtele momente de adrenalină nu făceau altceva decât să-i sporească fărădelegile din ce în ce mai mult.

În a douăzeci și treia zi de la întoarcerea de pe insulă, țăcănitul tastelor și murmurul vocilor a încetat din nou, când o siluetă a apărut în pragul biroului asistenților sociali.

Era domnișoara Gumă de Mestecat, care spărgea baloane și ținea un dosar la piept.

S-a uitat peste rândurile de birouri din fața ei.

Linus s-a făcut mic în scaun. Urma să fie dat afară, știa asta.

A privit-o pe măsură ce se apropia de biroul domnișoarei Jenkins. Aceasta din urmă nu părea prea încântată s-o vadă și nemulțumirea din priviri s-a accentuat după ce domnișoara Gumă de Mestecat a întrebat-o ceva. A răspuns și a făcut un semn spre birouri.

Domnișoara Gumă de Mestecat s-a întors și a început să meargă printre rândurile de birouri, cu șoldurile unduindu-se încântător. Bărbații se uitau lung după ea. Până și unele femei. Ea îi ignora pe toți.

Linus s-a gândit să se ascundă sub birou.

N-a făcut asta, dar nici mult nu mai avea.

— Domnule Baker, a zis rece. Aici erați.

— Bună ziua, a zis el, cu mâinile pe genunchi, ca să nu se vadă cât îi tremurau.

Femeia s-a încruntat.

— V-am zis vreodată cum mă cheamă?

Linus a scuturat din cap.

— Doreen.

— Încântat, Doreen.

Doreen a mai spart un balon.

— Aproape că vă cred. Am ceva pentru dumneavoastră, domnule Baker.

— Da?

A pus dosarul pe birou și l-a împins în fața lui.

— A venit azi-dimineață.

Linus s-a uitat lung la dosar.

Doreen s-a aplecat cu buzele aproape de urechea lui. Mirosea a scorțișoară. A bătut ușor cu degetul în covorașul de mouse.

— N-ai vrea să fii aici?

Linus s-a uitat cum degetul femeii atinge fotografia și alunecă ușor de-a lungul ramei.

— Hmmm... Ce să vezi?

L-a sărutat pe obraz, un sărut lipicios și cald.

Și a plecat.

Linus de-abia mai putea să respire.

A deschis dosarul.

A dat de ultimul lui raport.

În partea de jos a paginii erau patru semnături.

CHARLES WERNER

AGNES GEORGE

JASPER PLUMB

MARTIN ROGERS

Și dedesubt era o ștampilă roșie.

RECOMANDARE APROBATĂ.

A citit din nou.

Aprobată.

Aprobată.

Aprobată.

Asta era...

Putea să...

Putea să-și ducă planul la îndeplinire?

Credea că da.

S-a ridicat de la birou, scaunul scârțâindu-i puternic pe podeaua rece de ciment.

Toată lumea s-a întors să se uite la el.

Domnișoara Jenkins a ieșit din nou din birou, cu Gunther pe urmele ei.

Aprobată.

Orfelinatul rămânea așa cum era.

A auzit oceanul.

N-ai vrea să fii și tu aici? îi șoptea.

Ba da.

Ba da, voia.

Asta e chestia cu dorințele. Uneori tot ce trebuie să faci ca să le îndeplinești este primul pas.

Linus a ridicat capul.

S-a uitat în jur.

— Ce facem? a întrebat și vocea i-a răsunat în toată încăperea.

Nimeni nu a răspuns, dar nu era nicio problemă. Nici nu se aștepta să-i răspundă cineva.

— De ce facem asta? Care-i rostul?

Liniște.

— Greșim, a zis și mai tare. Tot ce facem aici. E greșit. Hrănim o mașinărie care ne va înghiți pe toți. N-am cum să fiu singurul care vede asta.

Se pare că era.

Dacă ar fi fost un bărbat mai curajos, probabil ar fi zis mai multe. Probabil și-ar fi luat exemplarul din *REGULI ȘI REGLEMENTĂRI* și l-ar fi azvârlit la gunoi, anunțând dramatic că e timpul să arunce toate regulile. La propriu, dar și la figurat.

Domnișoara Jenkins i-ar fi zis deja să tacă din gură. Și, dacă ar fi fost mai curajos, ar fi refuzat să facă liniște. Ar fi țipat tare, cât să audă toți, că văzuse cum arată o lume colorată. Cu fericire. Cu veselie. Că lumea asta în care trăiesc ei nu e așa, că sunt toți niște proști dacă li se pare că o duc bine.

Dacă ar fi fost un bărbat mai curajos, s-ar fi urcat pe birou și ar fi strigat că el e Comandantul Linus și că e timpul să pornească într-o aventură.

Ar fi venit să-l prindă, dar el ar fi sărit de pe un birou pe altul, râzând de Gunther care ar fi încercat să-l apuce de picior, fără niciun rezultat.

Acest bărbat curajos ar fi aterizat lângă ușă. Domnișoara Jenkins ar fi țipat la el că e concediat, dar el ar fi râs și i-ar fi strigat că n-are cum să fie concediat, pentru că *își dă demisia*.

Dar Linus Baker era un bărbat blând, a cărui inimă nu voia nimic altceva decât să se întoarcă acasă.

Așa că a plecat la fel de încet cum a și venit.

Și-a ridicat servieta și a deschis-o pe birou. A pus fotografia înăuntru cu grijă, a închis-o. Nu mai avea niciun dosar pe care voia să-l ia pe ascuns din DERETIMA. Avea tot ce-i trebuia.

A tras adânc aer în piept.

Și a început să meargă spre ieșire.

Ceilalți asistenți sociali au început să șoptească, agitați.

Linus i-a ignorat și și-a ținut capul sus. De-abia dacă s-a mai lovit de celelalte birouri.

Când a ajuns la ieșire, domnișoara Jenkins i-a strigat numele.

S-a oprit și s-a uitat în spate.

Femeia tuna și fulgera.

— Unde credeți că mergeți?

— Acasă, a zis Linus simplu. Merg acasă.

Apoi a ieșit din Departamentul Responsabil de Tineretul Magic pentru ultima dată.

Ploua.

Își uitase umbrela înăuntru.

S-a întors spre cerul gri și a început să râdă.

Calliope a părut surprinsă să-l vadă, când a dat buzna în casă. Logic, nu era nici măcar ora prânzului.

— E posibil să-mi fi pierdut mințile, i-a zis Linus. Nu-i așa că e minunat?

Calliope a mieunat o întrebare – era prima dată de la întoarcerea de pe insulă când vorbea cu el.

— Da, i-a zis. Da. Da.

Linus Baker știa că viața e ce facem noi din ea. E despre alegeri, mici sau mari.

A doua zi dimineață – într-o zi de miercuri, chiar –, Linus a închis ușa unei vieți în căutarea uneia noi.

— O altă călătorie? a întrebat doamna Klapper peste gard.

— O altă călătorie, a confirmat Linus.

— Cât timp, de data asta?

— Sper că pentru totdeauna. Dacă mă primesc.

Femeia a făcut ochii mari.

— Poftim?

— Plec, i-a zis.

Niciodată nu mai fusese mai sigur de ceva.

— Dar... dar, a bâiguit ea. Cum rămâne cu casa? Cum rămâne cu *slujba* ta?

Linus i-a zâmbit larg.

— Mi-am dat demisia. Cât despre casă, nu știu. Poate nepotul dumneavoastră și logodnicul lui minunat vor să vă fie vecini. Luați-o ca pe un dar de nuntă. Dar nu contează acum. O să văd mai încolo. Trebuie să mă duc acasă.

— *Ești* acasă, nesăbuitule!

Linus a scuturat din cap și a luat cușca lui Calliope și valiza.

— Nu încă, dar o să ajung curând.

— Din... ți-ai pierdut mințile? Și ce naiba *porți*?

Linus s-a uitat în jos. Purta o cămașă bej, pantaloni scurți bej și șosete maro. Pe cap avea o pălărie în formă de cască. A râs iar.

— Asta trebuie să porți când pornești într-o aventură. Arată ridicol, nu? Dar poate sunt canibali sau șerpi mâncători de oameni sau insecte care ți se târăsc pe sub piele și îți mănâncă ochii pe dinăuntru. Când dai de astfel de lucruri, trebuie să fii îmbrăcat corespunzător. Pa-pa, doamnă Klapper. Nu știu dacă o să ne mai vedem vreodată. Veveriţele dumneavoastră pot să răsufle ușurate. Și vă iert pentru flori.

A ieșit de pe verandă, în ploaie, și a lăsat în urmă Drumul Hermes nr. 86.

— Mergeți într-o excursie? a întrebat controlorul când i-a verificat biletul. Până la capăt, din câte văd. Dar s-a cam terminat sezonul, nu?

Linus s-a uitat pe geamul vagonului, pe care se scurgeau picături mari de ploaie.

— Nu, a răspuns el. Mă întorc unde mi-e locul.

Patru ore mai târziu, ploaia s-a oprit.

După încă o oră, a văzut prima nuanță de albastru printre nori.

După alte două ore, i s-a părut că simte mirosul de sare în aer.

A fost singurul care a coborât din tren. Ceea ce avea sens, din moment ce rămăsese ultimul pasager.

— O, Doamne, a zis când a văzut peronul gol. Poate ar fi trebuit să mă gândesc mai bine.

A scuturat din cap și a continuat:

— Nu contează. Timpul trece.

A ridicat valiza și cușca și a început să meargă spre sat, în timp ce trenul se îndepărta ușor.

Era fleașcă de transpirație când a văzut prima clădire. Avea fața roșie și i se părea că are numai bolovani în valiză.

Era sigur că o să leșine când a ajuns pe trotuarul străzii principale. S-a gândit să se întindă (posibil pe vecie), când a auzit pe cineva strigându-i numele.

Linus s-a uitat în sus.

Helen stătea în fața magazinului ei, cu o stropitoare în mână.

— Bună ziua, a reușit ea să zică. Cât mă bucur să vă revăd.

A scăpat stropitoarea din mână și toată apa s-a vărsat pe ciment. S-a repezit spre el, în timp ce Linus se așeza cu greutate pe valiză.

— Ați venit *pe jos* până aici? l-a întrebat și și-a pus mâinile pe umerii lui uzi.

— Spontaneitatea nu e chiar punctul meu forte, a recunoscut Linus.

— Tăntălău ce sunteți! Bărbat tăntălău și minunat. V-a venit mintea la cap, da?

Linus a dat din cap.

— Așa cred. Ori asta, ori mi-am pierdut-o. Încă nu sunt sigur.

— Ei nu știu că veniți?!

— Nu. De unde și spontaneitatea. N-am fost niciodată bun la asta, dar sper să exersez, a șuierat Linus, în timp ce femeia îl bătea pe spate cu vârful degetelor.

— Măcar e un început bun. Deși bănuiesc că nici Merle nu știe că sunteți aici.

Linus a tresărit.

— A, da. Feribotul. Ăsta e important, nu? Insula și tot tacâmul.

Helen și-a dat ochii peste cap.

— N-o să înțeleg niciodată cum ați reușit să ajungeți până aici.

— Mi-am spart bula, i-a zis Linus.

Avea nevoie ca femeia să înțeleagă.

— M-a ținut în siguranță până acum, dar nici nu m-a lăsat să trăiesc. N-ar fi trebuit să plec de-aici.

Helen s-a uitat la el cu blândețe.

— Știu, a zis și s-a îndreptat brusc. Dar acum sunteți aici și asta e tot ce contează. Din fericire pentru dumneavoastră, eu sunt primarul. Ceea ce înseamnă că, dacă vreau să se întâmple ceva, o să se întâmple. Stați aici. Trebuie să dau un telefon, a spus și a intrat repede în magazin.

Linus a închis ochii pentru ce credea că e doar o clipă, dar a fost trezit din somn de un claxon din fața lui.

A deschis ochii.

O camionetă veche și verde parcase lângă el. Caroseria era ruginită și cauciucurile păreau complet dezumflate. La volan a văzut-o pe Helen.

— Deci? a întrebat când a coborât geamul. O să stați acolo toată noaptea?

Nu. Nu, în niciun caz.

Și-a ridicat valiza și a pus-o în spate. Calliope a început să toarcă în secunda în care Linus i-a dat drumul pe banchetă. Portiera a scârțâit puternic când a închis-o.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră.

Femeia a pufnit.

— Cred că vă eram datoare oricum. Acum suntem chit.

Camioneta a huruit când Helen a pornit motorul. La radio se auzea Doris Day, care cânta „să mă visezi pe mine"*.

---

* Versuri din cântecul „Dream A Little Dream" (n.t.).

Merle aștepta pe chei, cu aceeași figură acră.

— Nu pot să vin pur și simplu oricând ai nevoie, a zis supărat. Am și eu... domnule *Baker*?!

— Bună, Merle. Mă bucur să te văd.

Surprinzător, era parțial adevărat.

Merle a rămas cu gura căscată.

— Nu sta acolo, i-a zis Helen. Coboară pasarela.

Merle și-a revenit.

— Să știți că tariful e acum de *patru* ori mai mare...

Helen a zâmbit.

— A, nu, tare mă îndoiesc. Ar fi strigător la cer. Coboară pasarela înainte să intru cu mașina în ea.

— N-ai îndrăzni.

Femeia a turat motorul.

Merle a alergat spre feribot.

— Ce bărbat îngrozitor, a zis ea. Nu m-ar deranja dacă ar aluneca de pe barcă într-o zi și ar fi luat de apă.

— Ce idee oribilă, a zis Linus. Sigur putem s-o rezolvăm cumva.

Helen a râs, surprinsă.

— Domnule Baker, nu credeam că o să aud asta de la dumneavoastră vreodată. Îmi place. Haideți să mergem acasă, bine? Cred că aveți câteva lucruri de spus.

Linus s-a cufundat în scaun.

Insula arăta la fel ca atunci când Linus a plecat. Trecuseră doar câteva săptămâni. Părea o viață de om.

Merle a bombănit ceva despre cum Helen ar face bine să se grăbească și ea i-a zis că o să vină când o să termine și că nici nu vrea să audă. Merle s-a uitat urât la ea, dar a dat din cap încet.

Soarele apunea, iar Helen a început să conducă pe drumul neasfaltat, atât de bine cunoscut, care ducea spre capătul insulei.

— Am mai fost aici de câteva ori de când ați plecat.

Linus s-a uitat la ea.

— Pentru grădină?

Femeia a ridicat din umeri.

— Și să văd ce ați lăsat în urmă.

Linus s-a întors iar cu fața spre geam.

— Cum... cum a fost?

Helen s-a întins peste cușca dintre ei și l-a strâns de mână.

— Erau bine. Triști, firește. Dar bine. Prima dată am stat la masă. Au pus și muzică. A fost foarte frumos. Au vorbit mult despre dumneavoastră.

Lui Linus i s-a pus un nod în gât.

— O...

— V-ați lăsat amprenta mult asupra oamenilor de pe insulă, cât ați stat aici.

— Și ei asupra mea.

— Nostim, nu? Cum găsim cele mai neașteptate lucruri atunci când nici măcar nu le căutăm.

Linus doar a dat din cap.

Prin ferestrele de la primul etaj răzbătea lumina.

Lampioanele de hârtie din foișorul din grădină erau aprinse.

Era 17:30, așadar copiii erau în timpul lor liber. Linus s-a gândit că Sal probabil scria în cameră. Chauncey probabil exersa în fața oglinzii. Phee trebuia să fi fost cu Zoe în copaci. Theodore era sigur sub canapea, iar Talia, în grădină. Lucy și Arthur erau probabil sus, vorbind despre filosofie și păianjenii din creier.

Linus putea în sfârșit să respire din nou.

Helen a oprit în fața ușii. I-a zâmbit.

— Cred că aici ne despărțim. Să-i spuneți lui Arthur că mai trec pe la voi sâmbătă. Se pare că se pleacă într-un fel de aventură.

— Așa e mereu sâmbăta, a șoptit Linus.

— Să nu vă uitați valiza.

Linus s-a uitat la ea.

— Eu... mulțumesc.

Helen a dat din cap.

— Eu ar trebui să vă mulțumesc. Ați schimbat totul, domnule Baker, fie că ați vrut sau nu. E doar începutul, dar cred că lucrurile se vor îmbunătăți de acum. Și n-o voi uita. Haideți. Cred că sunt niște oameni acolo care de-abia așteaptă să vă vadă.

Linus a început să se foiască.

— Poate ar trebui să...

Helen a râs.

— Coborâți din camioneta mea, domnule Baker.

— Linus. Poți să-mi zici Linus.

Femeia i-a zâmbit cu blândețe.

— Ieși naibii din camioneta mea, Linus.

Asta a și făcut și a luat-o și pe Calliope cu el. S-a dus în spatele mașinii și și-a scos valiza. Pietrișul a scrâșnit sub cauciucurile camionetei când a plecat Helen, lăsând în spate...

Linus s-a uitat după ea până când farurile au dispărut printre copaci.

Bine, bătrâne, a zis Linus. *Poți s-o faci.*

Calliope a mieunat din cușcă.

Linus s-a aplecat și a deschis ușița:

— Să nu te duci depa...

Calliope a țâșnit în grădină.

— Logic, a oftat Linus și a pornit după ea.

Toată grădina era înflorită, iar florile păreau chiar mai strălucitoare decât își amintea. A mers pe alee până când a auzit un bombănit într-o limbă ciudată. A trecut pe lângă un gard viu și a văzut un mic gnom cu barbă săpând în pământ.

S-a oprit.

— Bună, a zis încet.

Umerii i s-au încordat, dar a continuat să sape, cu Calliope lângă ea.

Linus a mai făcut un pas spre ea.

— Să înțeleg că noile unelte merg bine, nu?

Gnomul nu a răspuns, dar pământul continua să zboare în jurul ei.

— Helen mi-a spus că a fost impresionată de grădina ta. A zis că e una dintre cele mai frumoase pe care le-a văzut vreodată.

— Da, logic, a zis Talia iritată. Sunt totuși un gnom. Ar cam trebui să mă pricep.

Linus a râs.

— Normal.

— De ce ești aici?

Linus a ezitat, dar doar pentru o clipă.

— Pentru că aici e locul meu. Și nu ar fi trebuit să plec. Am făcut asta doar ca să mă asigur că o să fiți în siguranță. Toți. Și acum...

Talia a oftat și și-a pus lopata jos, după care s-a întors spre el.

Plângea.

Linus nu a ezitat și a luat-o în brațe.

Și-a cufundat fața în gâtul lui, iar barba ei l-a gâdilat ușor.

— Îți sap mormântul, ca să știi.

— Știu, i-a zis și a mângâiat-o pe spate. Nici nu speram altceva.

— Nimeni n-o să te găsească vreodată! Și chiar dacă *te-ar găsi*, ar fi prea târziu și ai fi deja doar oase și...

— Poate totuși amânăm asta puțin? Am ceva important să vă zic.

Talia și-a tras nasul.

— Poate. Dar, dacă nu-mi place ce aud, ne întoarcem aici și

o să te bagi în groapă fără să comentezi.

Linus a râs, zgomotos și vesel.

— S-a făcut.

Talia a luat-o în față, cu Calliope pe urmele ei. Linus a mai rămas o clipă în grădină, să inspire toate miresmele din jurul lui. Să asculte valurile. Dacă până acum mai avea o umbră de îndoială, acum era sigur. Spera doar ca și ceilalți să simtă la fel.

Era timpul.

A plecat din grădină și a ocolit casa. S-a oprit când a văzut ce îl aștepta.

Se adunaseră cu toții în fața casei. Zoe părea exasperată și scutura din cap cu drag. Phee se uita urât la el. Linus spera să nu-l transforme într-un copac. Sau, dacă era musai, măcar să nu fie un măr. Nu-i plăcea ideea de a fi mâncat când înflorea.

Chauncey se foia agitat, de parcă voia să fugă spre Linus, dar știa că trebuia să le fie loial celor de lângă el. Sal stătea cu brațele încrucișate la piept. Theodore era pe umărul lui, cu capul plecat.

Talia își ștergea lacrimile și bombănea în gnomă. Lui Linus i s-a părut că a zis că va trebui să mărească mormântul, din moment ce e încă rotund.

Și Lucy, firește. Lucy stătea în fața tuturor, cu o expresie ciudată pe chip. Linus se întreba dacă va fi luat în brațe sau dacă nu cumva o să înceapă să-i fiarbă sângele și organele să i se gătească pe dinăuntru. Ambele variante erau plauzibile.

Arthur stătea în spatele lor și, deși nu i se putea citi nimic pe față și avea mâinile la spate, Linus știa că e atent, putea să-și dea seama din cât de încordați îi erau umerii. Pe Linus l-a străpuns o săgeată de durere când și-a dat seama că el îl făcuse să arate așa. Arthur n-ar fi trebuit niciodată să fie nesigur. Nu de asta.

Linus a păstrat distanța, deși Calliope nu avea astfel de probleme. Mieuna destul de tare și se freca de picioarele lui Sal, mai vorbăreață decât fusese de când plecaseră de pe insulă.

Cum a putut să fie atât de prost? Cum a putut să se gândească să plece vreodată de aici? Era plin de culoare, de strălucire și de căldură și inima lui părea că în sfârșit a reînceput să bată. Nici nu-și dăduse seama ce lăsase în urmă. Ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit să conștientizeze.

— Bună, a zis încet. Mă bucur să vă revăd.

Nimeni n-a zis nimic, deși Chauncey a început să se foiască, cu ochii dansând de entuziasm.

Linus și-a dres vocea.

— Nu mă aștept să înțelegeți. Nici măcar eu nu știu dacă înțeleg. Am făcut greșeli. Unele mai mari decât altele. Dar...

A tras adânc aer în piept.

— Am auzit ceva odată. Ceva important, deși nu cred că știam *cât* de important era. O persoană foarte înțeleaptă s-a dus în fața altor oameni și, deși avea emoții, a zis cel mai profund și minunat lucru pe care l-am auzit vreodată.

Linus a încercat să zâmbească, dar zâmbetul i s-a frânt.

Sunt doar o coală de hârtie. Fragil și subțire. Sunt ținut în soare și lumina strălucește prin mine. Se scrie pe mine și nu mai pot fi folosit niciodată. Zgârieturile sunt o istorie. Sunt o poveste. Le spun celorlalți ce să citească, dar ei văd doar cuvintele și nu pe ce sunt scrise ele. Sunt doar o coală de hârtie și, deși mai sunt multe ca mine, niciuna nu e exact la fel. Sunt un pergament uscat. Am linii. Am găuri. Dacă mă uzi, mă topesc. Dacă îmi dai foc, ard. Dacă mă iei în mâinile tale bătătorite, mă mototolesc. Mă rup. Sunt doar o coală de hârtie. Fragil și subțire.

Sal a făcut ochii mari.

— Mi-a rămas în minte, a continuat Linus. Pentru că e important. Pentru că voi toți sunteți importanți.

Vocea a început să-i tremure și a scuturat din cap.

— Nu aveți de ce să vă faceți griji din cauza Departamentului Responsabil de Tineretul Magic. Locul ăsta e casa voastră și va rămâne casa voastră. Puteți să stați aici cât vreți. Și, dacă lucrurile vor merge conform planului, și alții ca voi se vor bucura de aceeași liniște.

Talia și Phee au tresărit. Chauncey a rămas cu gura deschisă. Lucy a zâmbit larg, iar Theodore și-a deschis aripile și a ciripit de bucurie. Sal și-a lăsat mâinile pe lângă corp, ușurat.

Zoe și-a dat capul pe spate.

Arthur nu s-a clintit.

Nu era suficient. Linus știa asta.

Așa că a dat tot ce mai rămăsese în el.

— Cred că sunteți minunați. Toți. Și, deși mi-am trăit aproape toată viața într-o lume în care nu existați, nu cred că pot să mai trăiesc în lumea aia. A început cu soarele călduț. Apoi a apărut marea, care era diferită de tot ce mai văzusem până atunci. Apoi a venit locul ăsta, insula asta atât de misterioasă și de fascinantă. Dar voi ați fost cei care m-ați umplut de pace și de veselie. Mi-ați dat o voce și un scop. Nimic nu s-ar fi schimbat dacă nu ați fi fost voi. Cred că m-au ascultat, dar singurul motiv pentru care am știut ce să zic a fost tot ce m-ați învățat voi. Nu suntem singuri. Nu am fost niciodată singuri. Ne avem unul pe celălalt. Dacă ar fi să plec din nou, tot aici mi-aș dori să mă întorc. Nu mai vreau să fie doar o dorință. Dacă mă primiți, aș vrea să rămân aici. Pentru totdeauna.

Liniște.

Și-a scărpinat ceafa stresat, gândindu-se dacă n-ar trebui să zică mai mult.

— Scuzați-ne un moment, domnule Baker, a zis Lucy.

S-a întors spre ceilalți și i-a tras spre el. Copiii și-au aplecat capetele și au început să șoptească agitați. Zoe s-a abținut să nu râdă.

Arthur nu și-a luat privirea de la Linus.

Linus știa că e nepoliticos să tragă cu urechea la o discuție la care nu lua parte. Cu toate astea, a tot încercat. Din păcate, copiilor nu le păsa că mai avea puțin și făcea un atac de cord. I-a privit cum își țin congresul. La un moment dat, Lucy și-a trecut un deget peste gât, și-a dat ochii peste cap și și-a scos limba afară. Talia a dat din cap. Lui Linus i s-a părut că-l aude pe Chauncey zicând ceva de hrănit canibalii, dar poate că i se păruse. Theodore și-a încleștat fălcile. Phee s-a uitat urât la Linus o clipă, după care s-a întors la ceilalți. Sal a șoptit ceva și copiii s-au uitat la el cu adorație.

— Deci suntem de acord? a întrebat Lucy.

Copiii au dat din cap.

S-au întors spre el.

Lucy a vorbit în numele tuturor.

— Mai știe cineva că sunteți aici?

Linus a scuturat din cap.

— Deci am putea să vă omorâm și nimeni n-ar bănui nimic.

— Da, deși mi-ar plăcea să evităm asta, dacă se poate.

— Cred și eu, a zis Lucy. Avem câteva condiții.

— Nu mă miră.

— Trebuie să mă ajutați la primăvară în grădină și să faceți exact ce vă zic, a zis Talia.

— Da, a zis Linus, fără să ezite.

— Trebuie să vă petreceți o zi pe lună cu mine și cu Zoe în pădure, a zis Phee.

— Da.

— Trebuie să mă lăsați să vă spăl hainele, a zis Chauncey.

Linus simțea că o să-i explodeze inima.

— Dacă asta vrei.

— Și trebuie să-mi dați și bacșiș!

— Bineînțeles că trebuie.

Theodore a ciripit și a cârâit, dând din cap.

— Fiecare nasture pe care-l găsesc, a zis Linus.

— Trebuie să ne lași să-ți zicem Linus, a spus Sal.

Lui Linus i-au dat lacrimile.

— Mi-ar plăcea asta.

Lucy a rânjit diavolesc.

— Și trebuie să dansezi cu mine și, când am coșmaruri, trebuie să vii și să-mi spui că totul va fi bine.

— Da. Da. Da la tot. La orice. Pentru voi aș face orice.

Lui Lucy i-a pierit brusc zâmbetul de pe chip. Părea așa de mic.

— De ce ai plecat?

Linus a lăsat privirea în pământ.

— Uneori nu știi ce ai până când nu pierzi lucrul respectiv. Și a trebuit și să fiu vocea voastră. Ca oamenii de departe să vă audă așa cum sunteți.

— Copii, a zis Arthur în cele din urmă. Vreți să mergeți înăuntru și s-o ajutați pe Zoe cu masa? Trebuie să vorbesc ceva cu domnul Baker.

Toți au început să protesteze deodată.

— Acum.

Lucy și-a aruncat mâinile în aer:

— Nu înțeleg de ce nu-l săruți odată, ca să terminăm cu tot bâlciul ăsta. Adulții ăștia sunt așa de fraieri.

Zoe nu s-a mai putut abține și a râs.

— Haideți. Haideți să-i lăsăm pe adulții ăștia fraieri să-și vadă de treabă. Noi o să mergem înăuntru și în niciun caz n-o să-i spionăm pe geam.

— Ooo! a zis Talia. Înțeleg. Hai să mergem să ne uităm... adică să punem masa.

Au alergat pe scări și au intrat în casă. Sal s-a mai uitat o dată la ei înainte să închidă ușa.

Și a apărut imediat la fereastră cu ceilalți; încercau fără succes să se ascundă în spatele perdelelor. Chiar și Zoe.

Linus îi iubea foarte mult.

Stelele începeau să strălucească. Cerul era pictat în nuanțe de portocaliu și roz și albastru, albastru, albastru. Pescărușii strigau. Valurile se spărgeau pe pietre.

Dar singurul lucru care mai conta acum era bărbatul din fața lui. Bărbatul acela minunat.

Linus a așteptat.

— De ce acum? a întrebat Arthur în cele din urmă.

Părea obosit.

— Acum a sosit timpul, a zis Linus. M-am... m-am întors, crezând că asta trebuie să fac. Le-am prezentat rezultatele investigației celor din Conducerea Extrem de Superioară.

A făcut o pauză și s-a gândit puțin.

— Le-am *prezentat* e un eufemism. Am fost destul de categoric, dacă e să fiu sincer.

Buzele lui Arthur au tremurat scurt.

— Da?

— Nu credeam că sunt în stare de asta.

— De ce ai făcut-o?

Linus și-a aruncat mâinile în aer.

— Pentru că... am văzut niște lucruri. Aici. Am învățat niște lucruri pe care nu le știam înainte. M-au schimbat. Mi-am dat seama cât de mult abia când le-am pierdut. Abia când n-am mai putut să mă scol și să vin în casă la micul dejun. Sau să te ascult predându-le. Sau să vorbesc despre idei stupide de filosofie cu tine. Sau să merg sâmbăta în aventuri în haine ridicole, în timp ce sunt amenințat cu o moarte violentă.

— Nu știu, a zis Arthur. Nu pare să te deranjeze că le porți acum.

Linus a tras de cămașă.

— Încep să-mi placă. Ideea e că am plecat pentru că mi-era teamă de ce s-ar putea întâmpla, nu de ce se întâmpla deja. Acum nu-mi mai e teamă.

Arthur a dat din cap, s-a uitat în altă parte și a strâns din dinți.

— Și cum rămâne cu orfelinatul?

Linus a scuturat din cap.

— Nu e... știi, mi-ai zis odată că *orfelinat* e un cuvânt nepotrivit. Că nimeni nu vine aici să adopte.

— Chiar am zis asta, nu?

— Da. Și, așa cum le-am zis celor din Conducerea Extrem de Superioară, ăsta nu e un orfelinat. E o casă. Și așa va și rămâne.

— Serios?

— Serios.

— Și ceilalți? Ai zis că e posibil să-i ajuți și pe ceilalți.

Linus s-a scărpinat pe ceafă.

— E posibil să fi făcut ceva... ilegal? Am furat câteva dosare. Poate nu doar câteva. Am o idee, dar o să dureze.

— Doamne, Linus Baker! Sunt complet surprins. Tu, să furi? Nu se face.

— Da, mă rog, a bombănit Linus. E numai vina voastră. Voi m-ați corupt.

Lui Linus i s-a părut că vede o scânteie în ochii lui Arthur.

— Chiar ai făcut asta?

— Da. Mi-a fost frică, dar a trebuit să fac asta.

A ezitat puțin, apoi a continuat:

— Și mi-am dat demisia.

Arthur părea surprins.

— De ce?

— Pentru că nu acolo îmi e locul, a răspuns Linus și a ridicat din umeri.

— Unde îți e locul, Linus?

Și, cu ultimele rămășițe de curaj, Linus Baker a zis:

— Aici. Cu tine. Dacă mă primești. Mai roagă-mă o dată. Te rog, te implor. Mai roagă-mă o dată să rămân.

Arthur a dat ușor din cap. Și-a dres vocea.

— Linus, a zis el răgușit.

— Da, Arthur?

— Rămâi. Aici. Cu noi. Cu mine.

Linus de-abia mai putea să respire.

— Da. Pentru totdeauna. Da. Pentru ei. Pentru tine. Pentru...

Era sărutat. Nici măcar nu l-a văzut pe Arthur venind spre el. Acum era cât pe ce să cedeze și peste o clipă fața îi era mângâiată de niște mâini calde și buzele îi erau atinse de alte buze. Simțea că o să ia foc, că arde pe dinăuntru. Și-a ridicat mâinile și le-a cuprins pe ale lui Arthur. Nu voia ca momentul ăsta să se termine vreodată. În ciuda tuturor cântecelor de dragoste pe care le ascultase la viața lui, nimic nu-l pregătise pentru un moment ca ăsta.

Arthur s-a dat în spate și a început să râdă, în timp ce Linus îi săruta disperat bărbia și obrajii, nasul și fruntea. Arthur l-a luat în brațe pe Linus și l-a strâns tare. Linus putea să-i audă pe copii aplaudând din casă, când ei doi au început să se legene în lumina apusului.

— Îmi pare rău, a șoptit Linus, dorindu-și ca momentul ăsta să nu se termine niciodată.

Arthur l-a strâns și mai tare în brațe.

— Bărbat prostuț și minunat. N-are de ce să-ți pară rău. Ai luptat pentru noi. N-aș putea niciodată să fiu supărat pe tine. Cât de drag îmi ești.

Linus a simțit cum inima i se liniștește.

Au continuat să se legene pe ritmul unui cântec auzit doar de ei, în timp ce soarele se scufunda în sfârșit sub linia orizontului și, în acest colțișor de lume, totul era bine.

N-ai vrea să fii aici?

Epilog

Într-o zi călduroasă de primăvară, marți după-amiază, în aer a răsunat sunetul unei camionete vechi care se apropia de conac.

Linus și-a ridicat privirea din buruienile pe care le smulgea și și-a șters fruntea de transpirație, lăsând în urmă o dâră de pământ.

— Pare să fie Helen, a zis. Ți-a zis că vine?

Talia nu s-a uitat în sus, dar a continuat să bătătorească cu drag răsadurile de petunii.

— Nu. Zicea că o altă revistă vrea să-mi vadă florile, dar de-abia luna viitoare. Nu mi-a spus nimic săptămâna trecută, când am fost în sat.

Linus s-a ridicat cu greu.

— Hai să vedem ce vrea.

— Dacă sunt fanii mei, spune-le că nu sunt pregătită de companie acum și că e nepoliticos să vină fără să anunțe.

— Sunt sigur că o să înțeleagă, a pufnit Linus.

Talia s-a uitat la el, cu ochii mici.

— Să nu crezi că asta te scapă de smulsul buruienilor.

— Nici nu speram, a zis Linus și a mângâiat-o ușor pe cap. Te las să-ți vezi de treabă. Mă întorc repede.

Talia a murmurat ceva în gnomă.

Linus a scuturat din cap, dar nu s-a putut abține să zâmbească. Devenea din ce în ce mai creativă cu amenințările. Era clar doar vina lui Lucy.

Și-a șters mâinile de cămașă, a ieșit din grădină și s-a îndreptat spre conac. Linus de acum un an nici nu l-ar fi recunoscut pe bărbatul de acum. Fața i s-a tot ars și s-a cojit până când aproape s-a transformat în ceea ce ar putea fi descris ca o urmă de bronz. Purta pantaloni scurți (de plăcere!) și avea genunchii murdari de la cât stătuse în grădină în ultima oră. Tot rotund era și acceptase asta în cele din urmă, când Arthur i-a spus cât de mult îi place de el așa. Avea părul mai subțire, dar nu prea avea timp de astfel de lucruri nesemnificative. Era prima dată în viață când se simțea bine în propria piele. Poate avea tensiunea tot puțin cam mare, dar existau lucruri mai importante decât un colăcel sau câteva fire de păr pe pernă.

Fredona un cântec al lui Buddy Holly când camioneta s-a oprit poticnindu-se, cu motorul scuipând și huruind.

— Pare că n-o mai duce mult, a observat Linus, când Helen s-a dat jos, îmbrăcată într-o salopetă pătată de iarbă.

— Eh! Își face treaba, a răspuns și i-a zâmbit larg. Ești murdar. Talia te face să te ții de cuvânt, nu?

Linus a oftat.

— Am reușit să scad la trei zile pe săptămână. Nici nu îndrăznesc să încerc să mai cobor pragul. Încă n-a acoperit groapa care se presupune că e mormântul meu. E o amenințare foarte eficientă, mai ales de la cineva așa de mic.

— Îți stă bine, a zis Helen și l-a bătut pe umăr. Arthur e înăuntru? Trebuie să vorbesc cu amândoi. Și J-Bone m-a rugat să-i reamintesc lui Lucy că au venit discurile pe care le-a comandat.

— Totul în regulă?

— Cred, a spus, dar zâmbetul i-a pierit de pe față. Dar e mai bine să vă spun amândurora în același timp.

Lui Linus nu-i plăcea deloc cum suna asta.

— S-a întâmplat ceva în sat? Credeam că lucrurile încep să meargă mai bine. În ultimul weekend în care am fost acolo, doar câțiva oameni s-au uitat urât la noi.

— Nu, a zis Helen și a scuturat din cap. N-are legătură cu satul. Și cine v-a făcut probleme?

Linus a ridicat din umeri.

— Aceiași. Dar devine din ce în ce mai ușor să-i ignorăm. Copiii sunt incredibil de înțelegători când e cazul.

— N-ar trebui să fie cazul, a zis Helen încruntându-se. V-am promis că o să fac tot ce-mi stă în putere să nu se mai întâmple asta.

— Și ai făcut minuni, a asigurat-o el. Dar lucrurile astea se schimbă în timp.

Și nu toată lumea *voia* ca lucrurile să se schimbe, deși Linus nu credea că e nevoie să-i zică ei asta. De la prima lui vizită pe insulă, Helen se ambiționase să transforme satul într-un loc primitor pentru toți. Mai întâi, a dat jos afișele cu DACĂ VEZI CEVA, ZI CEVA. Puțini au protestat. Dar lumea s-a agitat mai tare când și-a anunțat intenția de a promova satul din Marsyas ca pe un loc de vacanță deschis pentru toată lumea, oameni sau creaturi magice. S-au mai liniștit doar când le-a amintit proprietarilor de afaceri că mai mulți oameni înseamnă mai mulți bani pentru sat. Linus a zâmbit amar când și-a dat seama că profitul e mai important decât prejudecățile, mai ales din moment ce sătenilor nu li se mai cumpăra liniștea. A luat-o ca pe o victorie când consiliul a votat pentru, oricât de superficial ar fi fost.

Era un început.

Apoi, după Crăciun, a venit anunțul surprinzător de la Departamentul Responsabil de Tineretul Magic, potrivit căruia toți cei din Conducerea Extrem de Superioară își dăduseră demisia după ce o investigație externă arătase că școlile conduse de ei erau discriminatoare. Investigația fusese demarată în urma unui raport anonim, care dezvăluia practicile imorale la care erau supuși tinerii magici, citând exemple specifice de copii sub tutela DERETIMA care fuseseră tratați ca niște obiecte. A fost numit un nou consiliu de guvernare,

care a dovedit că, deși vorbea despre schimbări semnificative, roțile birocrației se urneau greu, mai ales când aveau de-a face cu proteste vocale. Decenii întregi de preconcepții se puteau schimba doar în timp. Dar, dacă ar fi putut începe cu DERETIMA, poate și alte departamente care se ocupau de creaturile magice s-ar fi putut schimba cu timpul.

Trebuiau să înceapă de undeva.

O reporteră a venit pe insulă în februarie, teoretic ca să vorbească cu Linus despre demisia lui dramatică din DERETIMA. L-a întrebat dacă știe ceva despre raportul anonim care iscase atâta vâlvă în guvern.

— Un informator, a zis ea. Cineva dinăuntru care știe multe despre cum merg lucrurile în Departamentul Responsabil de Tineretul Magic.

Linus a râs agitat.

— Par eu genul care să stârnească un așa scandal? a întrebat-o, dar n-a reușit s-o păcălească.

— Am învățat că nu e niciodată bine să judeci pe cineva doar după aparențe. O să vă păstrez anonimatul.

— Da?

— Vă dau cuvântul meu. Îmi protejez foarte bine sursele.

S-a gândit la toți ceilalți copii din locuri ca Marsyas. La cei pe care îi cunoscuse, dar și la miile de copii pe care nu avusese plăcerea să-i întâlnească, deși citise multe despre ei în dosarele pe care le furase. Poate așa ar fi putut ajuta focul să ardă cât se putea de tare. Un bărbat liniștit, da, cu o inimă liniștită, dar s-a gândit la phoenix, cu aripile lui desfăcute, în pivnița întunecată și apoi pe chei, în văzul tuturor. Dacă reportera asta a putut să-l găsească, probabil și alții aveau să o facă. Dar Linus nu voia să se mai ascundă printre umbre.

— Atunci ascultați cu atenție, pentru că povestea pe care urmează să v-o spun o să fie diferită de orice ați mai auzit până acum.

Femeia a zâmbit.

Când a plecat, cinci ore mai târziu, ochii îi străluceau și părea înfometată. A spus că era suficient pentru o întreagă serie și că o să-l anunțe când va fi publicată. Probabil la vară.

— Știți ce o să stârnească asta? i-a întrebat, în fața conacului. Aveți idee ce o să însemne asta?

— Mai mult decât credeți, i-a zis Arthur.

Femeia l-a privit câteva clipe, apoi a dat din cap. S-a întors spre mașină, dar s-a oprit cu mâna pe mâner. S-a uitat înapoi spre ei.

— Mai am doar o întrebare.

— Reporteri afurisiți, a bombănit Linus.

Femeia l-a ignorat, ținându-și privirea pe Arthur.

— Am auzit de la o sursă că un bărbat ca nimeni altul a fost de acord să depună mărturie, să vorbească despre abuzurile la care a fost supus din cauza Departamentului Responsabil de Tineretul Magic. Știți ceva de asta?

— Un bărbat ca nimeni altul, a zis Arthur. Ce straniu.

— E adevărat?

— Bănuiesc că timpul ne va spune.

Reportera a scuturat din cap. Pe chip i s-a așternut o expresie pe care Linus nu reușea s-o citească.

— Trebuie să rămân obiectivă. Treaba mea e să prezint faptele, nimic mai mult.

— Dar? a întrebat-o Arthur.

— Dar, ca om, ca cineva care vede licăriri de lumină în întuneric, sper că acest bărbat știe că sunt foarte mulți oameni care cred că lucrurile pe care le are el de spus vor duce la schimbarea de care lumea are disperată nevoie. La revedere.

Și, fără să mai zică nimic, s-a dus înapoi spre feribot.

În timp ce mașina se îndepărta pe drumul pietruit, Linus și Arthur au rămas pe terasă, ținându-se de mână.

— Ți-am zis eu, a spus Linus în cele din urmă.

Arthur a zâmbit.

— Da, așa e. Poate ai avut dreptate. Chiar crezi că o să mă asculte?

Linus nu era prost; știa că DERETIMA stătea cu ochii pe el la fel de mult cum stătea pe toți ceilalți locuitori de pe insulă. Deși nu avea deloc puteri magice, plecase din DERETIMA și venise într-un loc care era considerat, măcar teoretic, tot clasificat, deși acum asta era mai mult o glumă. Copiii nu se mai ascundeau. Și, cu toate că tot nu erau primiți chiar cu brațele deschise de toată lumea, puteau să meargă în sat oricând voiau. Helen avusese grijă de asta.

O, nu era nici atât de naiv, încât să creadă că peste tot avea să fie la fel. Tot putea să vadă furia și blamarea cu care se confruntau creaturile magice în orașele mari. Se organizau proteste și marșuri în favoarea înregistrărilor, dar ce-l făcea să spere că lucrurile aveau să se schimbe erau *contraprotestatarii* care apăreau din ce în ce mai des. Era vorba în mare parte despre oameni tineri, un amestec de creaturi magice și oameni fără puteri și Linus știa că vechea garda urma să fie înlocuită curând.

Era doar o chestiune de timp.

— Da, a zis. În cele din urmă.

— Crezi în mine, a spus Arthur și a dat din cap.

— Firește. Cred în voi toți. Dar tu ești un phoenix, Arthur. Știi cum funcționează focul. E timpul să ardem tot și să vedem ce crește din cenușă.

— Haos, a zis Arthur și a râs încet. Dacă ar ști de ce suntem în stare...

Linus a zâmbit.

— Or să afle.

Linus era curios dacă DERETIMA avea să trimită un alt asistent social pe insulă, mai ales după ce Arthur tocmai își

înregistrase petiția. Până acum nu se întâmplase nimic, deși Helen venise să le spună ceva. Poate aflase vreo informație și venise să-i avertizeze.

— N-o să mă las, i-a zis.

— Știm. Și îți suntem recunoscători, a zis Linus și i-a zâmbit cu blândețe.

Când a condus-o în conac, a putut să audă sunetele unei case pline de fericire. Scârțâia și gemea, așa cum face o casă veche, în care stă multă lume. A văzut un vârf de coadă de sub canapea. Când au urcat scările, au dat de clinchetul tastelor unei mașini de scris și de un „Bună ziua" vesel care răsuna din camera lui Chauncey. Exersa din ce în ce mai mult, mai ales după ce managerul hotelului l-a întrebat dacă nu vrea să lucreze ca valet o zi pe lună. Se părea că bărbatul care îi dăduse lui Chauncey pălăria se apropia de vârsta pensiei. Chauncey se prăbușise într-o băltoacă tremurândă, ceva ce Linus și Arthur nu știau că poate să facă. În cele din urmă s-a adunat și a acceptat, cu ochii în lacrimi. Prima lui zi avea să fie sâmbătă.

Când au ajuns în fața dormitorului, Linus l-a auzit pe Lucy vorbind tare. S-a uitat la Helen, care l-a privit mirată.

— Lucy a fost primul care i-a zis ceva lui Arthur despre cine e, i-a explicat Linus. Restul știau oarecum, dar Lucy s-a hotărât să fie mai direct. De săptămâni întregi îl tot roagă pe Linus să dea foc la lucruri.

— O, Doamne!

Linus a deschis ușa.

— *Gândește-te, doar*, Arthur! Gândește-te la toate lucrurile care iau foc. Hârtie! Carton! Copaci! Nu. Nu copaci. Phee m-ar omorî dacă am arde copaci. Dar *am putea* dacă am vrea. Noi doi am putea da foc *la atât de multe lucruri*... Bună, Linus!

— Lucy, a zis Linus și a scuturat din cap. Am mai vorbit despre asta.

— Știu, s-a îmbufnat Lucy. Dar mi-ai spus și că singurul mod prin care pot să aflu lucruri noi e să pun întrebări.

— Ai spus asta, nu? a întrebat Arthur și a zâmbit.

— Regret profund, a bombănit Linus.

— Nu vorbești serios, a zis Lucy. Mă *iubești*.

Zâmbetul s-a transformat rapid într-o formă sinistră.

— Așa cum îl *iubeeeeești* pe Arthur?!

Linus a roșit, dar n-a zis nimic. Toată lumea din cameră ar fi știut că minte.

— Indiferent de cum stă treaba, cred că te așteaptă o farfurie cu biscuiți în bucătărie. Poate vor și Sal și Chauncey să vină cu tine. Te duci să-i întrebi?

Lucy s-a uitat la el suspicios.

— Mă dai afară ca să vorbiți despre mine? Dacă așa e, n-am făcut nimic!

Linus a mijit ochii:

— Ai făcut ceva ce ar trebui să știu?

— Biscuiți! a strigat Lucy și a fugit din cameră. Bună, Helen! Pa, Helen!

A început să-i strige pe frații lui și a trântit ușa repede. Un tablou de pe perete – cu un lemurian într-o poziție ciudat de lascivă, care lui Arthur îi plăcea inexplicabil de mult – s-a strâmbat.

— Un diavol împielițat, nu? a întrebat Helen și s-a uitat mirată spre ușă.

— La propriu, a răspuns Arthur. Helen, nu știam că vii azi.

— Scuze. Nu... n-am putut să aștept. Trebuia să vă văd.

S-a uitat la Linus scurt.

— Pe amândoi. E important.

— Sigur, i-a zis Arthur și i-a făcut un semn să se așeze pe scaunul lui Lucy.

Femeia s-a așezat, iar Linus s-a dus lângă Arthur. A roșit și mai mult când Arthur i-a apucat mâna și i-a sărutat-o. Linus nu s-a clintit.

— Vă merge bine, nu? a întrebat Helen, cu o sclipire în ochi care nu-i plăcea lui Linus.

— O luăm pas cu pas, a zis Linus sec.

— A, da. Înțeleg. Talia mi-a spus weekendul trecut că n-ai mai dormit în casa de oaspeți de la Crăciun. Și că și ei au rămas de mai multe ori la Zoe peste noapte, deși nu cred că înțelege de ce.

Arthur a râs, în timp ce Linus a exclamat:

— Băgăcioși mici.

— Îți stă bine, a zis Helen. Amândurora vă stă bine. Mă bucur că v-ați găsit.

A făcut o pauză scurtă, apoi a continuat, mai serioasă.

— Am amânat puțin să vă spun asta. Am vrut să fiu sigură, dar cred că e timpul.

Linus era confuz. S-a uitat la Arthur, apoi iar la Helen.

— Despre ce vorbești?

— Un copil, a zis Arthur. Nu? Ai găsit un copil nou.

Linus a simțit cum îl trec fiorii.

Helen a dat din cap.

— Nu e înregistrat. Dar nu are pe nimeni. Stă cu... niște prieteni. Oameni în care am încredere, dar nu au suficient spațiu și au zis de la început că va fi ceva temporar. Și dat fiind că e... ce e, are nevoie de mai mult decât ce îi pot oferi.

A zâmbit, dar buza de jos îi tremura.

— Știu că e o favoare mare și probabil v-ar pune și mai mult sub lumina reflectoarelor, dar nu are unde să se ducă. I-au căutat rudele, dar fără succes. Cred că e singur. E timid și speriat și nu vorbește mult. De fapt, îmi aduce puțin aminte de Sal. Sau, mai degrabă, de cum era el. Nu cred că l-am mai auzit pe băiatul ăla vorbind mai mult decât în ultimele luni.

— E de-a dreptul o moară stricată, a zis Linus încet. Cum îl cheamă?

— Și uite-așa știu că ăsta e locul potrivit pentru el, a zis

Helen, zâmbind mai larg. Pentru că nu m-ai întrebat ce e, ci doar cine e. Nu cred că cineva a mai făcut asta vreodată.

A băgat mâna în buzunarul salopetei și a scos o poză. S-a uitat la ea și le-a întins-o.

— Îl cheamă David. Are 11 ani. Și e...

— Un yeti, a zis Linus șocat.

S-a uitat lung la poza din mâna lui Arthur. Din fotografie zâmbea un băiețel acoperit cu păr des și alb. Dar ochii lui au fost cei care i-au atras atenția lui Linus.

Erau azurii.

— Îl primim, a zis Linus imediat. Oricând e gata. Putem să-l luăm azi? Unde e? Are multe lucruri? A, va trebui să vedem unde o să doarmă. Poate în casa de oaspeți, dar... stai. O să fie în siguranță aici? Nu i-ar fi mai bine la frig? Cred că putem s-o rezolvăm cumva. Orice putem face ca să se simtă confortabil...

A simțit cum Arthur îl strânge de mână.

S-a uitat în jos.

— M-am dus departe, nu?

— Dragul meu, a zis Arthur. Cât de mult te ador.

Linus a tușit.

— Ăăă... Da. Și eu. La fel.

Helen zâmbea larg.

— Știam eu. Știam că fac ce trebuie. Și, da, îi place frigul, dar a supraviețuit mai mult în alte medii.

— N-ar trebui doar să *supraviețuiască*, a zis Linus iritat. Ar trebui *să trăiască*.

— În pivniță, a zis Arthur și Linus s-a uitat la el cu ochii mari. Putem să transformăm pivnița într-o cameră răcoroasă. Doar pentru el.

— Ești sigur?

Arthur a dat din cap.

— Da. A sosit timpul. Cred. Să las trecutul în urmă. Să iau ceva plin de furie și tristețe și să-l transform în ceva bun.

Linus Baker îl iubea pe Arthur Parnassus mai mult decât putea descrie în cuvinte.

— O să te încurce cu petiția pentru adopția celorlalți? a întrebat Helen îngrijorată. Nu vreau să existe vreun pericol.

Arthur a scuturat din cap.

— Nu văd de ce. Locul ăsta e considerat tot un orfelinat, deși DERETIMA își reevaluează criteriile, sau cel puțin așa zic. Și e... neobișnuit, ca noi toți. Dacă îi place aici și vrea să rămână, o să facem tot ce putem ca să fie totul legal. Și, dacă nu vrea, o să-i găsim o casă mai bună.

Helen părea ușurată.

— Sunt mai mulți, să știți. Mult mai mulți.

— Știm, a zis Linus. Și, deși nu-i putem ajuta pe toți, vom face tot ce ne stă în putere pentru cei care ne ies în cale.

Helen a plecat după scurtă vreme, după ce le-a promis că o să îi țină la curent. Trebuiau să planifice bine totul și credea că e mai bine dacă Arthur și Linus s-ar duce să-l vadă ei pe David înainte, ca să nu fie copleșit de toți copiii.

Au fost de acord.

Linus privea camioneta, de la fereastra dormitorului. Helen vorbea cu Zoe prin geamul deschis. Zâmbeau amândouă. Linus nu știa când s-au apropiat și părea să fie singurul care nu observase. De-abia atunci când le-a văzut sărutându-se și-a dat seama de ce Helen venea din ce în ce mai des pe insulă.

Zoe i-a sărutat mâna lui Helen înainte să facă un pas înapoi. Helen a pornit camioneta cu motorul huruind și a luat-o înapoi spre chei. Linus a tresărit când niște brațe i-au cuprins mijlocul. Și-a întors capul și i-a mângâiat obrazul lui Arthur cu nasul.

— Poți s-o faci, i-a șoptit. Adu-l aici. Fă-l fericit.

— *Noi* putem s-o facem, l-a corectat Arthur cu blândețe.

Pentru că o să aibă nevoie de tine la fel cum o să aibă nevoie de mine. Cred că o să aibă nevoie de toți. Și o să fim pregătiți.

Linus s-a întors. L-a sărutat pe Arthur pe nas.

— Mulțumesc.

— Pentru?

— Pentru asta. Pentru tot. Pentru toată culoarea asta.

Arthur știa ce însemna acest lucru.

— Ochii lui, nu? Asta ai văzut prima dată.

Linus a dat din cap.

— Mi-au adus aminte de mare. E un semn. Locul lui e aici. Și vom face tot ce ne stă în putere să știe asta.

— Crezi că ar trebui să le spunem copiilor?

— Despre David? Sigur. Trebuie să...

Arthur a scuturat din cap.

— Despre cererea de adopție. Despre cum e și numele tău pe ea.

Linus a ezitat.

— Nu încă. Nu până când suntem siguri că se aprobă, pentru amândoi. Ar fi groaznic să le zic ceva și după DERETIMA s-o respingă doar pentru că suntem...

A tușit în sec.

— Știi tu.

Linus își dorea să-l înghită pământul. Spera ca Arthur să-l ignore.

Arthur nu l-a ignorat.

— Pentru că suntem necăsătoriți.

— Da. Exact.

Și, nu, Linus nu se gândise la asta. Deloc. Ce idee prostească. Nu doar că era prea devreme, da...

— Atunci va trebui să schimbăm asta.

Linus a făcut ochii mari, iar Arthur s-a îndreptat spre ușă.

— Poftim?

Arthur i-a aruncat o privire peste umăr.

— Vii, dragă Linus?

— Fii atent! Nu poți să... nu poți să zici pur și simplu una ca asta... ce *naiba*?

Arthur a deschis ușa de la dormitor. I-a întins o mână lui Linus.

Linus, încă bombănind, firește, a luat ce i s-a oferit.

Se pare că n-ar fi trebuit să-și facă griji. Când au coborât scările, i-au văzut pe Zoe și pe copii în bucătărie, iar Lucy le explica entuziasmat că și Linus le va fi tată și că Arthur și Linus se vor căsători. Era necesar să mai vorbească cu el despre trasul cu urechea.

Când copiii au sărit pe amândoi, țipând de bucurie și plângând, Linus și-a dat seama că nu e supărat deloc.

Uneori, își spunea din când în când, în casa din marea azurie, poți să alegi ce viață vrei.

Și, dacă ai noroc, uneori și viața aia te alege pe tine.

Mulțumiri

Să scrii un roman poate fi o călătorie singuratică. Scriitorii sunt adesea captivi în propria minte când își așternfrenetic gândurile pe hârtie. Doar atunci când ne aruncăm poveștile în lume devine clar că nu trebuie să parcugem singuri acest drum înfrcioșător și palpitant.

Pentru cititorii mei beta, Lynn și Mia, primele care au citit această poveste: comentariile voastre au fost de neprețuit, ca de obicei. Ați transformat *Conacul din marea azurie* în ceva mult mai frumos decât mi-aș fi putut dori, așadar vă voi fi recunoscător mereu. Sunt norocos să vă am în viața mea.

Agentei mele, Deidre Knight: ai fost și ești o comoară. Mai ții minte când m-ai contactat după ce ai citit cartea mea despre lupi? Eu da. A fost experiență care mi-a schimbat viața și m-ai luat sub aripa ta, m-ai încurajat să fac mai multe decât credeam că pot face. Datorită ție, cartea asta și cele ce vor urma și-au găsit locul la o editură care mă înțelege pe mine și care înțelege importanța unei experiențe queer. Ești cea mai tare și să nu lași pe nimeni să îți zică altceva.

Editoarei mele, Ali Fisher: te iubesc. Am avut *așa de multe* emoții când am vorbit cu tine la telefon prima dată. Eram depășit de situație și, deși Deidre era acolo să mă țină de mână, credeam că o să explodez. Dar nu te-ai speriat de bâlbâielile mele și, după ce am vorbit, mi-am dat seama că nu va exista niciun loc mai potrivit pentru poveștile mele decât Tor.

Îți mulțumesc că mi-ai oferit cea mai incitantă experiență din viața mea. Ai adus *Marea azurie* la cea mai bună formă și nici nu mi-aș fi putut dori un editor mai priceput.

Și tuturor celorlalți:

Mulțumesc Tor pentru că mi-ați arătat ca o editură crede în poveștile queer sincere (chiar dacă îl au pe Antihrist ca personaj).

Îi mulțumesc lui Saraciea Fennell, agentei mele de publicitate, care, cu ajutorul Annelisei Merz și al lui Lauren Levite, m-au încurajat mereu (în cel mai bun mod).

Îi mulțumesc directorului de grafică, Peter Lutjen, de la Red Nose Studio, că a creat cea mai frumoasă copertă pe care am avut-o vreodată. Pe bune. Când terminați de citit cartea, mai uitați-vă o dată la copertă. E o operă de artă.

Pe lângă Ali, Kristin Temple, asistentul editorial, s-a asigurat că nu o iau pe arătură, lucru pe care am tendința să-l fac. Mulțumesc, Kristin!

Le mulțumesc și Melaniei Sanders și lui Kim Kapp, de la producție, echipei de vânzări de la Macmillan, echipei de marketing de la Tor (Rebecca Yeager – ești un rock star) și echipei de marketing digital.

Prin urmare, deși să scrii un roman este o călătorie singuratică, după cum puteți vedea, nu sunt singur. Am mulți oameni pricepuți care mă sprijină. Pentru asta voi fi întotdeauna recunoscător. M-au făcut un scriitor mai bun.

Și, nu în ultimul rând, vreau să-ți mulțumesc ție, cititor drag. Dacă ai ajuns până aici, sper că te-ai bucurat de experiența asta. Poate unii dintre voi de-abia acum m-ați descoperit ca autor. Poate ați fost alături de mine de la început. Vă prețuiesc pe fiecare în parte pentru că, fără voi, nu aș avea cui să spun poveștile mele. Vă mulțumesc că îmi permiteți să fac ce iubesc cel mai mult.

TJ Klune
22 august 2019

Tiparul executat de:
S.C. EVRIKA EURODIPS S.R.L.
Galaţi
E-mail: office@evrikagalati.ro

Mi-a plăcut la nebunie. E de-a dreptul perfectă.

V.E. Schwab, autoarea romanului *Viața secretă a lui Addie LaRue*

Îți va reda încrederea în omenire.

Terry Brooks, autorul seriei *Shannara*

Un roman fantasy inteligent și liniștitor, care sigur o să vă umple sufletele de bucurie.

The Washington Post

Casa din marea azurie este un basm modern despre momentul în care descoperi cine ești cu adevărat, pe cine iubești și pe cine vrei să protejezi. E o carte minunată.

Charlaine Harris, autoare bestseller #1 *New York Times*

Oare te poți îndrăgosti de imaginația cuiva? Dacă da, sunt de-a dreptul captivat. TJ Klune dă naștere unei lumi unde frica și amenințările pot fi învinse prin blândețe și unde o inimă queer tandră este mai valoroasă decât orice armă sau putere.

David Levithan

STORIA BOOKS

storiabooks.ro

O insulă magică.
O misiune periculoasă.
Un secret arzător.

Linus Baker duce o viață linștită și singuratică. La patruzeci de ani, locuiește într-o casă mică, împreună cu o pisică țâfnoasă și discurile lui vechi. Ca asistent social la Departamentul Responsabil de Tineretul Magic, își petrece mai toate zilele ocupându-se de bunăstarea copiilor din orfelinatele de sub tutela ministerului.

Când Linus este convocat pe neașteptate de Conducerea Extrem de Superioară, primește o misiune ciudată și cât se poate de secretă: trebuie să meargă la Orfelinatul de pe Insula Marsyas, unde locuiesc șase copii periculoși. Linus e nevoit să lase fricile deoparte și să vadă dacă cei șase vor provoca sau nu sfârșitul lumii.

Dar copiii nu sunt singurul secret de pe insulă. Cel care are grijă de ei este fermecătorul și enigmaticul Arthur Parnassus, care face orice îi stă în putere să îi țină în siguranță. Pe măsură ce Arthur și Linus devin mai apropiați, secrete vechi sunt scoase la iveală și Linus trebuie să facă o alegere: să distrugă un cămin sau să privească cum lumea este cuprinsă de haos.

O poveste încântătoare, spusă cu multă măiestrie, *Casa din marea azurie* are în centru experiența descoperirii unei familii improbabile, într-un loc neașteptat – și momentul în care îți dai seama că acea familie e a ta.

storiabooks.ro

ISBN 978-606-9072-61-5

9 786069 072615